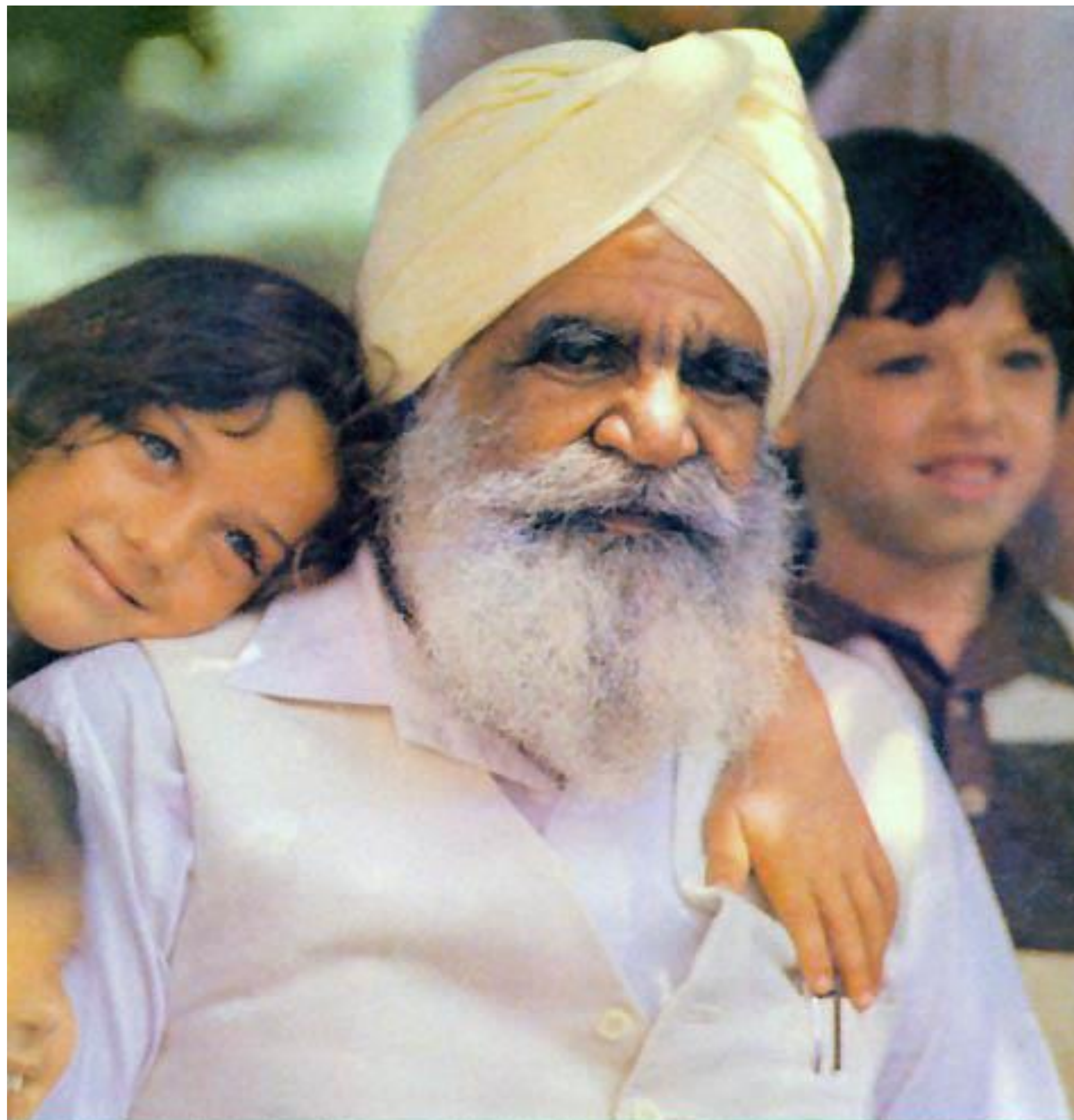

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

DARSHAN SINGH

Τίτλος πρωτοτύπου:
The secret of the secrets 1978

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

https://www.sos.org/el

Προσφέρω αυτές τις σύντομες ομιλίες
στον
Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ
στα ιερά πόδια των οποίων ένιωσα
τον πόνο και την έκσταση
της
Θείας Αγάπης.
Και είναι η ουράνια μουσική αυτής της Αγάπης
που βγαίνει μέσα από τούτη την ταπεινή φλογέρα.

SANT DARSHAN SINGH

Περιεχόμενα

Εισαγωγή

Σε αυτό το βιβλίο καθώς και σε κάθε βιβλίο σχετικό με το Μονοπάτι των Τελείων Διδασκάλων ή Μονοπάτι της Πνευματικότητας ή Σαντ Ματ, η λέξη Διδάσκαλος υποδηλώνει έναν Τέλειο Διδάσκαλο, ένα Διδάσκαλο της υπέρτατης βαθμίδας, ένα Θεάνθρωπο, δηλαδή το «Λόγο που ήτο εν αρχή παρά τω Θεώ και που τα πάντα δι’ αυτού έγειναν και χωρίς αυτού δεν έγεινεν ουδέ έν το οποίον έγεινεν», το «Λόγο που έγινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών», τον Υιόν που «ουδείς γιγνώσκει, ειμή ο Πατήρ», τον Υιόν που είναι ο μόνος που γνωρίζει τον Πατέρα και που έχει τη δυνατότητα «εις όντινα θέλει, να αποκαλύψη τον Πατέρα».

Αυτόν που υποσχέθηκε ότι θα βρίσκεται πάνω στη γη (άλλοτε ως Βούδας, άλλοτε ως Μαχαβίρα και άλλοτε ως Ιησούς, Καμπίρ, Νάνακ κλπ.) μέχρι της συντέλειας του αιώνα, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι δηλαδή πάνω στη γη.

Διδάσκαλος δεν είναι το σώμα του Βούδα ή του Καμπίρ, είναι η Θεϊκή Δύναμη, η Διδάσκαλος Δύναμη ή Χριστή Δύναμη που μεταβιβάζεται ανά τους αιώνες από Διδάσκαλο σε Διδάσκαλο και που βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, από τη χαραυγή της ιστορίας.

Το γεγονός ότι οι διάφορες θρησκείες διδάσκουν και προπαγανδίζουν ότι ο δικός τους Διδάσκαλος, Προφήτης ή όπως αλλιώς τον αποκαλούν, είναι μοναδικός και ότι δεν υπήρξε ούτε θα υπάρξει άλλος εκτός απ' αυτόν, το στηρίζουν όχι σε κάποια δήλωσή του, αλλά στην περιορισμένη αντίληψη και την κοντόφθαλμη προπαγάνδα του ιερατείου που δημιουργείται και ανδρώνεται μετά την αποχώρηση από τη γη αυτού του Διδασκάλου.

Κανείς ποτέ Διδάσκαλος δεν υποστήριξε τη μοναδικότητά του και δε μονοπώλησε τη θεία του προέλευση. Αλίμονο αν ο φιλεύσπλαχνος και πανάγαθος Θεός ήταν τόσο άσπλαχνος και άδικος ώστε να στείλει τον Μονογενή Υιό Του για μια φορά και για λίγα χρόνια σε μια χούφτα ανθρώπους και να άφηνε χωρίς τη γλυκιά παρουσία Του, χωρίς ελπίδα, χωρίς σωτηρία, επί χιλιετηρίδες, τα δισεκατομμύρια των δισεκατομμυρίων των ανθρώπων που πέρασαν και θα περάσουν απ’ αυτή τη γη. Αυτό το επιβεβαιώνει και ο Ιησούς, όταν προς το τέλος της αποστολής Του λέει στους μαθητές Του: «...ενόσω είμαι εν τω κόσμω, είμαι το φως του κόσμου» (Ιωάννης Θ΄:5), «...έτι ολίγον καιρόν το φως είναι μεθ’ υμών. Περιπατείτε ενόσω έχετε το φως» (Ιωάννης ΙΒ΄:35).

Πρόλογος

Οι Τέλειοι Διδάσκαλοι ή Θεάνθρωποι αποστέλλονται πάνω σ' αυτή τη γη για να ανταποκριθούν στην «κραυγή της ψυχής» αυτών που αναζητούν σωτηρία, καθώς κάποτε, κατά την εξέλιξη κάθε ψυχής, έρχεται κάποια στιγμή που η ψυχή διακατέχεται από τον άσβεστο πόθο να επιστρέψει στις ρίζες της, στον Ουράνιο Οίκο του Πατέρα από τον οποίο απομακρύνθηκε πριν από πολλούς αιώνες. Αρχίζει τότε η ψυχή να επιθυμεί να απελευθερωθεί από τα εγκόσμια, στα οποία δε βρίσκει παρά απατηλές απολαύσεις και ακόμα συνειδητοποιεί ότι ο άνθρωπος γεννιέται για να υποφέρει και να αντιμετωπίσει το μυστήριο του θανάτου.

Την ώρα που ένας Διδάσκαλος προσφέρει στο μαθητή του τη μύηση, αφενός μεν του ανοίγει τον εσωτερικό οφθαλμό ώστε να γίνει ικανός να βλέπει το Φως του Θεού και αφετέρου το εσωτερικό αυτί ώστε να ακούει τον Ήχο του Θεού ή αλλιώς τη Μουσική των Σφαιρών ή Αρμονία των Αρμονιών.

Αυτό το Θείο Φως και η Μουσική των Σφαιρών αποτελούν το Λόγο, δηλαδή τις εκδηλώσεις του Άμορφου και Άπειρου Θεού Πατέρα μέσω των οποίων Αυτός μπορεί να γίνει καταληπτός από τα «εσωτερικά» εκλεπτυσμένα αισθητήρια του ανθρώπου. Αυτός ο Λόγος είναι ο Δημιουργός και Συντηρητής όλης της Δημιουργίας και είναι αυτός που παίρνει ένα ανθρώπινο σώμα και έρχεται ως Τέλειος Διδάσκαλος, με άλλα λόγια ως Θεάνθρωπος ή Χριστός ή Διδάσκαλος της Υπέρτατης βαθμίδας, για να προσφέρει στις ψυχές, που είναι έτοιμες και έχουν λάβει τη Θεία Χάρη, τη μύηση.

Ο φιλεύσπλαχνος Θεός, με την απέραντη μεγαλοψυχία Του, στέλνει συνεχώς εδώ κάτω, ανάμεσά μας, αυτές τις φωτισμένες ψυχές, τους Θεανθρώπους, για να βοηθήσουν τις απελευθερωμένες ψυχές να γυρίσουν σ' Αυτόν. Αυτοί οι Διδάσκαλοι της Υπέρτατης βαθμίδας βοηθούν και καθοδηγούν τους μαθητές τους να γνωρίσουν γιατί βρέθηκαν πάνω σ' αυτή τη γη και να εκπληρώσουν τον προορισμό τους που είναι η απόκτηση αυτογνωσίας (το γνώθι σαυτόν) και στη συνέχεια να ενωθούν με τον Πατέρα.

Με το διαλογισμό πάνω στο Φως και τον Ήχο και με την ευεργετική καθοδήγηση και προστασία του Διδασκάλου, οι μυημένοι μαθητές (οι ψυχές τους, δηλαδή) θα ξαναγυρίσουν στην Πηγή την οποία αποχωρίστηκαν κάποτε.

Ο μυημένος μαθαίνει να ζει μία ηθική και απλή ζωή, χωρίς να εγκαταλείψει το θρήσκευμά του, την οικογένειά του, την εργασία του, τις υποχρεώσεις του και την κοινωνία μέσα στην οποία τάχθηκε να ζει. Μέσω του διαλογισμού έρχεται σε επαφή με το εσωτερικό Φως και τον Ήχο και αργά ή γρήγορα, ανάλογα με το «παρελθόν» που έχει και την προσπάθεια που καταβάλλει, επιτυγχάνει να επικοινωνήσει «μέσα του» με την αστρική ή ακτινοβόλο μορφή τού Διδασκάλου του. Ο Διδάσκαλος δεν εγκαταλείπει ποτέ το μαθητή του, μέχρι που ο μαθητής να επιτύχει την ένωσή του με το Θεό, γεγονός που όλες οι θρησκείες και φιλοσοφίες δέχονται ότι είναι ο τελικός προορισμός της ανθρώπινης ζωής. Ο Διδάσκαλος δεν εγκαταλείπει ποτέ το μαθητή του, ακόμα και μετά το φυσικό θάνατο του μαθητή.

Χάρη στη φιλεύσπλαχνη Θεία Πρόνοια, η οικουμένη δε μένει ποτέ χωρίς ένα Θεάνθρωπο, που έρχεται με την Εντολή να ελευθερώσει τις ψυχές που υποφέρουν και

διψούν για την επιστροφή τους στο Βασίλειο των Ουρανών, στην αγκάλη του Πανάγαθου Πατέρα.

Ένας τέτοιος Διδάσκαλος είναι ο Ντάρσαν Σινγκ. Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ δεν είναι κάποιος απομονωμένος ασκητής, αλλά ένας φιλόστοργος πατέρας που ζει, διδάσκει, καθοδηγεί, υπηρετεί, συντροφεύει, συμβουλεύει τους πνευματικούς του μαθητές και πάνω απ' όλα τους κλέβει την καρδιά και τους οδηγεί στο μονοπάτι του θετικού μυστικισμού, στο προαιώνιο μονοπάτι της αγάπης.

Ο εκάστοτε Τέλειος Διδάσκαλος έρχεται και δίνει το ίδιο παλαιό μήνυμα στους ανθρώπους της κάθε εποχής, με το δικό του προσωπικό τρόπο που είναι κατάλληλος για τις ανάγκες και τη νοητική ανάπτυξη των ανθρώπων της συγκεκριμένης εποχής. Αναφορικά με την προσωπικότητα των Διδασκάλων του, ο Διδάσκαλος Ντάρσαν λέει:

«Είχα την καλή τύχη να καθίσω στα ιερά πόδια δύο Διδασκάλων, από τους μεγαλύτερους που έχουν ευλογήσει αυτή τη γη από την αρχή της Δημιουργίας. Ο πρώτος ήταν ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, που είχε ένα δυναμικό και συγχρόνως απλό τρόπο να διδάσκει την πνευματικότητα με λόγια που απάλυναν την καρδιά κάθε ανθρώπου απ' αυτούς που τον άκουγαν. Επειδή προερχόταν από αγροτική οικογένεια που δούλευε και παρήγαγε δημητριακά, λαχανικά και φρούτα, οι παρομοιώσεις και τα παραδείγματα που μεταχειριζόταν στις ομιλίες του ήταν συνήθως μέσα από την αγροτική ζωή. Πολλές φορές οι ομιλίες του αυτές ήταν διανθισμένες με ιστορίες και ανέκδοτα από τις παλιές ινδικές γραφές. Οι ιστορίες αυτές ήταν γεμάτες χιούμορ και δημιουργούσαν ευχάριστη ατμόσφαιρα, ενώ ο ίδιος ο Διδάσκαλος Σαουάν γελούσε καμιά φορά τόσο δυνατά, ώστε ολόκληρο το σώμα του και ειδικά τα κόκκινα μάγουλά του κουνιόνταν με το ρυθμό του γέλιου του. Οι ομιλίες του ανέβαζαν τους γήινους ακροατές του στις ουράνιες σφαίρες της πνευματικότητας, καθώς ό,τι έλεγε ήταν ο νόμος του Θεού που εκφραζόταν από τον ίδιο το ζωντανό Θεό.

Ο άλλος Άγιος, στου οποίου τα ιερά πόδια είχα την ευλογία να καθίσω, ήταν ο Κιρπάλ Σινγκ. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε απέραντες εγκυκλοπαιδικές γνώσεις και ήταν βαθύς γνώστης όλων των θρησκειών. Μπορούσε να εξηγεί κάθε πολύπλοκο σημείο της πνευματικότητας με μεγάλη ευκρίνεια και με επιστημονικό τρόπο που συχνά άφηνε άφωνους θρησκευτικούς ηγέτες, διανοούμενους και επιστήμονες, οι οποίοι, με τις γήινες γνώσεις τους και με τον περιορισμένο ορίζοντα της διάνοιάς τους, ήταν φυσικό να μην είναι σε θέση να εξηγήσουν τα προβλήματα που αφορούν στην ψυχή, σ' αυτόν και στον άλλο κόσμο. Είχε ένα πολύ λεπτό χιούμορ και συχνά χρησιμοποιούσε λογοπαίγνια. Κάποτε τον επισκέφθηκε ένας φοιτητής που στο παρελθόν είχε επισκεφθεί πολλούς διδασκάλους και τους είχε κάνει πολλές διερευνητικές ερωτήσεις χωρίς όμως να ικανοποιηθεί απ' αυτούς. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ του είπε: «Μπες μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, κλείδωσε την πόρτα, κράτησε το κλειδί και μη με αφήσεις να βγω από εδώ μέχρι να ικανοποιήσω όλες σου τις απορίες». Ο νεαρός υπάκουσε και του έθεσε πάρα πολλές ερωτήσεις. Όταν τελείωσε, κατάλαβε ότι είχε φτάσει επιτέλους στην Αλήθεια.

Η εξαιρετική προσφορά και των δύο αυτών Διδασκάλων ήταν ότι παρουσίασαν την Πνευματικότητα ως μία επιστήμη. Ο κόσμος σήμερα δε δέχεται τα δόγματα και απεχθάνεται τις ιεροτελεστίες και τα τελετουργικά. Δεν έχει τυφλή πίστη. Θέλει αποδείξεις για το καθετί, και τις αποδείξεις αυτές μπορεί να τις προσφέρει μόνον ένας Τέλειος Διδάσκαλος, ο οποίος πρώτα απ' όλα συνιστά: «Να πιστέψεις μόνον αφού δεις και πεισθείς».

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ επίσης, όταν μας μεταδίδει τις αιώνιες διδασκαλίες του Σαντ Ματ, έχει το δικό του τρόπο. Καθώς ο ίδιος είναι γνωστός ποιητής στην Ινδία, τα λόγια του έχουν μια ποιητικότητα και η φωνή του ένα γλυκό λυρισμό. Είναι η φωνή της ίδιας της ποίησης.

Έτσι, όπως λέγεται για τους Τελείους Διδασκάλους και τη Διδασκαλία τους, οι Οινοχόοι της Πνευματικότητας αλλάζουν αλλά το κρασί είναι πάντα το πιο παλιό κρασί σε διαφορετικά μπουκάλια.

Ο Διδάσκαλος όταν συζητάει με τους μαθητές του για οποιοδήποτε θέμα, πνευματικό ή γήινο, στο τέλος θα γυρίσει τη συζήτηση αναπόφευκτα στον πυρήνα κάθε δραστηριότητας, την Πνευματικότητα. Κάθε θέμα που διαπραγματεύεται τελικά θα γίνει αιτία για να διαφωτίσει τους ακροατές του πάνω σε κάποια πτυχή της πνευματικότητας, για την οποία, πολλές φορές, δεν είναι γνωστή η πραγματική εξήγηση. Η ανάγνωση παλιών βιβλίων και γραφών, το ηλιοβασίλεμα, ένα πουλί και γενικά το καθετί μπορεί να αποτελέσει την απαρχή μιας συζήτησης και να γίνει αιτία να δοθεί εξήγηση και ερμηνεία σε κάθε πρόβλημα και αμφιβολία που μπορεί να έχουν οι μαθητές του.

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ πολλές φορές διανθίζει τις ομιλίες του με παραπομπές από τις ιερές Γραφές διαφόρων θρησκειών και με στίχους από τη μυστικιστική ποίηση που έχει γράψει ο ίδιος στα Ουρδικά.

Μελετητές και αναζητητές της Πνευματικότητας έρχονται στο ζωντανό Διδάσκαλο των ημερών μας από όλα τα μέρη της Ινδίας και από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Οι ομιλίες που συγκεντρώθηκαν σ' αυτό το βιβλίο δόθηκαν στα Αγγλικά, σε Δυτικό ακροατήριο και μαγνητοφωνήθηκαν από διάφορους μαθητές του Διδασκάλου.

Την άνοιξη του 1977, η Χέλγκα Μπέργκερ από τη Γερμανία σκέφτηκε να γράψει ένα βιβλίο με αναμνήσεις από τη διαμονή της στα πόδια του σημερινού Διδασκάλου και άρχισε να μαζεύει μαγνητοφωνημένες ομιλίες του. Την ιδέα αυτή ακολούθησαν και άλλοι μαθητές που επισκέπτονταν τον Διδάσκαλο, όπως ο Τζον Βόλφ και η Μάρθα Σμιθ από τις Η.Π.Α., ο Αλέκος Βαφειάδης από την Αυστραλία και άλλοι, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο σύζυγός μου Μάλκομ Τίλλις και ο Ινδός αδερφός μας Μπάντρα Σέννα Τζι, που απομαγνητοφώνησαν και ταξινόμησαν τις ομιλίες αυτού του βιβλίου και φρόντισαν να εκδοθούν κάτω από την προσωπική επίβλεψη και καθοδήγηση του ίδιου του Διδασκάλου.

Οι ομιλίες αυτές δόθηκαν, οι περισσότερες, αργά το βράδυ, τους καλοκαιρινούς μήνες, στην ταράτσα του σπιτιού του Διδασκάλου, κάτω από τον ήσυχο νυχτερινό ουρανό στο Δελχί και το χειμώνα, μέσα στη φορτισμένη αίθουσα διαλογισμού στο Κιρπάλ Μπαβάν. Ήταν ομιλίες απρογραμμάτιστες και ακολουθούσαν συνήθως αυθόρμητες ερωτήσεις των μαθητών του Διδασκάλου Ντάρσαν.

Κέιτ Τίλλις
1η Ιουνίου 1978

Το Ακτινοβόλο Θείο Βλέμμα του Διδασκάλου

Η ψυχή μόνον όταν βρίσκεται μέσα στο ανθρώπινο σώμα έχει τη δυνατότητα να τελειωθεί, ώστε να καταστεί ικανή να φτάσει το Θεό. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Διδάσκαλος, γεμάτος αγάπη, έρχεται από τα ανώτατα πνευματικά επίπεδα πάνω στη γη, για να βοηθήσει τον άνθρωπο να απαλλαγεί από τις πλάνες, τις ατέλειες και τις αδυναμίες του και να επιστρέψει πίσω στο Δημιουργό.

Όταν ο Λόγος ή Διδάσκαλος Δύναμη ή Υιός, κατά τις γραφές των Χριστιανών, λάβει το ανθρώπινο σώμα και κατέβει να κατοικήσει μεταξύ μας, έρχεται ως εκπρόσωπος του Θεού επί της γης και, αν και ζει σαν απλός άνθρωπος, έχει λάβει κάθε εξουσία στα χέρια του από τον ίδιο το Θεό.

Αν ο Διδάσκαλος δεν έπαιρνε ανθρώπινο σώμα και δεν κατέβαινε από τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα στον υλικό κόσμο, δε θα μπορούσε να υπάρξει επαφή και επικοινωνία μεταξύ ανθρώπων και Θεότητας. Έτσι, στον άνθρωπο δε θα ήταν γνωστό το Θέλημα του Θεού. Όταν όμως ο Διδάσκαλος έρχεται και ζει ανάμεσά μας, στο επίπεδό μας, με την αγάπη που ξεχειλίζει από μέσα του, μας φέρνει κοντά του και μας μαθαίνει να τον αγαπάμε. Μαθαίνοντάς μας την αγάπη γι' αυτόν, μας βάζει στο δρόμο της επιστροφής μας στο Θεό. Είναι άνθρωπος ο Διδάσκαλος αλλά συγχρόνως ζει και εργάζεται και σε ανώτερα επίπεδα από τον άνθρωπο. Είναι Θεάνθρωπος.

Μερικοί φαντάζονται ότι ένας πνευματικός Διδάσκαλος πρέπει να είναι ασκητής, απομονωμένος και βυθισμένος μέσα σε βαθύ «σαμάντι». Αλλά όχι, η Χριστή Δύναμη, ο Διδάσκαλος, παίρνει εντολή από το Θεό να έρθει και να ζήσει μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία για να συμβουλεύσει σαν πατέρας, να βοηθήσει σαν φίλος, να συμμετάσχει στις ανθρώπινες δυστυχίες και πίκρες σαν αδελφός, να συντροφέψει, να ενθαρρύνει και να ευλογήσει τον απλό άνθρωπο και τέλος να του μεταδώσει την αγάπη του, την τόσο μεγάλη αγάπη του, που θα τον βοηθήσει να απαλλαγεί από τις αδυναμίες του, για να μπορέσει να επιστρέψει στο πραγματικό του Σπίτι, στο Βασίλειο των Ουρανών.

Χαρακτηριστικά του Διδασκάλου είναι η τρυφερότητα, η καλοσύνη και η αυτοθυσία του. Θυσιάζει το χρόνο του, την υγεία του, το σώμα του και πολλές φορές τη ζωή του.

Ενδιαφέρεται να ανάψει μέσα μας τη θεϊκή αγάπη που, όταν αυτή φουντώσει, θα τραβήξει την ψυχή μας πάνω από το φυσικό μας σώμα στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα και είναι τότε, μόνο τότε, που αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ποιος πραγματικά είναι ο Διδάσκαλος, ποιο είναι το μεγαλείο του Διδασκάλου.

Όταν λέμε ότι αγαπάμε το Θεό, αυτό είναι αυταπάτη, είναι φαντασία. Για κάποιον που κάθεται πάνω σ' ένα ψηλό θρόνο κι εμείς είμαστε από κάτω και μακριά απ' αυτόν, μπορεί να αισθανόμαστε σεβασμό, αλλά όχι και αγάπη. Χωρίς όμως αληθινή αγάπη δεν είναι ποτέ δυνατό να τον ακολουθήσουμε και να ζήσουμε με τις εντολές του. Ο σεβασμός μόνος δεν είναι αρκετός. Όταν όμως ο Διδάσκαλος, που στην ουσία

είναι ο ίδιος ο Θεός, κατέβει στον υλικό κόσμο και με τη συμπόνια και την ομορφιά του μας τραβήξει κοντά του και μας πλημμυρίσει με την αγάπη που ξεχειλίζει μέσα από το ακτινοβόλο θείο βλέμμα του, εμείς αρχίζουμε να κολυμπάμε μέσα σ' αυτή την αγάπη και να εξαγνιζόμαστε. Η ψυχή μας, που πλημμυρίζει με αγάπη, ανταποκρίνεται με αγάπη και έτσι αρχίζουμε να αγαπάμε κι εμείς τον Διδάσκαλο, επιταχύνοντας έτσι την εσωτερική μας πρόοδο. Ακόμα, η αφοσίωσή μας στον Διδάσκαλο, που έρχεται ως αποτέλεσμα της αγάπης μας γι' αυτόν, αυξάνει τη δεκτικότητά μας και όσο η δεκτικότητά μας είναι μεγαλύτερη, τόσο το ταξίδι μας συντομεύεται. Μία και μόνη ματιά από τον Διδάσκαλο είναι ικανή να μας στείλει στην αιώνιά μας κατοικία, το Σατς Καντ, εφόσον υπάρχει δεκτικότητα εκ μέρους μας.

Ένας μαθητής διέκοψε και ρώτησε τον Διδάσκαλο Ντάρσαν: «Για να μπορέσει ο Διδάσκαλος να μας ανυψώσει, πρέπει εμείς να τον κοιτάμε στα μάτια;»

Ο Διδάσκαλος απάντησε: «Η πνευματική Δύναμη του Διδασκάλου μεταδίδεται κυρίως μέσα από τα μάτια. Αν λοιπόν το βλέμμα μας δε συντονιστεί με το δικό του, πώς είναι δυνατό οι θεϊκές αρετές που ξεχειλίζουν μέσα από τα μάτια του Διδασκάλου να απορροφηθούν από εμάς;»

Ο τρόπος που κοιτάζουμε εμείς και ο Διδάσκαλος δεν είναι ο ίδιος. Το ακτινοβόλο θείο βλέμμα του σκορπίζει χάρη και ευλογία, ενώ το δικό μας είναι όλο λαχτάρα και ελπίδα ότι θα λάβουμε κάτι από εκείνον, ότι θα μας προσφέρει τη Χάρη που θα αλλάξει ολοκληρωτικά την πορεία της ζωής μας.

Για τη δύναμη του βλέμματος κάποιου που έχει αφοσιωθεί στο Θεό διηγούνται την εξής ιστορία:

Ήταν κάποτε ένας άγιος που ήθελε να περάσει ένα ποτάμι με μια βάρκα. Δύο νεαροί αργόσχολοι τον ακολούθησαν και άρχισαν να τον περιπαίζουν και να κουνάνε τη βάρκα πάνω κάτω με κίνδυνο να την αναποδογυρίσουν. Ο άγιος δε μιλούσε και αποτραβήχτηκε μέσα του. Τότε, ο Θεός εμφανίστηκε και του λέει: «Δεν μπορώ να βλέπω να προσβάλλουν έναν υπηρέτη μου, αν θέλεις μπορώ να τιμωρήσω αυτούς τους νεαρούς». Ο άγιος απάντησε: «Ευσπλαχνικέ Κύριε, γιατί να σε βάλω σ' αυτό τον κόπο; Ίσως θα ήταν καλύτερα να τους ανοίξεις τον εσωτερικό οφθαλμό για να δουν το μεγαλείο Σου». Στη στιγμή οι δύο νεαροί έπαψαν να μιλούν και κοίταξαν τον άγιο στα μάτια. Το βλέμμα του αγίου έλιωσε και λύγισε τις σκληρές καρδιές των νεαρών, οι οποίοι έπεσαν στα πόδια του αγίου και του ζήτησαν να τους συγχωρέσει για τη σκληρότητά τους.

Σας επαναλαμβάνω ότι πολύ μεγάλη σημασία έχει η δεκτικότητα του μαθητή και η προσοχή του. Δεν μπορούμε να επωφεληθούμε από την παρουσία του Διδασκάλου όταν η προσοχή μας είναι στραμμένη στα γύρω αντικείμενα και η σκέψη μας είναι αλλού. Πρέπει να τον κοιτάμε στα μάτια με προσοχή, υπομονή, πόθο και ζήλο, οπότε, αν είμαστε τυχεροί και λάβουμε κάποια ματιά από τα φορτισμένα μάτια του Διδασκάλου, θα έχουμε λάβει πραγματικά ένα θείο δώρο.

Μία μαθήτρια από τις Η.Π.Α. ρώτησε στο σημείο αυτό τον Διδάσκαλο, αν θα ήταν χρήσιμο την ώρα που κοιτάμε τον Διδάσκαλο στα μάτια να επαναλαμβάνουμε τις πέντε φορτισμένες λέξεις που μας δίδονται την ώρα της μύησης.

Ο Διδάσκαλος χαμογελώντας της απάντησε: «Αν, την ώρα που το βλέμμα σου είναι χαμένο μέσα στο βλέμμα του Διδασκάλου σου, μπορείς να θυμάσαι αυτές τις λέξεις, έχει καλώς. Εξαρτάται σε τι κατάσταση βρίσκεσαι. Αν βρίσκεσαι σε έκσταση και έχεις ξεχάσει τον εαυτό σου, οπότε ο συντονισμός σου με τον Διδάσκαλο είναι τέ-

λειος, τότε είτε επαναλαμβάνεις τα πέντε ονόματα είτε όχι είναι το ίδιο. Αυτό εξαρτάται από εσένα. Δοκίμασε αν μπορείς να το κάνεις.

Υπάρχει κάποιος στίχος ενός μυστικιστή ποιητή, του Μπούλλε Σαχ τον οποίο συνήθιζε να απαγγέλλει ο Διδάσκαλος Σαουάν και που είναι σχετικός με την ερώτησή σου:

...Δεν ξέρω αν πρέπει να συνεχίσω να προσεύχομαι
ή αν πρέπει να κοιτάζω μόνο Εσένα
γιατί από τη στιγμή που άρχισα να σε κοιτώ στα μάτια
ξέχασα τελείως πού βρίσκεται η Κάαμπα...

Όταν οι Μουσουλμάνοι προσεύχονται, στρέφουν πάντα το πρόσωπό τους προς την Κάαμπα που είναι ο πιο ιερός τόπος λατρείας τους. Εδώ, ο γεμάτος απορία και θαυμασμό πιστός λέει ότι βρίσκεται σε αμηχανία γιατί δεν ξέρει αν πρέπει να συνεχίσει να κοιτάει τον Διδάσκαλό του ή αν πρέπει να αρχίσει να προσεύχεται, καθώς ήταν η ώρα της προσευχής των Μουσουλμάνων. Η παρουσία του Διδασκάλου και το γεμάτο αγάπη βλέμμα του, τον έκανε ανίκανο να σκεφτεί ακόμα και σε ποια κατεύθυνση βρίσκεται η Κάαμπα. Ο στίχος αυτός του Μπούλλε Σαχ, νομίζω, απαντάει καλύτερα στο ερώτημά σου.

Αν έχουμε δεκτικότητα όταν κοιτάζουμε μέσα στα μάτια τον Διδάσκαλο, όχι μόνο ξεχνάμε το καθετί, αλλά επιπλέον χάνουμε και τον εαυτό μας, Ξεχνάμε τα πάντα και τους πάντες. Όταν κοιτάζεις μέσα στα μάτια τον Διδάσκαλο δεν προσπαθείς να αποφύγεις την αρνητική Δύναμη ώστε να χρειάζεται να επαναλαμβάνεις τα πέντε φορτισμένα ονόματα. Όταν κοιτάζεις μέσα στα μάτια τον Διδάσκαλο, βυθίζεσαι μέσα τους και γίνεσαι ο ίδιος ένα τέλειο μάτι. Όλο σου το είναι μεταμορφώνεται σε ένα μάτι.

Ένας δικός μου στίχος λέει:

...Χάνομαι τελείως μέσα στο ακτινοβόλο θείο βλέμμα του
Αγαπημένου μου.
Ω φίλε, πες μου πώς είναι ο Αγαπημένος μου.
Νομίζω εσύ θα τον έχεις δει.
Εγώ είμαι ολότελα χαμένος...

Κάποτε που ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ βρισκόταν στις Η.Π.Α. σε μία από τις περιοδείες του, το 1972 και ενώ ταξίδευε σε έναν αυτοκινητόδρομο, οι συνεπιβάτες του στο αυτοκίνητο αντιλήφθηκαν τον οδηγό ενός πούλμαν, που είχε την ίδια κατεύθυνση με αυτούς, να κρατάει το πούλμαν που οδηγούσε στο ίδιο ύψος με το δικό τους αυτοκίνητο και να κοιτάει διαρκώς προς τον Διδάσκαλο. Φοβήθηκαν προς στιγμή ότι θα γίνει ατύχημα, αλλά ο Διδάσκαλος τούς καθησύχασε λέγοντας: «Μην ανησυχείτε, ο άνθρωπος αυτός *πρέπει* να συναντήσει το βλέμμα του Διδασκάλου».

Όταν έχουμε την καλή τύχη να βρισκόμαστε κοντά στον Διδάσκαλο, πρέπει να προσπαθούμε να τον κοιτάζουμε μέσα στα μάτια. Αν εκείνος θελήσει να μας δώσει κάτι, αυτό το κάτι θα περάσει μέσα από τα μάτια του στα μάτια μας και θα είναι ένα θείο δώρο, κάτι που θα συντομεύσει το ταξίδι μας, πίσω, στο αιώνιό μας Σπίτι.

Μια μέρα, στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ, στο χωριό Μπεάς, όπου κατοικούσε ο Διδάσκαλος Χαζούρ, μερικοί κοιτούσαν τα αρχεία της Ντέρα για να μετρήσουν πόσες

ψυχές είχαν λάβει μύηση από τον Διδάσκαλο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Βλέποντάς τους ο Διδάσκαλος Κιρπάλ χαμογέλασε και τους είπε: «Αυτοί οι κατάλογοι αναφέρουν μόνο εκείνους που έχουν μυηθεί επίσημα από τον Διδάσκαλο Χαζούρ, δεν αναφέρουν όμως πολλούς άλλους που έλαβαν αυτή τη Χάρη χωρίς τις συνήθεις διαδικασίες. Βλέπετε, δεν μπορούν να υπάρξουν κατάλογοι για τους αμέτρητους ανθρώπους που, χωρίς να το γνωρίζουν, μυήθηκαν με μία ματιά του Διδασκάλου!»

Όταν καθόμαστε κοντά στον Διδάσκαλο, πρέπει να τον ακούμε με μεγάλη προσοχή. Όλο μας το είναι πρέπει να γίνεται ένα τέλειο μάτι που να τον κοιτάζει και ένα τέλειο αυτί που να τον ακούει και να μην κρίνουμε από το δικό μας χαμηλό επίπεδο αυτά που μας λέει. Όταν εκείνος ομιλεί, εμείς δεν πρέπει να σχολιάζουμε τα λεγόμενά του και να σκεφτόμαστε: ...Πράγματι, αυτό αναφέρεται και στην Αγία Γραφή... Πράγματι, αυτό αναφέρουν και οι Ινδικές Γραφές... Μάλιστα, αυτό συμφωνεί με το Κοράνιο... Αυτό είναι σωστό... Αυτό είναι λάθος... Αυτό αναφέρθηκε και την προηγούμενη εβδομάδα... κλπ. Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Διδάσκαλος έχει την απόλυτη γνώση και μιλάει από κάποιο ανώτερο επίπεδο, καθώς είναι ο εκπρόσωπος του Θεού. Εμείς, αντίθετα, έχουμε τη δική μας περιορισμένη αντίληψη, κρίση και σοφία. Πώς μπορούμε λοιπόν, με γνώμονα αυτή την περιορισμένη μας αντίληψη, να εκτιμήσουμε αυτά που λέει ο Διδάσκαλος;

Πριν από λίγες μέρες, κάποιος μου είπε: «Άκουσα την ομιλία σας». Αυτό είναι εντάξει, αλλά υπάρχει διαφορά του να ακούει κανείς μια ομιλία από του να την ακούει με προσοχή. Όταν απλώς ακούμε κάτι, το ακούμε με τα αυτιά μας, ενώ όταν ακούμε με προσοχή, ακούμε με την καρδιά και την ψυχή μας. Αυτή είναι η διαφορά. Τον Διδάσκαλο πρέπει να τον ακούμε με προσοχή, για να είναι και εκείνος φιλεύσπλαχνος απέναντί μας. Όταν ακούμε με προσοχή τα λόγια κάποιου υπηρέτη του Θεού, τα λόγια αυτά θα τα απορροφήσουμε και θα γίνουν μέρος της ύπαρξής μας. Η πραγματική τους σημασία θα χαραχτεί βαθιά μέσα στην καρδιά και την ψυχή μας και η αλήθεια τους θα αντηχεί μέσα μας για πάντα. Δε θα είμαστε πια όπως πριν, δε θα είμαστε πια οι ίδιοι, χωρισμένοι από τον Διδάσκαλο. Ο χωρισμός και η δυαδικότητα χάνονται. Δεν υπάρχει πια ούτε «εσύ» ούτε «εγώ».

Ο Χαφίζ έλεγε:

...Εγώ έγινα Εσύ και Εσύ έγινες εγώ.
Εγώ έγινα το σώμα και εσύ έγινες η ίδια η ζωή μου.
Ας μην ξαναπεί ποτέ κανείς
ότι είσαι διαφορετικός από εμένα...

Αυτό το στάδιο της ταυτότητας πρέπει να φτάσουμε, ώστε όλη μας η ύπαρξη να γίνει η ηχώ της γλυκιάς και θείας μελωδίας που τραγουδάει ο Διδάσκαλος και να καθρεφτίζει το αγνό θεϊκό φως.

Η πιο γνωστή επική ιστορία αγάπης στην Παντζάμπι γλώσσα στην Ινδία αναφέρεται στη Χερ και τον Ράντζα. *Ράντζα* είναι ο λάτρης και *Χερ* η αγαπημένη. Σ' ένα στίχο η αγαπημένη λέει:

...Επαναλαμβάνοντας το όνομα του αγαπημένου
μου, έγινα εγώ ο αγαπημένος.
Φίλοι μου, μη με φωνάζετε με το όνομά μου,

φωνάζετέ με με το όνομα του αγαπημένου μου...

Ένας στίχος δικός μου, πάνω σ' αυτό το θέμα, λέει:

...Έφτασα σε τέτοιο σημείο χαράς, ευτυχίας και έκστασης,
σε τέτοιο σημείο ειρήνης και ευδαιμονίας,
που ξέχασα τελείως τον εαυτό μου.
Από μένα δεν απέμεινε τίποτα άλλο
παρά μόνον ο Σαουάν...

Πρέπει, λοιπόν, να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο που να απορροφηθούμε μέσα στον Αγαπημένο.

Όλοι οι μύστες χωρίζουν το πνευματικό ταξίδι, το ταξίδι δηλαδή της ψυχής του ανθρώπου πίσω στο Δημιουργό της, σε δύο στάδια. Το πρώτο στάδιο οδηγεί στη συγχώνευση του εαυτού μας με τον Αγαπημένο Διδάσκαλο και το δεύτερο στην τελική επιστροφή και τη συγχώνευσή μας με το Θεό.

Είναι αλήθεια ότι κανείς ποτέ δεν είδε τον Απόλυτο Θεό. Πώς γίνεται, λοιπόν, να αγαπήσουμε κάποιον που δεν έχουμε δει ποτέ; Αντίθετα, μπορούμε να αγαπήσουμε, μόνο, κάποιον που βλέπουμε και με τον οποίο μπορούμε να επικοινωνήσουμε. Με κάποιον δηλαδή που να βρίσκεται στην ίδια νοητική βαθμίδα με εμάς τους ανθρώπους. Μπορούμε να αγαπήσουμε κάποιον που μας αγαπάει παρ' όλες τις αδυναμίες μας και την ανυπακοή μας και αυτός είναι ο Διδάσκαλος, που είναι το σύμβολο της αγνότητας, της υπομονής και της καλοσύνης. Οι μύστες της Περσίας ονομάζουν το στάδιο της συγχώνευσης και ταύτισης με τον Διδάσκαλο «φάνα-φιλ-σεΐχ» και όταν, με την απέραντη Χάρη του, φτάσουμε στο αιώνιο σπίτι του Πατρός και συγχωνευθούμε με Αυτόν, το στάδιο αυτό το ονομάζουν «φάνα-φιλ-Αλλάχ». Σ' αυτό το τελευταίο στάδιο η ψυχή χάνει την ατομικότητά της και τη συνείδησή της, καθώς ενώνεται με τη θεϊκή Πανσυνειδητότητα.

Αυτή είναι η σημασία και αυτό είναι το τεράστιο κέρδος που αποκομίζει ο μαθητής όταν δέχεται το ακτινοβόλο θείο βλέμμα του Διδασκάλου του. Φυσικά, ένας μαθητής με δεκτικότητα μπορεί να προοδεύσει, όπως είπε και ο Καμπίρ, ακόμα κι όταν τον χωρίζουν εφτά θάλασσες από τον Διδάσκαλό του. Αλλά, όπως και να έχει το πράγμα, τίποτα δεν είναι τόσο μαγευτικό σ' αυτό τον κόσμο, όσο να κοιτάζει κανείς στα μάτια τον Ζωντανό Θεάνθρωπο της εποχής του. Αυτός είναι εξάλλου ο πιο απλός και ο πιο γρήγορος τρόπος για να μπορέσει κανείς να απαλλαγεί και να καθαριστεί από τις ανθρώπινες αδυναμίες και ατέλειές του και να προοδεύσει στο Πνευματικό Μονοπάτι. Το ακτινοβόλο βλέμμα του Διδασκάλου είναι αυτό ακόμα που δίνει ώθηση και βοήθεια στις πνευματικές μας ασκήσεις, που είναι απαραίτητες για να ανταμειφθούν οι μόχθοι μας και η ψυχή μας να φτερουγίσει στο Σπίτι της.

Ο Φυσικός Θάνατος

Θνήσκω καθημερινώς, έλεγε ο Απόστολος Παύλος και οι Γραφές συνιστούν: «Μάθετε να πεθαίνετε, ώστε να αρχίσετε να ζείτε». Ακόμα, ο Διδάσκαλος μας συνιστά να μάθουμε να πεθαίνουμε κατά τη διάρκεια της ζωής μας, ώστε να κατορθώσουμε να νικήσουμε τον τελευταίο μας εχθρό που είναι ο φυσικός θάνατος.

Ο περισσότερος κόσμος τη στιγμή του θανάτου του φυσικού του σώματος αντιλαμβάνεται πόσο οδυνηρή είναι αυτή η διαδικασία, καθώς η ψυχή του βγαίνει απότομα από το σώμα του. Για το μαθητή όμως ενός Διδασκάλου, ο φυσικός θάνατος φέρνει μάλλον χαρά παρά λύπη, διότι τη στιγμή της μεγάλης αυτής αλλαγής δεν είναι ο Άγγελος του Θανάτου (ο άρχων Μιχαήλ κατά τη Χριστιανική πίστη) που έρχεται να παραλάβει την ψυχή του μαθητή, αλλά ο ίδιος ο Διδάσκαλός του, στη φωτεινή ή αλλιώς στην αστρική του μορφή και η ψυχή αποσύρεται γαλήνια από το φυσικό σώμα. Ο μυημένος, έχοντας υποβληθεί σ' αυτή τη διαδικασία της απόσυρσης της ψυχής από το σώμα εκατοντάδες φορές κατά την ώρα του διαλογισμού του, την ώρα του θανάτου του φυσικού σώματος είναι προετοιμασμένος και δεν τον κατέχει ταραχή ή φόβος. Είναι, αντίθετα, χαρούμενος και ευτυχισμένος.

Ένας στίχος μου λέει:

...Η γιορτή της γέννησης τελείωσε
και αυτή του θανάτου δεν έχει φτάσει ακόμα.
Το πανηγύρι του γάμου πέρασε κι αυτό,
το πανηγύρι του θανάτου πλησιάζει...

Όπως γιορτάζει ο κόσμος με χαρά τη γέννηση ενός παιδιού, έτσι και οι Άγιοι και οι μυημένοι γιορτάζουν την ώρα του θανάτου του φυσικού τους σώματος. Αυτό ακριβώς εννοώ, όταν σ' ένα ποίημά μου μεταφορικά γράφω:

«Έγινε μεγάλη χαρά όταν γεννήθηκα σ' αυτό τον κόσμο
και θα γίνει ακόμα ένα μεγάλο πανηγύρι όταν τον εγκαταλείψω».

Η διαδικασία του θανάτου, μας δίνει την ευκαιρία να συγχωνευθούμε με το Θεό, καθώς η ψυχή μας μπορεί να γυρίσει και να ενωθεί με Αυτόν. Γι' αυτό, ο θάνατός μας σ' αυτό το φυσικό επίπεδο είναι μια ευλογία που πρέπει να μας βρίσκει γεμάτους ειρήνη και εγκαρτέρηση, γεμάτους θεία μέθη. Ο ευσπλαχνικός Διδάσκαλος θέλει να φτάνουμε σ' αυτή τη μεταβολή συνειδητά και γι' αυτό μας συνιστά την καθημερινή εξάσκησή μας στο διαλογισμό, ο οποίος βοηθάει να αποσύρουμε ενσυνείδητα τα αισθητήρια ρεύματα από το σώμα μας. Να πεθαίνουμε με άλλα λόγια ενόσω ζούμε. Το «σιμράν», η επανάληψη δηλαδή των πέντε φορτισμένων ονομάτων, που μας δίνει την ημέρα της μύησής μας, βοηθάει να ακινητοποιούμε το νου μας κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, γεγονός που αποτελεί προϋπόθεση για την επίτευξη αυτής της απόσυρσης. Όταν τελικά επιτύχουμε, συγκεντρώνοντας την προσοχή μας στην έδρα της ψυχής που βρίσκεται ανάμεσα στα δύο φρύδια και έχοντας, με τη βοήθεια του σιμράν, ακινητοποιήσει το νου μας, να αποσύρουμε πάνω από το σώμα μας τα αισθητήρια

ρεύματα του σώματός μας, η ψυχή έρχεται σε άμεση επαφή με το Φως του Θεού και τον Ήχο του Θεού, ή αλλιώς Μουσική των Σφαιρών ή Μουσική όλων των Αρμονιών, δηλαδή με τις δύο μορφές στις οποίες εκφράζεται ο Απόλυτος Θεός.

Έτσι, αν έχουμε μάθει να εκτελούμε τη διαδικασία απόσυρσης και ανύψωσης πάνω από τη σωματική μας συνειδητότητα, ο φυσικός θάνατος, όταν έρθει, παύει να είναι μια εξαιρετικά οδυνηρή εμπειρία και γίνεται μια ευλογία.

Κατά τη διάρκεια της μαθητείας μου κοντά στους δύο Διδασκάλους, τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν και τον Σαντ Κιρπάλ, έτυχε να συναντήσω μαθητές των δύο Διδασκάλων που, παρά τις συμβουλές των Διδασκάλων, χωρίς δηλαδή να έχουν προηγουμένως εξασκηθεί, αποσύρθηκαν από το σώμα τους, με αποτέλεσμα να υποφέρουν, μη μπορώντας να αντέξουν την ένταση του Ηχητικού Ρεύματος που τους τραβούσε προς τα άνω. Έτσι, η ψυχή τους δεν μπόρεσε να ανυψωθεί ώστε να χαρεί την επικοινωνία της με το υπερπέραν.

Η απόσυρση πρέπει να γίνεται με τις οδηγίες του Διδασκάλου σταδιακά και η καθημερινή εξάσκηση είναι ο καλύτερος τρόπος. Υπάρχουν βέβαια και ορισμένες καλότυχες ψυχές που μπορούν να ανυψωθούν πάνω από το σώμα από την πρώτη κιόλας ημέρα που παίρνουν τη μύηση, χωρίς πρόβλημα. Αυτές είναι ψυχές που είχαν μάθει να υπερβαίνουν τη σωματική συνειδητότητα στην περασμένη τους επίγεια ζωή, καθώς οι δυνατότητες που έχουμε σήμερα οφείλονται στο συσσωρευμένο αποτέλεσμα από πολλές περασμένες ζωές και δεν είναι το αποτέλεσμα απ’ αυτό που έχουμε κατορθώσει σ' αυτή μόνο τη σημερινή μας ζωή. Έτσι συμβαίνει σε σπάνιες περιπτώσεις, θα μπορούσα να πω μία στις χίλιες, ο μαθητής την ώρα της μύησής του όχι μόνο να κατορθώσει να βγει από το σώμα του, αλλά και να φτάσει στο σημείο που να αντικρίσει τον Διδάσκαλο στη Φωτεινή ή Αστρική του μορφή και να συζητήσει μαζί του.

Αυτός είναι και ο λόγος, δηλαδή η πρόοδος σε προηγούμενες ζωές, που, κατά τη διάρκεια της μύησής τους, οι μαθητές έχουν διαφόρου βαθμού οπτικές και ακουστικές εμπειρίες.

Είναι φυσικό να επιθυμούμε να φτάσουμε στο σκοπό μας με ένα μόνο βήμα, αλλά αυτό είναι πολύ δύσκολο. Χρειάζεται χρόνο. Γι ' αυτό ο Διδάσκαλος μάς συμβουλεύει να είμαστε ευχαριστημένοι με τη σταθερή και βαθμιαία πρόοδο, η οποία γίνεται ταχύτερη με την απόλυτη αφοσίωση και υπακοή μας στις οδηγίες του Διδασκάλου.

Αυτός είναι λοιπόν ο τρόπος που πρέπει να μάθουμε να πεθαίνουμε ενόσω ακόμα ζούμε, ώστε ο φυσικός θάνατος, που είναι για όλο τον κόσμο ο φόβος και ο τρόμος, να έχει ένα πιο πραγματικό νόημα για μας.

Στις Η.Π.Α. κυκλοφόρησε πριν λίγα χρόνια ένα βιβλίο με τίτλο «Η ζωή μετά το θάνατο» του Δρος Ρέιμοντ Μούντι. Στο βιβλίο αυτό, ο συγγραφέας έχει συγκεντρώσει αυθεντικές αφηγήσεις από εμπειρίες, έξω από το σώμα, ανθρώπων θεωρητικά νεκρών, που ξαναγύρισαν όμως στη ζωή. Σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, αυτοί που πέρασαν τη διαδικασία του θανάτου ανέφεραν ότι βγήκαν έξω από το σώμα με τη βοήθεια του Ηχητικού Ρεύματος και ότι συνάντησαν μία καλοσυνάτη φωτεινή μορφή. Έτσι, οι εκδηλώσεις του Φωτός και του Ήχου έγιναν αντιληπτές κατά τη διαδικασία του θανάτου και από άτομα που δεν είχαν λάβει μύηση από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, αλλά που, οπωσδήποτε, είχαν ένα εξελιγμένο καρμικό παρελθόν. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι το βιβλίο αυτό έγινε αιτία πολλοί άνθρωποι να συγκλονιστούν και να αρχίσουν να ψάχνουν για τις μεγάλες αλήθειες που διδάσκουν οι Άγιοι, ότι δηλαδή

υπάρχει ζωή μετά το θάνατο του φυσικού σώματος και ότι η ψυχή βγαίνει από το σώμα με τη βοήθεια της αρχής του Φωτός και του Ήχου που αποτελούν τις πρωταρχικές εκδηλώσεις του Θεού και που γίνονται αντιληπτές στο διαλογισμό αυτών που έχουν μυηθεί στην Ατραπό της Πνευματικότητας ή αλλιώς στο Σαντ Ματ. Όταν οι μαθητές αφήσουν το φυσικό τους σώμα για τελευταία φορά, ξέρουν ότι θα οδηγηθούν από το ίδιο Φως και τον Ήχο που έχουν δει και ακούσει εκατοντάδες φορές ενόσω «πέθαιναν εν ζωή» και αυτός που θα τους δεχτεί θα είναι ο Διδάσκαλός τους. Γι' αυτό λέγεται ότι οι Διδάσκαλοι κρατούν το κλειδί του μυστηρίου του θανάτου. Οι μύστες δε χρησιμοποιούν ποτέ τη λέξη θάνατος, διότι γνωρίζουν την αθανασία και την αιωνιότητα της ψυχής. Η ψυχή, όταν αφήσει το υλικό σώμα για πάντα, οπότε σπάει η «ασημένια κλωστή» των μυστικιστών, περνάει σε ένα άλλο επίπεδο ύπαρξης, διατηρώντας πλήρως την ατομικότητα και τη συνειδητότητά της καθ' όσον χρόνο το φυσικό σώμα βρίσκεται ακίνητο και αδρανές χωρίς ζωή.

Όταν ένας Άγιος ή ένας Σούφι του ανώτατου βαθμού αφήσει για πάντα το σώμα του, οι μυστικιστές λένε ότι «ενώθηκε με το Θεό» ή αλληγορικά μιλάνε για «Γάμο με το Θεό». Στην περίπτωση που άλλες μεγάλες ψυχές αφήσουν το σώμα, λένε ότι αυτές «έγιναν δεκτές από το Θεό».

Υπάρχει ακόμα μία άλλη έκφραση που χαρακτηρίζει το θάνατο στη μυστικιστική φιλολογία. Στην επέτειο του θανάτου ενός Αγίου χρησιμοποιείται η λέξη «Ουρς», που είναι λέξη αραβική, χρησιμοποιείται κυρίως από τους Πέρσες μωαμεθανούς, και σημαίνει «γάμος». Έτσι, κάθε χρόνο, ο Πιρ Ζαμίν Νιζάμι τους καλεί να εορτάσουν την «Ουρς», δηλαδή την αποχώρηση, δύο μεγάλων Μουσουλμάνων Αγίων, του Χάζρατ Νιζαμπουντίν Αούλια και του Αμίρ Χούσρο.

Για τους μυστικιστές, ο θάνατος ενός Τέλειου Διδασκάλου είναι μία επέτειος γάμου. Έτσι, ενώ εμείς χρησιμοποιούμε τον όρο «επέτειος θανάτου», οι Σούφι χρησιμοποιούν τον όρο «επέτειος γάμου» κι αυτό γιατί στην πραγματικότητα για τους Αγίους δεν υπάρχει θάνατος.

Ο Καμπίρ συνήθιζε να λέει:

«Ο θάνατος που προκαλεί τόσο δέος στον κόσμο,
για μένα είναι πηγή μεγάλης χαράς
και μεγάλης ευχαρίστησης».

Ο Σάμας Ταμπρίζ έλεγε επίσης:

«Την ημέρα του φυσικού μου θανάτου,
όταν το σώμα μου θα μεταφέρεται άψυχο,
μη σκεφτείς ούτε για μια στιγμή ότι θα φεύγω λυπημένος.
Όταν δεις το φέρετρό μου,
μην ψιθυρίσεις ούτε μια λέξη αποχωρισμού,
γιατί τότε θα βρίσκομαι ενωμένος με τον Κύριο.
Όταν στρίψω το πρόσωπό μου μακριά από τον κόσμο
θα βρίσκομαι μπροστά στην Άπειρη Πραγματικότητα».

Έτσι λοιπόν, για τους Αγίους δεν υπάρχει θάνατος, είναι αθάνατοι. Έχουν υπερβεί τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων και είναι ένα με το Θεό. Στέλνονται απ' Αυτόν

πάνω στη γη, αφού λάβουν ένα φθαρτό ανθρώπινο σώμα και όταν εκπληρώσουν την αποστολή που τους έχει ο Ίδιος αναθέσει γυρίζουν πίσω σ' Αυτόν.

Εμείς γιορτάζουμε αυτή την επέτειο, ονομάζοντάς την *«Ουρς» (Urs)*, δηλαδή επέτειο του Γάμου τους με το Θεό. *Ουρς* είναι μια απλή και συγχρόνως σημαντική λέξη. Κάθε γλώσσα έχει τη δική της ομορφιά. Αν η λέξη *Ουρς* δεν είναι γενικά γνωστή, είναι γιατί την καταλαβαίνουν μόνο οι Σούφι, καθώς γι' αυτούς δεν υπάρχει θάνατος, αλλά ένωση με τον Αλλάχ.

Η Αργυρή Χορδή

Η ασημένια χορδή ή *αργυρά άλυσος*, όπως αναφέρεται στην Αγία Γραφή, είναι ένας λεπτός σύνδεσμος που συνδέει το φυσικό μας σώμα με τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα. Έρχεται μαζί μας όταν παίρνουμε το φυσικό σώμα κι όταν τελικά το εγκαταλείψουμε, η αργυρή χορδή σπάει.

Κατά τη διάρκεια της ζωής μας, αν έχουμε επιτύχει να βγαίνουμε από το σώμα μας σε αραιά διαστήματα ή και πολλές φορές την ημέρα, όπως οι Άγιοι, η αργυρή αυτή χορδή δε σπάει. Στην περίπτωση όμως των ανθρώπων που δεν έχουν την τύχη να βρεθούν στα πόδια ενός Αγίου και που δεν έχουν μάθει ποτέ να πεθαίνουν κατά τη διάρκεια της ζωής τους, η αργυρή χορδή παραμένει ανέπαφη και λειτουργεί μόνο μία φορά, την ώρα της διαδικασίας του φυσικού θανάτου. Στην περίπτωση αυτών που έχουν μάθει να πεθαίνουν ενόσω ακόμα ζουν, πολλές φορές την ημέρα, η αργυρή χορδή εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά, διότι η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα προσωρινά μόνο, προκειμένου να ανέβει στα ανώτερα επίπεδα, αλλά κρατάει πάντα το σύνδεσμό της με το σώμα. Έτσι, οι μυημένοι γυρίζουν στο σώμα, μόλις το θελήσουν, με τη βοήθεια αυτής της αργυρής χορδής.

Η αργυρή χορδή είναι πολύ λεπτή και αποτελεί το μοναδικό σύνδεσμο του σώματος με τα ανώτερα επίπεδα. Καθώς όμως ο περισσότερος κόσμος δε μαθαίνει ποτέ να πεθαίνει ενόσω ακόμα ζει, να πεθαίνει για να αρχίσει *πραγματικά* να ζει, η χορδή αυτή παραμένει ανέπαφη και σπάει ξαφνικά την ώρα του θανάτου. Αυτή η απότομη ρήξη της αργυρής χορδής είναι για την ψυχή μία πολύ δυσάρεστη και οδυνηρή εμπειρία.

Η αργυρή χορδή μοιάζει με τη χορδή της λύρας ή ενός άλλου μουσικού οργάνου με μία μόνο χορδή που έχουμε εδώ στις Ινδίες και που ονομάζεται «εκτάρα». Ο Αγαπημένος μας Διδάσκαλος καμιά φορά, πολύ σπάνια όμως, έπαιζε εκτάρα και τη συνόδευε με παλαιούς ψαλμούς, που ορισμένοι, μεταξύ των οποίων κι εγώ, είχαμε την τύχη να τους ακούσουμε. Η λέξη «εκτάρα» στην κυριολεξία σημαίνει «όργανο με μία χορδή». Αρχικά, ο μουσικός με το δάκτυλό του αρχίζει να δονεί τη χορδή πολύ απαλά και μαλακά σε χαμηλό τόνο. Σιγά σιγά οι κινήσεις των δακτύλων γίνονται τόσο γρήγορες και ο ρυθμός ζωηρεύει σε τέτοιο βαθμό, που στο τέλος δεν μπορεί κανείς να ξεχωρίσει το δάχτυλο που παίζει το όργανο.

Κάποτε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ σκέφτηκε να κινηματογραφήσει τη ζωή του Διδασκάλου Σαουάν και το φιλμ να έχει για μουσική επένδυση, ύμνους και μουσική από εκτάρα που θα έπαιζε ο ίδιος. Τελικά, όμως, η σκέψη του αυτή δεν πραγματοποιήθηκε.

Σας έλεγα λοιπόν, για την αργυρή χορδή. Η χορδή αυτή δεν πάλλεται ποτέ κατά τη διάρκεια της ζωής. Η πρώτη φορά που δονείται είναι και η τελευταία γιατί χτυπώντας τη με δύναμη το Δρεπάνι του Αγγέλου του Θανάτου τη σπάει. Τι κρίμα! Η αργυρή χορδή έπρεπε να είναι σαν τη χορδή του μουσικού οργάνου που πάλλεται και βγάζει μελωδίες. Θα έπρεπε να μας μαγεύει με τη γλυκιά της μουσική. Δυστυχώς, για

τους πιο πολλούς, αυτούς που δεν έχουν την καλή τύχη να βρεθούν στα ιερά πόδια ενός Διδασκάλου, η χορδή αυτή παραμένει αδρανής. Η ύπαρξή της δεν έχει κανένα σκοπό και το τέλος της είναι τόσο άδοξο, απότομο, οδυνηρό και σπαρακτικό που είναι να λυπάται κανείς. Αντίθετα, σ' αυτούς που έχουν την τύχη να έρθουν στα πόδια ενός Θεανθρώπου, κάθε φορά που κατορθώνουν να υψωθούν πάνω από τη σωματική τους συνειδητότητα, η αργυρή τους χορδή αγγίζεται από ένα πολύ απαλό και μαλακό δάκτυλο και βγάζει μελωδικούς ήχους. Αν ο μαθητής είναι ακόμα πιο τυχερός και υψώνεται πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα πολλές φορές την ημέρα, η χορδή αυτή βγάζει όχι μόνο μελωδικούς ήχους, αλλά εκστατικές και μαγευτικές μελωδίες. Στην περίπτωση των Διδασκάλων, οι οποίοι έχουν εντολή από το Θεό να επαναφέρουν στον «Οίκο του Πατρός» τις απομακρυσμένες ανθρώπινες ψυχές που υποφέρουν από νοσταλγία για τον Πατέρα, τη χορδή αυτή τη δονεί κάθε στιγμή το Δάκτυλο του Θεού.

Ο Διδάσκαλος Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ συνήθιζε να λέει ότι η ψυχή ενός Αγίου θυμίζει το πουλί της ινδικής μυθολογίας που είναι προικισμένο με το θείο χάρισμα και μπορεί να πετάει από τη γη στον ουρανό «εν ριπή οφθαλμού». Κάθε φορά που ένας Άγιος Διδάσκαλος υψώνεται πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα, η χορδή αυτή πάλλεται και βγάζει μία Ουράνια Μουσική, καθώς την έχει αγγίξει το Δάχτυλο του Δημιουργού. Καθώς ξέρετε, όταν ένα μουσικό όργανο χρησιμοποιείται τακτικά, διατηρείται καλοκουρδισμένο και έτοιμο να δώσει εκστατικές μελωδίες. Αντίθετα, αν μείνει αχρησιμοποίητο σε κάποια σκοτεινή και ξεχασμένη γωνιά, τότε με τον καιρό ξεκουρδίζεται, σκουριάζει και παύει να δίνει μελωδικούς ήχους. Ο Καμπίρ Σαχίμπ συνήθιζε να λέει ότι ο άνθρωπος πάνω στη γη κοιμάται συνέχεια και ξυπνάει μόνο όταν το δρεπάνι του Αγγέλου του Θανάτου τον θερίσει. Η αργυρή του χορδή βρίσκεται σε τέλεια αδράνεια.

Έτσι, όσον αφορά τον πολύ κόσμο, η αργυρή χορδή *χτυπιέται* μία φορά από το αδυσώπητο δρεπάνι του Αγγέλου του Θανάτου και σπάει με *κρότο* που συμβολίζει τον πόνο, την αγωνία και τους επιθανάτιους ρόγχους του ανθρώπου. Αντίθετα, στην περίπτωση του μαθητή ενός Τέλειου Διδασκάλου, όσο περισσότερο έχει εγκαταλείψει το σώμα του και όσο σε υψηλότερα πνευματικά επίπεδα έχει φτάσει η ψυχή του, τόσο πιο *απαλά* το Θεϊκό Δάκτυλο θα δονήσει για τελευταία φορά την ασημένια του χορδή και τόσο γλυκύτερες και θελκτικότερες θα είναι οι *μελωδίες* που θα βγουν από αυτό το καλοκουρδισμένο όργανο, το ανθρώπινο σώμα. Η μελωδία αυτή είναι που δίνει μακαριότητα, ηρεμία, ειρήνη και αθανασία στην ψυχή.

Σε αντίθεση με τον κρότο που κάνει όταν σπάει η ανελαστική ασημένια χορδή του αργοπορημένου ανθρώπου, η ασημένια χορδή του προχωρημένου μαθητή βγάζει όλο και πιο αγνότερη και θελκτικότερη μελωδία καθώς καθημερινά υψώνεται όλο και περισσότερο στα διάφορα πνευματικά επίπεδα, μέχρι που τελικά, όταν ολοκληρωθεί ο σκοπός για τον οποίο δημιουργήθηκε η αργυρή χορδή, θα συγχωνευθεί μέσα στην Αιωνιότητα, με μία μελωδία ανάλογη με το βαθμό ανάπτυξης της ενσωματωμένης ψυχής. Κατά την ώρα της μύησης ενός μαθητή, που όπως είναι φυσικό δεν έχει κατορθώσει ακόμα να αφήνει θεληματικά το σώμα του, μπαίνει μέσα στις φλέβες του και μέσα στους πόρους του σώματός του, η Αιώνια Μουσική, η Μουσική των Σφαιρών, και από εκείνη τη στιγμή εξαρτάται απ' αυτόν αν θα μπορέσει να κάνει την αργυρή του χορδή να πάλλεται στο ρυθμό αυτής της Θείας Μουσικής. Ακόμα, αν ο μαθητής δεν κατορθώσει να υπερβεί το σώμα του κατά τη διάρκεια της γήινης ζωής του και

τότε ακόμα ο Διδάσκαλος, που είναι ο ίδιος ο Θεός προσωποποιημένος και η πηγή όλης της Ουράνιας Μουσικής, τον περιλούζει με τη Χάρη Του την ώρα του φυσικού του θανάτου και τον δονεί μέσα σ' αυτή. Ο Διδάσκαλος Σαουάν έλεγε ότι όταν σπαρθεί ο σπόρος της μύησης, δε χάνεται ποτέ. Πρέπει να καρποφορήσει. Ο καρπός αυτός είναι η αθανασία, η συνένωση με το Θεό, η συγχώνευση της ψυχής με τον Ωκεανό της Παντοτινής Συνειδητότητας.

Πολλές φορές, συμβαίνει ένας άρρωστος, αφού εξεταστεί από το γιατρό του, να αφήσει τη συνταγή για το φάρμακο στο ράφι και όμως να γιατρευτεί, μόνο και μόνο γιατί ο γιατρός που τον εξέτασε του έπιασε το σφυγμό. Η επαφή δηλαδή του αρρώστου με το γιατρό του είναι πολλές φορές αποτελεσματική, σε βαθμό που να μη χρειάζεται το φάρμακο. Έτσι και κάθε ένας που έχει μυηθεί στα Μυστήρια του Υπερπέραν μπορεί να παρομοιαστεί με έναν τέτοιο ασθενή που του έπιασε το σφυγμό ένας φιλεύσπλαχνος Γιατρός και μέσα απ' αυτή την επαφή τού μεταδίδει τον ίδιο του το Θεϊκό παλμό.

Αν τύχει και ο μαθητής παρεκκλίνει ή φαινομενικά εγκαταλείψει το Μονοπάτι, ο Διδάσκαλος εξακολουθεί να είναι γεμάτος συμπόνια και Χάρη γι' αυτόν. Και τότε ακόμα θα βρίσκεται θρονιασμένος μέσα στην καρδιά και την ψυχή του και όταν τελικά έρθει η ώρα να αφήσει το σώμα του για πάντα, η ευσπλαχνία και η Χάρη του Διδασκάλου του, θα του παρασχεθούν οτιδήποτε και αν έχει κάνει κατά τη διάρκεια της ζωής του. Ο Διδάσκαλος με την καλοσύνη και τη συμπόνια του θα αγγίξει την ασημένια του χορδή με τόση αγάπη, που αυτή θα βγάλει μια μαγευτική μελωδία. Σ' αυτή την κατάσταση έκστασης και μακαριότητας θα αφήσει ο μαθητής τελειωτικά το σώμα του και θα πάει στις ανώτερες περιοχές που είναι γεμάτες Θείο Φως και Ήχο. Τότε είναι που η αργυρή χορδή παύει να λειτουργεί.
Δείτε πόσο καθαρά περιγράφεται αυτό στη Βίβλο των Χριστιανών:

> *«Πριν λυθεί η αργυρά άλυσος και σπάσει ο λύχνος ο χρυσούς* (το ανθρώπινο σώμα) *ή συντριφθεί η υδρία εν τη πηγή, ή χαλάσει ο τροχός εν τω φρέατι, και επιστρέψει το χώμα εις την γην καθώς ήτο, και το πνεύμα επιστρέψει εις τον Θεόν, όστις έδωκεν αυτό».*
>
> *(Εκκλ. ΙΒ΄:6-7.)*

Συνομιλία με έναν Ιερωμένο

Κάποτε, ένας Γερμανός ιερέας που βρισκόταν στις Ινδίες, ψάχνοντας για κάτι περισσότερο από αυτό που διδάχτηκε στις ιερατικές σχολές, επισκέφτηκε τον Διδάσκαλο και του έκανε ορισμένες ερωτήσεις για θέματα που τον απασχολούσαν. Η πρώτη ερώτηση αφορούσε την χρήση ψυχικών δυνάμεων στην καθημερινή μας ζωή.

Διδάσκαλος: Καθώς προοδεύουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι, αντιλαμβανόμαστε ότι υπάρχουν αυτές οι δυνάμεις οι οποίες όλο και περισσότερο αναπτύσσονται μέσα μας. Βλέπουμε ότι μπορούμε να διαβάζουμε τη σκέψη μερικών ανθρώπων, ότι αποκτούμε τηλεπάθεια, ότι μπορούμε να θεραπεύουμε αρρώστους και γενικά ότι αποκτούμε την ικανότητα να επιτελούμε τα λεγόμενα θαύματα. Οι Διδάσκαλοι απαγορεύουν αυστηρά στους μαθητές τους να κάνουν χρήση αυτών των δυνάμεων, για το λόγο ότι η χρήση τους δεν εξυπηρετεί το σκοπό για τον οποίο ο άνθρωπος βρίσκεται πάνω στη γη. Ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής είναι η Αυτογνωσία (το γνώθι σαυτόν) και η Θεογνωσία, δηλαδή η πραγμάτωση και η ένωσή μας με τον Υπέρτατο Πατέρα. Για να επιτύχουμε αυτό μας το σκοπό, για να εκπληρώσουμε το σκοπό της ανθρώπινης ζωής, για να επιτελέσουμε το Θέλημά Του, για να κερδίσουμε τη Βασιλεία των Ουρανών και την Αιώνιο Ζωή, σ' αυτόν το μακρύ μας δρόμο, έχουμε να αντιμετωπίσουμε όλων των ειδών τα εμπόδια. Μερικά από αυτά είναι δυσάρεστα και μερικά ευχάριστα. Αυτά τα τελευταία, τα ευχάριστα, είναι και τα πιο δύσκολα να υπερπηδηθούν. Η απόκτηση ψυχικών δυνάμεων είναι ένα τέτοιο εμπόδιο που συχνά γίνεται αιτία να σταματήσει και να καθυστερήσει η πνευματική πρόοδος πολλών ανθρώπων. Αν π.χ. χρησιμοποιούμε πνευματικές δυνάμεις για να θεραπεύουμε αρρώστους, η πρόοδός μας εμποδίζεται διότι η ενεργητικότητα και ο ζήλος μας εξαντλούνται, οι μπαταρίες αποφορτίζονται και δεν υπάρχει δύναμη για να προχωρήσουμε στον τελικό μας σκοπό. Καμιά φορά μάλιστα όχι μόνο δεν προοδεύουμε αλλά οπισθοδρομούμε κιόλας.

Ιερέας: Ως ιερέας που είμαι δεν έχω υπέρτατο καθήκον να υπηρετώ τους συνανθρώπους μου και αν μπορώ να τους θεραπεύω από τις αρρώστιες τους, έστω και αν βλάπτω τον εαυτό μου;

Διδάσκαλος: Το να υπηρετεί κανείς το συνάνθρωπό του με αυταπάρνηση είναι κάτι θεάρεστο και κάτι που βοηθάει εξαιρετικά την πρόοδό μας στο Πνευματικό Μονοπάτι. Όταν κάποτε εκπληρώσετε το σκοπό της ανθρώπινής σας ύπαρξης, θα έρθει μόνη της, αυθόρμητα, η δύναμη να θεραπεύετε. Ο Ιησούς είχε θεραπευτικές δυνάμεις. Είχε φτάσει την ανώτατη βαθμίδα Πνευματικότητας, ήταν ένα με το Θεό, ήταν υιός του Θεού. Σ' αυτό το επίπεδο, όλες αυτές οι δυνάμεις *ενεργούν από μόνες τους*. Είναι ο Θεός που ενεργεί. Σ' αυτό το επίπεδο δε χρειάζεται παρά να κοιτάξετε κάποιον που είναι άρρωστος ή που υποφέρει και η ακτινοβολία σας θα τον θεραπεύσει.

Υπάρχει μεγάλη διαφορά για κάποιον που δεν έχει ακόμα εξελιχθεί σ' αυτόν το βαθμό, γιατί όσο προχωρημένος κι αν είναι εξακολουθεί να παραμένει μαθητής και αν

χρησιμοποιήσει μία απ' αυτές τις δυνάμεις, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει τη δύναμη της θέλησής του. Ακόμα και τότε όμως δεν είναι πάντα βέβαιο ότι θα επιτύχει κάθε φορά να θεραπεύσει αρρώστους και μάλιστα κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Αν έχει επιτυχίες στη θεραπεία, είναι βέβαιο ότι θα αποκτήσει φήμη, γεγονός που συμβαίνει συχνά με πολλούς ειλικρινείς αναζητητές. Όταν όμως πέσει κανείς στην παγίδα της φήμης και της δημοσιότητας, παύει να βρίσκει αρκετό χρόνο για τις πνευματικές του ασκήσεις, όπως του τις έχει υποδείξει ο Διδάσκαλος. Αρχίζει τότε να πιστεύει ότι έχει ήδη φτάσει στο Σκοπό και ότι είναι μάλιστα ανώτερος και από τον Διδάσκαλό του.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, τονίζουν οι Διδάσκαλοι ότι διατρέχουν κινδύνους αυτοί που χρησιμοποιούν τις ψυχικές τους δυνάμεις. Τη στιγμή που η προσοχή μας αποσπάται από τον κύριο Σκοπό της ζωής μας, παρεμβάλλεται ένα εμπόδιο στο ταξίδι μας πίσω στο Θεό. Μόνο όσοι έχουν φτάσει στον τελικό Σκοπό, μπορούν να χρησιμοποιούν αυτές τις δυνάμεις, οι οποίες τότε λειτουργούν αυτόματα. Δεν είμαστε πια εμείς που ενεργούμε, είναι ο Κύριος. Σ' αυτή την περίπτωση, ούτε καν γνωρίζουμε ότι το καλό έχει προέλθει από μας και έτσι δεν υπάρχει τίποτα που να μας αργοπορήσει ή να μας εμποδίσει να συγχωνευθούμε και πάλι με τον Ωκεανό της Παντοτινής Συνειδητότητας.

Μπορούμε να ωφελήσουμε άλλους, μόνο όταν αυτές οι δυνάμεις δουλεύουν από μόνες τους και ανεξάρτητα από τη θέλησή μας. Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε πιο φιλεύσπλαχνος ούτε πιο φιλάνθρωπος από το Θεό που επιτρέπει τις αρρώστιες.

Ιερέας: Μπορώ να πω ότι κατάλαβα τι θέλετε να πείτε.

Διδάσκαλος: Θα ήθελα να τονίσω ότι εάν, προχωρώντας στο δρόμο μας και αποκτώντας δυνάμεις, αρχίζουμε να ασχολούμαστε με το να διαβάζουμε τη σκέψη των άλλων ανθρώπων, να θεραπεύουμε αρρώστους, να παρακολουθούμε τι γίνεται κάθε στιγμή σε μακρινές αποστάσεις κτλ. κι αν καλλιεργούμε αυτές τις δυνάμεις που, στην πραγματικότητα, δεν είναι επιτεύγματα αλλά θεία δώρα που μας έχουν δοθεί, παρασυρόμαστε σ' έναν πλάγιο δρόμο και είναι αδύνατο πλέον να σταματήσουμε και να συνεχίσουμε να ακολουθούμε τον κυρίως δρόμο που οδηγεί στο Θεό. Όταν φτάσουμε το Θεό, τότε μας δίδονται τα πάντα και είμαστε ικανοί για τα πάντα.

Ιερέας: Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να φτάσουμε στο Θεό; Είναι κάτι που επιτυγχάνεται μόνο με το διαλογισμό;

Διδάσκαλος: Ναι, μόνο με το διαλογισμό μπορούμε να φτάσουμε στο Θεό, συγχρόνως, όμως, κι αυτό είναι προϋπόθεση, θα πρέπει να διαμορφώσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις οδηγίες ενός Τέλειου Διδασκάλου. Όλοι οι Διδάσκαλοι, από αρχαιοτάτων χρόνων, δίνουν έμφαση στο να ζούμε μια ηθική ζωή, να υπηρετούμε με αυταπάρνηση το συνάνθρωπό μας, να παραμένουμε ταπεινοί και σε κάθε περίπτωση να αντιδρούμε με γλυκύτητα όταν μας προκαλούν. Αν ζούμε με αυτές τις αρχές και παραδοθούμε εντελώς στο θέλημα του Θεού, λέγοντας σε κάθε περίσταση «γενηθήτω το θέλημά Σου, Κύριε», τότε θα προοδεύσουμε γρήγορα στο Πνευματικό Μονοπάτι. Αυτές λοιπόν είναι οι προϋποθέσεις: ηθική ζωή, ανιδιοτελής προσφορά στο συνάνθρωπο, ταπεινότητα, αγάπη για τα δημιουργήματα του Θεού.

Ιερέας: Υπάρχουν σήμερα τόσο πολλοί πνευματικοί δάσκαλοι, που είναι δύσκολο να τους κρίνει κανείς. Ένας δάσκαλος λέει να κάνουμε αυτό και ένας άλλος το ακριβώς αντίθετο. Ένας αναζητητής σαν κι εμένα δεν ξέρει τι να κάνει και ποιον να ακολουθήσει. Υπάρχουν τόσες πολλές ερμηνείες, τόσες πολλές αντιφάσεις, ακόμα και στο θέμα του πώς να ζει κανείς τη ζωή του.

Διδάσκαλος: Οι διδασκαλίες όλων των Αγίων και όλων των Προφητών που έχουν έρθει σε διάφορους τόπους και σε διάφορες εποχές, από αμνημονεύτων χρόνων, είναι πάντα οι ίδιες. Οι θρησκείες που δημιουργούνται όταν οι Διδάσκαλοι φύγουν από το γήινο επίπεδο είναι εκείνες που διαφέρουν όσον αφορά τα τελετουργικά και τα τυπικά. Κάθε θρησκεία έχει δύο πλευρές. Η μία πλευρά, η εξωτερική, που στηρίζεται σε δόγματα, ιεροτελεστίες και τελετουργίες, διαφέρει στις διάφορες θρησκείες, στις διάφορες χώρες, στους διάφορους λαούς και στις διάφορες εποχές. Η άλλη πλευρά, η εσωτερική ή μυστικιστική ή πνευματική, είναι αυτή που διδάσκεται από τους Διδασκάλους και είναι η ίδια από την αρχή της ιστορίας του ανθρώπου σε όλες τις θρησκείες. Αν διαβάσουμε τις γραφές από όλες τις θρησκείες και κάνουμε μία συγκριτική μελέτη, θα δούμε ότι οι αρχές στις οποίες στηρίζονται οι διάφορες θρησκείες είναι οι ίδιες και οι Άγιοι που θεωρούνται ως οι ιδρυτές των θρησκειών, αν και οι ίδιοι δεν ιδρύουν ποτέ θρησκείες, δίδαξαν τα ίδια ακριβώς πράγματα. Είναι τόσο συνδεδεμένοι μεταξύ Τους, που η καρδιά τους χτυπάει στον ίδιο ρυθμό. Σαν παράδειγμα, αναφέρω τις Βέδες που είναι το ιερό βιβλίο των Ινδουιστών και γράφτηκαν από τους μεγάλους ρίσι των Ινδιών. Εκεί διαβάζουμε για την αρχή της Δημιουργίας από το Θεό:

> *«Στην αρχή ήταν ο Πρατζαπάτι (Prajapati). (Δημιουργός)*
> *Μαζί Του ήταν ο Βακ (Vak) (Λόγος)*
> *και ο Βακ ήταν στην πραγματικότητα ο ίδιος ο Υπέρτατος Δημιουργός».*

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο των Χριστιανών διαβάζουμε:

> *«Εν αρχή ήτο ο Λόγος, και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ, και Θεός ήτο ο Λόγος. Πάντα δι' Αυτού έγειναν, και χωρίς Αυτού δεν έγεινεν ουδέ έν το οποίον έγεινεν».*

Ένα άλλο παράδειγμα είναι το πώς έχουν περιγράψει τρεις Διδάσκαλοι τη σχέση τους με τον Υπέρτατο Πατέρα και πώς Αυτός εργάζεται διαμέσου αυτών:

Ο Χριστός είπε:

> *«Διότι εγώ απ' εμαυτού δεν ελάλησα, αλλά ο πέμψας με Πατήρ, αυτός μοι έδωκεν εντολήν, τι να είπω και τι να λαλήσω».*

Ο Μαουλάνα Ρούμι, ο μεγάλος Πέρσης Διδάσκαλος, είπε:

> *«Το χέρι μου είναι το χέρι του Θεού και η δύναμη του Δημιουργού εργάζεται μέσα απ' αυτό το χέρι».*

Ο Γκουρού Νάνακ, Διδάσκαλος του 15ου αιώνα και ιδρυτής της θρησκείας των Σιχ, είπε:

> *«Φίλε μου, δεν μιλάω από μόνος μου, αναφέρω μόνο αυτά που μου βάζει στο στόμα ο Αγαπημένος».*

Η πεμπτουσία, λοιπόν, όλων των θρησκειών είναι η ίδια. Οι βασικές αρχές, οι βάσεις των θρησκειών, δεν αλλάζουν ποτέ. Μόνο τα τελετουργικά και τα τυπικά, η εξωτερική πλευρά της κάθε θρησκείας είναι που διαφέρει. Έτσι, στις Ινδίες που υπάρχει πολύ νερό, υπάρχει παράδοση πριν κάποιος να αρχίσει να προσεύχεται στο Θεό να κάνει μπάνιο. Οι Μουσουλμάνοι στην Αραβία, όπου το νερό συνήθως είναι λίγο, συνηθίζουν να πλένουν τα χέρια τους με νερό πριν αρχίσουν την προσευχή τους ή αν δεν υπάρχει καθόλου νερό, καθαρίζουν τα χέρια τους με άμμο. Η συνήθεια αυτή έχει τη ρίζα της σε μία προτροπή που υπάρχει πάντα στην εσωτερική πλευρά όλων των θρησκειών, ότι πρέπει να είμαστε καθαροί. Η καθαριότητα συμβολίζει την αγνότητα. Φυσικά τούτο δε σημαίνει ότι έχει γίνει κανείς αγνός με το να κάνει μπάνιο ή να καθαρίσει τα χέρια του με άμμο. Η αγνότητα είναι αποτέλεσμα εσωτερικής καθαρότητας. Τέ-

τοια ήθη και έθιμα όμως, όπως αντιλαμβάνεστε, δεν έχουν σχέση με την πνευματικότητα.

Ιερέας: Μάλιστα, καταλαβαίνω.

Διδάσκαλος: Είναι γεγονός ότι τα τελετουργικά που καθορίζουν οι άνθρωποι, με την πάροδο του χρόνου και αφού φύγει ο Διδάσκαλος, καταφέρνουν να επισκιάσουν το εσωτερικό νόημα της θρησκείας. Ακόμα και κάτι άλλο. Η πνευματικότητα είναι πολύ απλή. Αν κάποιος θέλει να ακολουθήσει το Πνευματικό Μονοπάτι, πρέπει να καθίσει δίπλα σε κάποιον που έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Ένας τέτοιος άνθρωπος θα του εξηγήσει καθετί που έχει σχέση με την Πνευματικότητα με πολύ απλά λόγια. Αυτό που ο ίδιος έχει δοκιμάσει και το γνωρίζει, μπορεί να το παρουσιάσει σύντομα και ξεκάθαρα. Κάτι που έχει εξασκηθεί από αμνημονεύτων χρόνων δεν μπορεί να είναι πολύπλοκο.

Το δυστύχημα στην εποχή μας είναι ότι η ιεροσύνη έχει γίνει επάγγελμα. Γι' αυτόν το λόγο οι ιερείς, οι σοφοί και οι μαούλβι δεν ενδιαφέρονται παρά για το πώς θα διατηρήσουν ή θα βελτιώσουν τη θέση τους. Εδώ, στην Ινδία, πολλοί άνθρωποι, που δεν είναι ικανοί σχεδόν για τίποτα άλλο, γίνονται ιεροκήρυκες. Απομνημονεύουν τις γραφές και τις αναλύουν ο καθένας με τον τρόπο του, χωρίς όμως οι ίδιοι να ζουν μια ηθική ζωή. Αναφέρουν μια σειρά από δόγματα και καθώς δε γνωρίζουν την πραγματική ουσία των γραφών, προσπαθούν να παρουσιάσουν απλά θέματα σαν πολύπλοκα. Αν κάποιος αναζητητής συμβουλευτεί έναν ιερέα οιασδήποτε θρησκείας για κάτι, θα αποκομίσει ένα κομφούζιο που περισσότερο θα του δημιουργήσει νέα ερωτήματα παρά θα του λύσει τα παλιά. Ο άνθρωπος που έχει πραγματικά λύσει το πρόβλημα της ζωής και του θανάτου, που έχει λάβει τη Χάρη της εσωτερικής, της θείας Φώτισης, είναι ικανός να εξηγεί το καθετί με λίγα λόγια. Κάτι που είναι πολύπλοκο και ακατανόητο, δεν είναι θρησκεία, είναι διανοητική υπόθεση που επιδέχεται διαφορετικές παραδοχές και ερμηνείες. Η θρησκεία είναι απλή για να μπορεί να γίνει καταληπτή από τον καθένα. Έχει προοριστεί για όλο τον κόσμο. Αν ήταν τόσο πολύπλοκη και πολυσύνθετη όπως την παρουσιάζουν οι θεολόγοι και οι ιεροκήρυκες, τότε μόνο μερικοί θα μπορούσαν να την κάνουν πράξη στη ζωή τους. Είναι όμως δυνατό, ο Θεός να είχε σκοπό να στερήσει το 95% της ανθρωπότητας από την αληθινή σημασία και δόξα της θρησκείας;

Η ουσία της θρησκείας είναι τόσο απλή μέσα στο μεγαλείο της, όπως διδάχτηκε από τους Τέλειους Διδασκάλους όλων των εποχών, που ο καθένας μπορεί να την ακολουθήσει. Έχετε δίκιο όταν λέτε ότι αν πάτε σε δέκα διδασκάλους, κατ' όνομα Διδασκάλους, ο καθένας τους θα σας δώσει τη δική του ερμηνεία της θρησκείας, με τόσο πολύπλοκο τρόπο συνήθως, που στο τέλος θα συμβεί να φύγετε ακόμα πιο σαστισμένος. Και είναι φυσικό να σας φύγει ο ενθουσιασμός για παραπέρα γνώση.

Είχα την καλή τύχη να καθίσω στα πόδια δύο μεγάλων Διδασκάλων, του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Και οι δύο είχαν για πολλά χρόνια μελετήσει, εκτενώς και παράλληλα, τις διάφορες θρησκείες, τα σχίσματα και τα δόγματα. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε γράψει και ένα σωρό βιβλία για το πώς προσφέρεται η Πνευματικότητα μέσα από τις Γραφές των διάφορων θρησκειών, αποδεικνύοντας ότι η Πνευματικότητα, από όποια πηγή κι αν προέρχεται, έχει την ίδια ουσία, αλλά με την πάροδο του χρόνου και καθώς διερμηνεύεται λανθασμένα, γίνεται ανίσχυρη. Μας εξήγησε το πραγματικό νόημα της Πνευματικότητας με τέτοιο τρόπο, που ένα παιδί πέντε χρονών και ένας ηλικιωμένος άνθρωπος εκατό χρονών να μπορούν να την καταλάβουν. Φυσικά, η θρησκεία είναι ένα προσωπικό θέμα μεταξύ του Θεού και της

ψυχής, καθώς όμως η ψυχή είναι ένα κομμάτι από το Θεό, είναι έμφυτη μέσα μας και δεν υπάρχει τίποτα το πολύπλοκο.
Ιερέας: Μπορώ να σας κάνω ακόμα μερικές διευκρινιστικές ερωτήσεις; Ρώτησα ένα διδάσκαλο αν επιτρέπεται να τρώει κανείς κρέας, γιατί είχα διαβάσει κάπου ότι αυτό δεν είναι ορθό και ακόμα ότι πρέπει να είναι κανείς χορτοφάγος αν θέλει να προχωρήσει στο Πνευματικό Μονοπάτι. Ένας άλλος όμως διδάσκαλος του Ζεν, που ρώτησα, μου είπε: «Δεν πειράζει, μπορείς να τρως κρέας αν θέλεις, φτάνει να κάνεις διαλογισμό. Θα έρθει η ώρα που θα εγκαταλείψεις αυτή τη συνήθεια». Άλλοι διδάσκαλοι πάλι λένε ότι πρέπει πρώτα να σταματήσουμε να τρώμε κρέας, γιατί αλλιώς ο διαλογισμός μας θα είναι άγονος. Σε αυτό το θέμα και οι επίσημες θρησκείες έχουν επίσης διαφορετικές απόψεις.

Διδάσκαλος: Όλες οι θέσεις της Πνευματικότητας που αποτελούν την εσωτερική πλευρά όλων των θρησκειών είναι λογικές και θα μπορούσα να σου πω επιστημονικές, καθώς η Πνευματικότητα είναι μία επιστήμη και μάλιστα η πιο τέλεια. Έχει το πείραμα και την απόδειξη. Μπορείτε να κρίνετε μόνος σας λοιπόν αν, τρώγοντας κρέας, θα μπορέσετε να προοδεύσετε πραγματικά στο Πνευματικό Μονοπάτι. Υπάρχουν πειράματα στη φυσική, τη χημεία και τις άλλες επιστήμες. Αν έχετε τα υλικά και ακολουθήσετε σωστά τις οδηγίες θα έχετε πάντοτε το ίδιο αποτέλεσμα. Το ίδιο συμβαίνει και με την Πνευματικότητα. Το ανθρώπινο σώμα, αυτός ο αληθινός ναός του Θεού, είναι το εργαστήριό σας. Όποιος βρήκε το Θεό, τον βρήκε πάντοτε μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Κανένας ποτέ άνθρωπος δε βρήκε το Θεό σε τόπους προσκυνήματος, σε μοναστήρια, σε ζούγκλες, σε ερήμους ή στις παγωμένες πλαγιές των Ιμαλαΐων. Η Πνευματικότητα δεν είναι τυφλή πίστη, είναι μία επιστήμη προσιτή στον καθένα και μπορεί να την εξασκήσει ο οποιοσδήποτε και να έχει πάντα σταθερά αποτελέσματα. Αν κάποιος έχει τα απαραίτητα υλικά, αν ζει δηλαδή ηθική ζωή και αν ακολουθήσει πιστά τις οδηγίες κάποιου ειδήμονα, που να έχει γνωρίσει ο ίδιος την αλήθεια, να έχει φτάσει το σκοπό και επομένως να είναι ικανός να οδηγήσει και άλλους με κάποιο φυσικό και επιστημονικό τρόπο, είναι βέβαιο πως θα επιτελέσει το σκοπό για τον οποίο ήρθε πάνω σ' αυτή τη γη.

Αν λοιπόν κανείς από αυτούς με τους οποίους έχετε ως τώρα μιλήσει δεν μπόρεσε να σας δώσει την επιστημονική πλευρά της θρησκείας, είναι διότι αφενός μεν την αγνοούν, αφετέρου δεν την έχουν εξασκήσει ποτέ.

Μια και αναφέρατε το θέμα της χορτοφαγίας, θα σας δώσω την εξήγηση και στη συνέχεια μπορείτε να κρίνετε μόνος σας αν, τρώγοντας κρέας, θα μπορέσετε να προοδεύσετε στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Εφόσον έχουμε αυτό το ανθρώπινο σώμα θα πρέπει, για να το διατηρήσουμε, να παίρνουμε τροφή. Καθετί όμως και κάθε φορά που τρώμε, έχει σαν συνέπεια να καταστρέφουμε μία μορφή ζωής, είτε τρώμε κρέας είτε τρώμε λαχανικά. Κάθε μορφή ζωής έχει μέσα της ένα ή περισσότερα από τα πέντε ενεργά στοιχεία, που, μεταφορικά, στη μυστικιστική φιλολογία, είναι: γη, νερό, φωτιά, αέρας και αιθέρας. Τα λαχανικά έχουν ένα μόνο στοιχείο, το νερό. Τα ερπετά έχουν δύο, το νερό και τη φωτιά. Τα πουλιά τρία, νερό, φωτιά και αέρα, τα θηλαστικά τέσσερα, γη, νερό, φωτιά και αέρα και ο άνθρωπος, τέλος, έχει και τα πέντε προαναφερθέντα ενεργά στοιχεία.

Γνωρίζουμε από την καθημερινή μας ζωή ότι ο φόνος ενός ανθρώπου θεωρείται κακούργημα και τιμωρείται με θάνατο ή με πολύχρονη φυλάκιση, ενώ, εάν σκοτώσει κανείς ένα θηλαστικό, συνήθως πληρώνει κάποιο πρόστιμο στον ιδιοκτήτη του. Ο φό-

νος ενός πουλιού, μόνο εάν προστατεύεται, τιμωρείται με κάποιο ελάχιστο πρόστιμο και ο φόνος ενός ερπετού ή το κόψιμο ενός λαχανικού δε θεωρείται παράπτωμα. Βλέπουμε λοιπόν ότι και με τους .ανθρώπινους νόμους οι προβλεπόμενες ποινές για την περίπτωση που αφαιρέσουμε μία ζωή είναι μεγαλύτερες όσο ανερχόμαστε στη βιολογική κλίμακα και όσα περισσότερα ενεργά στοιχεία έχει ο οργανισμός που θανατώνουμε. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της Πνευματικότητας, όπου επίσης η καταστροφή κάθε μορφής ζωής επιφέρει ανάλογες καρμικές επιβαρύνσεις. Πρέπει να πληρώσουμε για όλα και στην περίπτωση που προκαλούμε θάνατο, το τίμημα είναι βαρύτερο για τους οργανισμούς που βρίσκονται ψηλότερα στη βιολογική κλίμακα, δηλαδή αποτελούνται από περισσότερα ενεργά στοιχεία.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ έγραψε ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο με τίτλο *«Ο τροχός της ζωής»*, όπου εξηγεί με λεπτομέρειες αυτό το θέμα, ώστε ο καθένας να μπορεί να καταλάβει τη σωστή σημασία του «κάρμα», του νόμου δηλαδή της δράσης και αντίδρασης ή, αλλιώς, της αιτίας και του αποτελέσματος.

Μελετώντας λοιπόν την Πνευματικότητα, όταν αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι κάθε πράξη μας σ' αυτό τον κόσμο έχει και μία ανάλογη αντίδραση, γινόμαστε χορτοφάγοι, για να προστατεύσουμε τον εαυτό μας. Και δεν είναι μόνο όταν τρώμε κρέας που επιβαρύνουμε το λογαριασμό που κάποτε θα πρέπει να ξεπληρώσουμε, αλλά και όταν ακόμα πληρώνουμε το χασάπη για να σκοτώσει ένα ζώο, προκειμένου να το χρησιμοποιήσουμε για τη διατροφή μας και τότε ακόμα ανοίγουμε λογαριασμούς που κάποτε θα πρέπει να εξοφληθούν.

Επειδή όμως χρειάζεται να τρώμε για να ζήσουμε, θα πρέπει να διαλέξουμε τη χορτοφαγική διατροφή, καταστρέφοντας έτσι ζωή που αποτελείται από ένα μόνο στοιχείο, το νερό. Φυτικές τροφές, γαλακτοκομικά προϊόντα, καρποί και φρούτα, είναι η ιδανική διατροφή για τον άνθρωπο.

Ιερέας: Θα ήθελα να σας ρωτήσω και κάτι άλλο. Καταλαβαίνω ότι πρέπει να ζούμε μια αγνή ζωή. Βρίσκω όμως ότι υπάρχει μεγάλη σύγχυση όσον αφορά στη σεξουαλική ζωή ενός πνευματικού αναζητητή. Υπάρχουν διδάσκαλοι που συμβουλεύουν την αποχή από το σεξ, όπως οι Ινδουιστές, άλλοι που το επιτρέπουν εφόσον ο ενδιαφερόμενος έχει επιθυμία γι' αυτό, όπως οι διδάσκαλοι του Ζεν και ακόμα άλλοι που προτρέπουν για συνεχείς σεξουαλικές πράξεις. Υπάρχουν τόσο πολλές απόψεις και θεωρίες.

Διδάσκαλος: Η σωστή θεωρία είναι ότι ο γάμος δεν αποκλείει την Πνευματικότητα.

Ιερέας: Είναι όμως ένα εμπόδιο;

Διδάσκαλος: Ο γάμος δεν μπορεί να είναι εμπόδιο, καθώς είναι γνωστό ότι πάρα πολλοί Άγιοι ήταν παντρεμένοι και είχαν παιδιά. Αυτό που είναι εμπόδιο είναι η σεξουαλικότητα. Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι από την αρχαιότητα συνιστούσαν στους ανθρώπους να δημιουργούν οικογένεια, αλλά να μη γίνονται έρμαια της σεξουαλικότητας. Το σεξ πρέπει να βρίσκεται πάντα υπό έλεγχο και εδώ ακόμα υπάρχει μια τελείως λογική και επιστημονική εξήγηση. Το σεξουαλικό ένστικτο τραβάει την προσοχή μας προς τα κάτω και τη διασκορπίζει στον υλικό κόσμο. Καθώς όμως η προσοχή είναι η εξωτερική εκδήλωση της ψυχής, όταν διασκορπίζεται, χάνουμε την ικανότητά μας να την προσηλώνουμε στην έδρα της ψυχής που είναι πίσω από τα μάτια, με αποτέλεσμα να μην έχουμε αποτέλεσμα στις πνευματικές μας ασκήσεις.

Όλες οι γραφές λένε ότι ο γάμος είναι ιερός. Δεν είναι ένα συμβόλαιο, όπως θεωρείται από πολλούς σήμερα στη Δύση, όπου μπορεί κανείς να παντρευτεί μια γυ-

ναίκα σήμερα και να τη χωρίσει μετά από μερικούς μήνες, να λύσει το συμβόλαιο δηλαδή και οι δύο σύζυγοι να μπορούν να ξαναπαντρευτούν μερικές φορές ακόμα. Ο γάμος είναι ιερός και αν κάτι είναι ιερό δεν μπορεί να γίνεται και μετά να ακυρώνεται. Ο γάμος είναι απαραβίαστος, καρμικά προκαθορισμένος, και τα χέρια των συζύγων δεν ενώνονται από τους ανθρώπους, αλλά από το Θεό. Καθώς λοιπόν ο γάμος είναι ιερός, από τη στιγμή που θα τον πραγματοποιήσουμε και εφόσον έχουμε αποφασίσει να ακολουθήσουμε το Πνευματικό Μονοπάτι, ο σκοπός του σεξ θα πρέπει να είναι μόνο η τεκνοποιία. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα πρέπει να αποφεύγεται. Οι αρχαίες Γραφές των Ινδουιστών δεν απαγορεύουν το σεξ, αλλά είναι μέσα στο πνεύμα που σας ανέφερα και σε ορισμένες περιπτώσεις δίνουν ορισμένες οδηγίες, όπως π.χ. ότι, όταν μια γυναίκα συλλάβει θα πρέπει να μείνει εντελώς αγνή, έως ότου απογαλακτίσει το μωρό που θα γεννηθεί. Για τον άνθρωπο, λοιπόν, που θέλει να ακολουθήσει το Μονοπάτι δεν υπάρχει θέμα «ελεύθερο σεξ», όπως υποστηρίζουν οι λεγόμενοι προοδευτικοί, οι οποίοι συνιστούν να αφήνουμε αχαλίνωτα τα σεξουαλικά μας ένστικτα για να μην καταπιεζόμαστε. Αν ο άνθρωπος και μάλιστα ο πνευματικός αναζητητής δεν μπορεί να συγκρατήσει τις κατώτερες επιθυμίες του και να έχει αυτοπειθαρχία, πώς θα ξεχωρίζει και από αυτά ακόμα τα ζώα;

Ο γάμος όχι μόνο δεν είναι εμπόδιο στο Πνευματικό Μονοπάτι, αλλά αντίθετα μπορεί να βοηθήσει την ταχεία πνευματική εξέλιξη των συζύγων, εφόσον και οι δύο αναπτύξουν αυτοπειθαρχία. Στην περίπτωση που κάποιος θέλει να ακολουθήσει το Μονοπάτι και δεν είναι παντρεμένος, θα πρέπει να παραμείνει άγαμος και αγνός. Η αγνότητα είναι ένας ακρογωνιαίος λίθος στην Πνευματικότητα και όταν λέμε αγνότητα δεν εννοούμε μόνο το σεξ, θα πρέπει να έχει αγνές σκέψεις και να κάνει αγνές πράξεις. Οι νέοι άνθρωποι θα πρέπει να αποφεύγουν παρέες, βιβλία, ταινίες και οτιδήποτε άλλο καλλιεργεί τη σεξουαλικότητα και τη λαγνεία, γιατί είναι. εμπόδια στο δρόμο που αποφάσισαν να ακολουθήσουν. Είναι στο χέρι μας να ελέγχουμε τη σεξουαλικότητα. Δεν πρόκειται για καταπίεση.

Υπάρχει μέσα μας μια δύναμη που μας βοηθάει να ανυψωθούμε πάνω από τη σωματική μας συνειδητότητα και να περάσουμε στα πνευματικά επίπεδα. Όταν αυτή η δύναμη διεγείρεται από τα κατώτερα σεξουαλικά ένστικτα, διασκορπίζεται προς τα έξω, εξασθενεί και μας καθιστά ανίκανους να κάνουμε διαλογισμό. Όταν αλλάξουμε την πορεία αυτής της δύναμης, ή μάλλον αν τη χρησιμοποιήσουμε για το λόγο για τον οποίο δημιουργήθηκε, η δύναμη αυτή μας τραβάει πάνω από τους περιορισμούς και τις αδυναμίες του σώματός μας και μας εξασφαλίζει μια γρήγορη εσωτερική πρόοδο. Η αγνότητα είναι το κλειδί που ανοίγει τις πόρτες που οδηγούν στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα.

Ιερέας: Η αγνότητα έχει πολύ μεγάλη θέση στην Ινδουιστική θρησκεία. Εσείς είστε ιερέας, Ινδουιστής ιερέας;

Διδάσκαλος: Όχι, δεν είμαι ιερέας. Είμαι ένας κοινός άνθρωπος και κρατάω μια υπεύθυνη θέση γραμματέως σε μια κυβερνητική υπηρεσία στην Ινδία. Εξασκώ το επάγγελμά μου και περνάω τον ελεύθερο χρόνο μου σε διαλογισμό και ακόμα όταν μερικοί από τους αδελφούς μου και τις αδελφές μου έρχονται και με επισκέπτονται, προσπαθώ να τους δώσω λίγη καθοδήγηση, σύμφωνα με τις εντολές του Διδασκάλου μου. Αυτό όμως δεν είναι Ινδουισμός, αυτό είναι Πνευματικότητα. Είναι η παγκόσμια θρησκεία, ή μάλλον η εσωτερική πλευρά όλων των θρησκειών. Είναι η θρησκεία της ψυχής.

Όταν ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ βρισκόταν, κατά τη διάρκεια μιας περιοδείας του, στη Δύση, κάποιος τον ρώτησε: «Πώς θα ήταν δυνατό να επικρατήσει διαρκής ειρήνη στον κόσμο;» Εκείνος απάντησε: «Όταν οι βασιλιάδες υψωθούν πάνω από τον εθνικισμό και οι ιερείς ξεπεράσουν τις διαφορές των δογμάτων, τότε μόνο θα μπορέσει να υπάρξει αιώνια ειρήνη». Οι Διδάσκαλοι δεν ενδιαφέρονται για το θρήσκευμα των μαθητών τους, καθώς η Πνευματικότητα την οποία διδάσκουν είναι κοινή σε όλες τις θρησκείες. Αντίθετα, διδάσκουν να ξεπεράσουμε τις προκαταλήψεις μας και να αισθανόμαστε αγάπη και φιλία για όλο τον κόσμο. Να ζούμε βοηθώντας όλο τον κόσμο και όλη τη Δημιουργία, να βελτιώσουμε το χαρακτήρα μας, να αναπτύξουμε τα προτερήματα και τις αρετές που έχουμε χάσει από φόβο ή από έλλειψη κατανόησης και να εμπιστευθούμε κάποιον που ο ίδιος έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου στο να μας βοηθήσει να ανασύρουμε το πέπλο της απατηλότητας που έχει σκεπάσει την καρδιά μας. Όταν ανασηκωθεί αυτό το πέπλο, τότε η καρδιά μας θα γεμίσει με αγάπη και θα λάμψουν από μόνα τους όλα τα άλλα προτερήματα. Η μετριοφροσύνη, η ευσπλαχνία και η αγάπη για όλη τη Δημιουργία του Θεού είναι θεϊκές αρετές. Δεν είναι αρετές που σχετίζονται αποκλειστικά με τον Ινδουισμό ή με καμία άλλη θρησκεία. Είναι βασικά ιδανικά όλων των θρησκειών. Αν είστε λοιπόν Χριστιανός, θα πρέπει να είστε ένας καλός Χριστιανός. Αν εγώ είμαι Σιχ, θα πρέπει να είμαι καλός Σιχ. Πρέπει όλοι μας να αναπτύξουμε τις ανθρώπινες αρετές και τότε, χάρη στην αγάπη που έχουμε για το Θεό, θα μιλάμε πάντα ευγενικά και θα προσπαθούμε να βοηθάμε τον κόσμο.

Μόνο όταν αφομοιώσουμε αυτές τις αρετές, μπορούμε να θεωρηθούμε αληθινοί Χριστιανοί, αληθινοί Εβραίοι, αληθινοί Σιχ, αληθινοί Μουσουλμάνοι. Ένας καλός άνθρωπος δεν είναι μόνο ένας χρήσιμος πολίτης στην κοινωνία, αλλά έχει μέσα του όλες τις ιδιότητες της θεότητας. Έτσι, αν έχει την καλή τύχη να έρθει στα πόδια ενός Αγίου Διδασκάλου, θα μπορέσει να μπει στο δρόμο που οδηγεί κατευθείαν στο Θεό. Οι Διδάσκαλοι δεν ενδιαφέρονται για το σε ποια θρησκεία ανήκουμε, ενδιαφέρονται μόνο να μας μετατρέψουν σε τέλειους ανθρώπους. Αυτό είναι το μισό της δουλειάς τους.

Αν αποφασίσω να πηγαίνω κάθε πρωί στην γκουρουντβάρα, την εκκλησία των Σιχ, και να αφιερώνω πολλές ώρες σε προσευχές, ο κόσμος θα αρχίσει να σκέφτεται ότι είμαι ένας καλός άνθρωπος, Αν όμως έπειτα πάω στο γραφείο μου και αρχίζω να δέχομαι δωροδοκίες, να λέω ψέματα σε μερικούς πελάτες και να καταπατάω τα δικαιώματα των υφισταμένων μου, αυτό είναι υποκρισία. Θα πει ότι δεν κάνω πράξη τη θρησκεία μου, καθώς θρησκεία σημαίνει ότι πρέπει να ζούμε πάντα σύμφωνα με τις ανθρώπινες αρετές, διότι αυτές οι αρετές είναι που μας χαρακτηρίζουν πραγματικούς ανθρώπους. Θα πρέπει λοιπόν να μάθω τη θρησκεία του ανθρώπου, έστω και αν εξωτερικά κρατάω τα έθιμα των Σιχ.

Άνθρωποι από όλες τις θρησκείες και από όλα τα έθνη έρχονταν στους δύο μεγάλους Διδασκάλους, αλλά ποτέ αυτοί δε ζήτησαν από κανέναν να αλλάξει το θρήσκευμά του. Τους συμβούλευαν να ασκούν αυτοπειθαρχία, να ζουν μια ηθική ζωή και να κάνουν διαλογισμό. Ο πραγματικός μαθητής ενός Τέλειου Διδασκάλου είναι αυτός που προσπαθεί να αναπτύξει όλες τις ανθρώπινες αρετές, γιατί μόνο αν αναπτύξει κανείς αυτές τις αρετές θα μπορέσει να προοδεύσει στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Η ιστορία μάς λέει ότι οι θρησκευτικοί πόλεμοι έγιναν από μάρτυρες. Από αληθινούς Χριστιανούς, από αληθινούς Μουσουλμάνους, από αληθινούς Σιχ. Αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Μόνο εκείνοι που πολέμησαν εναντίον της τυραννίας και όχι εναντίον των τυράννων ήταν οι αληθινοί σταυροφόροι. Όταν το κίνητρο του πολέμου εί-

ναι η μισαλλοδοξία, ο φανατισμός, η ζήλια και η πλεονεξία, τότε όλες μας οι αρχές χάνουν κάθε αξία.

Ιερέας: Αναφέρατε τη λέξη αυτοπειθαρχία και είπατε ότι αυτή είναι μία αρετή που πρέπει να αναπτύξει ένας μαθητής που ακολουθεί την Πνευματικότητα. Πιστεύω ότι έχετε απόλυτο δίκιο. Αλλά, αν πάρω παράδειγμα τον εαυτό μου, εάν κάποιος μου συμπεριφερθεί άσχημα, θυμώνω και θέλω να ανταποδώσω την κακή συμπεριφορά. Όταν δεν το κάνω νομίζω όχι ότι αυτοπειθαρχώ, αλλά ότι καταπιέζω τον εαυτό μου.

Διδάσκαλος: Είναι αυτό καταπίεση;

Ιερέας: Νομίζω ότι είναι. Αν βρεθώ σε μια δύσκολη θέση μπορεί να θέλω να πω ψέματα και δε λέω γιατί η χριστιανική θρησκεία μας απαγορεύει να λέμε ψέματα. Έχω όρεξη να φάω κρέας αλλά δεν το τρώω, διατηρώ όμως την επιθυμία να φάω κρέας. Νομίζω ότι αντίστοιχα καταπιέζομαι να μην πω ψέματα, να μη φάω κρέας κλπ. Αυτή η καταπίεση, αυτή η αυτοπειθαρχία δεν μπορώ να πω ότι με κάνει ευτυχισμένο.

Διδάσκαλος: Υπάρχει μία ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στην αυτοπειθαρχία και την καταπίεση. Η αυτοπειθαρχία ξεκινάει μέσα από την καρδιά μας και εκφράζει αυτό που βρίσκεται μέσα της. Δε μας επιβάλλεται. Καταπίεση υπάρχει μόνο όταν μπαίνει στη μέση η διάνοιά μας, ο νους μας. Αν έχω το προτέρημα να δέχομαι ό,τι συμβαίνει, καλό ή κακό, με στωικότητα και ηρεμία, τότε αν με ενοχλήσει κάποιος δε θα θυμώσω. Δεν ενοχλούμαι και έτσι δε θυμώνω. Δε σημαίνει ότι όταν με προκαλεί κάποιος, θυμώνω και καταπιέζω το θυμό μου. Έχω μάθει να δέχομαι το καθετί και έτσι δε θυμώνω. Αυτό είναι όλο. Αν κάποιος είναι ανεκτικός και ταπεινός, δεν μπορεί να αναπτύξει θυμό. Έτσι, ό,τι κι αν μας συμβεί, ακόμα κι αν προέρχεται από απερισκεψία ή από εγωισμό άλλων ανθρώπων, ή ακόμα και από διάθεση που μπορεί να έχουν να μας βλάψουν, πάντα ακολουθούμε το δρόμο της συγγνώμης. Αν κατορθώσουμε να φτάσουμε σ' αυτό το επίπεδο και να παραμείνουμε σ' αυτό κάτω από όλες τις συνθήκες, τότε αυτό είναι που λέμε αυτοπειθαρχία. Αν σκεφτούμε να αντιδράσουμε σε μία πρόκληση κάποιου συνανθρώπου μας και συνειδητά ελέγξουμε το θυμό μας, τότε ναι, υπάρχει καταπίεση. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ πειθαρχίας και καταπίεσης. Η πειθαρχία πηγάζει μέσα από την καρδιά, είναι πάντα αυθόρμητη.

Ιερέας: Πώς γίνεται αυτό;

Διδάσκαλος: Νομίζω ότι δε σας λέω κάτι καινούριο. Ο Ιησούς είπε ότι αν κάποιος σε ραπίσει, να του γυρίσεις και το άλλο μάγουλο. Με αυτό εννοούσε ότι θα πρέπει να έχουμε τέτοια ταπεινοφροσύνη, τέτοια ανεκτικότητα, τέτοια αυτοκυριαρχία και τέτοια δύναμη χαρακτήρα, ώστε αν μας προσβάλει κάποιος, να μη μας δημιουργηθεί διάθεση αντεκδίκησης. Αν υπάρξει τέτοια διάθεση και την καταπνίξουμε, τότε υπάρχει καταπίεση και η προσβολή που υποστήκαμε θα μας στεναχωρεί μέρες ολόκληρες.

Ιερέας: Αυτό ακριβώς μου συμβαίνει.

Διδάσκαλος: Με τον καιρό θα το ξεπεράσετε. Αυτός είναι και ο λόγος που συνηθίζω να λέω ότι πρέπει να αλλάξουμε τις καρδιές μας, να αρχίσουμε να πειθαρχούμε την καρδιά μας. Αν ανοίξουμε την καρδιά μας, τότε αυτή θα πλημμυρίσει με αγάπη και συμπόνια και τότε θα έρθει μόνη της η σωστή κατανόηση. Όταν έχετε σωστή κατανόηση, θα γίνετε η προσωποποίηση της συγγνώμης και τότε κανείς δε θα μπορεί να σας βλάψει, κανείς δε θα μπορεί να κάνει κάτι εναντίον σας.

Όλος ο κόσμος κρύβει μέσα στην καρδιά του κακές σκέψεις για κάποιο συνάνθρωπό του. Αυτό συμβαίνει διότι δε σκεπτόμαστε με σωστό τρόπο και γι' αυτό λέω ότι πρέπει να ακολουθούμε τη θρησκεία του ανθρώπου, όχι τη θρησκεία των Σιχ, των

Ινδουιστών, των Χριστιανών κλπ. Πρέπει να αναπτύξουμε μεγαλοψυχία, να είμαστε ταπεινοί και να συγχωρούμε. Πρέπει ακόμα να μάθουμε να μιλάμε με γλυκύτητα, ώστε όταν συναντούμε μια φουρτουνιασμένη καρδιά, να μπορούμε να της προσφέρουμε βάλσαμο με λίγα καλά λόγια. Αυτές οι αρετές μπορούν να αναπτυχθούν, αλλά για να καρποφορήσουν είναι απαραίτητη η χάρη ενός ζωντανού Τέλειου Διδασκάλου, ο οποίος γνωρίζει να μας δείξει τον τρόπο πώς να ελευθερώσουμε την καρδιά μας από το πέπλο της απατηλότητας που τη σκεπάζει. Ο Διδάσκαλος ακόμα θα μας οδηγήσει στο Πνευματικό μας ταξίδι, προς τα πάνω, για να μπορέσουμε να φτάσουμε στον πραγματικό μας προορισμό, τον Ωκεανό της καλοσύνης, της αγάπης και της ειρήνης. Ο Ωκεανός αυτός εκφράζεται στο γήινο επίπεδο μέσω του Διδασκάλου που είναι η έκφραση και ο φορέας των θεϊκών αρετών. Αν συναντήσετε έναν τέτοιο άνθρωπο και καθίσετε κοντά του, η ακτινοβολία του θα επηρεάσει το χαρακτήρα σας. Θα δείτε ότι είναι η προσωποποίηση της αυτοπειθαρχίας. Δεν επηρεάζεται από ό,τι λέει και από ό,τι κάνει ο άλλος κόσμος γύρω του κι αυτό που διδάσκει το εφαρμόζει απόλυτα ο ίδιος. Με αυτό τον τρόπο μας δίνει την ελπίδα ότι κι εμείς είμαστε ικανοί να αποκτήσουμε τις θείες αρετές.

Αντίθετα, αν δε συναντήσουμε έναν άνθρωπο που να ζει μια πειθαρχημένη ζωή, δεν μπορούμε να καταλάβουμε και να πεισθούμε για τη μεγάλη σημασία της αυτοπειθαρχίας. Όταν αποκτήσουμε ιδία αντίληψη, τότε αποκτούμε σταθερή πεποίθηση ότι όλα είναι δυνατό να τα επιτύχουμε και τότε αρχίζει μια επιθυμία μέσα μας και είναι η ώρα που θα έρθει ο ίδιος ο Διδάσκαλος να μεταμορφώσει την καρδιά μας.

Ιερέας: Μπορώ να σας θέσω και ένα άλλο ερώτημα; Είναι δυνατό κάποιος, στη Γερμανία π.χ., που δεν έχει μυηθεί από ένα ζωντανό Διδάσκαλο, να ωφεληθεί από ένα Διδάσκαλο που έχει πεθάνει και που βρίσκεται στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα;

Διδάσκαλος: Από ένα Διδάσκαλο που έχει αφήσει το φυσικό του σώμα, εννοείτε;

Ιερέας: Μάλιστα, μπορούμε να ωφεληθούμε από την ακτινοβολία του.

Διδάσκαλος: Όχι. Όσο είμαστε στο γήινο επίπεδο, μπορούμε να πάρουμε την ακτινοβολία μόνο από το ζωντανό Διδάσκαλο, εκτός αν έχουμε μυηθεί από έναν προηγούμενο Διδάσκαλο, οπότε εκείνος συνεχίζει και εξακολουθεί να καθοδηγεί τα βήματά μας από τα ανώτερα επίπεδα όπως και πριν αφήσει το γήινό του περίβλημα. Γι' αυτό έχει πρωταρχική σημασία να έρθουμε στα πόδια ενός Τέλειου ζωντανού Διδασκάλου. Είναι απόλυτα αναγκαίος στην επιστήμη της Πνευματικότητας. Αυτός είναι η κεντρική μορφή, γύρω από την οποία περιστρέφεται ολόκληρο το σύστημα. Είναι ο ανθρώπινος πόλος μέσω του οποίου ενεργεί η Θεία Δύναμη στο γήινο επίπεδο. Χωρίς την καθοδήγησή του και τη βοήθειά του δεν μπορούμε να βρούμε σωτηρία, καθώς, έχοντας περάσει και ο ίδιος τις δοκιμασίες και τα βάσανα της ανθρώπινης ζωής, γνωρίζει όλα τα πιθανά εμπόδια τα οποία τυχόν θα συναντήσουμε. Δεν προσπαθεί να μας εντυπωσιάσει με την ανωτερότητά του, αλλά μας μιλάει σαν αδελφός και φίλος. Ζει με χρήματα της προσωπικής του εργασίας και δε δέχεται ποτέ ούτε μία πεντάρα από κανέναν για τον εαυτό του. Μόνο καθώς προοδεύουμε στο Μονοπάτι αρχίζουμε να εκτιμούμε το μεγαλείο του.

Είναι απόλυτα σίγουρο ότι δεν μπορούμε να ωφεληθούμε από έναν περασμένο Διδάσκαλο της αλήθειας, ο οποίος, αφού εκπλήρωσε την αποστολή του πάνω στο γήινο επίπεδο, έχει γυρίσει πίσω στην Πηγή από την οποία προήλθε.

Ιερέας: Αναφέρατε πριν, ότι το πρόβλημα που υπάρχει σήμερα με τον κλήρο, είναι ότι έχουν κάνει επάγγελμα τη θρησκεία. Καθώς και εγώ είμαι ιερέας, θα ήθελα να

ξέρω αν νομίζετε ότι πρέπει όλοι οι ιερείς και οι κληρικοί να αφήσουν την εργασία και το έργο τους.
Διδάσκαλος: Όχι, δεν εννοώ αυτό και να σας εξηγήσω. Οι ιερείς πρέπει να εργάζονται για να κερδίζουν οι ίδιοι το ψωμί τους, αλλά, να μην είναι το κήρυγμα το αντικείμενο για να βγάλουν χρήματα. Οι ανάγκες τους πρέπει να είναι λίγες και ό,τι χρήματα κερδίζουν και τους περισσεύουν πρέπει να τα χρησιμοποιούν για τους άλλους. Η πνευματική τους προσφορά δεν πρέπει να αμείβεται καθ' οιονδήποτε τρόπο. Αδελφέ μου, η αμοιβή που παίρνουμε για οποιαδήποτε πνευματική βοήθεια προσφέρουμε στους συνανθρώπους μας, εμποδίζει τη δική μας πνευματική πρόοδο.

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα έναν καλλιτέχνη ή έναν ποιητή. Όλοι μας ξέρουμε ότι η ζωή τους είναι κάπως αβέβαιη καθώς δεν μπορούν τις περισσότερες φορές να έχουν ένα τακτικό εισόδημα από την τέχνη τους. Τα μεγαλύτερα έργα τέχνης που είναι γνωστά στην ανθρωπότητα έχουν γίνει κάτω από τέτοιες αβέβαιες συνθήκες. Παρ' όλη τη φτώχια του ή την έλλειψη εκτίμησης από μέρος του κόσμου, αυτή η θεϊκή έμπνευση στον καλλιτέχνη, που είναι η ίδια η ψυχή του, δεν μπορεί να σταματήσει ποτέ να εκφράζεται. Οποιαδήποτε εργασία κι αν κάνει για να κερδίσει τη ζωή του, θα προσπαθεί πάντα να εξοικονομεί χρόνο και να τον αφιερώνει στην τέχνη του. Αν όμως ο καλλιτέχνης ζητήσει οικονομική προστασία από μια οργάνωση ή από έναν πλούσιο άνθρωπο, τότε χάνει κάτι, γιατί εφεξής θα είναι υποχρεωμένος να παράγει ό,τι αρέσει σ' αυτούς, προκειμένου να διατηρήσει το επίδομά του.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους έμμισθους κληρικούς. Ας υποθέσουμε ότι έχω διοριστεί από την επιτροπή γκουρντβάρα παρμπουντάκ των ιερέων της θρησκείας των Σιχ. Είναι σίγουρο ότι δε θα μπορώ να μιλώ τόσο ελεύθερα όσο τώρα. Το πρώτο πράγμα που θα πρέπει να δηλώσω σε όλο τον κόσμο είναι ότι η θρησκεία των Σιχ είναι η ανώτερη θρησκεία στον κόσμο και ότι ο Γκουρού Νάνακ ήταν ο μεγαλύτερος Άγιος που υπήρξε ποτέ. Αν δεν υπακούσω είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται να μου δώσουν ούτε πεντάρα. Το ίδιο θα συνέβαινε κι αν ήμουν ιερέας των Βουδιστών, των Χριστιανών, των Εβραίων κλπ. Αντίθετα, τώρα μπορώ να λέω ό,τι πιστεύω σωστό, δηλαδή, ότι πρέπει να έχουμε τον ίδιο σεβασμό για όλους τους Αγίους, τους Προφήτες, τους Μύστες και τις γραφές τους. Μπορώ να ομιλώ όπως θέλω γιατί είμαι ένας ανεξάρτητος άνθρωπος και να λέω ότι ο Ιησούς είναι το ίδιο μεγάλος όσο ο Γκουρού Νάνακ και το Ευαγγέλιο είναι το ίδιο σπουδαίο όσο το Γκράνθ Σαχίμπ, το Κοράνι και οι Βέδες. Την ελευθερία μου αυτή θα τη χάσω, όπως ακριβώς και ο καλλιτέχνης, από τη στιγμή που δέχομαι χρήματα από μια οργάνωση.

Έχω συναντήσει εκατοντάδες Χριστιανούς ιερείς. Το πρώτο πράγμα που λένε είναι ότι ο μόνος σωτήρας που υπήρξε στον κόσμο ήταν ο Χριστός και ότι ήταν ο μονογενής γιος του Θεού. Δε γνωρίζουν τίποτα σχετικά με τον Βούδα, τον Μωάμεθ ή τον Γκουρού Νάνακ. Δεν είναι λυπηρό αυτό; Έχω γνωρίσει ιερείς από όλες τις θρησκείες, αλλά δε γνώρισα κανέναν που να μπορεί να με κάνει να πιστέψω ότι ο επαγγελματισμός τον βοηθάει να φτάσει στο Θεό. Ακόμα κανένας απ' όλους αυτούς τους ιερείς δεν έτυχε να μου πει: «Εχω μελετήσει μόνο τη δική μου θρησκεία και παρόλο που είμαι εντελώς αφοσιωμένος σ' αυτήν, πιστεύω ότι κι αυτοί που ακολουθούν άλλες θρησκείες και δόγματα βρίσκονται εξίσου κάτω από την πανάγαθη προστασία και αγάπη του Θεού». Ο επαγγελματισμός στη θρησκεία μας καταστρέφει την ταπεινότητα και μας κάνει στενόκαρδους.

Ένα μεγάλο μέρος από το αρνητικό στοιχείο που αποδίδεται γενικά στη θρησκεία σ' όλο τον κόσμο, οφείλεται στο ότι όλες οι θρησκείες βρίσκονται στα χέρια

επαγγελματιών. Χωρίς αυτές τις επαγγελματικές οργανώσεις των ιερέων, που κατά τόπους και χρόνους έχουν ένα διαφορετικό όνομα, δε θα υπήρχαν ποτέ σταυροφορίες, ιεροί πόλεμοι, αναγκαστικές αλλαγές θρησκεύματος κλπ. που οδήγησαν σε τόσο αμοιβαίο μίσος, δυσπιστία και απομάκρυνση τους ανθρώπους. Ένας ιερέας πρέπει να δίνει το παράδειγμα, δείχνοντας αγάπη και εκτίμηση για όλους τους ανθρώπους και για όλα τα θρησκεύματα, καθώς όλες οι θρησκείες μας διδάσκουν να αγαπούμε το Θεό και όλη Του τη Δημιουργία. Πού είναι όμως η αγάπη για το Θεό όταν δεν μπορούμε να αγαπήσουμε τον πλησίον μας; Το Μουσουλμάνο, το Σιχ, το Χριστιανό αδελφό μας;

Πρέπει να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας και να εγκαταλείψουμε τις προκαταλήψεις μας. Πρέπει να εξετάσουμε γιατί η θρησκεία σήμερα δεν ανταποκρίνεται στον προορισμό της, ενώ σε όλα τα μέρη του κόσμου οι άνθρωποι λαχταρούν το φως της αγάπης, τη δικαιοσύνη και την ειρήνη να απλωθεί σε κάθε γωνιά αυτού του πλανήτη.

Ιερέας: Οι διδασκαλίες σας περιλαμβάνουν όλες τις θρησκείες;

Διδάσκαλος: Ναι, όλες τις θρησκείες.

Ιερέας: Όλα τα πλάσματα;

Διδάσκαλος: Ναι, όλα τα πλάσματα, καθώς έχουν δημιουργηθεί από τον ίδιο Δημιουργό. Αν εγώ είμαι Σιχ, αλλά δεν μπορώ να βοηθήσω ένα Χριστιανό αδελφό μου που έχει δυσκολίες, ακόμα κι αν αυτό απαιτεί να μείνω μαζί του όλη τη νύχτα, τότε δεν αξίζω να λέγομαι Σιχ και θα πρέπει να με αφορίσουν από τη θρησκεία μου. Τότε μόνο μπορώ να πω ότι είμαι ένας αληθινός Σιχ, σύμφωνα με τις γραφές των Σιχ, όταν αισθάνομαι αγάπη για όλα τα πλάσματα του Θεού, άσχετα από τη φυλετική τους τάξη, το χρώμα και την πίστη τους. Μην ξεχνάμε ότι είμαστε όλοι μας παιδιά του Θεού, ότι είμαστε όλοι μας αδελφοί και αδελφές με πατέρα το Θεό.

Θα έχετε σίγουρα παρατηρήσει ανθρώπους με διαφορετικό παρελθόν και θρησκευτική πίστη να είναι συγκεντρωμένοι, να πίνουν κρασί και να διασκεδάζουν. Αντίθετα, αυτοί που δηλώνουν ότι είναι κοινωνοί και λάτρεις του Θεού, όταν ανήκουν σε διαφορετικές θρησκείες, δεν έχουν καμιά διάθεση να καθίσουν μαζί για να συζητήσουν και ακόμα λιγότερο να μοιραστούν το μεθυστικό κρασί του Θεού. Αυτό γιατί δεν μπορούν να έχουν αγάπη μεταξύ τους.

Κανένας δεν μπορεί και δεν πρέπει να προσπαθεί να επιβάλει σε άλλους τις σκέψεις του, τις απόψεις του και τις πεποιθήσεις του. Αν αντιληφθούμε κάποιον που να εκπέμπει ο ίδιος αγάπη και αγνότητα και που να συμπάσχει μαζί μας όταν έχουμε προβλήματα, τότε θα πάμε οι ίδιοι σ' αυτόν και θα τον ρωτήσουμε: «Αδελφέ, πού έχεις μάθει αυτή τη συμπεριφορά;» Τότε εκείνος μπορεί να μας απαντήσει: «Πήγα στον τάδε και αυτές είναι οι γραφές του».

Είναι ο χαρακτήρας του ανθρώπου που μας συγκινεί και όχι οι δηλώσεις του ή η προπαγάνδα. Οι πράξεις μας, καθώς και αυτά που δηλώνουμε, πρέπει να είναι τα ίδια. Αυτό είναι εκείνο που χρειάζεται.

Οι Διδασκαλίες των Σούφι

Μία Αμερικανίδα ποιήτρια, μαθήτρια του Διδασκάλου Ντάρσαν Σινγκ, έχοντας διαβάσει ένα βιβλίο για το μεγάλο Πέρση μύστη και ποιητή Χαφίζ, έγραψε στο Διδάσκαλο και του ζήτησε να της εξηγήσει μερικά σημεία σχετικά με τις διδασκαλίες των Σούφι, που τα είχε διαβάσει στην εισαγωγή του βιβλίου. Ο Διδάσκαλος ζήτησε να του διαβάσουν τις περικοπές του βιβλίου που ήθελαν ανάλυση.

Α*ναγνώστης:* «Οι Σούφι δέχονται ότι, είναι στο πεπρωμένο κάθε ψυχής, να καταλάβει ή όχι ότι η ψυχή είναι ξένη πάνω σ' αυτή τη γη. Μόνο μερικές ψυχές μπορούν να αισθανθούν την πίκρα της εξορίας, τη θλίψη της ξενιτιάς και τον καημό του αποχωρισμού από τον Ουράνιο Πατέρα. Αυτός είναι ο λόγος που οι περισσότεροι άνθρωποι δε λαχταρούν να επιστρέψουν και να ενωθούν με τον Κύριο όπως ο Χαφίζ και δεν μπορούν να Τον αγαπήσουν και να εκτιμήσουν τι έχει χάσει η ψυχή τους απ' αυτόν το χωρισμό. Οι Σούφι πιστεύουν, ότι από την αρχή της Δημιουργίας ο Θεός προσδιόρισε ότι *μερικές μόνο καρδιές* θα έχουν τη δύναμη να αισθανθούν αγάπη γι' Αυτόν και μόνο αυτές είναι που θα συνειδητοποιήσουν κάποτε ότι βρίσκονται σε μία κατάσταση αποχωρισμού από Αυτόν».

Ο Διδάσκαλος έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του και αμέσως μετά άρχισε να μιλάει:

Όχι, δεν είναι έτσι. Δεν είναι αυτή η διδασκαλία που δόθηκε από τους Σούφι. Ίσως έτσι διαμορφώθηκε αργότερα από ανθρώπους με περιορισμένη πνευματική ανάπτυξη, που παρερμήνευσαν το ότι η λαχτάρα επιστροφής στον Πατέρα μπορεί να αναπτυχθεί *μόνο μέσα στην ανθρώπινη μορφή*. Ο πόθος για συνένωση με το Θεό, αυτό που οι Πέρσες Σούφι ονομάζουν *φάνα-φιλ-Αλλάχ*, υπάρχει έμφυτος μέσα σε όλες τις ψυχές, από την εποχή της απομάκρυνσής τους από Εκείνον. Το αίσθημα του αποχωρισμού όμως και η λαχτάρα για επιστροφή στο Δημιουργό μπορεί να ανθίσει και να καρποφορήσει μόνο μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Οι άλλες μορφές ζωής, όπως τα πουλιά, τα θηλαστικά κλπ. δεν έχουν αυτή την επιθυμία. Οι δύο σύγχρονοι Διδάσκαλοι, ο Μπάμπα Σαουάν και ο Κιρπάλ Σινγκ, σε ανάλογες ερωτήσεις που τους έκαναν κατά καιρούς μαθητές τους, απαντούσαν ότι, όταν το ακτινοβόλο θείο βλέμμα ενός Διδασκάλου πέσει σε μία κατώτερη μορφή ζωής, αυτή θα μετενσαρκωθεί και θα λάβει την ανθρώπινη μορφή. Το ίδιο θα συμβεί αν ένας Διδάσκαλος πατήσει ένα ζωύφιο. Αυτό, στην επόμενη ζωή του, θα έχει το ανθρώπινο σώμα. Το δέντρο ακόμα από το οποίο ένας Διδάσκαλος θα κόψει ένα φρούτο, θα λάβει κι αυτό την ανθρώπινη μορφή.

Αυτά τα γεγονότα είναι σύμφωνα με τους νόμους της φύσης, αλλά καθώς αυτοί οι νόμοι είναι ακόμα κρυμμένοι από τα μάτια μας, πολλά πράγματα μας φαίνονται απίστευτα, όπως φαίνονταν απίστευτα, πριν λίγους αιώνες, φαινόμενα που σήμερα αποτελούν κοινούς τόπους.

Όταν λοιπόν ξαναγεννηθούν αυτές οι ψυχές και πάρουν το ανθρώπινο σώμα, θα είναι ποτισμένες από τη ζωντανή πνοή και Χάρη μιας ψυχής Διδασκάλου και θα έχουν έμφυτη την επιθυμία και τον πόθο να γίνουν ένα με τον Διδάσκαλο και να γυρίσουν

στο Θεό. Η αγάπη που θα αισθάνονται για το Δημιουργό και το συναίσθημα αποχωρισμού και νοσταλγίας γι' Αυτόν θα είναι πολύ έντονα.

Αυτό είναι και το νόημα κάποιου στίχου στην περσική ποίηση που λέει:

«Η πνοή του Μεσσία θεραπεύει και σώζει την ψυχή».

Ο Μπάμπα Φαρίντ, ο μεγάλος Πέρσης Διδάσκαλος του 13ου αιώνα, μιλώντας για το μεγαλείο της ανθρώπινης μορφής μέσα στη Δημιουργία, έλεγε:

Η φωτιά της αγάπης βρίσκει θέση μόνο μέσα στην καρδιά ενός δερβίση (μύστη), γιατί η πολύτιμη ευλογία της αγάπης έχει παραχωρηθεί μόνο στον άνθρωπο. Όταν ο Θεός δημιούργησε την αγάπη, τη διέταξε: "Πήγαινε να βρεις μια θέση στην καρδιά του ανθρώπου, γιατί αυτό είναι το καλύτερο μέρος όπου μπορείς να ζήσεις".

Ένας αληθινός Σούφι είναι αυτός που είναι απορροφημένος στην αγάπη και την ενθύμηση του Θεού όλη την ώρα. Σούφι ονομάζεται μόνον αυτός που η καρδιά του πάλλεται με την αγάπη του Θεού μέρα νύχτα.

Από τα λόγια αυτά του Μπάμπα Φαρίντ, είναι προφανές ότι η αγάπη για το Θεό μπορεί να γίνει αισθητή μόνο στην καρδιά μιας ψυχής που έχει γεννηθεί και έχει λάβει το ανθρώπινο σώμα.

Ο Χάζρατ Χάτζα Τσίστι, ο ξακουστός Διδάσκαλος του Μπάμπα Φαρίντ, που μετέφερε το κίνημα των Σούφι από την Περσία στις Ινδίες το 12ο αιώνα, είπε επίσης:

Η καρδιά ενός ερωτευμένου, ενός λάτρη του Θεού,
καίγεται συνέχεια με τη φωτιά της αγάπης τόσο πολύ,
ώστε καθετί που μπαίνει κρυφά στο τέμενός της γίνεται στάχτη.

Από αμνημονεύτων χρόνων, περιπλανιόμαστε χαμένοι και απροστάτευτοι μέσα στον κύκλο των γεννήσεων και του θανάτου, περνώντας μέσα από τα 8,4 εκατομμύρια είδη της Δημιουργίας και σύμφωνα με τη φυσική διαδικασία της εξέλιξης, φτάσαμε σήμερα μέσα σε κάποιο ανθρώπινο σώμα. Μόνο με τη Χάρη μιας απελευθερωμένης ψυχής, ενός Ζωντανού Διδασκάλου, μπορούμε εμείς, οι ψυχές που σήμερα έχουμε ενδυθεί ένα υλικό σώμα, να προοδεύσουμε πνευματικά και να αντικρίσουμε την πραγματικότητα.

Σήμερα είμαστε όλοι τυφλοί, παρόλο που έχουμε τα ανθρώπινα μάτια μας ανοιχτά. Είμαστε στην κυριολεξία τυφλοί, καθώς ο εσωτερικός μας οφθαλμός είναι κλειστός και θα παραμείνει κλειστός μέχρις ότου, με τη Χάρη του Θεού, ο Διδάσκαλος γεμίσει με φως τον απλό, ή εσωτερικό ή κυκλώπειο οφθαλμό μας.

Στις χριστιανικές γραφές αναφέρεται σαν βοσκός ο Διδάσκαλος που έρχεται και βρίσκει τα χαμένα πρόβατα, για να μπορέσει να τα πάρει κάτω από την προστασία του:

«Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός και γνωρίζω τα πρόβατά μου και γνωρίζομαι υπό των εμών... Τα πρόβατά μου θέλουσι ακούσει τη φωνήν μου, και τα γνωρίζω τα εμά... » Ιωάννης.

Όταν φτάσουμε στο σημείο να λάβουμε το ανθρώπινο σώμα και να μας δημιουργηθεί η ανάγκη να συντομεύσουμε το χωρισμό μας από το Δημιουργό -Πατέρα μας, θα πρέπει να αναζητήσουμε τη βοήθεια ενός οδηγού που να ξέρει το δρόμο που οδηγεί πίσω στο Θεό. Η επιθυμία να γυρίσουμε πίσω, η συνειδητοποίηση ότι είμαστε χωρισμένοι από τον Πατέρα μας, έρχεται μόνο με την εξέλιξη της ψυχής. Σε ένα σημείο από το κείμενο που διαβάσατε από το γράμμα της αδελφής μας, υπάρχει μία αλήθεια. Όλες οι ψυχές δεν έχουν φτάσει να διακατέχονται από το ίδιο έντονο συναίσθημα χωρισμού, την ίδια αδιάκοπη ανησυχία και την ανάγκη για συνεχή αγώνα για τελειοποίηση στην οποία είχε φτάσει ο Χαφίζ.

Όταν αντιληφθούμε το χωρισμό μας από τον Αγαπημένο, τότε αρχίζει ο αγώνας να ελευθερώσουμε τον εαυτό μας από τις αλυσίδες της απατηλότητας και από τα δεσμά των πέντε αισθήσεων.

Ο Τζααμί, ένας άλλος Σούφι μύστης, λέει:

«Η πραγματική γνώση που πρέπει να επιδιώκει ένας Σούφι είναι η πραγματοποίηση της Παντοτινής Συνειδητότητας και η απορρόφηση μέσα στο Θεό. Αυτό απαιτεί την απελευθέρωση της σκέψης από όλα τα υλικά θέματα και την αποκλειστική συγκέντρωσή μας στο Θεό. Η καρδιά πρέπει να εξαγνιστεί και να απαλλαγεί από καθετί, ώστε να παραμείνει μέσα της μόνον ο Θεός.

Το σημείο, στο κείμενο της αδελφής μας, που λέει ότι ο Θεός προίκισε *μερικές* μόνο ψυχές με το αίσθημα του αποχωρισμού δεν είναι σωστό. Κάθε ψυχή θα αισθανθεί αργά ή γρήγορα τον πόνο αυτού του αποχωρισμού από την Πηγή της, αλλά αυτό θα συμβεί σε άλλο χρόνο για κάθε ψυχή. Θα εξαρτηθεί από την ατομική εξέλιξη κάθε ψυχής, καθώς το συναίσθημα του αποχωρισμού είναι μεν έμφυτο σε όλες τις ψυχές, αλλά παραμένει αδρανές. Στην περίπτωση των αφυπνισμένων ψυχών, κάθε πόρος και κάθε τρίχα του σώματός τους θρηνεί με αγωνία το μαρτύριο του χωρισμού από το Θεό, ενώ άλλες ψυχές δεν έχουν συνειδητοποιήσει ακόμα αυτόν το χωρισμό και παραμένουν κοιμισμένες μέχρις ότου έρθει η ώρα που και αυτές θα αφυπνιστούν και θα βιώσουν την πραγματικότητα. Καμία ψυχή δεν μπορεί να παραμείνει αιώνια κοιμισμένη. Η Πνευματική Αφύπνιση είναι ζήτημα χρόνου. Χρόνου ο οποίος μπορεί να επιταχυνθεί με την απέραντη Χάρη ενός ζωντανού Διδασκάλου.

Υπάρχει ένας στίχος στην Ουρδική γλώσσα που λέει:

...Μόνο μερικές καρδιές είναι πλασμένες για αγάπη
Μόνο μερικές καρδιές είναι έτοιμες να λάβουν
το δώρο της αγάπης.
Η αγάπη είναι μία μουσική που δεν μπορεί
να παιχτεί σε όλα τα όργανα...

Αυτή η άποψη είναι σωστή και ας μην ξεχνάμε ότι αν μία καρδιά είναι το πεπρωμένο να γεμίσει σήμερα με το *Θείο Ήχο* που λένε οι Σιχ, με τη *Μουσική των Σφαιρών* που έλεγαν οι Αρχαίοι Έλληνες, την Υπέρτατη Μελωδία που λένε οι Βουδιστές, το *Μπάανγκ-ι-Ασμάνι* όπως το αποκαλούν οι Σούφι, τότε αύριο μία άλλη καρδιά θα ωριμάσει και μετά μία άλλη και ακόμα μία, ωσότου όλοι μας κάποτε γυρίσουμε σ' Αυτόν.

Ο Διδάσκαλος στη συνέχεια ζήτησε να διαβάσουν το δεύτερο μέρος του γράμματος.

Ο αναγνώστης συνέχισε: Υπάρχει ένα άλλο σημείο σ' αυτό το βιβλίο που χρειάζεται ανάλυση. Ο Θεός, λέει, γίνεται καταληπτός από τους αγγέλους «διανοητικά» καθώς αυτοί έχουν μόνο «Ζάατ» δηλαδή νου, διάνοια. Δεν έχουν την ικανότητα να αναπτύξουν αγάπη, που να έχει υποστεί κατεργασία και να έχει εξαγνιστεί από δοκιμασίες, πειρασμούς και βάσανα, ώστε να έχει μεταμορφωθεί σε μία «άξια», μία «θεία» αγάπη, μία αγάπη που να έχει θριαμβεύσει πάνω στα εμπόδια που οι άγγελοι δεν είχαν να αντιμετωπίσουν. Απεναντίας ο άνθρωπος δεν έχει μόνο «Ζάατ» αλλά και «Νιφάτ», δηλαδή ευγενικές αρετές, προτερήματα και ιδιότητες που μπορούν να αποκτηθούν μόνο με την ανθρώπινη εμπειρία. Μία από αυτές είναι η ικανότητα για αγάπη. Η δόξα αυτών των προτερημάτων είναι ανώτερη από τη δόξα του «Ζάατ», την οποία και έχουν μόνο οι άγγελοι. Μόνο η αγάπη μπορεί να πραγματοποιήσει την ένωση με το Θεό. Μόνον αυτή δίνει την ικανότητα στον άνθρωπο να δει, να αντιληφθεί και να βιώσει την απόλυτη ύπαρξη του Θεού.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αυτό είναι σωστό. Όταν ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο, ζήτησε από τους αγγέλους να προσκυνήσουν μπροστά στον άνθρωπο και αυτό διότι τον έπλασε «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του». Και ποια είναι αυτή η εικόνα; Ο Θεός είναι αγάπη και ο άνθρωπος που δημιουργήθηκε, η ψυχή του δηλαδή, είναι κι αυτή αγάπη. Έτσι, η αγάπη είναι η ίδια η φύση του ανθρώπου. Καθώς λοιπόν από τους αγγέλους λείπει αυτό το στοιχείο της αγάπης και της συμπόνιας, αυτοί δεν έχουν την ικανότητα να αγαπήσουν κι έτσι δεν μπορούν να συγχωνευθούν με το Θεό. Η συγχώνευσή τους μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αφού λάβουν την ανθρώπινη μορφή. Μόνο τότε μπορούν κι αυτοί να αποκτήσουν σωτηρία, καθώς το ευγενικό και θείο δώρο της αγάπης μπορεί να αναπτυχθεί μόνο στο ανθρώπινο σώμα. Μόνο με αυτό μπορούν να ακολουθήσουν το Μονοπάτι της αγάπης και της συμπόνιας και να επιτύχουν την ένωσή τους με το Δημιουργό.

Σ' αυτό το σημείο οι διδασκαλίες των Σούφι είναι παρεμφερείς και παράλληλες με αυτές του κινήματος της *Μπάκτι* που αναπτύχθηκε την ίδια σχεδόν ιστορική περίοδο, καθώς και με τις προ αμνημονεύτων χρόνων διδασκαλίες του Σαντ Ματ ή του Μονοπατιού των Διδασκάλων.

Ένας ποιητής έχει εκφράσει πολύ παραστατικά και γλαφυρά αυτές τις αλήθειες:

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο για να συμμερίζεται τον πόνο
που έχουν άλλες καρδιές.
Εάν ζητούσε μόνο αφοσίωση από αυτόν, θα του έφταναν οι άγγελοι που στη
θέση της Δημιουργίας που βρίσκονται
θα μπορούσαν με ιδανικό τρόπο να του την προσφέρουν.
Αλλά, οι άγγελοι δεν έχουν περάσει τα βάσανα,
τις θλίψεις και τις δοκιμασίες της ανθρώπινης ζωής
και έτσι δεν είναι σε θέση να συμμεριστούν τα βάσανα, την ανησυχία
και την αγωνία των άλλων, ούτε και τον πόνο του αποχωρισμού που νιώθει
ο άνθρωπος για το Θεό.

Είναι τα προτερήματα που κάνουν τον άνθρωπο ανώτερο από τους αγγέλους. Ο άνθρωπος μπορεί να γνωρίσει και να δοκιμάσει τον πόνο και τα βάσανα της ανθρώπινης ζωής, καθώς και να συμμερίζεται τη λύπη και τη στενοχώρια των συνανθρώπων

του. Δεν πρέπει να είναι εγωιστής ή αδιάφορος. Πρέπει να ζει υπηρετώντας τον κόσμο και να γίνεται σύμβολο θυσίας και ανιδιοτελούς αγάπης. Πρέπει να εξαγνίσει αυτή την αγάπη ώστε να ξεπεράσει τις αδυναμίες που βλέπει στους άλλους, για να μπορέσει να πετάξει πίσω στο Θεό, όταν η αγάπη του γίνει πλήρης και τέλεια.

Ρώτησαν κάποτε τον Μπάμπα Φαρίντ, ποια είναι τα χαρακτηριστικά ενός πραγματικού λάτρη του Θεού και ακούστε πόσο υπέροχη ήταν η απάντησή του:

…Ένας λάτρης έχει πάντα συμπόνια για τους άλλους που έχουν δυσκολίες
και αντί να διαλαλεί τα τυχόν ελαττώματά τους, προσπαθεί να τα καλύψει.
Επιπλέον, πρέπει να έχει τέσσερις αρετές:
Πρώτον, να γίνει κουφός, βουλώνοντας τα αυτιά του,
για να μην ακούσει τίποτα που δεν είναι σωστό.
Δεύτερον, να γίνει βουβός, για να μην πει τίποτα κακό.
Τρίτον, να γίνει τυφλός για να μη διακρίνει τις αδυναμίες των άλλων.
Τέταρτον, να γίνει κουτσός, για να μην επισκεφτεί μέρη
όπου θα μπορούσε να εκπληρώσει τις κατώτερες επιθυμίες του…

Είναι προφανές λοιπόν ότι ο άνθρωπος, όταν αποκτήσει αυτές τις αρετές, γίνεται ανώτερος από τους αγγέλους. Και επειδή μόνον ο άνθρωπος μπορεί να αναπτύξει αυτές τις αρετές, είναι αυτονόητο ότι και οι άγγελοι πρέπει να μετεμψυχωθούν στην ανθρώπινη μορφή, αν θέλουν να έχουν επικοινωνία με το Θεό.

Εκτός από τον άνθρωπο, όλα τα πλάσματα είναι από τη φύση τους εγωκεντρικά και ζουν μόνο για τον εαυτό τους. Δεν έχουν τη δυνατότητα να κατανοήσουν την Ανώτερη Πραγματικότητα. Ο Θεός όμως δημιούργησε τον άνθρωπο για να μπορέσει να αναπτύξει αγάπη για τους συνανθρώπους του και να συμμεριστεί τα βάσανά τους.

«Άνθρωπος» είναι μια έννοια που σημαίνει ανιδιοτελή αγάπη. Ο άνθρωπος συμβολίζει την αγάπη και τα χαρακτηριστικά του Πανάγαθου Πατέρα μας. Είναι στην πραγματικότητα μια μικρογραφία του Θεού. Αυτός είναι ο λόγος λοιπόν για τον οποίο οι άγγελοι προσκυνούν τον άνθρωπο, όχι βέβαια το σώμα του, αλλά την ανθρώπινη μορφή που μέσα της κατοικεί ο ίδιος ο Θεός.

Ακόμα, ο Θεός εκδηλώνεται δια μέσου ενός ανθρώπινου σώματος που, σ' αυτή την περίπτωση, ονομάζεται Θεάνθρωπος.

Ο Θεός δεν προσφέρει τη σωτηρία μέσω των αγγέλων, αλλά εμφανίζεται και εκδηλώνεται μέσα από έναν ανθρώπινο Πόλο, που ακόμα και οι άγγελοι, όταν μετεμψυχωθούν στο ανθρώπινο σώμα, πρέπει να έρθουν σε επαφή μ' αυτόν για να μπορέσουν να επιτύχουν επικοινωνία με το Δημιουργό και να εξασφαλίσουν σωτηρία.

Μόνο με τη Χάρη και την ευσπλαχνία αυτού του ανθρώπινου Πόλου, αυτού του Θεϊκού Πόλου, μπορούμε να ξαναενωθούμε με το Θεό.

Ο αναγνώστης άρχισε να διαβάζει το τελευταίο μέρος του γράμματος: «Αν, όπως πιστεύουν οι Σούφι, "ο Θεός ενσωματώνει ψυχές, που στην ουσία είναι κομμάτια από τον εαυτό Του, ώστε να μπορεί Αυτός να λάβει την αγάπη που οι άγγελοι είναι ανίκανοι να του προσφέρουν", τι αξία θα έχει αυτό, εάν οι ψυχές μετά το θάνατο του φυσικού σώματος χάνουν την ταυτότητά τους και την ατομικότητά τους καθώς απορροφούνται ξανά μέσα στη Θεία Ουσία;»

Ο Διδάσκαλος διέκοψε και ρώτησε: Γράφει κάτι τέτοιο η αδελφή μας;

Αναγνώστης: Όχι, αυτό ήταν ένα άλλο απόσπασμα από το βιβλίο, συνεχίζει όμως εδώ με ένα δικό της σχόλιο... «Νομίζω ότι δε χάνουμε την ατομικότητά μας όταν ξαναενωθούμε με το Δημιουργό, παρά μόνον όταν φτάσουμε στο πέμπτο πνευματικό επίπεδο και αυτό μοιάζει...» - και εδώ παραθέτει και πάλι από το βιβλίο - «...με πέτρες που αποτελούν τους τοίχους ενός κτιρίου, όπου κάθε πέτρα είναι ξεχωριστή, αλλά αποτελεί μέρος ενός συνόλου. Κάθε πέτρα είναι σφυρηλατημένη στο σωστό σχήμα για τη θέση που θα πάρει στο οικοδόμημα, όπως ακριβώς είναι και μία ψυχή κατά την περίοδο της ενσωμάτωσής της...». Και εδώ προσθέτει: «Ρωτήστε, παρακαλώ τον Διδάσκαλο, αν αυτό είναι σωστό».

Διδάσκαλος: Επαναλαμβάνω αυτό που ανέφερα προ ολίγου. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο έτσι ώστε να μπορεί να συμμερίζεται τους πόνους και τις αγωνίες των συνανθρώπων του. Όταν ο άνθρωπος κάποτε φτάσει στο σημείο να μαθητεύσει στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, αναπτύσσεται μέσα του η αυταπάρνηση, η αυτοθυσία (το να ζει κανείς για τους άλλους, όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ) και η αγάπη του για το Θεό και ολόκληρη τη Δημιουργία. Η αγάπη αυτή γίνεται με τον καιρό τόσο φλογερή ώστε, όπως κάθε ερωτευμένος, ο άνθρωπος χάνει την ταυτότητά του και γίνεται ένα με τον αγαπημένο του Διδάσκαλο. Αυτός, αφού τον βοηθήσει να μάθει να υπερβαίνει τη σωματική του υπόσταση, τον οδηγεί προς τα άνω προκειμένου να αποκτήσει Αυτογνωσία και λίγο αργότερα να μετουσιωθεί με τη θέρμη της αγάπης, να γίνει ο ίδιος αγάπη και να ξαναγυρίσει στον Ωκεανό της ατελείωτης αγάπης.

Αυτό είναι το παιχνίδι της αγάπης, το *Λέεμπα (Leeba)*, όπως ονομάζεται στη μυστικιστική φιλολογία των Σούφι, το οποίο έχει θέσει σε λειτουργία ο Θεός από αμνημονεύτων χρόνων και που έχει σαν σκοπό να επανέρχονται σταδιακά οι ψυχές πίσω στον Πατέρα και να τελειώνει γι’ αυτές ο κύκλος των δοκιμασιών και των βασάνων τους.

Οι Σούφι, όπως και οι Διδάσκαλοι του Σαντ Ματ, τονίζουν την αναγκαιότητα ενός ζωντανού Διδασκάλου, ενός Μουρσίντ όπως τον αποκαλούν, προκειμένου η ψυχή να επανέλθει στον Οίκο του Πατρός.

Ο Μανσούρ, ένας μύστης του δέκατου αιώνα, έλεγε:

Έχω μεταβληθεί σ’ αυτόν που αγαπώ
και Εκείνος έχει μεταβληθεί σε μένα.
Είμαστε δύο πνεύματα μέσα σε ένα σώμα.
Όταν με βλέπεις, βλέπεις Εκείνον.

Ο Μαουλάνα Ρούμι, ο πιο φημισμένος Σούφι μυστικιστής, έλεγε επίσης:

Οδηγός του σώματος είναι ο νους, οδηγός της ψυχής είναι ο Λόγος.

Όταν λοιπόν έρθει και σε μας η ώρα να ανακαλύψουμε το Μονοπάτι, όταν έχουμε την τύχη να καταλάβουμε ότι υπάρχει τρόπος να βγούμε από τον τροχό της ζωής και του θανάτου, θα πρέπει να ακολουθήσουμε πιστά τις εντολές του Διδασκάλου μας. Εκείνος μας περιμένει. Είναι ο οδηγός μας, ο ποιμήν ο καλός. Μόνο αυτός ξέρει τα μυστικά του εσωτερικού ταξιδιού, του τελικού ταξιδιού.

Ο μεγάλος Τσίστι από το Άζμερ είπε: «Ο φυσικός θάνατος είναι η γέφυρα που επιτρέπει στο λάτρη να φτάσει τον Αγαπημένο του».

Υπάρχει άλλη ερώτηση;

Αναγνώστης: Το γράμμα τελειώνει με μία τελευταία ερώτηση: «Είναι αλήθεια ότι η ψυχή κρατάει την ατομικότητά της και την ιδιαιτερότητά της μέχρι το πέμπτο πνευματικό επίπεδο;»

Διδάσκαλος: Μάλιστα. Και όχι μόνο ως το πέμπτο, το Σατσ Καντ, ή όπως το αποκαλούν οι Σούφι *Μάκαμ-ι-Χακ* αλλά έως το έβδομο επίπεδο. Μόνο όταν χάσουμε την ατομικότητά μας στο όγδοο επίπεδο, το *Άναμι*, την Περιοχή χωρίς όνομα, όπως λέγεται και που είναι ο τελικός σταθμός του Πνευματικού μας Ταξιδιού, γινόμαστε και πάλι ένα με τον Ωκεανό της Παν-συνειδητότητας. Η σταγόνα της αγάπης λιώνει τότε μέσα στην πηγή της θεϊκής αγάπης, καθώς η ψυχή έχει γυρίσει πίσω στο σημείο από όπου ξεκίνησε. Ξαναγίνεται ένα με το Θεό. Τελειώνουν οι περιπλανήσεις της.

Όλα αυτά περιγράφονται με συντομία από τον Τσίστι σε ένα ποίημά του που γράφτηκε πριν εφτακόσια χρόνια:

...Καθώς το ποτάμι ακολουθεί το δρόμο του
οι δίνες του νερού κάνουν αφρό και θόρυβο.
Ο θόρυβος μοιάζει με θρήνο.
Ο θρήνος είναι αδιάκοπος και δε σταματάει
παρά μόνο όταν το ποτάμι ηρεμήσει καθώς πέφτει στη θάλασσα.
Το ίδιο συμβαίνει και με την κάθε ψυχή,
το κάθε «εγώ», απλώς περνάει τα διάφορα στάδια
στο ταξίδι του γυρισμού για να συγχωνευτεί με το Παγκόσμιο «Εγώ».
Μόνον όταν ο λάτρης γίνει ένα με τον Αγαπημένο, σταματάει να θρηνεί...

Τίποτα άλλο;
Αναγνώστης: Μάλιστα, υπάρχουν και τρεις στίχοι του Χαφίζ που τους διαβάζω αμέσως και, αν θέλετε, πείτε μας δυο λόγια.

…Ο Χαφίζ ζητάει την ένωση με το να προσεύχεται συνεχώς.
Ω Θεέ, δέξου την προσευχή ενός αμαρτωλού.
Ενώνω τα χέρια μου κάθε βράδυ και προσεύχομαι.
Με αυτό τον τρόπο ανακουφίζομαι
από τον πόνο του αποχωρισμού μου από Σένα.
Αν κάποια μέρα, πέσει και πάνω σου βαριά η θλίψη,
δόξασε το Θεό και μη λυγίσεις.
Θα συγχωρέσει τις αμαρτίες σου και θα σε σώσει από την απελπισία…

Ο Διδάσκαλος έκανε το εξής σχόλιο πάνω στους παραπάνω στίχους: Αυτός ο πόνος και η θλίψη από τους οποίους υποφέρουμε όλοι μας δεν οδηγούν στην καταστροφή, αλλά μας εξαγνίζουν. Είναι η ίδια διαδικασία με την οποία καθαρίζεται ο χρυσός. Πρέπει κι εμείς σαν το χρυσό να περάσουμε μέσα από πολλές φωτιές.

Έχετε ακόμα δει υδράργυρο; Ο υδράργυρος είναι πάντα σε κίνηση. Από τη φύση του δεν μπορεί να σταθεί ακίνητος ούτε για ένα δευτερόλεπτο. Η καρδιά του λάτρη είναι ακριβώς σαν τον υδράργυρο. Είναι πάντα ανήσυχη. Και όπως ο υδράργυρος στη χημεία παίζει κάποιο ρόλο στην κάθαρση του χρυσού, έτσι και η ανησυχία της καρδιάς από τους πόνους και τις θλίψεις εξαγνίζουν την ψυχή μας και της δίνουν τη λα-

μπρότητα και το μεγαλείο που πρέπει να έχει για να γίνει δεκτή στην Αυλή του Κυρίου.

Ο Χαφίζ έχει δίκιο. Πρέπει να δοξάζουμε συνέχεια το Θεό για οτιδήποτε μας δίνει. Ο πόνος εξαγνίζει και θεραπεύει κι αυτό είναι κοινή πίστη στους Σούφι και το επαναλαμβάνουν συχνά μέσα στις διδασκαλίες τους.

Ο Μπάμπα Φαρίντ έλεγε:

> *Αν κανείς υποφέρει από στενοχώρια ή πόνο, θα πρέπει να θεωρεί ότι εξαγνίζεται από τις αμαρτίες του. Θα πρέπει να καταλάβει ότι κάθε χαρά και κάθε στενοχώρια, προέρχονται από την αγάπη που έχει ο Θεός για μας.*
> *Αν παραπονεθεί κανείς για την κατάστασή του, θα είναι σαν να μη δέχεται το θέλημα του Θεού.*

Ακόμα, ο ίδιος Άγιος μιλάει για την καρτερικότητα και την αποδοχή της θέλησης του Θεού, με τα εξής λόγια:

> *Είναι γενναίος και σοφός, αυτός που σε κάθε περίπτωση επαφίεται*
> *στο Θέλημα και τη Χάρη του Κυρίου.*
> *Όταν, κάτω από τις χειρότερες συνθήκες της ζωής,*
> *παραμένει υπομονετικός και εύχαρις.*
> *Όταν δε φοβάται το Θεό, καθώς γνωρίζει την αγάπη και την ευσπλαχνία Του.*
> *Αυτός ο άνθρωπος, κατά τη διάρκεια της ζωής του,*
> *θα κερδίσει τελικά την ευλογία του Κυρίου.*

Σε οποιαδήποτε κοινωνική και πνευματική θέση και αν βρισκόμαστε, είτε ονομαζόμαστε Σούφι, Σατσάνγκι, Δερβίσηδες, Μύστες, Μπάκτας, είτε έχουμε οποιοδήποτε άλλο όνομα που να υπονοεί ότι είμαστε λάτρεις του Θεού, θα πρέπει να δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη καθετί που θα συναντήσουμε στη ζωή μας, σαν να είναι ένα προσωπικό δώρο του Θεού για μας. Σαν να είναι η έκφραση της αγάπης Του για μας. Όπως δεχόμαστε με ευχαρίστηση κάθε χαρά, έτσι θα πρέπει τώρα να προσπαθήσουμε να δεχόμαστε τον πόνο και τη δυστυχία, με την πεποίθηση ότι αυτά ελαφρώνουν το καρμικό μας φορτίο. Είναι ευλογία οι διάφορες δοκιμασίες, διότι τελικά μας οδηγούν στο σημείο να αφήσουμε τα πάντα στο Θείο Θέλημα και αυτή η ολοκληρωτική παράδοση του εαυτού μας είναι και η προϋπόθεση κάθε πνευματικής προόδου, κάθε προόδου στο μακρύ ταξίδι της επιστροφής μας στον Οίκο του Πανάγαθου Πατέρα.

Η Προσευχή

Υπάρχουν δύο μορφές προσευχής. Η πρώτη είναι η προσευχή των μαθητών που έχουν προχωρήσει πολύ στο Πνευματικό Μονοπάτι και θεωρείται προσευχή του ανώτατου βαθμού. Σύμφωνα με αυτή, ο μαθητής δε ζητάει από τον Διδάσκαλό του τίποτα παρά μόνο τον Διδάσκαλο και τη δύναμη να υποτάσσεται στο Θείο Θέλημα. Ένα παράδειγμα τέτοιας προσευχής ανώτατου βαθμού είναι αυτή που συνέστησε ο Ιησούς: «Γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν Ουρανώ και επί της γης». Ακόμα στις Γραφές των Χριστιανών διαβάζουμε: «Αιτείτε τη Βασιλεία των Ουρανών και πάντα προστεθήσονται υμίν». Αυτή η ανώτατη μορφή προσευχής είναι στην πραγματικότητα «μη προσευχή».

Η άλλη μορφή προσευχής είναι για τον άνθρωπο που βρίσκεται στα αρχικά στάδια πνευματικής ανάπτυξης και που, αντιλαμβανόμενος τις αδυναμίες της ανθρώπινης ύπαρξης, προσεύχεται για βοήθεια ζητώντας από τον Κύριο διάφορα πράγματα.

Στο Γκουρμπάνι, που είναι οι ιερές γραφές των Σιχ, διαβάζουμε: «Ο φιλεύσπλαχνος Θεός έχει ορίσει να ικανοποιείται κάθε επιθυμία των παιδιών Του, αλλά αυτά πρέπει να παραδίδουν τον εαυτό τους στη θέληση του Κυρίου λέγοντας, γλυκύ και ευπρόσδεκτο το θέλημά Σου, Κύριε». Υπάρχει δηλαδή στο Γκουρμπάνι η προτροπή να καταφεύγουμε στην προσευχή του ανώτατου βαθμού.

Καμιά φορά συμβαίνει, όταν κάποιος είναι πολύ άρρωστος και υποφέρει, να *επικαλεστούμε* τη βοήθεια και τη Χάρη του Διδασκάλου μας. Αυτό επιτρέπεται στα προκαταρκτικά στάδια, αλλά οπωσδήποτε δεν είναι σύμφωνο με την ανώτερη μορφή προσευχής. Μπορούμε να μιλήσουμε σ’ αυτόν που υποφέρει για τον Διδάσκαλό μας, για την απεριόριστη ευσπλαχνία και τη μεγάλη του αγάπη για την ανθρωπότητα. Πολλές φορές, το όνομά του και μόνο εάν προφέρουμε, μπορεί ο άρρωστος να βοηθηθεί ψυχικά ή σωματικά, καθώς, όταν υποφέρει κανείς, η δεκτικότητά του είναι μεγαλύτερη από ό,τι όταν είναι υγιής.

Στη ζωή ενός μαθητή έρχεται κάποτε η στιγμή που ο ίδιος βρίσκεται σε συνεχή συντονισμό, επαφή και επικοινωνία με τον Διδάσκαλο. Στην περίπτωση αυτή, αν ο μαθητής επισκεφθεί έναν άρρωστο, η βοήθεια του Διδασκάλου, χωρίς να τη ζητήσει και να την επικαλεστεί ο μαθητής, παρέχεται μέσα απ’ αυτόν, χωρίς καν ο μαθητής να το γνωρίζει. Είναι ένας αμέτοχος παρατηρητής. Η βοήθεια και η Χάρη είναι του Διδασκάλου. Αυτά τα πράγματα μπορεί να φαίνονται παράξενα, αλλά συμβαίνουν.

Όταν ο μαθητής είναι ενωμένος με τον Διδάσκαλό του, είναι φυσικό να εκπέμπει γύρω του τις αρετές και τις ιδιότητες του Διδασκάλου του, με αποτέλεσμα να έλκει και να εμπνέει εμπιστοσύνη στους συνανθρώπους του. Έτσι, αν κάποιος τον εμπιστευτεί και του ζητήσει να προσευχηθεί γι’ αυτόν, ο μαθητής αυτόματα θα γίνει το κανάλι μέσω του οποίου ο Διδάσκαλος θα βοηθήσει τον άνθρωπο που έχει το πρόβλημα, χωρίς ο ίδιος να κάνει καμία προσπάθεια ή κόπο.

Με τον ίδιο τρόπο, ο Διδάσκαλος προσφέρει τη Χάρη του στους γονείς και τους αγαπημένους των μαθητών του.

Κάθε φορά που *προσευχόμαστε* για κάποιον άνθρωπο ή κάποια ομάδα ανθρώπων, επειδή η προσευχή μας είναι μία αυθόρμητη κραυγή της καρδιάς μας που πηγάζει από συμπόνια και δεν έχει στοιχεία εγωισμού ή επίδειξης και επειδή ζητάμε να ανακουφιστεί κάποιος άλλος και όχι εμείς προσωπικά, ο Διδάσκαλος σπεύδει να βοηθήσει καθώς είναι πολύ ευαίσθητος σ' αυτές τις παρακλήσεις.

Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι να μην προσευχόμαστε ποτέ για γήινες υποθέσεις, για να αποκτήσουμε υλικά αγαθά ή να ικανοποιήσουμε τον εγωισμό και τη ματαιοδοξία μας. Αντίθετα, θα πρέπει να διαμορφώσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με την προτροπή των Διδασκάλων και να λέμε πάντα: «Ας γίνει αυτό που Εσύ θέλεις, Κύριε, και όχι αυτό που εγώ θέλω». Πρέπει να είμαστε πάντα ευχαριστημένοι με ό,τι μας δίνεται, πιστεύοντας ότι Εκείνος γνωρίζει τι είναι το καλύτερο για μας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε την απέραντη αγάπη του Θεού για τους ανθρώπους, την υπέρμετρη ευσπλαχνία Του, καθώς και την αδυναμία της ανθρώπινης διάνοιας να αντιληφθεί το πραγματικό συμφέρον της ψυχής μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια και να αντιληφθούμε ότι το δυνατό χέρι Του ρυθμίζει τα πάντα σύμφωνα με το Θείο Θέλημά Του. Έτσι, στην πραγματικότητα, βλέπουμε ότι δεν υπάρχει λόγος για προσευχή, δε χρειάζεται τίποτα να του ζητήσουμε, παρά μόνο αφημένοι στο θέλημά Του να τον δοξάζουμε, λέγοντας πάντα: «Γεννηθήτω το θέλημά Σου».

Ένας μαθητής τότε ρώτησε τον Διδάσκαλο: «Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε ότι «το να δει κανείς είναι πάνω απ' όλα» (Seeing is above all) και ότι ο μαθητής που ακολουθεί το Πνευματικό Μονοπάτι δεν πρέπει να εμπιστεύεται κανέναν, αλλά να προσπαθεί να έχει ο ίδιος εμπειρία για το καθετί. Επομένως, μπορούμε κι εμείς, όταν προσευχόμαστε, να ζητούμε να μας δοθούν κατά τη διάρκεια του διαλογισμού μας ακουστικές και οπτικές εμπειρίες, προκειμένου να τονώσουμε την πίστη μας;»

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Οι Σιχ προσεύχονται κάθε πρωί ως εξής: «Σε παρακαλούμε, Κύριε, χάρισέ μας πίστη. Χάρισέ μας ακράδαντη πίστη σε Σένα». Στην αρχή, η προσευχή παίζει ένα πολύ μεγάλο ρόλο στην πρόοδο του μαθητή. Έρχεται όμως ένα στάδιο στην πνευματική του ζωή, που κάθε αίτημα – και η προσευχή είναι ένα αίτημα- να θεωρείται ιεροσυλία. Όταν αρχίσουμε να πιστεύουμε ότι «είναι γλυκιά και ευπρόσδεκτη η θέλησή Του», τότε δεν μπορούμε πια να προσευχηθούμε για τίποτα.

Στην αρχή της Πνευματικής του ζωής, ο μαθητής πρέπει να προσεύχεται ως εξής: «Θεέ μου, δώσε μου τη δύναμη να έχω ακράδαντη πίστη σε Σένα. Δώσε μου τη δύναμη να ακολουθήσω τις εντολές Σου. Δώσε μου τη δύναμη να παραδώσω τον εαυτό μου στη γλυκιά Σου θέληση και μέριμνα, έτσι ώστε να απαλλαγώ από τον εγωισμό μου». Αυτές οι λίγες φράσεις είναι αρκετές. Να γίνει το θέλημά Του.

Ο Γκουρού Νάνακ διαβάζουμε στο Γκουρμπάνι ότι είπε:

Πώς μπορεί κανείς να γνωρίσει την Αλήθεια και να
διαπεράσει το σύννεφο της ψευδαίσθησης;
Υπάρχει ένας τρόπος, ω Νάνακ, κάνε το θέλημά Του και δικό σου.
Το θέλημά Του είναι ήδη γραμμένο μέσα στην ύπαρξή σου.

Κάποτε όμως και καθώς προοδεύουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι θα φτάσουμε στο στάδιο της αυτοεγκατάλειψης στα χέρια Του. Τότε, δε θα χρειάζεται να ζητάει κανείς τίποτα, ούτε καν τη βοήθειά Του για Πνευματική πρόοδο, ούτε καν να μας δώσει ό,τι Εκείνος θεωρεί ευεργετικό.

Ο Άγιος Ράβι Ντας προσευχόταν ως εξής:

Βυθισμένος όπως είμαι στο λαβύρινθο αυτού του κόσμου, ω Κύριε,
δε ζητώ τίποτα γιατί δεν ξέρω τι είναι το καλό για μένα.

Ο Χάντζα Νιζάμι έλεγε:

Ω Θεέ μου, μόνο Εσύ θέλεις το καλό μου.
Δείξε μου πώς μπορώ να κερδίσω τη Χάρη Σου και να έχω Σωτηρία.

Στις Ουπανισάδες υπάρχει ακόμα η ακόλουθη προσευχή:

Κύριε, από το απατηλό, οδήγησέ με στο Πραγματικό
Από το σκοτάδι στο Φως, από το θάνατο στην Αθανασία

Έτσι, λοιπόν, στο μυστικισμό το να ζητήσουμε κάτι από τον Αγαπημένο, εκτός από τον ίδιο τον Αγαπημένο και το δρόμο που οδηγεί σ' Αυτόν, θεωρείται ιεροσυλία και πράγμα αντίθετο με τα βασικά διδάγματα.

Στην Αγία Γραφή των Χριστιανών διαβάζουμε ότι ο Χριστός γονάτισε και προσευχήθηκε: «Πάτερ μου, εάν είναι δυνατόν, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο, πλην ουχί ως εγώ θέλω, αλλ' ως εσύ». Νομίζετε ότι ο Χριστός δε θα μπορούσε να αποφύγει τη σταύρωση; Δε θα μπορούσε να ζητήσει από το Θεό να τον απαλλάξει απ' αυτή; Εντούτοις όμως, έχοντας φτάσει στο στάδιο της τελικής αυτοεγκατάλειψης στη θέληση του Πατέρα, του λέει: «αλλά ως Εσύ θέλεις».

Η πνευματική πρόοδος είναι ταχύτατη όταν αντιληφθούμε ότι ο Κύριος είναι ο πρωτεργάτης και επαναπαυτούμε στη Θεία Πρόνοια.

Όπως αναφέρω σ' ένα στίχο μου:

«Εάν η κραυγή δε βγει μέσα απ' την καρδιά δεν φέρνει αποτέλεσμα».

Για να ακουστεί μία προσευχή από τον Κύριο, οτιδήποτε και να ζητάμε, θα πρέπει να βγει μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας. Μόνο όταν η ψυχή ζητήσει κάτι με σπαραγμό και θρήνο, η προσευχή είναι αποτελεσματική.

Δείτε την προσευχή ενός μεγάλου σύγχρονου Διδασκάλου από την Άγκρα, του Σουάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ:

Ω Διδάσκαλε, άνοιξε την πόρτα της καρδιάς μου,
γιατί ο νους μου προσπάθησε επανειλημμένα και απέτυχε.
Καμία προσπάθειά μου δεν πέτυχε.
Εσύ που είσαι Παντοδύναμος και ικανός να κάνεις το καθετί
γιατί αργοπορείς και με αφήνεις να παραδέρνω
μέσα στις εναλλαγές του πόνου και της χαράς.
Δώσε μου τώρα μια ευκαιρία.
Λυπήσου με σπλαγχνικέ Κύριε.
Ύψωσε τη διάνοιά μου και την προσοχή μου στους ουρανούς,
γιατί ο νους μου είναι διεφθαρμένος και δε σε αναζητεί.
Δώσε μου, σε παρακαλώ, το δώρο της αγάπης Σου.

Ο Γκουρού Άμαρ Ντας προσευχόταν ως εξής στον Διδάσκαλό του:

Βλέποντας ότι ο κόσμος όλος φλέγεται μέσα σε αόρατες φλόγες,
Σε ικετεύω, ω Τέλειε Διδάσκαλε, σώσε με απ' αυτές,
αν έτσι είναι το θέλημά Σου.

Μια μέρα, κάποιος μαθητής με ρώτησε αν, σε περίπτωση που υποπέσουμε σε ένα βαρύ σφάλμα, είναι καλύτερα να προσευχηθούμε στον Διδάσκαλό μας και να ζητήσουμε συγγνώμη ή να του εξομολογηθούμε προσωπικά το αμάρτημά μας.

Φυσικά είναι καλό να προσευχηθούμε, αλλά αν έχουμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε προσωπικά τον Διδάσκαλό μας και να του ανοίξουμε την καρδιά μας και να του ομολογήσουμε το σφάλμα μας, αυτό είναι ακόμα καλύτερο. Θα μας βοηθήσει και θα μας δυναμώσει, καθώς ο Διδάσκαλος είναι γεμάτος ευσπλαχνία, συγχώρεση και Χάρη. Θα είμαστε πάντοτε κερδισμένοι αν κάνουμε το πρώτο βήμα και ομολογήσουμε τις αδυναμίες μας, αν αποθέσουμε το φορτίο μας στα πόδια του, αν τον παρακαλέσουμε σαν ένα αδύνατο και απροστάτευτο παιδί να μας δώσει τη χάρη του. Είναι σίγουρο πως θα γίνει δεκτή η επίκλησή μας. Οτιδήποτε λάθος και να έχουμε κάνει, είναι πάντα καλύτερο και ευκολότερο να το αναφέρουμε στον Διδάσκαλό μας με την πρώτη ευκαιρία. Η ομολογία μας είναι ένα είδος προσευχής και έχει δύο βασικά πλεονεκτήματα. Πρώτον, δε θα δώσει τη δυνατότητα στο νου μας, που είναι πανούργος, να προσπαθήσει να μας πείσει ότι δεν έχουμε κάνει κάτι κακό ή ότι το λάθος δεν είναι δικό μας και δεύτερον, δε θα δώσει πάλι την ευκαιρία στο νου μας να μας αποτρέψει να ζητήσουμε συγγνώμη.

Σε περίπτωση που δεν έχουμε τη δυνατότητα να επισκεφθούμε τον Διδάσκαλο, μπορούμε να του γράψουμε και να ζητήσουμε την ευσπλαχνία και τη Χάρη του.

Ο Καμπίρ έλεγε:

«Το βασίλειο των Αγίων είναι η συγχώρεση».

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ από ηλικίας 23 ετών έβλεπε κατά τη διάρκεια του διαλογισμού του τον μετέπειτα Διδάσκαλό του Μπάμπα Σαουάν στην αστρική του μορφή. Πέρασαν από τότε 7 χρόνια και μόνο όταν έγινε 30 ετών τον συνάντησε για πρώτη φορά στη φυσική του μορφή. Πολλά χρόνια πριν να συναντήσει εσωτερικά τον Διδάσκαλό του, προσευχόταν ως εξής:

Θεέ μου, οδήγησέ με στα πόδια ενός Τελείου Διδασκάλου,
ώστε να μην πάει χαμένη αυτή μου η ζωή.
Ακόμα, αν κάτι καλό προέλθει από μένα
σε ικετεύω, βοήθησε να μην το μάθω ποτέ.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ αφιέρωσε πραγματικά τη ζωή του στην υπηρεσία των συνανθρώπων του και η προσευχή του, που αποτελεί παράδειγμα προσευχής ανώτατου βαθμού, ήταν, αν κάποιος ευεργετηθεί απ' αυτόν, εκείνος (ο Κιρπάλ) να μην το γνωρίσει.

Η Ενόραση της Μορφής του Διδασκάλου

Κάποτε που ο Διδάσκαλος έδινε οδηγίες για το πώς πρέπει να γίνεται ο διαλογισμός, κάποιος μαθητής νόμισε ότι άκουσε πως, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, είναι εποικοδομητικό να *σκεφτόμαστε* τη μορφή του Διδασκάλου.

Ο Διδάσκαλος τον διόρθωσε: Δεν είπα ποτέ σε κανέναν να σκέφτεται τη μορφή του Διδασκάλου την ώρα του διαλογισμού του. Η σκέψη είναι συλλογή νοητικών ρευμάτων και συγκόλλησή τους κομμάτι κομμάτι σ' ένα ορισμένο σύνολο, με κάποια προσπάθεια και με τη βοήθεια της φαντασίας. Είναι δε δυνατό, εάν σκέφτεσαι τη μορφή του Διδασκάλου σου κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, ανάλογα βέβαια και με τη δύναμη της σκέψης σου, να σχηματίσεις τη μορφή του (visualisation).

Αντίθετα, όμως, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, πρέπει να διώξεις κάθε σκέψη. Εάν δε- αφού ικετεύσεις για την ευσπλαχνία του Κυρίου, αυτοσυγκεντρωθείς και καθίσεις σε διαλογισμό- έχεις την τύχη να ευλογηθείς και να αντικρίσεις εσωτερικά την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου σου, θα πρέπει να χάσεις τον εαυτό σου μέσα σ' αυτή τη μορφή *ατενίζοντάς* την (contemplation).

Η εσωτερική αυτή εμφάνιση της ακτινοβόλου μορφής του Διδασκάλου δεν είναι αποτέλεσμα φαντασίας και σκέψης, είναι ένα δώρο του Διδασκάλου. Είναι αποτέλεσμα της Χάρης του Διδασκάλου και ο Διδάσκαλος Σαουάν πολύ συχνά μιλούσε για τη μεγάλη σημασία αυτής της εσωτερικής συγκέντρωσης στη μορφή του Διδασκάλου, για την επίτευξη προόδου στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας.

Υπάρχουν τρία είδη διαλογισμού. Το πρώτο είναι το *σιμράν*, δηλαδή η νοερή επανάληψη των πέντε ιερών ονομάτων που δίδονται στο μαθητή την ώρα της μύησης. Το δεύτερο είναι το *ντιάν*, δηλαδή η ενόραση της μορφής του Διδασκάλου και το τρίτο το *μπατζάν* ή *Σάμπντ*, δηλαδή η ακρόαση του Θείου Ηχητικού Ρεύματος ή Μουσικής των Σφαιρών.

Ο Διδάσκαλος Σαουάν τόνιζε συχνά τη σημασία τού να συνδυάζει κανείς το σιμράν με το ντιάν διότι, αφενός μεν η νοερή επανάληψη των πέντε φορτισμένων θείων ονομάτων μας βοηθάει να συγκεντρώνουμε τα ρεύματα της ψυχής στον τρίτο ή απλό ή κυκλώπειο οφθαλμό, αφετέρου, εάν κατά τη διάρκεια του διαλογισμού μας έχουμε την ευτυχία να αντικρίσουμε εσωτερικά τη μορφή του Διδασκάλου, μας βοηθάει να ενωθούμε και να συγχωνευθούμε με αυτήν, ώστε να μπορέσουμε να υψωθούμε στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα.

Η συγκέντρωση στη μορφή του Διδασκάλου εσωτερικά (contemplation) φέρνει αποτέλεσμα μόνο όταν η μορφή αυτή έρχεται μόνη της και όχι όταν με τη σκέψη προσπαθήσουμε να την κατασκευάσουμε (visualisation). Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ χρησιμοποιούσε τη λέξη *Κούντα*, που στα Αραβικά και Περσικά σημαίνει «κάποιος που έρχεται μόνος του», προκειμένου για την αστρική μορφή του Διδασκάλου, που παρουσιάζεται μόνη της στο μαθητή κατά την ώρα του διαλογισμού, όταν φτάσει η κατάλληλη στιγμή στην πνευματική του σταδιοδρομία.

Οι μαθητές ενός Τέλειου Διδασκάλου, που έχουν λάβει το δώρο της μύησης από τον Διδάσκαλό τους, μετά από ένα διάστημα μαθητείας κοντά του, όταν καθίσουν σε διαλογισμό, με την καρδιά πλημμυρισμένη από αγάπη, ήρεμοι, χωρίς καθόλου ένταση και με την προσοχή συγκεντρωμένη ανάμεσα στα δυο φρύδια, θα διαπεράσουν το σκοτάδι που αντικρίζει κανείς όταν κλείνει τα μάτια του και θα γίνουν κοινωνοί του Φωτός του Θεού που βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο, αλλά δεν είναι ορατό με τα γήινα μάτια.

Όταν λοιπόν συγκεντρωθούμε σ' αυτό το Φως, μετά από λίγο θα διακρίνουμε τον Διδάσκαλο στη φωτεινή ή αστρική του μορφή. Βασική προϋπόθεση όμως είναι, η καρδιά του μαθητή να είναι πλημμυρισμένη από αγάπη για τον Διδάσκαλο. Ένα πολύ γνωστό ποίημα στη γλώσσα Ουρντού μας λέει ότι η αγάπη μας για τον Διδάσκαλο πρέπει να είναι τόσο έντονη και τόσο απόλυτη ώστε η καρδιά μας – οι μύστες χρησιμοποιούν συμβολικά τη λέξη καρδιά, αλλά εννοούν την ψυχή – να είναι σαν ένας διαυγής καθρέφτης, που μέσα του να καθρεφτίζεται διαρκώς ο Αγαπημένος μας. Τη στιγμή που θα θέλουμε να δούμε τον Διδάσκαλο, δε θα 'χουμε παρά να σκύψουμε το κεφάλι μας και να κοιτάξουμε στον καθρέφτη της καρδιάς μας. Εκεί θα τον βρίσκουμε πάντοτε.

Με αυτή λοιπόν την αγάπη στην καρδιά, καθώς οραματιζόμαστε εσωτερικά τη μορφή του Διδασκάλου επαναλαμβάνοντας τα πέντε Ονόματα, απορροφόμαστε μέσα στα λαμπερά του μάτια και η διαδικασία της απόσυρσης της ψυχής μας από το σώμα, από τη σωματική μας συνειδητότητα δηλαδή, αρχίζει να πραγματοποιείται. Η ψυχή από δω και πέρα είναι έτοιμη να γνωρίσει τη μαγεία των εσωτερικών κόσμων.

Ο Πέρσης μυστικιστής Χάντζα Χαφίζ έλεγε:

Την αγνή μορφή του Αγαπημένου μπορούν να τη δουν μόνο αγνά μάτια.
Γι' αυτό, κοίταξέ τον με αγνή καρδιά.
Όλα τα μάτια δεν είναι ικανά να δουν τη φωτεινή μορφή του Διδασκάλου.
Αυτό είναι προνόμιο που έχουν μόνο μερικές τυχερές ψυχές.

Ο Χαφίζ γράφει τα εξής για το μεγαλείο της αστρικής μορφής του Διδασκάλου όταν εμφανιστεί εσωτερικά:

Αγαπημένε μου, έχω ακούσει τόσες ιστορίες για τη θαυμαστή ομορφιά σου,
αλλά τώρα που σε βλέπω εγώ ο ίδιος, μέσα μου,
βλέπω ότι είσαι χίλιες φορές πιο όμορφος απ' ό,τι σε περιγράφουνε.

Η ικανότητα του εσωτερικού οραματισμού στον άνθρωπο είναι έμφυτη και φυσική. Στο Πνευματικό Μονοπάτι ή Σαντ Ματ, όταν συγκεντρώνουμε την προσοχή μας στην αστρική μορφή του Διδασκάλου, είναι σαν να βλέπουμε την αγνή μορφή του Πανάγαθου Θεού. Η μορφή αυτή του Εσωτερικού Διδασκάλου δε θα μας εγκαταλείψει ποτέ. Θα μας ανυψώσει στα ανώτατα πνευματικά επίπεδα, μέχρι που θα συγχωνευθούμε τελείως με τον Πανάγαθο Πατέρα.

Ο Χαφίζ έλεγε ακόμα:

Η εσωτερική ενατένιση του Διδασκάλου είναι ένα δώρο
που μας δίνεται από τον Αγαπημένο.
Οι γιογκικές σωματικές ασκήσεις, η μάθηση,

ακόμα και η εξωτερική αφοσίωση στον Διδάσκαλο
δεν οδηγούν στη Θεογνωσία.
Η ψυχή συνεχίζει να είναι δεμένη με τον κόσμο.

Ένας περσικός στίχος ακόμα αναφέρει:

Ο Διδάσκαλος δεν προσελκύεται ούτε με τη βία ούτε με εκδηλώσεις φιλίας
ούτε από την κοινωνική μας θέση ούτε από το γήινο πλούτο μας.
Όταν έρχεται, έρχεται μόνος του, έρχεται με τη γλυκιά του θέληση.
Όταν το θελήσει ο Διδάσκαλος, ο μαθητής θα οραματιστεί
τη θεϊκή (αστρική) του μορφή.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε:

Ο Γκουρού εμφανίζεται όταν ο τσέλα (μαθητής) είναι έτοιμος.

Κάποιος ρώτησε: Καμιά φορά, όταν κοιτάζω τον Διδάσκαλο στα μάτια, δεν μπορώ να κοιτάξω και τα δύο του μάτια μαζί. Γίνεται να κοιτάζουμε μόνο το ένα;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Όταν κοιτάζεις τα μάτια του Διδασκάλου, βλέπεις μέσα απ' αυτά να ρέει η Χάρη του. Είναι τα φυσικά του μάτια. Αν εξακολουθήσεις να τον κοιτάζεις με δεκτικότητα και με απόλυτη αφοσίωση, τότε με τον καιρό τα δύο του μάτια θα σχηματίσουν ένα μοναδικό μάτι, που θα αντιστοιχεί στον εσωτερικό ή τρίτο ή απλό οφθαλμό. Στην πραγματικότητα το μάτι είναι ένα και έχει δύο εξόδους. Είναι ένα κρασί που ξεχειλίζει μέσα από δύο κούπες. Είναι το Νερό της Ζωής που αναβλύζει μέσα από δύο κρήνες.

Η Αγία Γραφή των Χριστιανών αναφέρει:

Ο λύχνος του σώματος είναι ο οφθαλμός. Εάν λοιπόν ο οφθαλμός σου είναι απλός, όλο το σώμα σου θέλει είναι φωτεινόν.

Ο μαθητής ρώτησε: Εάν έχει τόσο μεγάλη σπουδαιότητα να κοιτάζει κανείς τον Διδάσκαλο στα μάτια, τι πρέπει να κάνει ο μαθητής που δεν έχει δει ποτέ τον Διδάσκαλο στη φυσική του μορφή;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δίνεται τόσο μεγάλη σημασία στη συγκέντρωσή μας εσωτερικά στη μορφή του Διδασκάλου. Είναι αλήθεια ότι ένα μεγάλο μέρος από τη Χάρη και την ευσπλαχνία του Διδασκάλου διαχέεται μέσα από τα μάτια του, αλλά τα μάτια του δεν περιορίζονται μόνο στα φυσικά του μάτια. Αυτοί που έχουν την ευκαιρία να κοιτάζουν μέσα στα φυσικά του μάτια, ευλογούνται διπλάσια, αλλά και αυτοί που διαλογίζονται στην Αφρική, στην Αμερική ή στην Αυστραλία, μπορούν και αυτοί να δουν το μάτι του που βλέπει τα πάντα και στο γήινο και στα πνευματικά επίπεδα. Αυτό το μάτι του, όπως τα μαλλιά του – ξέρετε, η λέξη «μαλλιά» στην περσική και γενικά στην ανατολική μυστικιστική ποίηση συμβολίζει τη Χάρη – είναι απεριόριστα και έχουν μία απέραντη δύναμη επιρροής.

Είναι μεγάλη ευλογία να βλέπουμε τον Διδάσκαλο εσωτερικά και να διαλογιζόμαστε στη θεϊκή του μορφή, αλλά και να τον βλέπουμε στη φυσική του μορφή, με τα φυσικά μας μάτια έχει κι αυτό την αξία του. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Καμπίρ καθώς και άλλοι Άγιοι έλεγαν ότι ο μαθητής πρέπει να έχει τη φυσική ντάρσαν του

Διδασκάλου του, να βλέπει δηλαδή τη φυσική μορφή του Διδασκάλου του τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

Θυμάμαι κάποιο ναυτικό που ταξίδευε στο εξωτερικό και έλειπε από την Ινδία για πολλά χρόνια. Όταν κάποτε γύρισε, έτρεξε στο σπίτι του Διδασκάλου Σαουάν και έπεσε στα πόδια του κλαίγοντας πικρά που πέρασαν πέντε χρόνια χωρίς να έχει επισκεφτεί τον Διδάσκαλό του. Ήταν πραγματικά συντετριμμένος και τα δάκρυά του μούσκεψαν τα πόδια του Σαουάν. Ο στοργικός Διδάσκαλος τον βοήθησε να σηκωθεί στα πόδια του, τον έσφιξε στο στήθος του και τον ρώτησε τι συμβαίνει. Ο ναυτικός τού είπε ότι παρότι ήξερε τη συμβουλή του Καμπίρ, ότι πρέπει να έχουμε τη ντάρσαν του Διδασκάλου τουλάχιστον μια φορά το χρόνο, εκείνος έκανε πέντε ολόκληρα χρόνια να δει τον Διδάσκαλό του. Ο Σαουάν τότε, γεμάτος ευσπλαχνία, του είπε: «Μη στενοχωριέσαι. Αυτό το είπε ο Καμπίρ, εγώ όμως δε σου το ζήτησα ποτέ». Δάκρυα χαράς πλημμύρισαν και πάλι τα μάτια του μαθητή.

Τα τελευταία χρόνια και όσο περνάει ο καιρός και πλησιάζουμε στην ανατολή της «Χρυσής Εποχής της Πνευματικότητας», η Χάρη του Θεού εκδηλώνεται όλο και πιο απλόχερα μέσα από τους σύγχρονους Τέλειους Διδασκάλους, οι οποίοι μοιράζουν στην ανθρωπότητα σήμερα, πιο πολλά και πιο πλούσια δώρα. Σκεφτείτε μόνο σε πόσες χιλιάδες ανθρώπους δίδεται τα τελευταία χρόνια η μύηση, χωρίς να έχουν αυτοπροσώπως ποτέ συναντήσει τον Διδάσκαλο. Στους ανθρώπους αυτούς όχι μόνο δίδεται μία απευθείας εμπειρία από το Φως του Θεού και τον Εσωτερικό Ήχο, αλλά μερικοί κατορθώνουν από την πρώτη κιόλας ημέρα της μύησής τους, να δουν εσωτερικά την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου και να συνομιλήσουν μαζί του. Η Διδάσκαλος Δύναμη εργάζεται τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Δεν υπόκειται σε κανένα περιορισμό.

Αν έχουμε τη χρυσή ευκαιρία να βρισκόμαστε μπροστά στον Διδάσκαλο, αυτό είναι μία μεγάλη ευλογία. Θα πρέπει να επωφεληθούμε. Η Διδάσκαλος Δύναμη είναι όμως άπειρη, απεριόριστη και βρίσκεται παντού. Ο Διδάσκαλος είναι ο Κύριος αυτού και του άλλου κόσμου. Ολόκληρου του Σύμπαντος. Η Διδάσκαλος Δύναμη είναι η Θεϊκή Δύναμη εκδηλωμένη μέσα σε έναν ανθρώπινο πόλο. Μόνο που σκεφτόμαστε τον Διδάσκαλο, η ύπαρξή μας ολόκληρη γεμίζει με την ακτινοβολία του, με τη Χάρη του, την αγάπη του και την ευσπλαχνία του. Ακόμα, αν σκύψουμε το κεφάλι μας και κοιτάξουμε στον καθρέφτη της καρδιάς μας, θα μπορέσουμε να αντικρίσουμε τη θεία του μορφή, όποτε το θελήσουμε.

Υπομονή και Επιμονή

Μια βασική προϋπόθεση για να προοδεύσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι είναι να ακολουθούμε πιστά τις εντολές και τις οδηγίες του Διδασκάλου μας. Για το λόγο αυτό θα πρέπει πρώτα να υποτάξουμε τον εαυτό μας τελείως στη θέλησή του και να διαμορφώσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις αρχές του. Για να φτάσει όμως η υποταγή μας στο σημείο της τέλειας αυτοεγκατάλειψης στα χέρια του, θα χρειαστούμε μεγάλη υπομονή και επιμονή.

Το Σαντ Ματ ή Μονοπάτι της Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα ή Μονοπάτι των Διδασκάλων είναι ένα μονοπάτι ελπίδας. Δεν είναι μονοπάτι ανησυχίας, απογοήτευσης και ψευδαισθήσεων. Επειδή όμως υπάρχουν μερικές δυσκολίες που πρέπει να περάσει κανείς στα αρχικά στάδια, πολλές φορές νομίζουμε ότι ή δεν κάνουμε καμία πρόοδο ή ο ρυθμός της προόδου μας είναι αργός. Αντίθετα όμως, δεν υπάρχει πιο σύντομος δρόμος για την τελειοποίησή μας και γι' αυτό πρέπει να δείξουμε υπομονή και επιμονή.

Χρειάζεται υπομονή, γιατί ο παράγοντας του χρόνου παίζει ρόλο, όπως και επιμονή, γιατί υπάρχουν δυσκολίες που πρέπει να ξεπεράσουμε κατά τη διάρκεια του πνευματικού μας ταξιδιού. Η προσπάθειά μας πρέπει να είναι αδιάκοπη για να καλλιεργήσουμε τις δύο αυτές αρετές που αποτελούν βασικούς παράγοντες στο πνευματικό ταξίδι που αποφασίσαμε να κάνουμε. Οι αρετές αυτές θα μας βοηθήσουν στο να διαπλάσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις εντολές του Διδασκάλου και στο να παραδώσουμε τον εαυτό μας στη γλυκιά του θέληση. Η συνεχής όμως προσπάθεια είναι δυνατή, μόνο όταν συνοδεύεται από υπομονή και επιμονή. Αντίθετα το «εγώ» μάς κάνει ανυπόμονους και επιπόλαιους. Ξεχνάμε ότι το καθετί επιτελείται την προκαθορισμένη στιγμή. Όπως το φρούτο ωριμάζει σιγά σιγά, έτσι και η πρόοδος της ψυχής εξαρτάται από μία περίοδο προετοιμασίας, ώστε να μπορέσει να απαλλαγεί βαθμιαία από όλα τα δεσμά του νου και των αισθήσεων. Το καθετί ολοκληρώνεται την κατάλληλη στιγμή εφόσον έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην αρμοδιότητα του Διδασκάλου και εφόσον έχουμε παραδώσει τον εαυτό μας ολότελα σ' αυτόν. Η μοίρα μας βρίσκεται αποκλειστικά στα χέρια του, διότι αυτοί που ακολουθούν το Μονοπάτι των Διδασκάλων δεν υπόκεινται στις επιδράσεις των αστερισμών. Μερικοί από τους αδελφούς και τις αδελφές μου που έρχονται εδώ, έχουν τη συνήθεια να πηγαίνουν σε αστρολόγους για να ανακαλύψουν ποιο είναι το πεπρωμένο τους. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς έλεγε όμως ότι η μοίρα μας καθορίζεται μόνο από τον Διδάσκαλο, από τη στιγμή που θα μας δώσει τη μύηση στα Μυστήρια του Υπερπέραν. Ο λογαριασμός που είχαμε με τον Άγγελο του Θανάτου σχίζεται απότομα σε χίλια κομμάτια και από το σημείο αυτό και πέρα βρισκόμαστε εντελώς κάτω από την προστασία του Διδασκάλου. Ένας μυημένος στο Μονοπάτι των Διδασκάλων, ξέρει ότι στο μέλλον, ο κριτής της τύχης του και μοναδικός ευεργέτης του είναι ο Διδάσκαλος.

Ο Διδάσκαλος είναι το Θεϊκό Φως που φωτίζει το νεοφώτιστο μυημένο με αγάπη, ανιδιοτελώς και χωρίς πληρωμή. Μας καθοδηγεί και μας προστατεύει και τότε ακόμα που η επιμονή μας κάμπτεται και οι προσπάθειές μας δεν είναι συνεχείς.

Συνήθως, όταν κάποιος μας προσφέρει κάτι, σε οποιοδήποτε τομέα της ζωής μας, περιμένει κάποια άμεση ή έμμεση ανταμοιβή. Ο Διδάσκαλος δε χρειάζεται και δε δέχεται τίποτα από εμάς. Το κίνητρο των ενεργειών του είναι η άδολη, αγνή και απέραντη αγάπη του, καθώς έχει σταλεί από τον Πανάγαθο Θεό με μία θεϊκή αποστολή ευσπλαχνίας. Όλοι οι Τέλειοι Διδάσκαλοι ζουν με δικούς τους πόρους. Δουλεύουν πάντα για να συντηρήσουν τον εαυτό τους και τις οικογένειές τους και δε δέχονται ποτέ οποιασδήποτε μορφής προσφορά από οποιονδήποτε πιστό ή μαθητή τους.

Πολλές φορές, αν και ξέρουμε ότι ο πιστός μας φίλος και οδηγός, ο Διδάσκαλος, είναι ο κριτής του πεπρωμένου μας και ότι εκείνος ρυθμίζει την κατάλληλη στιγμή που θα μας δοθεί το καθετί στο Πνευματικό Μονοπάτι, εμείς είμαστε ανυπόμονοι. Τούτο συμβαίνει διότι είμαστε ακόμα δέσμιοι του εγωισμού και της εγωπάθειάς μας. Και υπάρχει διαφορά μεταξύ εγωιστή και εγωπαθή. Ο εγωιστής νομίζει ότι είναι ανώτερος από τους άλλους και ότι δεν υπάρχει καλύτερος απ' αυτόν. Ο εγωπαθής, όχι μόνο νομίζει ότι είναι ο καλύτερος από όλους, αλλά και υπερηφανεύεται γι' αυτό. Συνήθως όταν ακούμε τον κόσμο να μιλάει, βλέπουμε ότι κάθε άνθρωπος θέλει να ελκύσει την προσοχή μας και βρίσκει ικανοποίηση στο να τονίζει τα επιτεύγματά του. Σπάνια θα συναντήσουμε κάποιον που να είναι ταπεινός και να αναγνωρίζει τα ελαττώματά του. Αυτά λοιπόν τα συναισθήματα είναι που μας εμποδίζουν να αντιληφθούμε ότι ο Διδάσκαλος είναι ο μόνος αλάνθαστος κριτής και ακόμα, όταν τα πράγματα δεν πάνε σύμφωνα με τις επιθυμίες μας, μας δημιουργούν ανησυχία και ανυπομονησία.

Αν μπορέσουμε να διαμορφώσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις εντολές του Διδασκάλου και να αφήσουμε να κρίνει αυτός τι είναι το καλύτερο για μας, τότε θα ξαναδυναμώσει μέσα μας η υπομονή και η επιμονή. Αυτά τα δύο χαρίσματα είναι δώρα που μας κάνει ο Διδάσκαλος, από τη στιγμή που μάθουμε να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Η ανυπομονησία δεν οδηγεί πουθενά και εμποδίζει τη συγκέντρωσή μας κατά την ώρα του διαλογισμού. Αντίθετα, αν προσπαθήσουμε να καλλιεργήσουμε την υπομονή, τότε είναι βέβαιο ότι θα προοδεύσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι, διότι το να έχουμε υπομονή σημαίνει ότι έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην ικανότητα του Διδασκάλου και συγχρόνως εκτελούμε με ηρεμία τόσο τα πνευματικά όσο και τα εγκόσμια καθήκοντά μας. Όλα θα γίνουν την ώρα και τη στιγμή που πρέπει.

Κάποτε, όταν ήμουν 12 ή 13 ετών, πέρασα μερικές από τις καλοκαιρινές μου διακοπές στην πόλη Μπεάς, όπου κατοικούσε ο Διδάσκαλός μου Σαουάν. Την ημέρα που έφτασα εκεί, όπως ήταν φυσικό, πήγα κατευθείαν στο σπίτι του Μπάμπα Σαουάν για να του υποβάλω τα σέβη μου, αλλά οι φύλακες που βρίσκονταν μπροστά στην πόρτα του, δεν ξέρω γιατί, δε με άφηναν να μπω μέσα. Σκέφτηκα λοιπόν καθώς δεν μπορούσα να δω αμέσως τον Διδάσκαλο, καλό θα ήταν να βοηθήσω κάτι εργάτες που λίγο πιο πέρα χτίζανε μια καινούρια αίθουσα Σάτσανγκ. Έτσι πέρασε όλη η μέρα και ενώ εγώ δούλευα, ο Διδάσκαλος δε βγήκε από το σπίτι του. Την επομένη εξακολούθησα να εργάζομαι στην οικοδομή αλλά και πάλι ο Διδάσκαλος δε φάνηκε, ούτε ακόμα την επόμενη και τη μεθεπόμενη μέρα. Οι τέσσερις ημέρες που πέρασαν χωρίς να βγει από το σπίτι του ο Διδάσκαλος και το γεγονός ότι δε με άφηναν να μπω μέσα να του μιλήσω, με είχε αναστατώσει και με είχε πολύ λυπήσει. Αυτές οι τέσσερις ημέρες μου φάνηκαν σαν τέσσερις αιώνες, αλλά παρόλα αυτά πίστευα ότι θα έπρεπε να περιμένω με υπομονή να δω τον Διδάσκαλο. Με το σφυρί λοιπόν εξακολουθούσα να σπάζω τούβλα, να τα κουβαλάω και γενικά να βοηθάω τους εργάτες.

Θυμάμαι εκείνες τις ημέρες του Ιουνίου σαν να ήταν τώρα και δεν μπορώ να ξεχάσω τη μεγάλη ζέστη που έκανε καθώς και την επιθυμία που είχα να πάω να παρακα-

λέσω χίλιες φορές αυτούς που φυλάγανε την πόρτα του Διδασκάλου να με αφήσουν να περάσω. Δίσταζα όμως γιατί είχα την ελπίδα ότι ο Διδάσκαλος κάποτε θα καταλάβαινε την αγωνία μου και θα με φώναζε κοντά του. Με τις σκέψεις αυτές στο μυαλό και ενώ ήταν μεσημέρι, δύο και μισή περίπου η ώρα και η ζέστη ήταν αφόρητη, σήκωσα τα μάτια μου και είδα τον Διδάσκαλο να έρχεται προς εμένα, συνοδευόμενος από τον προσωπικό του βοηθό, τον Γκάντι, ο οποίος τον κρατούσε κάτω από μια ομπρέλα για να τον προστατεύει από τον πολύ καυτό ήλιο. Ήταν πολύ σπάνιο να δει κανείς τον Διδάσκαλο να συνοδεύεται μόνο από ένα άτομο. Με πλησίασε και με ρώτησε:

«Τι κάνεις εδώ; Καλά κάνεις που βοηθάς, αλλά γιατί δεν ήρθες αμέσως να με δεις;»

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια μου καθώς ανακουφισμένος πια, του εξηγούσα τι είχε συμβεί.

Βρυχήθηκε σαν λιοντάρι: «Ποιος σε εμπόδισε, παιδί μου;» με ρώτησε και με πήρε μαζί του κάτω από τη σκιά της ομπρέλας.

Δεν ήμουν παρά ένα παιδί, και όμως με πήρε κατευθείαν σπίτι του, κάλεσε όλους αυτούς που φύλαγαν την πόρτα του και τους είπε: «Όταν έρχεται ο Ντάρσι να μην τον εμποδίζει κανείς να μπαίνει σπίτι μου».

Η υπομονή μου είχε αποδώσει καρπούς, ο Διδάσκαλος με είχε ευλογήσει με ένα δώρο. Μου έδωσε το προνόμιο να μπαίνω στο σπίτι του και να του μιλώ ελεύθερα όποτε ήθελα. Έτσι συμβαίνει πάντοτε σε κάθε περίπτωση. Από τη στιγμή που αντιλαμβανόμαστε ότι η μοίρα μας βρίσκεται μέσα στα ευεργετικά χέρια του Διδασκάλου, στα χέρια του Αυτοκράτορα των δύο κόσμων, τότε που έχουμε απόλυτη πίστη σ' αυτόν και περιμένουμε με υπομονή, την κατάλληλη στιγμή, εκείνος θα μας ευλογήσει με τα πνευματικά δώρα που ποθούμε να λάβουμε. Ανυπομονησία από μέρους μας σημαίνει έλλειψη πίστης.

Όσον αφορά στο θέμα της επιμονής, όταν ακολουθούμε το Μονοπάτι που οδηγεί πίσω στο Θεό, θα πρέπει να περάσουμε μέσα από μερικές δυσκολίες και μερικές δοκιμασίες. Άλλοτε θα γνωρίσουμε φτώχια, άλλοτε περιφρόνηση και άλλοτε αρρώστια. Με τη Χάρη όμως του Διδασκάλου και εφόσον έχουμε καλλιεργήσει την επιμονή, θα περάσουμε μέσα από όλες αυτές τις δυσκολίες πιο δυνατοί, πιο σταθεροί στην αγάπη και την αφοσίωση στον Κύριο, γνωρίζοντας ότι τα βάσανα είναι ένα μέρος της καθημερινής μας ζωής.

Ο άνθρωπος που έχει επιμονή, δεν επηρεάζεται ούτε από τη χαρά ούτε από τον πόνο. Παραμένει ήρεμος σε κάθε περίσταση και τελικά φτάνει στο σημείο όπου δεν αισθάνεται ούτε λύπη ούτε θλίψη ούτε άγχος ούτε φόβο. Ό,τι και να του συμβεί, το δέχεται ως αναπόσπαστο μέρος της ζωής πάνω στο γήινο επίπεδο. Αυτός που έχει επιμονή και τη βάζει σε πράξη κάτω από όλες τις συνθήκες, θα αναγνωρίσει τελικά πίσω απ' όλα τα φαινόμενα το χέρι του Διδασκάλου και θα φτάσει στο σημείο που η ταπεινοφροσύνη θα κατανικήσει την υπερηφάνειά του. Όπου υπάρχει ταπεινότητα, υπάρχει και υπομονή και επιμονή. Όπου ανθίζουν αυτές οι τρεις αρετές, βασιλεύει ευδαιμονία, μακαριότητα και ευλογία Κυρίου.

Αυτός είναι ο λόγος που, ιδίως στις αρχές της μαθητείας μας, πρέπει να καλλιεργήσουμε την αρετή της επιμονής. Πάρτε σαν παράδειγμα τη ζωή των Αγίων, που είναι ενσαρκώσεις της ευσπλαχνίας. Δεν κάνουν ποτέ κακές σκέψεις για κανένα. Πολλές φορές τους προσβάλλουν και τους κατατρέχουν. Παρόλα αυτά παραμένουν πάντα ήρεμοι και ατάραχοι. Είναι υπομονετικοί και παραμένουν σταθεροί στις αρχές τους. Ανέ-

χονται με επιείκεια ακόμα και τα βασανιστήρια. Η ζωή τους είναι ένα ζωντανό παράδειγμα για όλους όσους ακολουθούν το Μονοπάτι που οδηγεί πίσω στο Θεό.
Μπορούμε να επιτύχουμε τη σωτηρία μόνο με επιμονή. Η υπομονή και η επιμονή καταστρέφουν το κεντρί του εγώ, που μας χωρίζει από τον Κύριο. Λέγεται πως υπάρχει ένα λεπτό πέπλο, ένα ανεπαίσθητο πέπλο που χωρίζει τον άνθρωπο από το Θεό. Είναι η προσωπική του βούληση ή το εγώ. Το πέπλο αυτό εμποδίζει την ψυχή να ενωθεί με την Υπερψυχή, καθώς είναι αδιαφανές και δεν μπορούμε μέσα από αυτό να δούμε την Πραγματικότητα. Δεν μπορούμε να δούμε ότι πίσω από το πέπλο, μας περιμένει ο Πανάγαθος Πατέρας. Με την ευσπλαχνία όμως και τη Χάρη του Διδασκάλου, το πέπλο αυτό με την πάροδο του χρόνου, γίνεται όλο και πιο λεπτό, όλο και πιο αιθέριο και τελικά σκίζεται.

Αυτό λοιπόν το πέπλο, που αποτελεί και το τελευταίο εμπόδιο για να φτερουγίσει η ψυχή πίσω στον Οίκο του Πατρός, είναι η βασική αιτία του αποχωρισμού μας από Εκείνον και είναι ακόμα η αιτία που δυσκολευόμαστε να υπερβούμε το φυσικό μας σώμα την ώρα του διαλογισμού, να υψωθούμε στο Υπερπέραν και να φτερουγίσουμε πίσω στην Πηγή όλης της Ζωής. Αν και λεπτό, το πέπλο του εγωισμού στην αρχή είναι θαμπό και αδιαπέραστο, δύσβατο και πανύψηλο σαν τα Ιμαλάια. Στο τέλος, όμως, με την υπομονή, την επιμονή, με τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου και με την τήρηση των εντολών του, ο δαίμονας του εγώ κατανικιέται και ξεπερνιέται, όπως έχουν ξεπεραστεί τόσα άλλα εμπόδια στο Μονοπάτι. Πίσω απ' το πέπλο, ο πανένδοξος Διδάσκαλος μάς οδηγεί μακριά από την απατηλότητα της ύλης, εκεί όπου η σταγόνα από τον Ωκεανό συγχωνεύεται με τον Ωκεανό, εκεί όπου ο λάτρης γίνεται ένα με τον Αγαπημένο, καθώς δεν υπάρχει πια χωρισμός, ούτε διαφοροποίηση μεταξύ τους.

Υπάρχουν πολλά βιβλία που μπορούν να μας δώσουν μόνο κάποιον ενθουσιασμό, κάποιο κουράγιο και κάποια ελπίδα για να προχωρήσουμε στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας. Κανείς όμως δεν μπορεί να μας προσφέρει αυτό που μας δίνει ο Διδάσκαλος, δηλαδή μία «γεύση» από την Πραγματικότητα. Στη συνέχεια, το σπινθηροβόλο θείο βλέμμα του, η Χάρη και οι οδηγίες του αφενός και η υπομονή και η επιμονή η δική μας αφετέρου θα μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε όλα τα εμπόδια του Μονοπατιού. Τη στιγμή που αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας, τη στιγμή που το πέπλο του εγωισμού μας σχίζεται, τότε έρχεται συμπαραστάτης μας η Δύναμη του Θεού με όλη της τη θεία δόξα. Όταν εγκαταλείψουμε τον εαυτό μας με ταπεινότητα στο θέλημα του Διδασκάλου, τότε, γίνεται αυτός προστάτης μας και υποστηρικτής μας σε κάθε δυσκολία και πρόβλημα.

Οι αρετές της υπομονής και της επιμονής είναι λοιπόν βασικά προσόντα στο Μονοπάτι των Διδασκάλων. Είναι προσόντα απόλυτα αναγκαία. Ο ανυπόμονος άνθρωπος δεν έχει ταπεινοφροσύνη. Ακόμα αυτός που δεν μπορεί να είναι σταθερός και να κάνει συνεχείς προσπάθειες, είναι σκλάβος του μικρού του εαυτού, του εγώ του. Τυχεροί όσοι αναπτύσσουν υπομονή και επιμονή, γιατί γίνονται κοινωνοί της Δύναμης του Θεού και όταν κατορθώσουν να αποβάλουν τελείως το εγώ τους, γίνονται ένα με την Παντοτινή Δύναμη.

Ο Αυτοέλεγχος

Αν μελετήσουμε τις βιογραφίες επιτυχημένων ανθρώπων σε διάφορους τομείς της ζωής, θα παρατηρήσουμε σε πολλές από αυτές ορισμένα κοινά σημεία. Ένα από αυτά είναι ότι πολλοί άνθρωποι το βράδυ, πριν κοιμηθούν, ξαναφέρνουν στο μυαλό τους τα γεγονότα της ημέρας, προσδιορίζοντας τα λάθη τους και τις παραλείψεις τους, με σκοπό να μην τα επαναλάβουν.

Έτσι λέγεται ότι ο Χαφίζ έβαζε σε μιαν άκρη ένα βότσαλο κάθε φορά που έκανε ένα σφάλμα. Μετά από μερικές μέρες, όταν έβλεπε να έχει σχηματιστεί ένας μεγάλος σωρός από βότσαλα, ανατρίχιαζε με τη σκέψη ότι είχε κάνει τόσα λάθη. Σε άλλες περιπτώσεις, μερικοί αναζητητές έβαζαν μέσα σε ένα μπουκάλι έναν κόκκο από σιτάρι κάθε φορά που σκέφτονταν, έκαναν ή έλεγαν κάτι που δεν ήταν καλό. Έτσι για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα έβλεπαν πόσα λάθη είχαν κάνει και προσπαθούσαν να τα διορθώσουν. Βλέπετε, κάθε άνθρωπος προσπαθεί να διορθωθεί με το δικό του τρόπο.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, για να μας βοηθήσει να προοδεύσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι, συνέταξε ένα ημερολόγιο αυτοελέγχου. Το ημερολόγιο αυτό είναι σαν ένας καθρέφτης. Έτσι, όταν το βράδυ κρατάμε μπροστά μας αυτό το ημερολόγιο, βλέπουμε το πρόσωπό μας μέσα σ' αυτό τον αλάνθαστο καθρέφτη και έχουμε τη δυνατότητα να δούμε «πόσες μελανές κηλίδες έχουμε στο πρόσωπό μας», πόσα ελαττώματα δηλαδή έχουμε στην καρδιά μας. Όταν, με την πάροδο του χρόνου, αντιληφθούμε πόσες αδυναμίες και ελαττώματα έχουμε εμείς οι ίδιοι, τότε δε θα τολμάμε να κρίνουμε τα ελαττώματα των άλλων, καθώς οι άνθρωποι βλέπουμε τα ξένα ελαττώματα, μόνο όσο δεν αναγνωρίζουμε τα δικά μας. Όταν καλλιεργήσουμε τη συνήθεια να κρατάμε ημερολόγιο αυτοελέγχου, είναι σαν να εξετάζουμε το πρόσωπό μας μέσα σ' αυτό τον καθρέφτη κάθε μέρα. Έτσι θα αισθανόμαστε ντροπή, καθώς θα ανακαλύπτουμε τις εκατοντάδες των λαθών που κάνουμε. Αν κοιτάζουμε με μεγάλη προσοχή μέσα σ' αυτό τον καθρέφτη και αναγνωρίζουμε τα λάθη μας, τότε θα σταματήσουμε να σχολιάζουμε τα λάθη των άλλων και σιγά σιγά θα εξαφανιστεί ο εγωισμός μας, αυτός ο εγωισμός που ακόμα και οι σοφοί προσπαθούν αιώνες ολόκληρους να ξεριζώσουν.

Είναι μια μεγάλη ευλογία, ένα μεγάλο δώρο που μας έδωσε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ για να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε με τη χρήση αυτού του ημερολογίου τις αδυναμίες μας και να αποκτήσουμε την αγνότητα που είναι τόσο απαραίτητη στο Πνευματικό μας ταξίδι.

Θα πρέπει σταθερά και αδιάκοπα να προσέχουμε ο νους μας να μην ξεστρατίσει, με το να κατακρίνουμε τους άλλους και να αισθανόμαστε ανώτεροι από το συνάνθρωπό μας, διότι τη στιγμή που θα αδρανήσει ο νους μας, ξεχνάμε τον Διδάσκαλο και τότε είναι πιθανό να εμφανιστούν και να μας επιτεθούν «οι πέντε ληστές». Πρέπει λοιπόν να είμαστε συντονισμένοι μαζί Του, γιατί όπως λένε: «Ο οκνός εγκέφαλος είναι ο θρόνος του διαβόλου».

Όσο βρισκόμαστε εδώ στο Άσραμ, ας ασχοληθούμε μόνο με το διαλογισμό μας. Αν πρέπει να μιλάμε, ας μιλάμε μόνο για το Διδάσκαλό μας. Όταν σκεπτόμαστε, ας

σκεπτόμαστε μόνο τον Διδάσκαλο. Δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο με το να σκεφτόμαστε άλλους ανθρώπους ή υλικά προβλήματα.

Υπάρχει μια όμορφη ομιλία του Αγαπημένου Διδασκάλου Κιρπάλ που δημοσιεύτηκε μάλιστα στο *Sat Sandesh* τον Ιούνιο του 1977 με τίτλο «Κοίταξε το δρόμο σου». Σ' αυτή την ομιλία, ο Διδάσκαλος έλεγε ότι εάν εξακολουθούμε να κρίνουμε τους άλλους, σημαίνει ότι δεν κρατάμε σωστά το ημερολόγιό μας. Μπορώ δε να σας διαβεβαιώσω ότι από τη στιγμή που κάποιος κρατάει το ημερολόγιο αυτοελέγχου, παύει να έχει κακές σκέψεις για τους άλλους. Σταματάει να κρίνει τους άλλους. Σταματάει να ανακατεύεται στη ζωή των άλλων, να τους βρίσκει ελαττώματα και να τους κατακρίνει. Όλη του η δραστηριότητα καταναλίσκεται στο να βελτιώσει το δικό του εαυτό. Όλη του η προσοχή στρέφεται στο δρόμο που ακολουθεί.

Ο καθένας από μας έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το Θεό και μία άμεση σχέση με τον Διδάσκαλο. Στην Ινδία το σύνταγμά μας είναι φιλελεύθερο και κανείς δεν αναμιγνύεται στα θρησκευτικά πιστεύω του άλλου. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να πιστεύει, να διαδίδει και να ακολουθεί τη θρησκεία του όπως θέλει, γιατί η θρησκεία είναι ένα προσωπικό θέμα μεταξύ ανθρώπου και Θεού, όπως η Πνευματικότητα είναι μία προσωπική σχέση μεταξύ μαθητή και Διδασκάλου. Πρέπει λοιπόν εμείς να κοιτάμε πώς θα βελτιώσουμε το δικό μας εαυτό και να αφήσουμε τον Διδάσκαλο – αν τον θεωρούμε αρμόδιο – να προσέχει τους αδελφούς και τις αδελφές μας. Όταν κατακρίνουμε άλλους, οπισθοδρομούμε και εμποδίζεται η πρόοδός μας στο μονοπάτι της αρετής. Το Πνευματικό Μονοπάτι απαιτεί να είμαστε γεμάτοι αγάπη, ταπεινοφροσύνη και γλυκύτητα. Αγάπη σημαίνει να βλέπουμε το Φως του Θεού μέσα σ' όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας, να εκτιμάμε τα προτερήματα των συνανθρώπων μας και να μη σταματάμε στις αδυναμίες τους. Τα μάτια μας θα πρέπει να βλέπουν μόνο το καλό και τα αυτιά μας να ακούν μόνο το αρμονικό. Αν έχουμε ταπεινότητα και αγάπη, δε θα βλέπουμε ούτε θα ακούμε τίποτα κακό.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε να μας υπενθυμίζει κάτι που έλεγε ο Σουάμι Ραμ Τίρθα, ότι δηλαδή εύκολα βρίσκει κανείς ανθρώπους που να θέλουν να αναμορφώσουν άλλους και πολύ δύσκολα ανθρώπους που οι ίδιοι να θέλουν να αναμορφώσουν τον εαυτό τους. Όταν ειλικρινά κοιτάξουμε μέσα στην καρδιά μας και δούμε πόσο πολλές ακαθαρσίες έχουμε μέσα μας, δε θα τολμάμε να μιλάμε για τα λάθη των άλλων.

Αυτό ακριβώς περιγράφω σε ένα από τα ποιήματά μου.

...Από τότε που άρχισα να κοιτάω μέσα στην καρδιά μου,
σταμάτησα να βλέπω τα λάθη των άλλων.
Δε βλέπω παρά μόνο τα δικά μου λάθη
και προσεύχομαι στον Αγαπημένο να με απαλλάξει απ' αυτά,
να μου δώσει τη δύναμη να τα διορθώσω,
να έχω τη δύναμη να ακολουθώ τα βήματά του
και να διαμορφώσω τη ζωή μου σύμφωνα με τις εντολές του...

Ο Χριστός έλεγε να μην κρίνουμε τους άλλους για να μην κριθούμε. Το κακό είναι ότι καταναλώνουμε όλη μας τη μέρα με το να σκεφτόμαστε, να κρίνουμε τους άλλους και να ανακαλύπτουμε τα λάθη τους. Σπάνια σκεφτόμαστε τα δικά μας λάθη και για το

πώς μπορούμε να καλυτερέψουμε τη ζωή μας και να επιτύχουμε πρόοδο στο Πνευματικό Μονοπάτι.
Αν κάνουμε πραγματικό αυτοέλεγχο, αν ρίξουμε μια ματιά στον καθρέφτη, στο ημερολόγιο που κρατάμε, κάθε βράδυ, θα δούμε ότι σπαταλούμε το χρόνο μας με το να σκεφτόμαστε άλλους, να μιλάμε για άλλους, να κρίνουμε άλλους ή να έχουμε κακές σκέψεις για άλλους. Έτσι δηλητηριάζουμε το αίμα μας με τις τοξίνες του θυμού, αντί να το γεμίζουμε με το βάλσαμο της αγάπης, με την οποία, όταν είμαστε πλημμυρισμένοι, την ακτινοβολούμε και καταπραΰνουμε τις πληγωμένες καρδιές των συνανθρώπων μας. Όταν είμαστε γεμάτοι θυμό, ακτινοβολούμε μίσος, κριτική και σαρκασμό που πληγώνουν περισσότερο τις καρδιές των άλλων, αντί να τις παρηγορούν και φορτίζουμε αρνητικά το περιβάλλον μας.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ συχνά μας υπενθύμιζε ότι πρέπει να αναμορφώνουμε τον εαυτό μας και όχι να προσπαθούμε να αναμορφώσουμε άλλους. Θα πρέπει να μάθουμε να μην ανακατευόμαστε σε ξένες υποθέσεις και αυτό όσο γρηγορότερα το μάθουμε τόσο το καλύτερο. Η ευτυχία μας και η σωτηρία μας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την ικανότητά μας να συλλάβουμε και να εφαρμόσουμε αυτή την αλήθεια. Ας αρχίσουμε λοιπόν να εξετάζουμε σοβαρά τον εαυτό μας, να αφιερώνουμε πιο πολύ χρόνο στο διαλογισμό μας και τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου και να πάψουμε να απασχολούμαστε και να ανακατευόμαστε στις ενέργειες και τις εργασίες των άλλων. Η βασική φροντίδα μας, το πρωταρχικό μας πρόβλημα και ο μοναδικός μας σκοπός πρέπει να είναι το πώς θα δικαιολογήσουμε την αιτία της ύπαρξής μας, πώς θα εκπληρώσουμε τον προορισμό μας πάνω σ’ αυτό τον πλανήτη, πώς θα αποκτήσουμε δηλαδή αυτογνωσία και θεογνωσία.

Ας πάρουμε λοιπόν την απόφαση, όπως σας ξαναείπα, όσον καιρό βρισκόμαστε εδώ στο Άσραμ, να σκεφτόμαστε μόνο το Θεό, τον Αγαπημένο Διδάσκαλο Κιρπάλ και το Μεγάλο Διδάσκαλο Χαζούρ, να ασχοληθούμε όσο περισσότερο μπορούμε με το διαλογισμό, να έχουμε αγάπη και συμπάθεια μεταξύ μας, να παραδειγματιζόμαστε από τους προχωρημένους πνευματικά αδελφούς και αδελφές μας, να είμαστε απόλυτα ανοιχτοί και ειλικρινείς απέναντι στον εαυτό μας, στους αδελφούς μας και τον Διδάσκαλό μας και να προσπαθούμε να καλυτερέψουμε τον εαυτό μας. Αυτό είναι το σπίτι του Πατέρα μας κι εμείς όλοι, τα παιδιά του που έχουμε μαζευτεί εδώ στη γλυκιά του ενθύμηση. Εδώ δεν υπάρχει χώρος για ζήλια, σαρκασμό και αρνητικές σκέψεις. Ο μοναδικός μας σκοπός, η βασική αιτία που βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή εδώ είναι Εκείνος και μόνο Εκείνος.

Όταν λέμε να μιλάμε για τον Διδάσκαλο, φυσικά μπορούμε να μιλάμε και για τους συμμαθητές μας, αλλά μόνο με καλά λόγια. Θα πρέπει να εκπέμπουμε ακτίνες αγάπης και στοργής για όλους τριγύρω, έτσι ώστε κάθε μόριο της ατμόσφαιρας σ' αυτό το σπίτι του Θεού να ακτινοβολεί αγάπη, στοργή και αφοσίωση. Αγάπη για το Θεό, αγάπη για τον Διδάσκαλο, αγάπη για το συνάνθρωπο και για όλη τη Δημιουργία. Αυτά έχοντας στο νου μας θα αξιοποιήσουμε το χρόνο παραμονής μας εδώ και δε θα δώσουμε στο νου μας την ευκαιρία να κρίνει τους άλλους.

Όταν διαβάζω τα ημερολόγια αυτοελέγχου των αδελφών, βλέπω ότι τα μεγαλύτερα εμπόδιά τους στο Μονοπάτι είναι δύο. Ο ανεπτυγμένος εγωισμός και η έλλειψη αγάπης και στοργής για τους άλλους. Ας μην ξεχνάμε ότι ακολουθούμε το Μονοπάτι του Θετικού Μυστικισμού και γι’ αυτό θα πρέπει να έχουμε μόνο θετικές σκέψεις για τον Διδάσκαλο, τους συμμαθητές μας και για όλους όσους έρχονται στον ιερό αυτό

χώρο, που είναι ένας βωμός αγάπης. Η ταπεινή μας προσπάθεια θα πρέπει να είναι να αποβάλουμε τα ελαττώματα και να ξεριζώσουμε τις κακές μας σκέψεις. Εγώ ο ίδιος προσπαθώ να εφαρμόσω αυτή την αρχή και γι' αυτόν το λόγο νομίζω ότι μπορώ να ζητήσω από εσάς τους συμμαθητές μου, τους πρεσβυτέρους μου, τους αδελφούς και τις αδελφές μου, τους γιους και τις κόρες μου, να κάνετε το ίδιο. Αυτή είναι η ταπεινή μου ικεσία προς όλους εσάς.

Οι Καλές Τέχνες

Όσον αφορά στις καλές τέχνες, τη μουσική, την ποίηση και τη ζωγραφική, δεν αποτελούν εμπόδιο στο Πνευματικό Μονοπάτι, αν τις κρατήσουμε μέσα σε λογικά πλαίσια. Δε θα πρέπει δηλαδή να έχουμε τόσο πάθος γι' αυτές, ώστε να μας παίρνουν το χρόνο που μας είναι απαραίτητος για τον καθημερινό μας διαλογισμό. Αν διαθέτετε αρκετό χρόνο για τις πνευματικές σας ασκήσεις, μπορείτε να ασχολείστε και με τις καλές τέχνες, είτε σαν επάγγελμα είτε σαν χόμπι. Όταν οι τέχνες βρίσκονται μέσα στο αίμα σας, δεν μπορείτε να τις ξεφορτωθείτε πολύ εύκολα, γιατί η έφεση και η αγάπη σας γι' αυτές σας έχουν δοθεί από το Θεό σαν δώρο.

Η τέχνη είτε πρόκειται για μουσική, είτε για ποίηση, χορό, ζωγραφική, γλυπτική κλπ., είναι δώρο του Θεού. Η μουσική θεωρείται ανώτερη από όλες τις τέχνες, αλλά ακόμα κι αυτή θα πρέπει να περιορίζεται μέσα σε λογικά όρια. Αν μπορείτε να κατευθύνετε την καλλιτεχνική σας ενέργεια και τη δημιουργική σας δύναμη σ' ένα εντελώς πνευματικό επίπεδο και χρησιμοποιήσετε το ταλέντο σας για να δοξάζετε το Θεό και το Πνεύμα του Θεού μέσα στον άνθρωπο, τότε θα σας καθοδηγήσει και θα σας εμπνεύσει η Διδάσκαλος Δύναμη. Αυτή είναι η αληθινή σημασία της τέχνης, που αρχικά ήταν μια εκδήλωση για να δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού και που αργότερα πήρε μία βέβηλη και αισθησιακή μορφή.

Όταν ταξίδευε και δίδασκε ο Γκουρού Νάνακ, πριν από πεντακόσια χρόνια, τον συνόδευαν δύο μαθητές του, ο Μπάι Μπάλα και ο Μπάι Μπαρντάνα, που συνήθιζαν να ψέλνουν τους ύμνους του, όπου πήγαιναν. Γενικά, όλες οι Γραφές των Σιχ ήταν γραμμένες για να ψάλλονται ρυθμικά, σύμφωνα με την κλασική ινδική μορφή μουσικής. Κάθε γραφή ψάλλεται και σε μία ειδική *ράγκα**. Η ινδική κλασική μουσική έχει το δικό της ύφος. Διαφέρει από τη δυτική κλασική μουσική και υποδιαιρείται σε διάφορες *ράγκα*. Στη φωνητική μουσική υπάρχουν *ράγκα* και *ραγκίνι***, που τονίζουν την ομορφιά κάθε ύμνου. Σε πολλά βιβλία στην Ινδία, όπως το Γκράνθ Σαχίμπ, σημειώνεται και σε ποια *ράγκα* θα πρέπει να ψαλλεί κάθε ύμνος. Όταν όμως ψάλλουμε αυτούς τους ύμνους, θα πρέπει να προσέχουμε να μην απορροφόμαστε τελείως στη μελωδία, σε σημείο που να χάνουμε τη σημασία των λέξεων. Η σημασία των ύμνων δε θα πρέπει να επισκιάζεται από την ομορφιά και τη μέθη της μουσικής.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς έλεγε ότι, αν δεν μπορούμε να συγκεντρωθούμε την ώρα του διαλογισμού μας, θα μπορέσουμε να προσηλώσουμε την προσοχή μας ευκολότερα αν ψάλουμε έναν ύμνο.

Μπορεί να έχετε παρατηρήσει ότι όλες οι γραφές έχουν συνταχθεί είτε σε καθαρή ποίηση είτε σε ποιητικό πεζό λόγο. Ένα παράδειγμα είναι το πώς διαβάζονται τα Ευαγγέλια των Χριστιανών στις εκκλησίες τους και πώς απαγγέλλονται οι Γραφές των

---

* *Ράγκα (Raga): Σανσκριτική λέξη που υποδηλώνει ένα μελωδικό τόνο που τον έχουν συνθέσει πάνω σε ένα ποιητικό θέμα.*

** *Ραγκίνι (Ragini): Ζωγραφικό θέμα που ανταποκρίνεται συγχρόνως σε ένα μελωδικό τόνο και σε ένα ποιητικό θέμα.*

Σιχ, το Κοράνιο των Μωαμεθανών και οι αρχαίες Βέδες. Μερικά αποσπάσματά τους είναι πραγματικά δείγματα υψίστης τέχνης. Πολλοί μύστες επίσης έχουν χρησιμοποιήσει την ποίηση ως ένα μέσον έκφρασης. Η ποίηση είναι ένα πραγματικό θεϊκό δώρο. Είναι η μουσική της ψυχής. Ο Θεός δημιούργησε την ποίηση και ο άνθρωπος τον πεζό λόγο.

Ο Γκουρού Νάνακ δεν πήγε σε κανένα ειδικό σχολείο για να μάθει τα διάφορα μέτρα και τους ρυθμούς της ποίησης, δε σπούδασε την τέχνη της σύνθεσης και δεν ήξερε τι θα πει προσωδία. Ο ενθουσιασμός του πήγαζε μέσα από τα βάθη της ψυχής του και ήταν ένα δώρο από το Θεό και γι' αυτό οι ύμνοι του έμειναν αθάνατοι εδώ και πολλούς αιώνες και θα παραμείνουν πάντα αθάνατοι, γεμάτοι φρεσκάδα, για να δίνουν ζωή και πνευματική τροφή σε εκατομμύρια διψασμένες ψυχές. Πραγματικά αποτελούν την πιο αγνή έκφραση τέχνης.

Οι Σούφι ποιητές, όπως ο Μαουλάνα Ρούμι, ο Χαφίζ, ο Μπουλλέ Σαχ και ο Σααντί, ήταν άφταστοι ερμηνευτές αυτής της τέχνης καθώς και οι μύστες Καμπίρ Σαχίμπ, Μίρα Μπάι, Τούλσι Ντας, Σουρντάς και Σουάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ. Λέγεται ότι οτιδήποτε προέρχεται από το Θεό είναι στη μορφή ποίησης ή ποιητικής πρόζας. Η ποίηση και η μουσική είναι στενά συνδεδεμένες. Η ποίηση είναι η μουσική της ψυχής και η μουσική είναι η ποίηση της καρδιάς.

Η τέχνη δε θα πρέπει ποτέ να καταντήσει αισθησιακή. Θα πρέπει να παραμείνει πνευματική στην πιο αγνή της μορφή και σας συμβουλεύω να μη γράψετε ποτέ αισθησιακά ποιήματα που να αναφέρονται στη φυσική αγάπη. Αν συνθέτετε μουσική, η έμπνευσή σας να προέρχεται από τις Γραφές, από τους μύστες ποιητές και από το βίο των Αγίων. Η τέχνη δεν είναι κάτι γήινο, είναι ουράνια, είναι θεϊκή. Η τέχνη θα σας εξυψώσει, θα σας δώσει παρηγοριά και θα σας τραβήξει έξω από τον εαυτό σας. Αλλά, μην ξεχνάτε ένα πράγμα. Όσο προικισμένοι κι αν είναι οι ποιητές, οι ζωγράφοι και οι μουσικοί, όσο υπέροχα και μεγάλα κι αν είναι τα επιτεύγματά τους, η τέχνη τους μπορεί να μας ανυψώσει μόνο μέχρι ένα χαμηλό επίπεδο, μέχρι το επίπεδο που, ξεκινούν, οι Άγιοι. Οι Άγιοι κρατούν το κλειδί από τις εσωτερικές τέχνες, ενώ οι εξωτερικές τέχνες είναι μόνο η αντανάκλασή τους, μία πολύ αμυδρή αντανάκλαση που μπορεί να ανυψώσει το πνεύμα μόνο ως το τέλος των υλικών επιπέδων. Για να περάσουμε μέσα απ' αυτά τα υλικά επίπεδα και να διασχίσουμε τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα όπου βασιλεύει η Μουσική των Σφαιρών, θα πρέπει να έρθουμε στα πόδια ενός Καλλιτέχνη-Διδασκάλου, μιας απελευθερωμένης ψυχής. Αν με τη Χάρη του Θεού ανοιχτεί το εσωτερικό μας μάτι και το εσωτερικό μας αυτί, τότε θα ανυψωθούμε στην έδρα της ψυχής, εκεί που βρίσκεται η πιο τέλεια τέχνη, η πιο φυσική τέχνη, η Τέχνη των τεχνών, που δε γνωρίζει ατέλεια, που δεν έχει τελειωμό και που γεμίζει όλο μας το είναι με θεϊκή έκσταση.

Η Εκπαίδευση

Ένας Αμερικανός, απόφοιτος Πανεπιστημίου, που ετοίμαζε τη διατριβή του με θέμα την εκπαίδευση, ήθελε να συζητήσει το θέμα με τον Διδάσκαλο, για να πάρει απ' αυτόν κάποια καθοδήγηση.

Ο *απόφοιτος ρώτησε:* Σε όλο τον κόσμο, με την πρόοδο της τεχνολογίας και των επιστημών, η εκπαίδευση είναι πολύ περιορισμένη και εξειδικευμένη και αφορά τα προσωπικά ενδιαφέροντα κάθε ατόμου, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να αποκτούν γνώσεις γύρω από συγκεκριμένα θέματα. Πώς και γιατί συνέβη αυτό και πώς μπορεί η εκπαίδευση να γίνει πλατύτερη;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Η εκπαίδευση είναι ελλιπής, επειδή όλο το εκπαιδευτικό μας σύστημα έχει διαμορφωθεί από ανθρώπους που δεν είναι οι ίδιοι ολοκληρωμένοι. Έχει προγραμματιστεί από διανοούμενους και όχι από φωτισμένους ανθρώπους. Η εκπαίδευση σήμερα έχει σκοπό να αναπτύξει τη *διάνοια* του ατόμου. Αν τα προγράμματα της εκπαίδευσης είχαν εκπονηθεί από φωτισμένους ανθρώπους, όπως τον παλιό καιρό, τότε η εκπαίδευση δε θα περιελάμβανε μελέτες μόνο για την ανάπτυξη της διάνοιας, αλλά θα ανύψωνε και τη *συνειδητότητα* του κάθε σπουδαστή. Θα του δίδασκε ότι ο νους και η νοημοσύνη λειτουργούν μόνο χάρη στην ψυχή. Η ουσία της ψυχής είναι η συνειδητότητα. Αυτό είναι κάτι που ο περισσότερος κόσμος και ακόμα λιγότερο οι εκπαιδευτές δεν μπορούν να το καταλάβουν.

Το αρχαίο ινδικό εκπαιδευτικό σύστημα ήταν για την εποχή του πιθανώς το καλύτερο, σε αναλογία από κάθε άλλο μεταγενέστερο. Είχε ως βάση την ηθική και την πνευματικότητα, ενώ παράλληλα διδάσκονταν οι καλές τέχνες, οι επιστήμες και ένα σωρό άλλα θέματα. Καθώς όμως το υπόβαθρο και το θεμέλιο της εκπαίδευσης ήταν η ηθική και οι βασικές αρχές της Πνευματικότητας, μαζί με τη διάνοια αναπτυσσόταν και η συνειδητότητα των σπουδαστών. Τώρα, καθώς έχουμε γίνει πολύ υλιστές, ο δαίμονας μέσα στον άνθρωπο έχει παραγκωνίσει τον άγγελο.

Οι σύγχρονες οικονομικές επιστήμες μας διδάσκουν πώς ο άνθρωπος μπορεί να κερδίσει περισσότερα χρήματα προς όφελος του εαυτού του, έναντι πάσης θυσίας. Αντίθετα όμως, οι αρχαίες γραφές μας διδάσκουν να μην είμαστε εγωιστές. Έχω διαβάσει τις περισσότερες γραφές, αλλά δεν έχω πουθενά συναντήσει προτροπές για να αποκτήσουμε περισσότερο πλούτο ή δόξα. Οι γραφές μας λένε, ότι ο άνθρωπος ή μάλλον η ψυχή του ανθρώπου είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό. Καθώς όμως ο Θεός είναι αγάπη, προφανώς και η ψυχή μας είναι φτιαγμένη από αγάπη. Η αγάπη είναι το αντίθετο του εγωισμού και όλοι μας έχουμε μέσα μας αυτό το στοιχείο. Το γεγονός αυτό δεν το γνωρίζουμε καθώς δεν το έχουμε ποτέ διδαχτεί. Αν δεν επεκταθεί λοιπόν η συνειδητότητά μας για να δούμε αυτή την αλήθεια, τότε δεν μπορεί να καταπολεμηθεί ο εγωισμός. Αυτή η αγάπη, που ενώνει όλες τις ψυχές μεταξύ τους και με το Θεό, είναι σκεπασμένη με το πέπλο της λησμονιάς. Αυτό είναι το μυστικό. Ο εγωισμός αναπτύσσεται και φουντώνει εκεί που η αγάπη ξεχνιέται και εκφυλίζεται.

Είσαι ένας σπουδαστής της φιλοσοφίας και έτσι θα γνωρίζεις ότι υπάρχουν δύο σχολές σκέψης. Σύμφωνα με την πρώτη, ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως καλός. Η άλλη

σχολή δέχεται, αντίθετα, ότι ο άνθρωπος στην πραγματικότητα είναι κακός. Εγώ ανήκω στην πρώτη σχολή, καθώς τις απόψεις αυτής της σχολής δέχονται οι Διδάσκαλοι. Η δεύτερη σχολή είναι παραδεκτή από τους υλιστές ανθρώπους και είναι η σχολή στην οποία ανήκουν οι επιχειρηματίες, οι πολιτικοί και οι διανοούμενοι. Βέβαια, με αυτό δε θέλω να πω ότι είναι κακό να ασχολούμαστε με τις επιχειρήσεις, την πολιτική και τη διανόηση, φτάνει πάντοτε οι ασχολίες αυτές να έχουν τις ρίζες τους μέσα στην ηθική.

Καθώς ο άνθρωπος, εκτός από το φυσικό του σώμα, αποτελείται από διάνοια και πνεύμα, για να λάβουμε ό,τι το καλύτερο από τον άνθρωπο, θα πρέπει οι σπουδές που θα κάνει να έχουν διπλό σκοπό, την ανάπτυξη της διάνοιάς του και την καλλιέργεια του πνεύματός του. Δεν πρέπει να αγνοήσουμε την ηθική και την πνευματικότητα και να αποκτήσουμε μονόπλευρη εκπαίδευση, διότι τότε η ανάπτυξή μας θα είναι ανεπαρκής, όπως συμβαίνει παντού σήμερα, με αποτέλεσμα να παραμελούμε τη σπουδαιότερη πλευρά της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η πνευματικότητα δε μαθαίνεται μέσα από βιβλία. Είναι αποτέλεσμα πνευματικής αφύπνισης και βρίσκεται σε ένα πολύ ανώτερο επίπεδο. Αντίθετα, η ηθική μπορεί να διδαχτεί στον καθένα που, αν κατορθώσει να την αναπτύξει, τότε γίνεται πραγματικός άνθρωπος. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς δίδαξε την Πνευματικότητα και την ονόμασε θρησκεία του ανθρώπου. Ήταν πρωτοπόρος στο να υποστηρίζει ότι η θρησκεία θα πρέπει να διδάσκεται ως επιστήμη στη σημερινή εποχή. Έλεγε ότι είμαστε όλοι συνδεδεμένοι μεταξύ μας καθώς είμαστε αδελφοί μιας οικογένειας και έχουμε τον ίδιο Θεό Πατέρα. Όπου και να έχουμε γεννηθεί, στη Δύση ή την Ανατολή, σε όποια κοινωνική τάξη και αν ανήκουμε, όποιο θρήσκευμα και αν πιστεύουμε, θα πρέπει να ακολουθήσουμε την εσωτερική πλευρά αυτού του θρησκεύματος που είναι η Πνευματικότητα. Η πραγματική θρησκεία του ανθρώπου. Αυτή είναι η μόνη λύση και ο μόνος δρόμος για λύτρωση, μέσα στη μισαλλοδοξία και το μίσος που έχει κυριεύσει τον άνθρωπο μέσα σ' αυτό τον ανταγωνιστικό και φανατικό κόσμο. Αν ακολουθήσουμε όλοι μας αυτή την απλή θρησκεία του ανθρώπου, που είναι στην πραγματικότητα η ανάπτυξη αγάπης και ανεκτικότητας για όλο τον κόσμο, τότε ο ανταγωνισμός εξαφανίζεται σαν καπνός, ο φανατισμός κρύβει το πρόσωπό του και η μισαλλοδοξία παύει να υπάρχει, γιατί τότε θα δούμε πραγματικά ότι είμαστε αδέλφια, αδελφοί και αδελφές από τον ίδιο Πατέρα, παιδιά του Θεού. Με αυτή την καινούρια αντίληψη, με αυτή την ευρύτερη συνειδητότητα, θα έχουμε αγάπη και αρμονία μεταξύ μας. Η γνώση που μας χρειάζεται, λοιπόν, είναι να συνειδητοποιήσουμε αυτή τη βασική ύπαρξη της ενότητας. Εδώ αρχίζει η πραγματική εκπαίδευση.

Στην εποχή μας δίνουμε πολλή σημασία στην εξειδίκευση στις σπουδές, αλλά ο ορισμός του ειδικού σε έναν τομέα είναι «ότι γνωρίζει όλο και περισσότερα, για όλο και λιγότερα». Θα πρέπει όμως να μάθουμε να διευρύνουμε τη συνειδητότητά μας, διότι αυτό θα μας επιτρέψει κάποτε να δούμε την αντανάκλασή μας μέσα στους συνανθρώπους μας και τότε να έχουμε αυτόματα αγάπη αναμεταξύ μας. Θα βλέπουμε το Φως του Θεού στον καθένα και θα ακτινοβολούμε ειρήνη και καλοσύνη μεταξύ μας. Τότε θα γίνουμε πραγματικά ειδήμονες στη θρησκεία του ανθρώπου.

Αν αυτές οι αλήθειες είχαν διδαχτεί και αφομοιωθεί από όλους μας, δε θα υπήρχε εγωισμός, μίσος και μισαλλοδοξία. Αν καταλάβουμε ότι είμαστε όλοι μας μέλη της ίδιας οικογένειας, τότε δε θα υπάρχει λόγος για ανταγωνισμό κι αν έχουμε την καλή τύχη να βρεθούμε κάτω από την προστασία μιας ψυχής που να έχει η ίδια

γνωρίσει το Θεό, η Χάρη Της θα αφυπνίσει σε μας όχι μόνο τη συνειδητότητα αυτής της ενότητας, αλλά θα μας κάνει να δούμε και το Φως του Θεού να λάμπει σε κάθε ζωντανό πλάσμα. Τότε θα έχουμε εμπειρία αυτής της ενότητας. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ μας δίδαξε τη θρησκεία του ανθρώπου και αυτή η θρησκεία πρέπει να αποτελεί τη βάση της εκπαίδευσής μας. Δεν υπάρχει τίποτα πιο απλό από το να υιοθετήσουμε τη θρησκεία του ανθρώπου, καθώς αυτό δεν προϋποθέτει να αλλάξουμε το θρήσκευμά μας. Αντίθετα, θα γίνουμε καλύτερα μέλη αυτής της κοινωνίας και θα υπηρετούμε όλους τους συνανθρώπους μας, όπως άλλωστε μας έχουν διδάξει οι ιδρυτές όλων των θρησκειών. Για να μπορέσουμε όμως να υπηρετήσουμε σωστά την ανθρωπότητα, θα πρέπει να γίνουμε τέλειοι άνθρωποι ή, όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ολοκληρωμένοι άνθρωποι. Ολοκληρωμένος δε άνθρωπος είναι αυτός που έχει αρμονικά αναπτύξει τη διανοητική, την ηθική και την πνευματική του συνειδητότητα, κι αυτό μπορεί να το επιτύχει με μία ολοκληρωμένη εκπαίδευση.

Ο απόφοιτος παραξενεύτηκε: «Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε, γιατί θα πρέπει η εκπαίδευση να αναπτύξει τη διάνοια του ανθρώπου και συγχρόνως την ηθική και πνευματική του συνειδητότητα».

Ο Διδάσκαλος του απάντησε: Πνευματικότητα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς ηθική ζωή. Όποιος ζει μια ηθική ζωή, δηλαδή μια αγνή ζωή γεμάτη αγάπη για όλα τα πλάσματα, βαδίζει σταθερά στο μονοπάτι της θρησκείας του ανθρώπου, δηλαδή το Μονοπάτι της Πνευματικότητας. Η ηθική ζωή είναι το πρώτο σκαλοπάτι της Πνευματικότητας, όπως έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, το πρώτο στάδιο στο πνευματικό μας ταξίδι. Η ηθική ζωή δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο ενός σαντού, ενός μοναχού ή ενός ασκητή, όπως και η αγάπη δεν είναι αποκλειστικό χαρακτηριστικό ενός Αγίου, ενός μύστη ή ενός Σούφι. Δεν υπάρχει κανένας νόμος που να λέει ότι ένας άνθρωπος των γραμμάτων ή ένας καλλιτέχνης δεν μπορεί να ζει μια ηθική ζωή, ούτε ότι ένας επιχειρηματίας ή ένας πολιτικός δεν μπορεί να αγαπάει και να υπηρετεί τους συνανθρώπους του ανιδιοτελώς. Η ηθική ζωή είναι αυτή που μεταμορφώνει την καθημερινή, τη γήινή μας ζωή σε όαση ειρήνης και ευδαιμονίας. Πλουτίζει και μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον ανυψώνει στα πρώτα σκαλοπάτια της πνευματικής του ζωής. Αν τώρα ο άνθρωπος, συγχρόνως με όσα είπαμε, κατορθώσει να διακριθεί και στο επίπεδο της διανόησης, τότε η βοήθεια που θα προσφέρει στους συνανθρώπους του θα είναι πιθανώς μεγαλύτερη, διότι οι άνθρωποι πριν από οτιδήποτε άλλο προσπαθούν να επιλύσουν τα διανοητικά τους προβλήματα και το διανοητικό επίπεδο είναι ο χώρος μέσα από τον οποίο μπορεί κανείς να τους πλησιάσει καλύτερα.

Έτσι, ζώντας κανείς μια ηθική ζωή, εξασφαλίζει μια ικανοποιητική καθημερινή ζωή και συγχρόνως αποκτά και τις προϋποθέσεις για να ακολουθήσει το Πνευματικό Μονοπάτι. Από εκεί και πέρα όμως, αν θέλει να περάσει σ' ένα δεύτερο, τρίτο ή τέταρτο στάδιο, εκεί που η Πνευματικότητα βρίσκεται σε όλη της τη δόξα, θα πρέπει να ζητήσει τη βοήθεια μιας αφυπνισμένης ψυχής, ενός Τέλειου Διδασκάλου. Αυτός θα συνεχίσει την πνευματική μας εκπαίδευση, αρχικά στο γήινο επίπεδο και αργότερα στα εσωτερικά επίπεδα.

Έτσι λοιπόν βλέπουμε ότι, αν με την εκπαίδευση κατορθώσουμε να γίνουμε ολοκληρωμένοι άνθρωποι, θα έχουμε και όλες τις προϋποθέσεις για να εκπληρώσουμε επιτυχώς το σκοπό για τον οποίο λάβαμε αυτό το ανθρώπινο σώμα και βρισκόμαστε πάνω σ' αυτό τον πλανήτη.

Κάποτε, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ βρισκόταν στην πόλη Κανπούρ. Εκεί έδωσε μια σειρά ομιλιών, μία από τις οποίες είχε για θέμα την αδελφοσύνη των ανθρώπων. Την ομιλία του αυτή άρχισε, λέγοντας τα εξής: «Αγαπημένοι μου αδελφοί και αδελφές, σας προσφωνώ με αυτό τον τρόπο όχι τυπικά, ούτε όπως προσφωνεί συνήθως, ευγενικά, ένας ομιλητής τους ακροατές του, αλλά επειδή σας αισθάνομαι σαν αδελφούς και αδελφές μου, καθώς βλέπω το Φως του Θεού που λάμπει μέσα μας να είναι το ίδιο και να μας ενώνει σε ένα σύνολο με όλη τη Δημιουργία και με τον Πανάγαθο Πατέρα».

Αυτή τη διδασκαλία του Διδασκάλου Κιρπάλ θα πρέπει να την εφαρμόσουμε στην καθημερινή μας ζωή, γιατί είναι και η εντολή όλων των θρησκειών. Όλες οι θρησκείες από καταβολής κόσμου, αφού υπενθυμίσουν την αδελφότητα των ανθρώπων, συνιστούν τη μεταξύ τους αγάπη, ανεκτικότητα, υπομονή και καλοσύνη. Αυτό το παγκόσμιο μάθημα, που διδάσκουν όλες οι θρησκείες, όποιος το μάθει θα λάβει σαν ανταμοιβή του την ταπεινότητα η οποία, σε τελική ανάλυση, θα του ανοίξει και την Πόρτα της Αυλής του Κυρίου.

Όποιος υιοθετήσει τη θρησκεία του ανθρώπου, θα φτάσει στο Μονοπάτι της αγνής Πνευματικότητας που είναι η Επιστήμη όλων των επιστημών, αλλά που δε διδάσκεται από καθηγητές και δασκάλους, επειδή είναι ένα κεφάλαιο που δεν το γνωρίζουν και δεν έχουν προσωπική πρακτική εμπειρία από αυτό. Η Πνευματικότητα είναι η επιστήμη της ψυχής και, παρότι μπορεί να αποκτήσει κανείς μερικές γνώσεις γύρω απ' αυτήν, δεν μπορεί να τη γνωρίσει και να τη βιώσει διαβάζοντας βιβλία.

Ένας Διδάσκαλος, που είναι μια αφυπνισμένη ψυχή, έχει το δικό του ιδιαίτερο τρόπο να διδάξει αυτή την επιστήμη, χωρίς να χρησιμοποιεί την έδρα κάποιου Πανεπιστημίου. Μπορεί να υπάρχουν έδρες για τη συγκριτική μελέτη των θρησκειών, αλλά δεν υπάρχει καμία έδρα για να διδάξει την αυτογνωσία και τη Θεογνωσία, την επιστήμη της ψυχής.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να γίνουμε ολοκληρωμένοι άνθρωποι ακολουθώντας τη βασική αρχή της θρησκείας του ανθρώπου, την οποία μπορεί να ακολουθήσει ο καθένας και η οποία αρχή είναι: να αγαπάμε και να υπηρετούμε όλους τους ανθρώπους. Αυτό θα μας βοηθήσει να αναπτύξουμε μια ανώτερη συνειδητότητα και να εξασφαλίσουμε μια πιο πλήρη εκπαίδευση. Επιπλέον, εάν επιθυμούμε μεγαλύτερη πνευματική πρόοδο, αν έχουμε μέσα μας το διακαή πόθο για αυτογνωσία, τότε ο ίδιος ο Θεός θα μας φέρει κοντά στον Τέλειο Διδάσκαλο, στον ανθρώπινο Πόλο δηλαδή, όπου το ζωντανό Φως και η ίδια η Ζωή ξεχειλίζει με τον αληθινό θησαυρό της εσωτερικής Γνώσης. Μόνο έτσι η εκπαίδευση μπορεί να θεωρηθεί πραγματικά ολοκληρωμένη.

Ο απόφοιτος είπε: Οι διανοούμενοι της Δύσης πιθανό να θεωρήσουν τις ιδέες σας εξωπραγματικές. Μήπως θα ήταν καλύτερα να παρουσιάσω την ιδέα της ενότητας του ανθρώπου, αντί της άποψης ότι πρέπει να συμπεριλαμβάνονται στην εκπαίδευση και οι αρχές της πνευματικότητας;

Διδάσκαλος: Μπορείς να παρουσιάσεις τη διατριβή σου όπως θέλεις. Είσαι εδώ σχεδόν ένα μήνα και είχες την ευκαιρία να δεις ότι ποτέ δε γνωρίζω τι ερώτηση θα μου τεθεί. Όμως είδες ότι, όπως και να πιάσω το θέμα, θα φτάσω στο ίδιο πάντοτε συμπέρασμα. Άμα έχουμε τις ρίζες μας μέσα στις διδασκαλίες των Διδασκάλων, άμα έχουμε σωστή κατανόηση και έχουμε ευλογηθεί με λίγη εσωτερική φώτιση, όποιο θέμα και να συζητήσουμε, μια κεντρομόλος δύναμη θα μας οδηγήσει πάντα στο ίδιο

κέντρο. Το κέντρο αυτό είναι η ζωντανή πραγματικότητα που εκφράζει την ανθρώπινη υπόσταση και τη σχέση του ανθρώπου με το Δημιουργό.
Αυτές οι διδασκαλίες μπορούν να παρουσιαστούν με όποιο τρόπο θέλεις, αρκεί να φτάσεις πάντα στο ίδιο κέντρο. Μπορείς να αρχίσεις με την ιδέα της ενότητας του ανθρώπου και μετά να φτάσεις στη γενική εκπαίδευση ή μπορείς να αρχίσεις από την παιδεία εν γένει και να φτάσεις στην ενότητα του ανθρώπου. Δεν έχει σημασία πώς θα αρχίσεις. Αυτό που πρέπει να ξεκαθαρίσεις είναι ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ένα φυσικό σώμα με εγκέφαλο, διάνοια (νου) και αισθήσεις. Είναι μία *ενσωματωμένη ψυχή* που έχει ένα φυσικό σώμα, με εγκέφαλο, ένα νου και αισθήσεις, για να μπορεί με αυτά να λειτουργήσει στο υλικό επίπεδο.

Μπορώ ακόμα να προσθέσω ότι η πνευματικότητα είναι πολύ απλή και μπορεί να περιγραφεί με λίγα λόγια. Αν δεν μπορούμε να την εκφράσουμε με λίγα λόγια δεν είναι πνευματικότητα, είναι κάτι άλλο. Ο Θεός είναι αγάπη. Η αγάπη είναι αγνότητα. Η αγνότητα είναι απλότητα. Καθετί που συνδέεται λοιπόν με την πραγματική θρησκεία είναι έκφραση αγάπης, αγνότητας και απλότητας. Όταν ξεχειλίζουν οι καρδιές, τα λόγια είναι λίγα. Η συντομία είναι η ουσία της νοημοσύνης, όπως είναι και η βάση της πνευματικότητας. Η απλότητα και η συντομία είναι οι πιο βασικοί παράγοντες της πνευματικότητας. Δεν μπορεί να υπάρχει τίποτα το πολύπλοκο στην πνευματικότητα. Μόνο αυτοί που δεν έχουν καταλάβει το θέμα, την έχουν κάνει πολύπλοκη. Δεν την καταλαβαίνουν οι ίδιοι και δεν επιτρέπουν και στους άλλους να την καταλάβουν. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που εκφράζουν την πνευματικότητα με περιττολογίες. Όσο πιο πολύ την εξηγούν τόσο πιο πολύπλοκη γίνεται. Υφαίνουν λαβύρινθους από θεωρίες, δόγματα και μεθόδους, έτσι ώστε ο αναζητητής χάνεται μέσα σ' αυτούς τελείως. Περιπλέκεται τόσο πολύ εκεί μέσα, που στο τέλος δεν τολμάει να ρωτήσει ακόμα και πώς μπορεί να ξεμπλεχτεί.

Ο άνθρωπος που ο ίδιος έχει κάποια πνευματική φώτιση, που έχει την τύχη να δει την εσωτερική πραγματικότητα, εξηγεί το κρυφό μυστήριο της ζωής, «το μυστικό των μυστικών», με έναν πολύ ευθύ τρόπο. Ο Διδάσκαλος Σαουάν μάς έλεγε ότι η πνευματικότητα είναι τόσο εύκολη, απλή και λογική όσο δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Ο άνθρωπος που έχει σωστή κατανόηση και πρακτική γνώση δε θα σου πει ότι αν προσθέσεις τρία στα δύο και αφαιρέσεις ένα θα έχεις τέσσερα ούτε ότι αν διαιρέσουμε δια δύο την τρίτη δύναμη του δύο θα έχουμε τέσσερα. Δε θα σου δώσει έναν τέτοιο πολύπλοκο μαθηματικό τύπο. Θα σου πει με συντομία, δύο και δύο κάνουν τέσσερα.

Είναι το δώρο των δύο μεγάλων Διδασκάλων που παρουσίασαν την πνευματικότητα με ένα τόσο απλό τρόπο. Τώρα, που ήδη πλησιάζει η χαραυγή της Χρυσής Εποχής της Πνευματικότητας και η Χάρη του Θεού προσφέρεται πιο απλόχερα στην ανθρωπότητα, η πνευματικότητα γίνεται πιο προσιτή και κατανοητή στους ανθρώπους, ακόμα και σ' αυτούς που δεν μπορούν να μετρήσουν μέχρι το δέκα. Ακόμα και αυτοί καταλαβαίνουν τη θεωρία και μαθαίνουν την πραγματικότητα, παρόλο που δεν έχουν πάει σχολείο.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ πρόσφερε τις ίδιες γνώσεις και στους διανοούμενους και τους επιστήμονες, χρησιμοποιώντας μια ορολογία και παραδείγματα από τη σύγχρονη διανόηση και από την πυρηνική φυσική. Αυτή είναι και μία πλευρά του μεγαλείου ενός Τέλειου Διδασκάλου, όταν μπορεί να εξηγήσει το καθετί και σε ένα επίπεδο διανοητικά υψηλό και συγχρόνως με τρόπο που να μπορεί να καταλάβει και ένας απλός αγρότης.

Αυτοί, λοιπόν, που θέλουν να έχουν μία ολοκληρωμένη εκπαίδευση, θα πρέπει να αναπτυχθούν τόσο διανοητικά όσο και πνευματικά.

Το Άπλωμα της Ουράς του Παγωνιού

Μία ομάδα από Γερμανούς, Αμερικανούς και Ινδούς μαθητές του Διδασκάλου Ντάρσαν συνόδευαν κάποιο απόγευμα του Απρίλη του 1976 το Διδάσκαλο σε ένα πάρκο κοντά στο Κιρπάλ Μπαβάν, στο Δελχί, όπου διατηρούν ελάφια. Κόντευε να πέσει ο ήλιος όταν η παρέα αντίκρισε ένα παγώνι με τα φανταχτερά φτερά της ουράς του ανοιγμένα σαν βεντάλια. Ο Διδάσκαλος και οι μαθητές του έμειναν ως μετά τη δύση στο πάρκο και, όταν βράδιασε, γύρισαν στο Άσραμ, όπου δόθηκε αυτή η ομιλία, καθώς και μία άλλη που περιλαμβάνεται στο επόμενο κεφάλαιο.

Είδατε πόσο όμορφη είναι η φύση καθώς ήταν στολισμένη και περήφανη για την ομορφιά της; Θυμηθείτε το παγώνι που είδαμε με τα απλωμένα χρωματιστά φτερά του. Κι αυτή η απλωμένη ουρά του παγωνιού έχει τις εναλλαγές των χρωμάτων που έχουν και τα σύννεφα που αιωρούνται στον ορίζοντα όταν χρωματίζονται από το ουράνιο τόξο και που προμηνύουν την πολυπόθητη για τα μέρη μας βροχή.

Τι έκσταση πραγματικά προσφέρει η φύση στον άνθρωπο, αλλά συγχρόνως και τι μήνυμα! Τι κρυφό μήνυμα μας στέλνει το παγώνι με την απλωμένη ουρά του! Κάθε φτερό του που είναι ένα σύμβολο ομορφιάς και τελειότητας, αφού απλωθεί και χαρίσει τις χρωματικές του ανταύγειες, δείχνει σαν να γυρίζει πίσω στο σώμα, στην πηγή της ίδιας της ομορφιάς, όπως οι ακτίνες του ουράνιου τόξου δείχνουν σαν να γυρίζουν πίσω στην πηγή τους τον ήλιο.

Η κυκλική βεντάλια που σχηματίζουν τα φτερά του παγωνιού μας δείχνει όλα τα χαρακτηριστικά της φύσης. Πόσο τέλεια έχουν δουλέψει οι τεχνίτες της για να μας προσφέρουν αυτό το σπάνιο θέαμα και να μας χαρίσουν την έκσταση που μεμιάς θα μας μεταφέρει από το αντικείμενο στην αιτία, από τη φύση στο Δημιουργό, δίνοντάς μας το μήνυμα: Αυτό είναι το Μεγαλείο του Αγαπημένου!

Το παγώνι, σύμφωνα με τη μυθολογία μας, είναι πολύ υπερήφανο για τα πολύχρωμα φτερά του, που συμβολίζουν τα διάφορα χαρίσματα του Θεού και την ομορφιά της Δημιουργίας Του. Πολλοί λένε ότι το παγώνι χαμογελάει και καμιά φορά γελάει δυνατά, όταν βλέπει τα πανέμορφα φτερά του και τα συγκρίνει με τα φτερά άλλων πουλιών. Όταν όμως η ματιά του πέσει στα πόδια του που δεν είναι όμορφα, που δεν έχουν κανένα στοιχείο από τις ομορφιές της φύσης, τότε αντίθετα αρχίζει και κλαίει.

Αυτό μου θυμίζει μια ιστορία που μας έλεγε ένας Χριστιανός φίλος μας, ότι ο Θεός κατέχει τα πάντα και προσφέρει τα πάντα, αλλά ποτέ δε χαρίζει όλα τα πράγματα στον ίδιο άνθρωπο. Κρατάει πάντα κάτι για τον εαυτό Του. Μας δίνει τόσες πολλές ευλογίες, αλλά με το να μη μας δίνει τα πάντα, μας θυμίζει ότι εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε το υπόδειγμα της τελειότητας. Είναι δε η φύση του ανθρώπου τέτοια, που να μην είναι ευχαριστημένος με όσα έχει, αλλά να λαχταρά και να άγχεται γι' αυτά που δεν έχει. Αυτή είναι και η αιτία που είναι πάντα ανικανοποίητος. Είναι ακόμα μελαγχολικός, θλιμμένος, απογοητευμένος και έτσι γίνεται πολλές φορές αχάριστος απέναντι στο Θεό. Όπως δε έλεγε ο Γκουρού Νάνακ σε ένα ποίημά του:

...Ω Νάνακ, ο κόσμος ολόκληρος είναι λυπημένος.
Χαρούμενος είναι μόνον αυτός

που έχει ευλογηθεί με μύηση από έναν Τέλειο Διδάσκαλο...

Το παγώνι λοιπόν που έχει ευλογηθεί από το Θεό με τόση χάρη, τόση ομορφιά και τόσο μεγαλείο, κλαίει καθώς βλέπει τα πόδια του να μην είναι και αυτά η κορωνίδα της ομορφιάς και της χάρης. Είναι απλώς πόδια και αυτή η αντίθεση, ανάμεσα στο μέγεθος της ομορφιάς του σώματος και της ασχήμιας των ποδιών του, το κάνει να κλαίει.

Έτσι κι εμείς οι άνθρωποι, δεν είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι και δε δείχνουμε ευγνωμοσύνη στο Θεό για όλα τα δώρα που μας έχει χαρίσει. Λαχταρούμε πάντα κάτι που δεν έχουμε και γι' αυτό είμαστε λυπημένοι και πικραμένοι.

Μόνον όταν ευλογηθούμε με τη Χάρη του Θεού και έρθουμε στα ιερά πόδια ενός ζωντανού Διδασκάλου, που να μπορεί να μας δώσει μια απευθείας επαφή με το Φως του Θεού και την Εσωτερική Μουσική, μπορούμε με τον καιρό να ανυψωθούμε πάνω από τη σωματική μας συνειδητότητα και να μάθουμε να ζούμε σύμφωνα με την αρχή: «Γλυκύ και ευπρόσδεκτο το Θέλημά Σου, Κύριε». Τότε θα είμαστε χωρίς επιθυμίες και θα λέμε: «Κύριε, Σε ευχαριστώ και μου αρκούν όσα Εσύ κρίνεις ότι έπρεπε να μου δώσεις».

Η ευχαρίστηση και η δυσαρέσκεια είναι όροι χωρίς σημασία και πρέπει να καταλάβουμε ότι η φυσική ομορφιά και η ασχήμια, η ευχαρίστηση και ο πόνος, είναι δώρα του Θεού που κάποτε χάνουν την αντίθεσή τους και γίνονται αδιαχώριστα. Προχωρώντας ο άνθρωπος στο Πνευματικό Μονοπάτι, όταν φτάσει στο σημείο να υπερβεί τα υλικά επίπεδα και να εισέλθει στα πνευματικά επίπεδα, θα απελευθερωθεί από κάθε δυαδικότητα και θα πάψει να έχει επιθυμίες και σκοτούρες. Το να παραμένουμε ευχαριστημένοι μέσα στη γλυκιά θέληση του Κυρίου, πάντοτε και κάτω από όλες τις περιστάσεις, είναι ένα από τα σημάδια ενός τέλειου λάτρη του Θεού.

Το Σούρουπο

Αυτός ο κήπος που επισκεφθήκαμε σήμερα το απόγευμα ήταν τόσο όμορφος, με τα λουλούδια, τα ελάφια και τα παγώνια του. Ακόμα, με τα δέντρα του που, ενώ πριν από λίγο καιρό ήταν γυμνά, η φύση τα έντυσε με μια καινούρια καταπράσινη ενδυμασία από μικρά φύλλα και βλαστάρια. Ξερά κλωνάρια που έμοιαζαν μαραμένα και πεθαμένα πριν από λίγους μήνες, έχουν ξανά ζωή. Όλα είναι αναζωογονημένα. Η άνοιξη έδωσε καινούρια πνοή σε όλη τη φύση. Και όταν η μέρα άρχισε να ενώνεται με τη νύχτα, όταν ήρθε το σούρουπο, η φύση δεν παρέλειψε να μας δώσει πάλι μια αλληγορία, καθώς το σούρουπο θυμίζει την ένωση του Λάτρη με τον Αγαπημένο, την ένωση της ψυχής με την Υπερψυχή. Και, όπως η ένωση της μέρας με τη νύχτα γίνεται σιγά και βαθμιαία καθώς πλησιάζουν η μια την άλλη και μετά συμπλέκονται και τελικά γίνονται ένα, κατά τον ίδιο τρόπο ο άνθρωπος σιγά - σιγά και βαθμιαία απορροφά τις θεϊκές ιδιότητες που του παρέχει ο Διδάσκαλός του με τη Χάρη του και μέσα από το ακτινοβόλο θείο του βλέμμα, μέχρι που οι ιδιότητες αυτές διαποτίζουν κάθε πόρο και ίνα της ύπαρξής του και τον μεταμορφώνουν σε μία οντότητα αγάπης. Τη στιγμή που ο άνθρωπος χάσει τον εαυτό του μέσα στη Θεία αγάπη και έχει μεταμορφωθεί σε αγάπη, τη στιγμή εκείνη θα γίνει ένα με τον Πανάγαθο Πατέρα.

Δείτε, λοιπόν, μέσα στο σούρουπο αυτή τη συνάντηση της μέρας με τη νύχτα, αυτή τη διάλυση και απορρόφηση της μέρας μέσα στη νύχτα. Φαίνονται σαν να έχουν ξεχαστεί η μία μέσα στην άλλη σ' ένα τελικό αγκάλιασμα, που θα έχει ως αποτέλεσμα κάποτε η μέρα να χάσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και να συγχωνευθεί με τη νύχτα, όπως κι εμείς, όταν απορροφήσουμε τις ιδιότητες της Θεότητας, θα συγχωνευθούμε αρχικά με το Διδάσκαλο και τελικά με το Θεό.

Καθώς ακούγατε, λοιπόν, μέσα στο σούρουπο, το γλυκό τιτίβισμα των πουλιών, αυτή τη μουσική που ξεπερνάει κάθε άλλη γνώριμη μουσική και που είναι η συνομιλία των πουλιών με τη φύση και ενώ βλέπατε το φως του ήλιου να λάμπει ακόμα και να είναι ο ρυθμιστής αυτής της ένωσης της μέρας με τη νύχτα, θα μπορούσατε να αναλογιστείτε την Ουράνια Μουσική και το Εσωτερικό Φως που μας χαρίζει ο Διδάσκαλος την ώρα της μύησης. Όταν κατορθώσουμε να απορροφηθούμε σιγά σιγά μέσα στο Φως του Θεού και μέσα στην Ουράνια Μουσική Του, στα δώρα αυτά που μόνο ένας ζωντανός Τέλειος Διδάσκαλος μπορεί να προσφέρει, τότε είναι το σούρουπο όπου η μέρα συναντάει τη νύχτα και όπου η ψυχή μας συναντάει τον Πατέρα.

Το σούρουπο υπενθυμίζει ακόμα στον άνθρωπο, πως όλα τα εμπόδια πάνω στη γη μπορεί να υπερπηδηθούν, αφού ακόμα και η μέρα με τη νύχτα που είναι τόσο διαφορετικές μπορούν βαθμιαία να γίνουν ένα και την ένωση αυτή να μην μπορεί να τη διαταράξει κανένας φραγμός και κανένα εμπόδιο. Έτσι και η ψυχή, όταν λουστεί με το Θείο Ήχο και το Φως του Θεού, παύει να έχει φραγμούς και εμπόδια και γίνεται ένα με τον Διδάσκαλο που είναι η προσωποποίηση της αγάπης, η προσωποποίηση του Θεού.

Ο ζωντανός Τέλειος Διδάσκαλος είναι ο ίδιος ο Θεός που ζει, περπατάει και μιλάει με τον άνθρωπο στο γήινο επίπεδο. Είναι αυτός που με τη Χάρη του ευλογεί τον άνθρωπο και του προσφέρει το Φως και τον Ήχο και τον γεμίζει με αγάπη γι' αυτά που αποτελούν τις εκδηλώσεις της Θεότητας μέσα στο υλικό επίπεδο. Όταν κάθε πόρος και κάθε ίνα του σώματός μας γεμίσει με αγάπη και γίνουμε οι ίδιοι προσωποποίηση της αγάπης, τότε ο Διδάσκαλος θα μας ανυψώσει πάνω από τη συνειδητότητα του φυσικού μας σώματος, ώστε να μπορέσουμε να συγχωνευθούμε μαζί του. Στο τέλος, ξεπερνιούνται όλα τα εμπόδια, φυσικά, διανοητικά και ψυχολογικά, καθώς, κάθε φορά που βγαίνουμε από το σώμα μας, συνειδητοποιούμε ότι είμαστε πνεύμα, ότι απλώς φιλοξενούμαστε στο γήινο σώμα που εκείνη τη στιγμή το βλέπουμε μπροστά μας και ότι είμαστε φτιαγμένοι από την ίδια ουσία όπως ο Θεός. Εκεί θα έρθει να μας συναντήσει ο Διδάσκαλος στην αστρική του μορφή. Και το Θεϊκό Φως και ο Ουράνιος Ήχος θα μας τραβούν όλο και πιο κοντά του, μέχρι που θα συγχωνευθούμε (το πνεύμα ή ψυχή) με αυτόν, όπως η μέρα συγχωνεύεται με τη νύχτα. Μαζί του θα συνεχίσουμε το πνευματικό μας ταξίδι μέσα από τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα μέχρι να φτάσουμε στον Πατέρα και να γίνουμε τελικά ένα μαζί Του.

Είναι γεγονός ότι μόνο μέσα στο ανθρώπινο σώμα και μόνο με τη Χάρη του ζωντανού Θεανθρώπου κάθε εποχής είναι δυνατό να φτάσουμε στην αυτογνωσία και τη Θεογνωσία, γιατί μόνο αυτός με την καλοσύνη του και την αγάπη που εκπέμπει με το ακτινοβόλο του βλέμμα μπορεί να μας ποτίσει και να μας πλημμυρίσει με αυτά. Και όταν κάθε ίνα της καρδιάς μας ξεχειλίσει από αγάπη, τότε θα έχουμε γίνει κι εμείς αγάπη.

Ο Χάζρατ Μπαχού, ένας μύστης ποιητής από την περιοχή του Παντζάμπ της Ινδίας, έλεγε:

...Ας γίνει κάθε τρίχα μου μια γλώσσα
κι ας έχει κάθε τρίχα ένα εκατομμύριο γλώσσες,
για να μπορώ να ψάλλω το μεγαλείο του Διδασκάλου μου.
Ας γίνει κάθε τρίχα μου ένα μάτι
κι ας έχει κάθε τρίχα ένα εκατομμύριο μάτια
για να μπορώ να βλέπω τη Χάρη και την Ομορφιά του Διδασκάλου μου.
Ας γίνει κάθε τρίχα μου ένα αυτί
κι ας έχει κάθε τρίχα ένα εκατομμύριο αυτιά,
για να μπορώ να ακούω τη Μουσική του Διδασκάλου μου.
Ας μετατραπεί όλο μου το είναι σε αγάπη
κι ας πετάξει η αγάπη κι ας συγχωνευτεί μέσα στην Πηγή της Αγάπης,
που είναι ο Αγαπημένος μου Διδάσκαλος
και μετά, μέσω της Χάρης του, ας συγχωνευτώ με το Θεό...

Στο Μυστικιστικό Μονοπάτι χάνεται ο Λάτρης μέσα στον Αγαπημένο και μετά συγχωνεύεται με το Θεό και γίνεται ένα μαζί Του. Όπως η μέρα και η νύχτα, χάνουμε την ταυτότητά μας. Ο Θεός βρίσκεται μέσα μας κι εμείς βρισκόμαστε μέσα στο Θεό αν και η λέξη «εμείς» δεν υπάρχει, γιατί σ' αυτήν τη διάσταση δεν υπάρχουν μονάδες «εγώ» και «εσύ». Υπάρχει μόνο μια πραγματικότητα, ο Θεός με τον οποίο έχουμε ταυτιστεί. Κάθε είδους φραγμοί, φυσικοί, ψυχολογικοί, διανοητικοί, οικονομικοί, φυ-

λετικοί κλπ. χάνονται μέσα στην ενότητα. Η ενότητα είναι η ομορφιά του Θεού, είναι αυτή η αρχέγονη ομορφιά που «ήταν στην αρχή, που ήταν με το Θεό και που είναι ο Θεός». Τελικά, πρέπει όλοι μας να συγχωνευθούμε τελείως μαζί Του.

Ας ξεπεράσουμε λοιπόν όλους τους φραγμούς του εγώ, του πόθου, του θυμού, της απληστίας και της προσκόλλησης και ας παραδοθούμε τελείως στο Διδάσκαλο. Το Μονοπάτι των Διδασκάλων είναι ένα μονοπάτι τέλειας αυτοπαράδοσης, είναι ένα Μονοπάτι υπακοής στις εντολές του. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς έλεγε πάντα: «Αν με αγαπάτε, ακολουθήστε τις εντολές μου». Ό,τι λοιπόν μας ζητάει ο Διδάσκαλος θα πρέπει να το δεχόμαστε και να το βάζουμε σε πράξη, ώστε να εξαφανιστούν όλα τα εμπόδια που χωρίζουν την ατομικότητά μας από εκείνον και από το Θεό.

Ο μαθητής, ο Διδάσκαλος και ο Θεός δεν είναι παρά διαφορετικές φάσεις της ίδιας Πραγματικότητας. Αυτή η Αγία Τριάδα όταν γίνει Μονάδα θα έχει ολοκληρωθεί η πνευματικότητα και θα έχει επιτελεστεί ο σκοπός του Πνευματικού Μονοπατιού.

Ο Πόνος του Αποχωρισμού

Μία μαθήτρια που είχε περάσει σχεδόν δύο χρόνια κοντά στον Διδάσκαλο ετοιμαζόταν να γυρίσει στη Δύση.

Κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο: Έχετε γράψει τόσο όμορφη ποίηση όσον αφορά στον πόνο του αποχωρισμού του μαθητή από τον Διδάσκαλο. Μπορείτε να μου μιλήσετε για τον αποχωρισμό και για το όφελος που έχετε πει πως αποκομίζει ο μαθητής απ' αυτό τον αποχωρισμό;

Ο Διδάσκαλος πολύ συγκινημένος απάντησε: Ακούμπησες, παιδί μου, μία πολύ ευαίσθητη χορδή της καρδιάς μου, ιδίως σήμερα που φεύγει η κόρη μου και επιστρέφει στην Αμερική. Ο φυσικός αποχωρισμός από τον Διδάσκαλο φέρνει πάντα οδύνη και σπαραγμό. Είναι μια εμπειρία που δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια. Όταν απομακρυνθούμε από τη φυσική παρουσία του Διδασκάλου αισθανόμαστε ότι αφήνουμε κοντά του την καρδιά και την ψυχή μας και ότι μόνο το σώμα μας φεύγει. Είναι πολύ οδυνηρό. Αφήνουμε τον Διδάσκαλο και το σώμα μας προχωράει χωρίς καρδιά και χωρίς ψυχή. Όσο πιο μακροχρόνιος είναι ο φυσικός χωρισμός, τόσο πιο οδυνηρό, τόσο πιο έντονο είναι το συναίσθημα του αποχωρισμού.

Σε κάτι στίχους του ο μεγάλος Ούρδος ποιητής Γκαλίμπ έλεγε: *«Ο Αγαπημένος έριξε ένα βέλος χωρισμού και αυτό χτύπησε την καρδιά μου».*

Πολλές φορές, ο λάτρης θα το καλωσόριζε αυτό το βέλος αν η καρδιά του έσπαζε σε πολλά κομμάτια, γιατί τότε αυτό θα ήταν το τέλος και δε θα υπήρχε πια πόνος. Και συνεχίζει ο μεγάλος ποιητής:

…Ο Αγαπημένος έριξε το βέλος με τέτοιο τρόπο,
που καρφώθηκε στη μέση της καρδιάς μου
έτσι ώστε κάθε λεπτό και κάθε στιγμή ο πόνος να είναι μαρτύριο...

Είναι όμως ένας πόνος ευχάριστος. Είναι ένας πόνος που έχει ιδιαίτερη γλύκα. Είναι μια αγωνία που έχει τη δικιά της έκσταση. Είναι κάτι που και αν το αισθανθούμε, δεν μπορούμε να το περιγράψουμε.

Σ' αυτή την οδυνηρή, γλυκιά κατάσταση όταν βρισκόμαστε, σκεφτόμαστε τον Διδάσκαλο όλη την ώρα και τις είκοσι τέσσερις ώρες της μέρας. Ό,τι και να δούμε, όπου και να κοιτάξουμε, βρίσκουμε κάτι που μας θυμίζει τον Διδάσκαλο. Επειδή δε, όπως ξέρετε, για όλους τους μαθητές οι νύχτες είναι πολύ οδυνηρές, όταν είμαστε μόνοι μας αισθανόμαστε πολύ πιο έντονα τον αποχωρισμό και τη μοναξιά. Οι νύχτες μας περνάνε με δάκρυα και η καρδιά μας είναι όλο πίκρα.

Ο Διδάσκαλος Ραμ Ντας περιέγραψε την κατάσταση της ψυχής ενός λάτρη, ως εξής, στο Άντι Γκράνθ:

Μακριά από τον Κύριο,
κάθε κύτταρο του μυαλού και του σώματός μου βρίσκεται σε αγωνία.
Δεν μπορώ να κλείσω μάτι.

Υποφέρω από τον πόνο του αποχωρισμού.
Οι άμοιροι γιατροί δεν μπορούν να καταλάβουν την αρρώστια μου.
Σαν ένας τοξικομανής, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τον Κύριο.
Αυτοί που λαχταρούν να Σε συναντήσουν
δεν ενδιαφέρονται για τίποτα άλλο.

Ο Μπουλλέ Σαχ ήταν ένας μύστης ποιητής από την περιοχή Παντζάμπ των Ινδιών και ήταν μαθητής του Χάζρατ Ιναγιάτ Σαχ. Πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του μακριά από τον Διδάσκαλό του, γεγονός που του προξενούσε μεγάλο πόνο και αγωνία. Αυτός λοιπόν ο Μπουλλέ Σαχ περιέγραψε την οδύνη του ως εξής:

Αυτή η σφοδρή λαχτάρα για Σένα, έσπασε την καρδιά μου.
Τι μπορώ να κάνω;
Δεν μπορώ να ζήσω, αλλά δεν μπορώ ούτε και να πεθάνω.
Σε παρακαλώ, άκουσε τους αναστεναγμούς μου.
Δεν μπορώ να βρω ανάπαυση ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα.
Χωρίς τον Αγαπημένο μου τα μάτια μου δεν κλείνουν ούτε στιγμή.
Έτσι έχω καταντήσει.
Δεν υπάρχει κανένας που να μπορεί να γιατρέψει αυτή την αρρώστια
και να με απαλλάξει απ' αυτό το μαρτύριο.
Πώς μπορώ να ζήσω τη ζωή μου χωρίς να σε βλέπω;
Ω Μπουλλέ, βρίσκομαι σε τέτοια αγωνία
και δεν μπορεί κανείς να με βοηθήσει.
Δεν μπορεί κανείς να με ανακουφίσει.

Αν λοιπόν, πλημμυρισμένοι απ' αυτό το συναίσθημα οδύνης για τον αποχωρισμό μας από τον Διδάσκαλο, καθίσουμε σε διαλογισμό, μπορούμε πράγματι να ωφεληθούμε. Αν, φέρνοντας το νου μας στον Διδάσκαλο, τον Κύριο της καρδιάς και της ψυχής μας και ιδίως αν τον νοσταλγούμε μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας με δάκρυα και σπαραγμό, τότε ο διαλογισμός μας θα είναι πολύ πιο αποτελεσματικός. Πάνω σ' αυτό το σημείο, ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς μίλησε για ένα επεισόδιο που αναφέρει η παράδοση από τη ζωή της Ραμπία Μπάσρι, που ήταν μία από τις μεγαλύτερες γυναίκες μύστες.

Κάποτε λοιπόν τη ρώτησε κάποιος: «Αρχίζεις την προσευχή σου και τότε έρχεται ο Θεός, ή πρώτα έρχεται ο Θεός και μετά αρχίζεις την προσευχή σου;»

Εκείνη απάντησε: «Όταν βουρκώσουν τα μάτια μου από τα δάκρυα, αισθάνομαι ότι έχουν έρθει τα σύννεφα και ότι θα ακολουθήσει βροχή. Ξέρω ότι είναι το προμήνυμα πως έχει φτάσει ο Θεός».

Τα δάκρυα του αποχωρισμού είναι αυτά ακριβώς που στρώνουν το δρόμο για τον ερχομό του Διδασκάλου. Όταν έχουμε αυτά τα δάκρυα η δεκτικότητά μας είναι μεγάλη και γι' αυτό, όταν αισθανόμαστε τον πόνο του χωρισμού, είναι καλό να περνάμε όσο γίνεται πιο πολύ χρόνο σε διαλογισμό. Μπορούμε να αντισταθμίσουμε εν μέρει την απουσία της γλυκιάς μορφής του με την επικοινωνία μας με την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου εσωτερικά. Και, αν μπορέσουμε να μιλήσουμε μαζί του

εσωτερικά, αυτό θα είναι μια πολύ μεγάλη ευλογία. Αλλά, και τότε ακόμα που θα φτάσουμε σ' αυτό το στάδιο της Πνευματικότητας, η φυσική παρουσία του Διδασκάλου έχει μια ιδιαίτερη χάρη.

Η ιστορία του χωρισμού του ανθρώπου από το Θεό άρχισε εδώ και τρισεκατομμύρια χρόνια. Λέγεται ότι στην αρχή ο Θεός ήταν ένας Ωκεανός Παντοτινής Συνειδητότητας. Ήταν μόνος Του. Δεν υπήρχε θέμα αποχωρισμού και δεν υπήρχαν δάκρυα. Κάποτε όμως «σκέφτηκε να εκφραστεί», και έτσι έφερε σε ύπαρξη ολόκληρη τη Δημιουργία. Οι ψυχές που δημιούργησε έλαβαν το ανθρώπινο σώμα και σε μια πρώτη περίοδο, όταν αυτές εγκατέλειπαν το σώμα, επέστρεφαν και συγχωνεύονταν κατευθείαν με το Θεό. Έτσι λέγεται ότι πρωτάρχισε η ιστορία του αποχωρισμού που, στην αρχή, δε διαρκούσε πολύ και γι' αυτό δεν ήταν και οδυνηρός. Αργότερα όμως, εδώ και μερικά τρισεκατομμύρια χρόνια, ο χωρισμός αυτός διαρκεί πολύ και γι' αυτό έχει γίνει πολύ οδυνηρός και πικρός.

Το χωρισμό της ψυχής περιέγραψε ο Μαουλάνα Ρούμι πολύ παραστατικά:

Το κλάμα είναι σαν τα σύννεφα
και η νοσταλγία είναι σαν τη ζέστη του ήλιου.
Όπως η ζέστη του ήλιου σχηματίζει τα σύννεφα που είναι γεμάτα βροχή
και η βροχή είναι απαραίτητη για τη διατήρηση του κόσμου,
έτσι και η συνεχής νοσταλγία
και ο χωρισμός του λάτρη από τον Αγαπημένο του,
είναι σαν φωτιά που κάνει να ξεχειλίσει το ρεύμα της Χάρης
και της ευσπλαχνίας του Θεού.
Είναι σαν τη βροχή που πέφτει από τα σύννεφα
και καταπραΰνει τις καρδιές των πιστών.
Τα δάκρυα στα μάτια και ο πόνος στην καρδιά
είναι δυο στύλοι που στηρίζουνε την πόρτα
μέσα από την οποία πρέπει να περάσουμε για να μπούμε «εντός».

Ακούστε στη συνέχεια πώς περιγράφει ο Γκουρού Νάνακ τον καημό του:

Θεέ μου, ακούγοντάς με να κλαίω,
άρχισε όλος ο κόσμος γύρω μου να δακρύζει.
Ακόμα τα δέντρα και τα πουλιά κλαίνε.
Το συναίσθημα όμως του χωρισμού μέσα μου
δεν έχει ακόμα φουντώσει.
Και γι' αυτό βρίσκομαι ακόμα χωρισμένος από σένα.

Είναι μόνο μέσα στην ανθρώπινη μορφή που μπορούμε εμείς, δηλαδή η ψυχή μας, να συναντήσει το Θεό, να έχει επικοινωνία και να συνενωθεί ξανά μαζί Του. Αυτή η επικοινωνία και η συνένωση είναι ένα δώρο που προσφέρεται στο μαθητή από τον Διδάσκαλο και είμαστε πολύ τυχεροί που οι δύο μεγάλοι Διδάσκαλοι μάς ξεχώρισαν μέσα από τα εκατομμύρια των ανθρώπων αυτού του κόσμου και μας πήραν κάτω από την προστασία τους. Είναι μόνο η Χάρη τους που οδηγεί εμάς τους τυφλούς, διότι, μη μπορώντας εμείς να δούμε ποιος είναι ο Διδάσκαλος, είμαστε τυφλοί. Η Χάρη τους

εκδηλώνεται με το να αποκαλύψουν τον εαυτό τους στους ανθρώπους που είναι έτοιμοι να τους δεχτούν. Έτσι, ως δείγμα της ευγνωμοσύνης για τη Χάρη που μας παρέχουν οι Διδάσκαλοι, θα πρέπει να ακολουθούμε τις εντολές τους και να εκτελούμε κανονικά τις πνευματικές μας ασκήσεις. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να φέρουμε σε τέλος τον αποχωρισμό μας από τον Κύριο.

Η ιστορία του αποχωρισμού είναι πάντα οδυνηρή και είναι γεμάτη σαρκασμό. Η Μίρα Μπάι, μια βασίλισσα του 15ου αιώνα, που περιπλανιόταν από τόπο σε τόπο και αναζητούσε το Θεό, έλεγε τα εξής για το χωρισμό της από το Θεό σ' ένα ποίημά της:

...Μετράω συνέχεια τα αστέρια
και νοερά κάνω μια γιρλάντα με τα δάκρυά μου
καθώς περνώ άυπνη όλη τη νύχτα.
Και αναρωτιέμαι, πότε θα έρθει η ώρα της ευτυχίας;
Κύριέ μου, έλα και μη φύγεις ποτέ από κοντά μου.
Εκστασιάζομαι όταν ακούω ψαλμωδίες που δοξάζουν το Μεγαλείο Σου
και παρηγοριέμαι όταν ψάλλω ύμνους
που εκφράζουν το χωρισμό και μετά την ένωση μαζί Σου.
Άραγε, σε ποιον θα μπορούσα να πω την ιστορία του χωρισμού μου;
Ω φίλε μου, αισθάνομαι σαν να μου κόβουν
την καρδιά μου με ένα πριόνι.
Πότε θα έρθει ο Κύριος της Μίρα να τη συναντήσει,
να της φέρει ειρήνη και να την απαλλάξει από αυτή την αγωνία;...

Ο Μπάμπα Φαρίντ είδε κάποτε ένα πουλί και το ρώτησε: «Ω αηδόνι, γιατί είσαι τόσο μαύρο;» και μόνος του απάντησε: «Ίσως ξέρω γιατί... Έχεις καεί από τη νοσταλγία σου για τον Αγαπημένο».

Έτσι, βλέπουμε πως όλοι οι Άγιοι και οι μύστες έχουν περάσει από την κόλαση του αποχωρισμού. Γνωρίζουν πολύ καλά το μονοπάτι του αποχωρισμού, αυτό το μονοπάτι που είναι στρωμένο με μαργαριτάρια από τα αμέτρητα δάκρυά τους.

Ο Καμπίρ Σαχίμπ, ο Τέλειος Διδάσκαλος που έζησε την ίδια εποχή με τον Γκουρού Νάνακ που και αυτός ήταν Τέλειος Διδάσκαλος, έλεγε σε μια προσευχή του:

Ω Κύριε, άκουσε την παράκλησή μου και έλα και παρηγόρησέ με,
γιατί αλλιώς θα εγκαταλείψω τη ζωή μου.
Φέρε το θάνατο στο σώμα μου,
αν πρέπει για πολύ καιρό ακόμα να είμαι χωρισμένος από Σένα
ή αξίωσέ με να επικοινωνήσω μαζί Σου.
Δεν μπορώ να αντέξω τον πόνο του χωρισμού άλλο πια.
Τα δυο μου μάτια έχουν γίνει μια κούπα
και περιμένουν το ελιξίριο της παρουσίας Σου.

Μια ψυχή που ξεχειλίζει από αγάπη για τον Αγαπημένο δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένη ακόμα και στο πιο όμορφο μέρος του κόσμου, αν δεν είναι εκεί ο Αγαπημένος. Ο Διδάσκαλος Γκομπίντ Σινγκ έλεγε:

Η αχυρένια καλύβα του Κυρίου της καρδιάς μου
είναι παράδεισος για μένα.
Δίχως Αυτόν, ακόμα και ένα παλάτι είναι σαν ένας φούρνος καυτερός.

Η αγωνία που προκαλεί ο πόνος του χωρισμού μπορεί να είναι τόσο έντονη, που μερικοί λάτρεις δεν μπορούν να την αντέξουν και αναφέρονται παραδείγματα ανθρώπων που έχασαν τη ζωή τους, όπως ο Αμίρ Χούσρο, που λέγεται ότι όταν είδε τον Διδάσκαλό του νεκρό λιποθύμησε από τη λύπη του, στη συνέχεια, όταν συνήλθε, απήγγειλε μπροστά στο νεκρό τον παρακάτω στίχο και αμέσως μετά έπεσε στο έδαφος νεκρός. Ο στίχος έλεγε:

…Ω πανέμορφε Διδάσκαλε, εσύ έφυγες και το σώμα σου
βρίσκεται πάνω σ' αυτό το ντιβάνι.
Τα μαύρα σου μαλλιά σκεπάζουν το πρόσωπό σου και... ω Χούσρο,
γύρισε σπίτι σου τώρα, γιατί έπεσε η νύχτα...

Κάποιος μου είπε ότι έχυνε δάκρυα αγάπης για τον Διδάσκαλο και ότι δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη συγκίνησή του όταν μιλούσε για τον Διδάσκαλο.

Σ' αυτόν τον αδελφό απάντησα ότι η λέξη συναίσθημα δεν είναι η σωστή λέξη και ότι αυτό που αισθανόταν για τον Διδάσκαλο δεν ήταν αποτέλεσμα συναισθηματισμού. Τα συναισθήματα έχουν σχέση με τους ανθρώπους και την ύλη. Ό,τι έχει σχέση με το Θεό είναι πάνω από τα συναισθήματα. Όταν θυμόμαστε τον Διδάσκαλο και έρχονται δάκρυα στα μάτια μας γι' αυτόν, είναι επειδή έχουμε αγάπη για το Θεό, μέσα στον Διδάσκαλο.

Τα δάκρυα που χύνουμε κατ' αυτόν τον τρόπο συμβολίζουν την απέραντη αγάπη και την επιθυμία για την τελειότητα και τη μακαριότητα που νοσταλγούμε. Είναι δάκρυα αγάπης. Είναι η έκφραση της αγάπης στην πιο αγνή της μορφή. Όταν υποφέρουμε από αγάπη για τον Διδάσκαλο, υποφέρουμε και αποζητούμε τον Κύριο τον ίδιο, που δουλεύει μέσα στον ανθρώπινο Πόλο που αποκαλούμε Τέλειο Διδάσκαλο. Τα δάκρυα λοιπόν που χύνουμε είναι ένα από τα σημάδια ότι περπατούμε πάνω στο Μονοπάτι της Θεϊκής αγάπης. Η αγάπη και ο χωρισμός πάνε μαζί. Όταν υπάρχει αγάπη για τον Αγαπημένο, υπάρχει και λαχτάρα γι' αυτόν, υπάρχει και πόνος και αγωνία. Θα χυθούν πολλά δάκρυα ως τη στιγμή που θα ξανασμίξουμε με τον Πατέρα. Μόνο με τη Χάρη Του θα τελειώσει αυτό το μαρτύριο του αποχωρισμού και αφού περάσουμε μέσα από την εξιλαστήρια φωτιά της αγάπης.

Ο Άγγλος μύστης του 14ου αιώνα Richard Rolle έδωσε αυτή τη συμβουλή στην εισαγωγή του βιβλίου του *Η φωτιά της αγάπης*: «Ο καθένας που ζει σ' αυτή την αξιοθρήνητη εξορία, τη γη, ξέρει ότι δεν μπορεί να γνωρίσει την αιωνιότητα και να γευτεί το γλυκό βάλσαμο των ουρανών, παρά μόνο αν αφιερωθεί τελείως στο Θεό. Πριν να μπορέσει να αισθανθεί έστω και λίγο την αγάπη του Θεού, θα πρέπει να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά σ' αυτόν και διανοητικά να είναι αδιάφορος τελείως για καθετί το γήινο».

Χτες έγραφα ένα μικρό άρθρο για το περιοδικό *Sat Sandesh* του Σεπτεμβρίου 1977 με τίτλο «Ο πόνος της αγάπης». Αν το διαβάσετε θα δείτε ότι όλοι οι Άγιοι έχουν περάσει μέσα απ' αυτήν την εξιλαστήρια φωτιά του χωρισμού, πριν να φτάσουν σε επικοινωνία με το Θεό. Το Μονοπάτι των Διδασκάλων είναι ένα Μονοπάτι αποκοπής και αποδέσμευσης από το καθετί και από τον καθέναν εκτός από τον Αγαπημένο.

Όλοι οι μύστες έχουν περιγράψει την πορεία τους πάνω σ’ αυτό το μονοπάτι με το δικό του ο καθένας τρόπο.

Έχετε άλλες ερωτήσεις;

Ένας άλλος μαθητής ρώτησε: Καθώς είναι ο Διδάσκαλος που επιβάλλει το χωρισμό στο μαθητή, τι άραγε να αισθάνεται ο ίδιος, όταν τον βλέπει -τον μαθητή- να υποφέρει από τον καημό του χωρισμού;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Επειδή είναι ο Διδάσκαλος αυτός που προκαλεί αυτόν το χωρισμό μεταξύ του λάτρη και του Αγαπημένου και ετοιμάζει την επικοινωνία μεταξύ καρδιάς και καρδιάς και μεταξύ ψυχής και ψυχής τα αισθήματα είναι αμοιβαία. Δεν είναι κάτι μονόπλευρο. Αν εμείς αισθανόμαστε τον πόνο του χωρισμού από τον Αγαπημένο, τότε και αυτός τον αισθάνεται. Ο Διδάσκαλος Σαουάν έλεγε συχνά: «Σας παρακαλώ, υψωθείτε πάνω από τη σωματική σας συνειδητότητα. Περιμένω εκεί όλα τα παιδιά μου. Ελάτε. Ποθώ να σας δω όλους σας. Σας περιμένω».

Βλέπετε, ο Διδάσκαλος μάς περιμένει κι εκείνος. Καμιά φορά αυτός που σπέρνει ζιζάνια πρέπει αναγκαστικά και να τα θερίσει. Όταν ο Διδάσκαλος είναι η αιτία του χωρισμού μας, πρέπει κι εκείνος να υποφέρει από αυτόν το χωρισμό, καθώς η αγάπη μας για τον Διδάσκαλο έχει ξεπηδήσει από την ίδια την καρδιά του Διδασκάλου. Νομίζεις ότι η ανησυχία μας, ο πόνος και η αγωνία του χωρισμού μας απ' αυτόν προκαλούνται από τη δική μας νοσταλγία; Τα αισθήματά μας τα δίνει ο ίδιος και γι’ αυτό υποφέρει κι αυτός.

Αν τύχαινε ποτέ κανένας μαθητής να παραπονεθεί στον Διδάσκαλο Σαουάν γι’ αυτόν το χωρισμό, εκείνος του απαντούσε ως εξής: «Νομίζεις ότι εγώ δε σε περιμένω; Περιμένω όλα μου τα παιδιά. Γι’ αυτό, σε παρακαλώ, προσπάθησε να ξεπεράσεις τους περιορισμούς του σώματός σου».

Τα πάντα είναι μέσα στα χέρια του Διδασκάλου μας. Όσο μακρύ σχοινί και να μας έχει δώσει, δεν ξεχνάει πού βρισκόμαστε. Έχει πλήρη συνείδηση του πού βρισκόμαστε και είναι αυτή η συνειδητότητα που διατηρεί τη σχέση μεταξύ του λάτρη και του Αγαπημένου. Πώς μπορεί να ξεχάσει ο Διδάσκαλος τα ίδια του τα παιδιά; Αυτή η φωτιά του χωρισμού καίει λοιπόν και από τις δύο μεριές. Ένα τράβηγμα μόνο από το σχοινί και τελειώνει αυτός ο πόνος του χωρισμού. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Διδάσκαλος, και όταν λέμε Διδάσκαλος εννοούμε πάντα όχι το σώμα αλλά τη Διδάσκαλο Δύναμη, βρίσκεται πάντοτε μαζί μας. Μας προσέχει και μας προστατεύει. Αυτή είναι η άλλη μεριά. Ο Διδάσκαλος Σαουάν έλεγε ότι από τη στιγμή που ένας Τέλειος Διδάσκαλος μυήσει ένα μαθητή, κάθεται μέσα στο μαθητή και δεν τον εγκαταλείπει ποτέ, ώσπου αυτός να επιστρέψει στον Πατέρα.

Αυτό μου θυμίζει ένα στίχο του μεγάλου μύστη ποιητή Σεΐχη Σααντί που έλεγε:

...Τα μάτια και η καρδιά του Σααντί πηγαίνουν μαζί σου.
Μη φαντάζεσαι ποτέ ότι φεύγεις μόνος σου.

Δεν πρέπει ποτέ να κάνουμε τη σκέψη ότι είναι δυνατό να βρεθούμε μακριά από τον Διδάσκαλο. Η Διδάσκαλος Δύναμη είναι πάντα μαζί μας. Θα πρέπει να ακολουθήσουμε τις εντολές του Διδασκάλου και να ωφεληθούμε όσο γίνεται πιο πολύ από αυτές, γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να έχουμε τελικά συνένωση με τον Αγαπημένο.

Ο Βουδισμός

Κάποιο βράδυ, που οι μαθητές του Διδασκάλου Ντάρσαν Σινγκ ήταν συγκεντρωμένοι και του έθεταν ερωτήσεις, ένας μαθητής τον ρώτησε γιατί ο Διδάσκαλος Κιρπάλ στο βιβλίο του *«Τα συστήματα της Γιόγκα - Η κορώνα της ζωής»*, ενώ περιέγραφε όλες τις θρησκείες του κόσμου, τα διάφορα είδη γιόγκα, καθώς και την πρακτική και τα αποτελέσματά τους, δεν ανέφερε καθόλου τον Ζεν Βουδισμό, που είναι δημοφιλής σε μερικές δυτικές χώρες.

Ο Διδάσκαλος είπε τα εξής: Ο Βουδισμός έχει πολλές υποδιαιρέσεις και ενώ αρχικά αναπτύχθηκε στην Ινδία, ο αριθμός των βουδιστών στην Ινδία παρέμεινε σχετικά μικρός. Όταν ο Βουδισμός ήταν στο ζενίθ του, εξαπλώθηκε γρήγορα σε πολλές χώρες του κόσμου, αλλά επειδή ο Βούδας δίδαξε μόνο στην Ινδία και οι διδασκαλίες του στις άλλες χώρες παρουσιάστηκαν αρκετά χρόνια μετά το φυσικό του θάνατο και από ανθρώπους που δεν ήταν πολλές φορές φωτισμένοι, σε κάθε χώρα όπου διαδιδόταν, αφομοίωνε διάφορα τοπικά στοιχεία και επιδράσεις, όπως άλλωστε συνέβη και με άλλες θρησκείες του παρελθόντος, με αποτέλεσμα οι αυθεντικές διδασκαλίες να αλλοιωθούν σε τέτοιο βαθμό, ώστε σήμερα οι διάφορες μορφές του Βουδισμού να έχουν τεράστιες διαφορές μεταξύ τους και να παρουσιάζουν μεγάλες αποκλίσεις από τις αυθεντικές διδασκαλίες του Βούδα.

Έτσι, ενώ αρχικά οι βουδιστές ήταν γνήσιοι χορτοφάγοι, γιατί διδάσκονται να μη φονεύουν κανένα ζωντανό πλάσμα κι αυτή είναι μία από τις βασικές αρχές της θρησκείας τους, στη Βιρμανία, την Κίνα και την Ιαπωνία υπάρχουν σήμερα πολλοί βουδιστές που τρώνε κρέας. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έλεγε, ότι από τη στιγμή που ένας δυναμικός, ζωντανός αναμορφωτής φεύγει από τον κόσμο, οι διδασκαλίες του και όλα όσα εκπροσωπούσε παίρνουν τη μορφή μιας οργάνωσης και με την πάροδο του χρόνου διαστρεβλώνονται. Αυτό ακριβώς συνέβη και με το Βουδισμό.

Οι διδασκαλίες του Βούδα έγιναν δημοφιλείς στην Ινδία, γιατί εκείνη την εποχή είχε εκφυλιστεί ο Ινδουισμός και είχε καταντήσει ένα σύστημα από στεγνούς τύπους και τελετές. Η θρησκεία ήταν το μονοπώλιο των θεολόγων και την κρατούσαν απρόσιτη από τον πολύ κόσμο. Μόνο εκείνοι που ήξεραν σανσκριτικά μπορούσαν να τη μελετήσουν. Εκείνο τον καιρό, οι ανθρωποθυσίες περιλαμβάνονταν μέσα στις τελετές του Ινδουισμού. Φανταστείτε σε τι βαθμό είχε διαστρεβλωθεί ο Ινδουισμός! Αυτό συμβαίνει διότι όταν δεν υπάρχει πια ο ζωντανός Διδάσκαλος, η οργάνωση-θρησκεία κατευθύνεται από τα ιερατεία και συνήθως κατευθύνεται κακώς. Οι ιεροκήρυκες προκειμένου να βγάζουν το ψωμί τους, γιατί γι’ αυτούς η θρησκεία είναι επάγγελμα, αναγκάζονται να κηρύττουν αυτά που τους καθορίζει η θρησκεία-οργάνωση και προσπαθούν να είναι πάντοτε αρεστοί στο ιερατείο. Έτσι είναι φυσικό να διαστρεβλώνεται η θρησκεία και να μην είναι δυνατό οι ιεροκήρυκες να κρατήσουν αναμμένη τη δάδα της Αλήθειας. Υπάρχει μια παροιμία στη διάλεκτο Παντζάμπι, που ο Διδάσκαλος Σαουάν συνήθιζε να επαναλαμβάνει πολύ συχνά: «Άλλος κερδίζει τα λεφτά του με το να εκμεταλλεύεται ένα γάιδαρο και άλλος με το να εκμεταλλεύεται τις γραφές».

Αυτή ακριβώς ήταν η κατάντια του Ινδουισμού όταν παρουσίασε ο Βούδας τις μεταρρυθμίσεις του. Ο Βούδας δίδαξε ότι η θρησκεία είναι ένα πολύ απλό και συγχρόνως πρακτικό θέμα. Αφαίρεσε από την πίστη των Ινδών εκείνης της εποχής όλα τα τυπικά και τις ιεροτελεστίες, όλες τις μυσταγωγίες και τις τελετουργίες και υπέδειξε ή μάλλον υπενθύμισε τις βασικές αρχές της ενάρετης ζωής και την αποφυγή βίας απέναντι σε όλα τα ζωντανά πλάσματα της Δημιουργίας. Αυτές οι αρχές συμπεριλαμβάνονται ακριβώς οι ίδιες και στις διδασκαλίες του Ιησού μερικούς αιώνες αργότερα, όπως διατυπώθηκαν στην επί του Όρους ομιλία.

Ο Βούδας εξήγησε πολύ καθαρά σε όλους τους ανθρώπους, από οποιαδήποτε τάξη και αν προέρχονταν, ότι η δυστυχία σ' αυτό τον κόσμο πηγάζει από την ανικανότητα του ανθρώπου να ελέγξει τις επιθυμίες του. Οι επιθυμίες είναι η βασική και μοναδική αιτία για όλα μας τα βάσανα και πηγάζουν από την απληστία και τον εγωισμό. Η προσκόλληση στα υλικά αγαθά και στους ανθρώπους, ο φόβος, ο φθόνος, η ζήλια, η μισαλλοδοξία είναι παρακλάδια της επιθυμίας μας για το ένα ή το άλλο πράγμα. Ο Βούδας δίδαξε ότι η πραγματική ελευθερία, η ευτυχία και η ευδαιμονία αρχίζουν εκεί που δεν υπάρχουν πια επιθυμίες. Όταν δεν έχουμε επιθυμίες, είμαστε απαλλαγμένοι, έλεγε, από την ανησυχία, τις ανάγκες, τις γήινες φροντίδες και τις προσκολλήσεις.

Οι άνθρωποι, την εποχή του Βούδα, ήταν απηυδισμένοι και αηδιασμένοι από τις ανώφελες ιεροτελεστίες και τελετουργίες που είχε υιοθετήσει ο Ινδουισμός και έτσι οι ζωντανές διδασκαλίες του Βούδα που συνιστούσε μια απλή και ενάρετη ζωή έγιναν πολύ γρήγορα δημοφιλείς και διαδόθηκαν γρήγορα παντού. Στη συνέχεια και όταν ο Βούδας έφυγε από το γήινο επίπεδο, ξεπήδησε μια αντίδραση μέσα από τους κόλπους του Ινδουισμού. Ο Σανκαρατσάρια, ο Ραμανούτζα και άλλοι άρχισαν να αναθεωρούν και να προβάλλουν τις αρχαίες ηθικές αρχές του Ινδουισμού, που είχαν επικαλυφθεί από μεταγενέστερα τελετουργικά στοιχεία, με αποτέλεσμα να ξαναφουντώσει τους επόμενους αιώνες ο Ινδουισμός εις βάρος του Βουδισμού, ο οποίος αντίθετα αναπτύχθηκε σε μεγάλο βαθμό σε γειτονικές χώρες όπως το Θιβέτ, την Κίνα, την Ιαπωνία, την Ινδονησία κλπ., όπου ευδοκιμεί ακόμα, αν και σε τροποποιημένες μορφές, γιατί, όπως σας ανέφερα προηγουμένως, εκεί που διαδιδόταν ο Βουδισμός, αφομοίωνε μερικές τοπικές επιδράσεις. Έτσι, με την πάροδο των αιώνων, δόθηκαν διαφορετικές ερμηνείες στις διδασκαλίες του Βούδα, οι οποίες έχουν αλλοιώσει τα αρχικά του διδάγματα με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχουν δεκάδες «αιρέσεις» και ορισμένες να δέχονται πράγματα που άλλες τα απορρίπτουν.

Στο βιβλίο του Διδασκάλου Κιρπάλ *«Τα συστήματα της Γιόγκα - Η κορώνα της ζωής»* αναφέρονται οι αγνές διδασκαλίες του Βουδισμού. Οι ιστορικοί και οι μελετητές αναφέρουν ότι ο Βουδισμός σήμερα έχει δύο σχολές, τη *Μαχαγιάνα* και τη *Χιναγιάνα*. Αυτοί είναι οι δύο βασικοί κλάδοι του Βουδισμού, οι οποίοι όμως έχουν αναρίθμητα παρακλάδια. Έτσι, αν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, που ήθελε στο βιβλίο του να καλύψει όλες τις θρησκείες και όλες τις γιόγκα, περιέγραφε εκτός από τις αυθεντικές διδασκαλίες του Βούδα και όλες τις βουδιστικές αιρέσεις και Σχολές Βουδιστικής Σκέψης, όπως ο Ζεν Βουδισμός, θα χρειαζόταν να γράψει ακόμα πολλούς τόμους.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ήταν ένας πρωτοπόρος στη θρησκευτική έρευνα και με το βιβλίο του αυτό ήθελε να αποδείξει ότι, στη βάση τους, όλες οι θρησκείες είναι ίδιες, ή μάλλον ότι η εσωτερική ή μυστικιστική πλευρά των θρησκειών είναι ίδια. Στην έρευνά του αυτή δεν ασχολήθηκε με τα παρακλάδια ή τις αιρέσεις των διάφορων θρησκειών.

Αν εξετάσουμε και τον Ινδουισμό, θα δούμε επίσης ότι υπάρχουν εκατοντάδες αιρέσεις και μερικές από αυτές διαφέρουν επίσης πολύ μεταξύ τους καθώς και με τις αρχικές ινδουιστικές διδασκαλίες. Αν θέλουμε να τις εξετάσουμε λεπτομερώς, θα μπορούσαμε και σ' αυτή την περίπτωση να έχουμε πολλούς τόμους καθώς η θρησκεία αυτή έχει ένα πολύ πλούσιο υπόβαθρο.

Το ίδιο συμβαίνει και με το Χριστιανισμό. Ξέρετε, βέβαια, πόσες διαφορετικές εκκλησίες υπάρχουν. Υπάρχει η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, η Αγγλικανική, η Ελληνορθόδοξη, η Κοπτική, η Αρμενική, οι Βαπτιστές, οι Πρεσβυτεριανοί, οι Επισκοπικοί, οι Μεθοδιστές, οι Ελεύθεροι Στοχαστές κλπ.

Όσο περνούν τα χρόνια, από τη στιγμή που φεύγει από το γήινο επίπεδο ο ιδρυτής κάθε θρησκείας, τόσο οι διδασκαλίες του αλλοιώνονται και διαστρεβλώνονται και τόσο περισσότερες αιρέσεις δημιουργούνται. Έτσι σήμερα υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός βουδιστών που... δεν πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού! Θα σας πω τι είπε στο Παγκόσμιο Συνέδριο Εκκλησιών στην Καλκούτα με την ιδιότητά του, ως πρόεδρος, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, όταν πήρε το λόγο και αναφέρθηκε σ' αυτό το θέμα:

Μην έχετε την ψευδαίσθηση ότι ο Βούδας δεν πίστευε στην ύπαρξη του Θεού, γιατί ένα από τα πιο γνωστά μάντρα που έδωσε ήταν το *«Αούμ Μάνι Πάντμε Χουμ» (Aum Mani Padme Hum)*, που σημαίνει «Από το εσωτερικό φως του Μάνι αντηχούν βροντές». Το «Μάνι», σύμφωνα με την ινδουιστική μυθολογία, είναι ένα ορυκτό που μοιάζει με μαργαριτάρι και έχει το χαρακτηριστικό ότι είναι αυτόφωτο και φωσφορίζει μέσα στο σκοτάδι. Αυτό λοιπόν το μάντρα των βουδιστών υπονοεί, ότι μέσα στο σκοτάδι του σώματος λάμπει ένα φως, όπως το αυτόφωτο Μάνι, και ότι μέσα μας αντηχεί επίσης μια βροντή, ο Θείος Ήχος. Ο Βούδας μάς έδωσε αυτό το μάντρα ακριβώς γιατί πίστευε στο Θείο Φως και τον Ήχο, που είναι οι δύο εκδηλώσεις του Θεού από τις οποίες και μόνο μπορεί να γίνει καταληπτός ο Θεός από τον άνθρωπο. Ακόμα, ο ίδιος ο Βούδας συχνά αναφερόταν στον εσωτερικό Ήχο που ονόμαζε «Εσωτερική Ακοή».

Αν λοιπόν ο Βούδας πίστευε στις Αρχές του Φωτός και του Ήχου που είναι οι εξωτερικές εκδηλώσεις του Πνεύματος και της Δύναμης του Θεού, πώς θα μπορούσε να μην πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού; Ακόμα, αν διαβάσεις το βιβλίο του Διδασκάλου Κιρπάλ *«Νάαμ ή Λόγος»*, θα δεις ότι περιέχει είκοσι έξι σελίδες από διάφορα βουδιστικά κείμενα, που δείχνουν καθαρά ότι ο Βούδας έδωσε στους «διαλεχτούς» μαθητές του μία πρακτική εμπειρία από το Θεϊκό Φως και το Ηχητικό Ρεύμα που λάμπουν και αντηχούν αντίστοιχα μέσα σε όλους μας. Οι αλήθειες αυτές είναι κρυμμένες από το κοινό, καθώς με την πάροδο του χρόνου έχουν θαφτεί από εκείνους που δεν είχαν εσωτερική όραση, όπως συνέβη ακριβώς και σε πολλές άλλες μεγάλες θρησκείες. Σαν παράδειγμα αναφέρω, ότι πουθενά τα ιερά βιβλία των χριστιανών, τουλάχιστον αυτά που απαρτίζουν την Παλαιά και Καινή Διαθήκη, δεν αναφέρουν τίποτα για τη μετεμψύχωση. Ακόμα, θα ξέρετε ότι όταν πέθανε ο Βούδας, ο κόσμος άρχισε να τον λατρεύει σε μορφή αγαλμάτων. Υπάρχουν σήμερα χιλιάδες αγάλματα του Βούδα σ' όλο τον κόσμο, που αυτά τα ίδια θεωρούνται καθαγιασμένα και θαυματουργά. Απομιμήσεις από αυτά τα αγάλματα μπορεί κανείς εύκολα να αγοράσει στα μαγαζιά αναμνηστικών δώρων της Ανατολής. Η λατρεία και ο σεβασμός αποδίδεται σ' αυτά τα ίδια τα αγάλματα και όχι σ' αυτό που αντιπροσωπεύουν. Όλα αυτά βέβαια είναι αντίθετα προς τις διδασκαλίες του Βούδα, ο οποίος ποτέ δε δίδαξε την ειδωλολατρία, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Αυτές οι διαστρεβλώσεις και η έλλειψη σωστής

κατανόησης εμφανίζονται με την πάροδο του χρόνου, όταν ο Διδάσκαλος φύγει από το φυσικό επίπεδο και τις διδασκαλίες του ερμηνεύουν άνθρωποι χωρίς πνευματικότητα.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ με τις μελέτες του και τα βιβλία του θέλησε να παρουσιάσει στο ευρύ κοινό διάφορες απόψεις της θρησκείας, μερικές από τις οποίες δεν είχαν ποτέ πριν κατανοηθεί σωστά. Δεν εξέταζε γιατί υπήρχαν τόσες πολλές αιρέσεις και διαιρέσεις μέσα σε κάθε θρησκεία, γιατί τότε θα είχε χαθεί ο βασικός σκοπός της εργασίας του. Προτίμησε να μας δείξει ότι οι διδασκαλίες κάθε θρησκείας στην αρχική τους μορφή, όπως τις έδωσε δηλαδή ο φωτισμένος ιδρυτής της, ήταν παρόμοιες. Μόνο με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να διαφέρουν.

Είχα την ευκαιρία να έχω πολλές συζητήσεις με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ πάνω σ' αυτό το θέμα, ιδίως όταν το βιβλίο του *«Τα συστήματα της Γιόγκα - Η κορώνα της ζωής»* ετοιμαζόταν για εκτύπωση. Κάτω από τη φωτισμένη του καθοδήγηση, μελέτησα πολλές γραφές και βιβλία από πολλές θρησκείες, συμπεριλαμβανομένου και του Βουδισμού, γι' αυτό μπορώ και σας μιλώ γι' αυτό το θέμα. Στις διδασκαλίες του, ο Κιρπάλ μάς έδωσε μια σαφή εικόνα για όλες τις θρησκείες του κόσμου και για όλα τα βασικά συστήματα της Γιόγκα. Ό,τι έλεγε ήταν συγκεκριμένο. Ενδιαφερόταν μόνο για τις βασικές αρχές. Μια φωτισμένη ψυχή έρχεται για να δώσει Φως και όχι για να ιδρύσει οργανώσεις. Αυτό το Φως λάμπει πάντα μέσα στο σκοτάδι αυτού του κόσμου, αλλά δε θα το βρείτε μέσα στα πλαίσια των οργανωμένων θρησκειών.

Ο Διδάσκαλος συγκέντρωσε και παρουσίασε τις θαυμάσιες αρχές των διάφορων θρησκειών που είχαν ξεχαστεί με την πάροδο του χρόνου και έδωσε τις κρυφές ερμηνείες που οι ίδιοι οι σημερινοί ηγέτες αυτών των θρησκειών αγνοούσαν ή τις άκουγαν για πρώτη φορά με κατάπληξη. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να διευκρινίσει ό,τι απόκρυφο υπήρχε μέσα στα διάφορα δόγματα που έχουν επιζήσει και μας έχουν μεταδοθεί. Όπου έβρισκε θρησκευτικά κείμενα, παλαιά αντίτυπα και χειρόγραφα, έγραφε στο περιθώριο με το χέρι του σημειώσεις και παρατηρήσεις. Έτσι, διάβασε πάρα πολλά βουδιστικά κείμενα και βρήκε ότι ήταν γεμάτα με αναφορές στην εσωτερική Υπερβατική Φωτεινότητα, στον εσωτερικό Υπερβατικό Ήχο, την Υπερβατική Συνειδητότητα, την Εσωτερική Ακοή και τη Μουσική του Ντάρμα. Όλα αυτά είναι εκδηλώσεις της Δύναμης του Θεού, που ένας Άγιος Διδάσκαλος μπορεί να τις αφυπνίσει μέσα στην κοιμισμένη ψυχή του μαθητή του. Ποιος θα μπορούσε καλύτερα να μιλήσει για τις ξεχασμένες διδασκαλίες ενός Διδασκάλου του παρελθόντος; Μόνο ένας προφήτης μπορεί να καταλάβει έναν άλλο προφήτη. Μόνο μια φωτισμένη ψυχή μέσα στην οποία είναι εκδηλωμένα το Φως και ο Ήχος του Θεού μπορεί να καταλάβει τον Βούδα και την αγνότητα των διδασκαλιών του. Μόνο εκείνος, μέσα από ό,τι είναι παραδοσιακά γνωστό και έχει επιζήσει δια μέσου των αιώνων, τις περισσότερες φορές παραμορφωμένο, και μέσα από ό,τι έχει γραφτεί στα πολυμαθή βιβλία, μπορεί να αποκαλύψει τις αθάνατες αλήθειες που είναι μάλλον ξεχασμένες και παρεξηγημένες, παρά κρυμμένες από τον πολύ κόσμο. Πραγματικά, ο Αγαπημένος Διδάσκαλος ήταν γεμάτος τέτοια γνώση, ήταν πάρα πολύ διαβασμένος, αλλά φυσικά είχε και κάτι παραπάνω. Όταν μιλούσε, μιλούσε από την εσωτερική του εμπειρία, την εμπειρία που δεν βρίσκεται μέσα σε βιβλία. Ήταν η εσωτερική, η θεϊκή του εμπειρία που φώτιζε τα πάντα. Στις ομιλίες που έδινε, αναφερόταν σε παραπομπές από τις γραφές και τα ιερά βιβλία των διάφορων θρησκειών, μόνο και μόνο για να μας δείξει ότι οι Άγιοι, από όλες τις θρησκείες

και σε όλες τις εποχές, είχαν προσφέρει στην ανθρωπότητα τις ίδιες πάντοτε διδασκαλίες. Και τότε έλεγε:

> *«Όταν έχεις την τύχη να έρθεις στα πόδια του ζωντανού Τέλειου Διδασκάλου της εποχής σου, τότε τελειώνει η αναζήτησή σου. Οι Γραφές σού δείχνουν μόνο το δρόμο προς την Αλήθεια. Όταν βρεις την Πηγή της Ολοκληρωμένης Αλήθειας, τον Διδάσκαλο, τότε αφιέρωσε σ' αυτόν ολόκληρη τη ζωή σου».*

Πρασάντ (Αντίδωρο)

Οτιδήποτε έχει ευλογηθεί ή αγιαστεί από το ζωντανό Διδάσκαλο και προσφέρεται απ' αυτόν ονομάζεται πρασάντ. Συχνά μοιράζει ο Διδάσκαλος γλυκά ή φρούτα ως πρασάντ. Μια μαθήτρια, λοιπόν, είπε στον Διδάσκαλο ότι είχε δώσει ένα μέρος από το πρασάντ που της είχε προσφέρει σ' έναν άλλο μαθητή που δεν ήταν παρών όταν μοίραζε το πρασάντ ο Διδάσκαλος και τον ρώτησε αν το πρασάντ χάνει τη φόρτισή του όταν το δίνουμε σε κάποιον τρίτο.

Ο *Διδάσκαλος απάντησε ως εξής:* Κανονικά, το πρασάντ προορίζεται μόνο για αυτόν που το έλαβε και θα πρέπει να το φάει μόνο αυτός. Αν θέλεις να πάρεις πρασάντ και για κάποιον άλλο, θα πρέπει να το ζητήσεις από τον Διδάσκαλο κι αυτός πάντα θα σου δώσει και για το πρόσωπο στο οποίο θέλεις να το δώσεις. Όμως το πρασάντ που έδωσε για σένα είναι μόνο για σένα και αυτό θα πρέπει να το εκτιμήσεις. Μην ξεχνάς ότι το πρασάντ έχει μια ιδιαίτερη φόρτιση και μια ιδιαίτερη ευλογία.

Σε μερικές περιπτώσεις, όταν υπάρχει έκτακτη ανάγκη, η φόρτιση του πρασάντ είναι δυνατό να ωφελήσει ένα άλλο άτομο, για το οποίο δεν προοριζόταν. Ας υποθέσουμε δηλαδή ότι μου έχει δώσει πρασάντ ο Αγαπημένος Διδάσκαλος και ένας από τους πιο στενούς μου φίλους είναι βαριά άρρωστος και τα φάρμακα του γιατρού δεν τον βοηθούν. Τότε αν μοιραστώ μαζί του το πρασάντ στο όνομα του Διδασκάλου, μπορεί να αισθανθεί μεγάλη ανακούφιση. Συνέβη και σ' εμένα στο παρελθόν τρεις ή τέσσερις φορές και η φόρτιση του Πρασάντ έδρασε επωφελώς σε όλες τις περιπτώσεις. Βέβαια, κάθε φορά ανέφερα το γεγονός στον Διδάσκαλό μου μόλις τον έβλεπα κι εκείνος πάντα έλεγε: «Δεν πειράζει». Παρόλα αυτά όμως και ο Μπάμπα Σαουάν και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγαν ότι το πρασάντ θα πρέπει να το καταναλώσει αυτός στον οποίο το έδωσε ο Διδάσκαλος γιατί δίδεται σαν ευλογία.

Συνήθως, όταν πρόκειται να φύγει κάποιος μαθητής, ο Διδάσκαλος τού δίνει πρασάντ σαν δείγμα αγάπης και για να δώσει περισσότερες πιθανότητες στο μαθητή που φεύγει να θυμάται τον Διδάσκαλό του. Εάν το πρασάντ είναι ένα κουτί γλυκά, τότε, αν ο μαθητής παίρνει ένα κομμάτι γλυκό πριν καθίσει για διαλογισμό, θα έχει τη φόρτιση του Διδασκάλου, τη μεταβίβαση της σκέψης Του.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε ένα θαυμάσιο τρόπο να μας ευλογεί με πρασάντ. Μας έδινε ένα πακετάκι με μικρά ζαχαρωτά που ήταν περίπου σαν μπιζέλια στο μέγεθος και μας ζητούσε στοργικά να τα τρώμε μόνο κάθε φορά που καθόμαστε για διαλογισμό και έλεγε αστειευόμενος ότι «αν φάτε δύο, θα πρέπει να καθίσετε δύο ώρες σε διαλογισμό, αν φάτε τρία, τρεις ώρες σε διαλογισμό κλπ.» θέλοντας έτσι να μας παροτρύνει να καθόμαστε σε διαλογισμό όσο περισσότερο μπορούσαμε.

Το πρασάντ έχει σκοπό να μας θυμίζει τη χάρη του Διδασκάλου και αποτελεί μια ιδιαίτερη ευλογία καθώς μας προσφέρεται από τα χέρια του. Μέσω ενός υλικού αντικειμένου μας μεταβιβάζεται η φόρτιση του Διδασκάλου και γι' αυτόν το λόγο το πρασάντ θεωρείται πολύ πολύτιμο. Αν, πριν καθίσουμε για διαλογισμό, πάρουμε ένα μικρό κομμάτι πρασάντ, θα διαπιστώσουμε ότι η συγκέντρωσή μας θα είναι πιο σταθερή και η πρόοδός μας πιο σίγουρη.

Το πρασάντ που έχει δώσει ο Διδάσκαλος μπορεί να κρατήσει για χρόνια, γιατί δε χάνει ποτέ τη θεϊκή του φόρτιση. Ακόμα και τώρα που ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ έχει αφήσει το φυσικό σώμα, αν είμαστε τυχεροί και έχουμε τυχόν κρατήσει πρασάντ που να μας είχε δώσει, εξακολουθεί να είναι φορτισμένο με τη Δύναμή του. Ο Διδάσκαλος μπορεί να αφήσει το σώμα του, αλλά η Διδάσκαλος Δύναμη είναι αιώνια και είναι πάντοτε κοντά μας. Η ευλογία του Διδασκάλου δε χάνει ποτέ την ισχύ της. Αν ο Διδάσκαλος από εκεί που βρίσκεται στείλει σε κάποιο μαθητή του πρασάντ και το πρασάντ αυτό αναμιχθεί, προκειμένου να μοιραστεί και σε άλλους μαθητές, με μια νέα ποσότητα, τότε και η νέα ποσότητα που προσετέθη στο πρασάντ αποκτά τη φόρτιση του Διδασκάλου ή αλλιώς τη θεϊκή δόνηση του Διδασκάλου.

Ένας μαθητής ρώτησε τον Διδάσκαλο αν είναι αγενές να τρώμε πρασάντ μπροστά στον Διδάσκαλο.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Όταν είμαστε με τον Διδάσκαλο θα πρέπει να τον κοιτάμε συνεχώς στα μάτια και να μην αποσπούμε την προσοχή μας σε τίποτα άλλο. Αν μας προσφέρει πρασάντ, θα πρέπει να το δεχτούμε μέσα στα δύο μας χέρια, να σκύψουμε το κεφάλι με ευγνωμοσύνη και να εκφράσουμε τη χαρά με τα μάτια μας. Όσο βρισκόμαστε στην παρουσία του Διδασκάλου, θα πρέπει να κοιτάμε μόνο μέσα στα μάτια του και να ατενίζουμε το φωτεινό του πρόσωπο. Μπορούμε να φάμε το πρασάντ αργότερα και να ωφεληθούμε απ' αυτό όταν δε θα έχουμε την ευκαιρία να κοιτάζουμε στο πρόσωπο τον Διδάσκαλο. Όσο χρόνο είμαστε κοντά στον Διδάσκαλο θα πρέπει να τον κοιτάζουμε στα μάτια, γιατί μέσα από τα μάτια του μπορεί να μας μεταδώσει το καλύτερο πρασάντ, δηλαδή τις θεϊκές αρετές του. Δημιουργείται μια γέφυρα από την καρδιά του στην καρδιά μας, από την ψυχή του στην ψυχή μας και από τα μάτια του στα μάτια μας και ανάλογα με τη δεκτικότητά μας γίνεται μια μετάγγιση των θείων αρετών του, από εκείνον σε μας. Αν λοιπόν τρώγοντας το πρασάντ διακόψουμε αυτή τη γέφυρα, μπορεί να χάσουμε το βλέμμα του, που καμιά φορά όταν το δεχτούμε, μπορεί να μείνουμε σε έκσταση για μήνες, για χρόνια ή και για ολόκληρη τη ζωή μας.

Όταν είμαστε λοιπόν στην παρουσία του Διδασκάλου θα πρέπει μόνο να τον κοιτάζουμε και να ακούμε τα θεϊκά του λόγια, που είναι εμπνευσμένα με ζωή και θεϊκή σοφία. Όλο μας το είναι θα πρέπει να μετατραπεί σε ένα μάτι και σε ένα αυτί. Κανένα άλλο όργανο του σώματός μας δεν πρέπει να λειτουργεί και κυρίως δε θα πρέπει να λειτουργεί ο νους μας. Θα πρέπει μόνο να κοιτάμε μέσα στα μάτια του. Όταν γινόμαστε ένα μάτι και ένα αυτί γινόμαστε ένα δοχείο για την αγάπη του, μία κούπα ικανή να δεχτεί τη θεϊκή Χάρη του.

Αν μας δώσει πρασάντ ο Διδάσκαλος, δε θα πρέπει να βιαστούμε να το φάμε μπροστά του. Θα πρέπει να το φυλάξουμε προσεκτικά, για όταν θα είμαστε μακριά του. Το πρασάντ είναι ένα δώρο. Όταν ο δωρητής ο ίδιος βρίσκεται μπροστά μας, πώς μπορούμε να κοιτάμε το δώρο; Ας το φυλάξουμε να το χαρούμε εκείνες τις στιγμές που θα βρισκόμαστε μακριά από τον Διδάσκαλο.

Κάποιος άλλος μαθητής ρώτησε πώς ξεκίνησε η συνήθεια να δεχόμαστε το πρασάντ με τα δύο χέρια.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αν δούμε πώς προσεύχονται οι άνθρωποι, θα έχουμε την απάντηση. Όπως ξέρετε, σε όλες τις θρησκείες η προσευχή προσφέρεται με τα δύο χέρια. Στις κυριότερες θρησκείες, όπως στο Χριστιανισμό, τον Ινδουισμό, τον Σιχισμό, τον Τζαϊνισμό και τον Ισλαμισμό, η προσευχή γίνεται πάντα με τα δύο χέρια, καθώς αυτό αποτελεί μια έκφραση ικεσίας. Το να λάβουμε πρασάντ είναι θέμα χάρης.

Προσευχόμαστε στον Παντοδύναμο για τη χάρη Του και αυτή η προσευχή γίνεται με τα δύο χέρια. Όταν λοιπόν μας προσφέρει πρασάντ ο Διδάσκαλος, είναι φυσικό να σκύβουμε ευλαβικά το κεφάλι, να έχουμε τα δύο χέρια ενωμένα και τα μάτια μας να είναι καρφωμένα μέσα στα μάτια του Διδασκάλου. (Στο σημείο αυτό, ο Διδάσκαλος άπλωσε σιγά σιγά τις φούχτες του, τις έκλεισε σφιχτά, σαν να είχε μέσα πρασάντ, τις έσφιξε στην καρδιά του και τελικά τις ακούμπησε στο μέτωπό του για μερικά δευτερόλεπτα).

Όπως βλέπετε, η απάντηση είναι πολύ απλή. Όπως η προσευχή γίνεται με τα δύο χέρια, είναι φυσικό ότι θα απλώσουμε τα δύο χέρια μας να δεχτούμε το πρασάντ που είναι ένα δώρο, που είναι η Χάρη του Διδασκάλου. Όταν απλώνουμε τα χέρια μας με ταπεινοφροσύνη προς αυτόν, τον ικετεύουμε για τη Χάρη του και όταν τη λάβουμε, τη σφίγγουμε στην καρδιά μας με ευγνωμοσύνη. Αυτός είναι ο λόγος που δεχόμαστε το πρασάντ με τις δύο χούφτες ενωμένες, σαν τη γαβάθα του ζητιάνου.

Το «πρασάντ» είναι λέξη σανσκριτική και σημαίνει χαρά, ευδαιμονία, έκσταση, ευτυχία και χάρη. Τη δεχόμαστε λοιπόν τη Χάρη του Θεού, τη χάρη του Διδασκάλου με τα χέρια ενωμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην παραπέσει ούτε το παραμικρό κομμάτι πρασάντ στη γη και έχουμε καρφωμένα τα μάτια μας μέσα στα μάτια του Διδασκάλου, ελπίζοντας ότι θα τα γεμίσει και αυτά με το ακτινοβόλο του βλέμμα. Τη στιγμή που παίρνουμε το πρασάντ στα χέρια μας, κλείνουμε τις χούφτες μας, σκύβουμε το κεφάλι μας με ευγνωμοσύνη και σεβασμό εκφράζοντας έτσι τις ευχαριστίες μας που εισακούστηκε η προσευχή μας.

Ο Διδάσκαλος Χαζούρ ήταν πάντα πολύ γενναιόδωρος όταν μοίραζε πρασάντ. Σαν να τον βλέπω μπροστά μου να βυθίζει τα δυο του χέρια βαθιά σε κάποιο δοχείο με γλυκίσματα και να μας γεμίζει τα χέρια που πολλές φορές δε χώραγαν και απλώναμε, εμείς παιδιά τότε, τα πουκάμισά μας για να πάρουμε όσο μπορούσαμε περισσότερα γλυκίσματα.

Ο Διδάσκαλος Χαζούρ ήταν *τζατ* στην καταγωγή του, ανήκε δηλαδή στη γεωργική τάξη, και η φυσική του γενναιοδωρία εκδηλωνόταν πολύ καθαρά όταν μοίραζε πρασάντ. Από αυτή την άποψη ήταν πολύ χαρακτηριστικά τζατ και κατά κάποιο τρόπο ήταν υπερήφανος γι' αυτό.

Μπορώ να σας αναφέρω ένα γεγονός που δείχνει πολύ καθαρά το γενναιόδωρο χαρακτήρα του. Κατά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, υπήρχε στην Ινδία μια γενική έλλειψη τροφίμων. Στο Δελχί, για πολύ καιρό, παίρναμε τρόφιμα με το δελτίο, για μία ή δύο μέρες μόνο. Εκείνη την εποχή, ο Διδάσκαλος Χαζούρ ζούσε στο Μπάμπα Τζαϊμάλ Άσραμ στο χωριό Μπεάς. Στον κόσμο που πήγαινε κατά χιλιάδες στις δημόσιες ομιλίες του (σάτσανγκ) ήταν πολύ δύσκολο εκείνη την εποχή να παρέχεται δωρεάν τροφή, γιατί σ' ολόκληρη τη χώρα υπήρχε ακρίβεια και μεγάλη δυσκολία στην προμήθεια τροφίμων. Συνέβη λοιπόν μια μέρα να βρίσκομαι εκεί με τον πολυαγαπημένο πατέρα μου και να ακούω τις συζητήσεις που γίνονταν από τους υπεύθυνους του Άσραμ για τη σίτιση, σχετικά με τα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν. Ο καθένας εξέφραζε τη γνώμη του. Ένας πρότεινε να μοιράζεται φαγητό μόνο στα μηνιαία σάτσανγκ. Κάποιος άλλος είπε ότι θα πρέπει να ανοίξουν πρόχειρα μαγαζιά και εστιατόρια έξω από το Άσραμ, ώστε να μπορούν να τρώνε εκεί οι μαθητές επί πληρωμή. Έτσι συνέχισαν όλοι να λένε τη γνώμη τους. Κατά τη διάρκεια αυτής της συζήτησης, ο Διδάσκαλος Σαουάν καθόταν ήρεμα στο συνηθισμένο του κάθισμα με ένα σκαμνάκι μπροστά του για να ακουμπάει τα πόδια του, καθώς ήταν τότε περίπου ογδόντα πέντε ετών και

άκουγε προσεκτικά τι έλεγε ο καθένας. Όταν όμως για μια στιγμή κάποιος πρότεινε να περιορίσουν τον αριθμό των τσαπάτι (αζύμων) που προσέφεραν σε κάθε άτομο, σε τέσσερα και μερικοί συμφώνησαν μαζί του, ο Διδάσκαλος Σαουάν σηκώθηκε με όλο του το μεγαλείο και με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, τους κοίταξε για λίγο επίμονα και τους είπε: «Αυτό δεν μπορεί να συμβεί στο *λανγκάρ* (κουζίνα) του Άσραμ. Εδώ θα φάνε όλοι ώσπου να χορτάσουν. Αυτό δεν είναι κοινό λανγκάρ .Αυτό είναι το λανγκάρ του Μπάμπα Τζαϊμάλ». Όλοι ζάρωσαν στο κάθισμά τους και έγινε απόλυτη σιγή. Ο Χαζούρ είχε βρυχηθεί σαν λιοντάρι και όλοι σώπασαν.

Όταν προσέφερε πρασάντ ο Διδάσκαλος Χαζούρ, το προσέφερε με γενναιοδωρία και αγάπη. Στο τέλος του μεγάλου σάτσανγκ που γινόταν κάθε μήνα, συνήθιζε να προσφέρει σε κάθε μαθητή δύο λαντού. Τα *λαντού* είναι ινδικά ζαχαρωτά που είναι φτιαγμένα με ρεβιθάλευρο και ζάχαρη. Ο Χαζούρ τα φόρτιζε με το θεϊκό του βλέμμα πριν τα μοιράσει. Ήταν τόσο γευστικά, που εμείς τα παιδιά τα είχαμε φάει κιόλας, πριν ακόμα φύγουμε από το σπίτι του Χαζούρ. Αυτά είναι και τα μόνα γλυκά που μέχρι σήμερα μου αρέσουν.

Θυμάμαι κάποτε, θα ήταν γύρω στο 1936, όταν ήμουν περίπου 15 ετών και πήγαινα ακόμα σχολείο, ο πατέρας μου μού έφερε δύο λαντού που μου είχε στείλει ο Διδάσκαλος Χαζούρ ως πρασάντ. Εκείνη τη μέρα θα έπρεπε να ήταν πάρα πολύ γευστικά γιατί, αφού έφαγα τα δικά μου λαντού, πήγα κατευθείαν στον πατέρα μου και του λέω: «Πατέρα, μπορώ να πάρω και τα δικά σου λαντού;» Εκείνος, με πολλή αγάπη, μου τα προσέφερε και μου είπε: «Κανονικά, δεν είναι σωστό να δίνουμε το πρασάντ που έχει προσφέρει σ' εμάς ο Διδάσκαλος, διότι δείχνουμε σαν να μη θεωρούμε πολύτιμο αυτό που μας δόθηκε»,

Κάποιος μαθητής διέκοψε τον Διδάσκαλο και του είπε ότι πολλές φορές βρίσκεται σε δύσκολη θέση όταν του προσφέρεται ως πρασάντ κάποιο ζαχαρωτό γιατί από τη μια μεριά θέλει να πάρει το πρασάντ, από την άλλη όμως τα ινδικά γλυκίσματα είναι πάρα πολύ γλυκά και δεν μπορεί να τα φάει.

Ο Διδάσκαλος τού είπε: Αν έχουμε αγάπη για τον Διδάσκαλο θα είμαστε γεμάτοι ευγνωμοσύνη για οτιδήποτε μας δίνει. Το θέμα τού να μας αρέσει ή να μη μας αρέσει κάτι, είναι μια αντίφαση. Σ' αυτή την περίπτωση ή δεν είμαστε αληθινοί μαθητές ή το πρασάντ δεν είναι αληθινό και αυτός που μας το δίνει δεν είναι αληθινός Διδάσκαλος. Αλλιώς, πώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε το γεγονός ότι ο Διδάσκαλος μάς δίνει ένα δώρο και ότι σ' εμάς αυτό δεν αρέσει; Σε κάθε ανάλογη περίπτωση, θα πρέπει να προσευχόμαστε για ένα μεγαλύτερο βαθμό δεκτικότητας και για μεγαλύτερη αγάπη για τον Διδάσκαλο, διότι κάπου πρέπει να υπάρχει ένα ελάττωμα, ή στο μαθητή ή στο πρασάντ ή στον Διδάσκαλο. Το πρασάντ όμως του Διδασκάλου είναι ένα δώρο που μας δίδεται από ευσπλαχνία.

Το μάνγκο είναι το πιο γλυκό φρούτο στην Ινδία και ίσως το πιο γλυκό φρούτο στον κόσμο. Θυμάμαι που κάποτε ο Χαζούρ πρόσφερε ένα πολύ μεγάλο και ώριμο μάνγκο σ' ένα μαθητή του που έπασχε από διαβήτη. Ο μαθητής τον ευχαρίστησε, το πήρε και ρώτησε τον πατέρα μου που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν δίπλα του τι έπρεπε να κάνει. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος τού απάντησε: «Αδελφέ μου, αυτό το πρασάντ είναι ένα δώρο από το Θεό, είναι δυνατό να σε βλάψει;» Ο μαθητής τότε, χωρίς δισταγμό, καταβρόχθισε το φρούτο, χωρίς βέβαια να πάθει τίποτα. Ήταν, βλέπετε, θέμα αυτοπαράδοσης που βασίζεται στην αρχή: «Γλυκό και ευπρόσδεκτο το θέλημά Σου, Κύριε».

Ένας άλλος μαθητής ρώτησε στη συνέχεια: Είναι ένα είδος δοκιμασίας, όταν προσφέρει ο Διδάσκαλος ένα γλύκισμα που δεν αρέσει στο μαθητή;
Ο Διδάσκαλος απάντησε: Όχι, δεν είναι δοκιμασία. Ο Διδάσκαλος δίνει μόνο από ευσπλαχνία. Το πρασάντ προσφέρεται μόνο από αγάπη.
Αν ο Αγαπημένος πετάξει κάτι που δε χρειάζεται πια, όπως ένα βιβλίο, ένα λουλούδι ή οτιδήποτε άλλο, ο λάτρης τρέχει και το μαζεύει. Το φιλάει, το σφίγγει πάνω του, το ακουμπάει στο μέτωπό του, το ακουμπάει στην καρδιά του και σκέφτεται: Πόσο τυχερός είμαι να έχω κάτι που ακούμπησε ο Αγαπημένος μου! Βλέπετε με τι πάθος και αγάπη δέχεται ο λάτρης την ακτινοβολία του Αγαπημένου που του μεταδίδεται έστω και μέσω ενός πεταγμένου αντικειμένου. Ο Διδάσκαλος διαλέγει τι θέλει να δώσει στο μαθητή. Εμείς, όμως, δεν μπορούμε να κρίνουμε πώς καθορίζεται αυτή η επιλογή του. Ό,τι λοιπόν κι αν μας δώσει, θα πρέπει να το δεχτούμε με ευγνωμοσύνη. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ προσέφερε κάποτε στο σεβαστό Μπάντρα Σένα Τζι που ήταν διαβητικός μια μπανάνα. Κάποιος ψιθύρισε στον Διδάσκαλο, ότι οι μπανάνες θεωρούνται βλαβερές για τους διαβητικούς. Ο Διδάσκαλος γύρισε στον Μπάντρα Σένα και τον ρώτησε: «Θα το δεχτείς αυτό από μένα;» Ξέρετε ποια ήταν η απάντησή του; «Διδάσκαλε, από τα χέρια σου θα δεχτώ με χαρά και μια κούπα δηλητήριο, ακόμα και αν ήξερα ότι είναι το πιο φοβερό δηλητήριο». Αυτή είναι η απάντηση ενός αληθινού λάτρη, διότι ό,τι μας προσφέρει ο Διδάσκαλος είναι ειδικά διαλεγμένο για μας και είναι εκδήλωση της στοργής του. Μας προσφέρει την ευσπλαχνία του υπό μορφή δώρου και θα πρέπει να τη δεχτούμε με ευγνωμοσύνη. Τρία πράγματα πάνε μαζί. Η ευσπλαχνία, το δώρο και η ευγνωμοσύνη.

Τέλος, για να αντιληφθείτε τη δύναμη που έχει το πρασάντ, θα σας διηγηθώ μια ιστορία. Κάποτε που πήγαμε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο να επισκεφθεί έναν σατσάνγκι, ο τελευταίος παρατήρησε ότι είχαν μπει μυρμήγκια μέσα στο πρασάντ του. Ο Διδάσκαλος τού είπε: «Βάλε το πρασάντ στον ήλιο. Έτσι θα φύγουν τα μυρμήγκια και στη συνεχεία μπορείς να το φας» και μετά από λίγο συμπλήρωσε. «Τα μυρμήγκια ήταν τυχερά. Αυτά που έφαγαν έστω και το παραμικρό κομμάτι απ’ αυτό το πρασάντ, θα λάβουν την ανθρώπινη μορφή στην επόμενη ζωή τους. Και, όχι μόνο αυτό, αλλά καθώς γεύτηκαν το πρασάντ από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, θα λάβουν και μύηση κατά τη διάρκεια αυτής της ανθρώπινης ζωής τους».

Εκείνη τη στιγμή κάποιος έδωσε στον Διδάσκαλο ένα μεγάλο κουτί με *μπούρφι*, ζαχαρωτά δηλαδή φτιαγμένα από γάλα και ζάχαρη, για να τα μοιράσει.

Ο Διδάσκαλος γέλασε και είπε: Εγώ δε δίνω πρασάντ αλλά μπορώ να μοιράσω τα γλυκίσματα εν ονόματι των δύο μεγάλων Διδασκάλων. Ένας από τους αδελφούς έφερε αυτά τα γλυκά και ζήτησε να μοιραστούν σαν πρασάντ, επειδή βρήκε το χαμένο του πορτοφόλι. Ελπίζω αύριο να μας φέρει κάποιος γλυκίσματα επειδή βρήκε τη χαμένη του ψυχή. Τότε, θα ευχαριστηθώ πολύ περισσότερο αν κάποιος φέρει πρασάντ γι’ αυτόν το λόγο.

Πίστη και Πεποίθηση

Όταν λέμε ότι πιστεύουμε κάτι, μπορεί να είναι σωστό αλλά μπορεί και να μην είναι σωστό. Αρχίζουμε να πιστεύουμε σε κάτι και μπορεί να το πιστέψουμε με πάθος, αλλά το να έχουμε πεποίθηση γι' αυτό, είναι κάτι το διαφορετικό. Η πεποίθηση ξεπηδά και βασίζεται στην προσωπική εμπειρία. Η πίστη βασίζεται στη γνώση των γραφών και σ' αυτά που μας λένε οι ιερείς και οι ιεροκήρυκες της εκκλησίας. Η πεποίθηση, ιδίως για θρησκευτικά θέματα, αποκτάται μόνο και αποκλειστικά από προσωπική εμπειρία.

Η πίστη έχει κι αυτή φυσικά τη θέση της στο Πνευματικό Μονοπάτι, γιατί βοηθάει να ανάψει η φωτιά και η επιθυμία για το Θεό. Όταν διαβάζουμε για τη ζωή των Αγίων ή όταν κάνουμε συγκριτική μελέτη των διάφορων γραφών ή όταν ακούμε άλλους να μιλάνε με σεβασμό και με αγάπη γι' αυτά τα πράγματα, τότε αυξάνεται η πίστη μας. Αλλά, αυτή η πίστη μας μετατρέπεται σε πεποίθηση μόνο όταν έχουμε πραγματική εμπειρία αυτού το οποίο ακούσαμε ή διαβάσαμε.

Έτσι, το να πιστεύαμε στο Θεό είναι κάτι, αλλά το να έχουμε πεποίθηση για τη θεϊκή του δόξα είναι κάτι άλλο. Η πίστη είναι η βασική αρχή κάθε θρησκείας, αλλά η τυφλή πίστη δεν μπορεί να πάρει τη θέση τής αληθινής πίστης, της πεποίθησης. Όταν μυηθούμε στο Μονοπάτι από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, η πρωταρχική διδασκαλία είναι, ότι, για το καθετί, θα πρέπει να έχουμε προσωπική εμπειρία και να μη στηριζόμαστε σε αισθήματα, συναισθήματα ή συμπεράσματα. Οι Άγιοι φτάνουν στο σημείο να λένε: «Μέχρι να δεις με τα δικά σου μάτια, μην πιστέψεις ακόμα και τον Διδάσκαλό σου».

Η πεποίθηση λοιπόν προέρχεται από την προσωπική αντίληψη και εμπειρία. Όταν αρχίσουμε να διακρίνουμε το Εσωτερικό Θεϊκό Φως και να ακούμε τη Μουσική όλων των Αρμονιών ή τη Μελωδική Λαμπρότητα, όπως την ονόμαζε ο Βούδας, τότε η πίστη μας αρχίζει να μετατρέπεται σε πεποίθηση, η οποία όσο προχωρούμε και προοδεύουμε στο Μονοπάτι και όσο μεγαλύτερη εσωτερική επαφή αποκτούμε, τόσο περισσότερο εδραιώνεται.

Η πίστη, όσο δυνατή και να είναι, δεν μπορεί να πάρει ποτέ τη θέση τής πεποίθησης. Η πίστη μάς βοηθάει μέχρι ένα βαθμό, αλλά αν κάτι συμβεί που δεν είναι σύμφωνο με τη θέληση και τις απόψεις μας, τότε αρχίζουμε να αμφιβάλλουμε ακόμα και γι' αυτήν την ύπαρξη του Θεού. Αν μας έρθουν βάσανα και κακοτυχίες, μπορεί να κλονιστεί τελείως η πίστη μας. Όπως είναι γνωστό, η πίστη μένει μαζί μας μόνο όταν εκείνα που συμβαίνουν είναι σύμφωνα με τις επιθυμίες μας. Έτσι, η πίστη μπορεί να μας βοηθήσει στα αρχικά στάδια, αλλά, όπως βλέπετε, έχει τις ρίζες της βυθισμένες στην άμμο.

Όλες οι γραφές βασίζονται στις προσωπικές εμπειρίες διάφορων Αγίων, Οραματιστών και Προφητών, που ήρθαν πάνω σ' αυτό τον κόσμο από την αρχή της αιωνιότητας. Τις εμπειρίες τους τις κατέγραψαν με τη μορφή των γραφών για την καθοδήγησή μας. Παρότι όμως, διαβάζοντας αυτές τις εμπειρίες γεννιέται μέσα μας ένας ζήλος και ένα πάθος για να λύσουμε κι εμείς τα μυστήρια του υπερπέραν, η θρησκευτική

μας πίστη δε θα πρέπει να βασίζεται στις εμπειρίες των άλλων, είτε αυτοί είναι Οραματιστές είτε Προφήτες, αλλά θα πρέπει να βασίζεται αποκλειστικά στις δικές μας εμπειρίες. Η Πνευματικότητα είναι μια απευθείας εμπειρία της ψυχής με την Υπερψυχή. Για το λόγο αυτό, η αληθινή πίστη είναι το αποτέλεσμα μιας εσωτερικής αφύπνισης, μιας εσωτερικής διαβεβαίωσης, μιας εσωτερικής εμπειρίας της Πραγματικότητας.

Η εσωτερική αφύπνιση και η εσωτερική εμπειρία της Πραγματικότητας είναι γεγονότα που μπορούν να βιωθούν μόνο με τη βοήθεια ενός Τέλειου Διδασκάλου, διότι καθώς ο ίδιος έχει λύσει το μυστήριο του Υπερπέραν και έχει κατορθώσει την επικοινωνία της ψυχής του με τον Παντοδύναμο, έχει τη δυνατότητα να φέρει κι εμάς σε μια άμεση επαφή με το Φως και τον Ήχο του Θεού που αποτελούν τις εκφράσεις του Θείου.

Αυτή είναι λοιπόν η διαφορά μεταξύ πίστης και πεποίθησης. Γενικά, ο κόσμος νομίζει ότι αρκεί μια τυφλή πίστη στο Θεό. Ο όρος όμως «τυφλή πίστη» είναι αντιφατικός και χρησιμοποιείται από τους αδαείς. Επειδή πολλοί από τους ιερείς και τους ιεροκήρυκες δεν είναι ανεπτυγμένες ψυχές και δεν έχουν λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, μπορούν να μας διδάξουν μόνο όσα έχουν διαβάσει στις γραφές και καθώς δεν είχαν ποτέ μια άμεση εσωτερική εμπειρία αυτού που υπάρχει πέρα από τη φαινομενική ύπαρξη, υφαίνουν έναν ιστό περιττολογίας μέσα στον οποίο χανόμαστε. Η «τυφλή πίστη» είναι κάτι που τους εξυπηρετεί καθώς δεν μπορούν να απαντήσουν στα εύλογα ερωτήματα που τους θέτουμε πάνω στις παραποιημένες διδασκαλίες που πολλές φορές μας σερβίρουν.

Ένας άνθρωπος που δεν έχει μάθει να «πεθαίνει εν ζωή», να ανυψώνεται δηλαδή πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα ή, με άλλα λόγια, να βγαίνει με τη βοήθεια του διαλογισμού από το σώμα του και να ταξιδεύει μέσα στις εσωτερικές περιοχές, να βλέπει το Θείο Φως και να ακούει την Ουράνια Μουσική, δεν μπορεί να είναι ικανός να εξηγήσει αυτά τα θέματα.

Αν τύχει και κάποιος ρωτήσει κάτι πάνω σ' αυτό το ευαίσθητο πεδίο τους ιερείς, οι τελευταίοι θα προσπαθήσουν να κρύψουν την άγνοιά τους με περιττολογίες ή με επίδειξη ρητορικών σχημάτων. Αντίθετα, ένας φωτισμένος άνθρωπος, ένας άνθρωπος που έχει το Φως του Θεού, που έχει ταξιδέψει μέσα στις ανώτερες περιοχές και που έχει λύσει τα μυστήρια του υπερπέραν, μιλάει με πεποίθηση καθώς έχει γνωρίσει ο ίδιος αυτά τα θέματα.

Το να ανήκουμε στη μία ή την άλλη θρησκεία δεν αποτελεί εγγύηση πνευματικής γνώσης και πνευματικής φώτισης. Υπήρξαν και υπάρχουν μύστες σε όλες τις θρησκείες, με τις δικές τους εσωτερικές εμπειρίες ο καθένας. Ο μυστικισμός στοχεύει στην επικοινωνία της ψυχής με την Υπερψυχή. Οι Σούφι, οι χριστιανοί άγιοι, οι Εβραίοι μύστες, οι βουδιστές, οι ινδουιστές και οι σιχ μάς βεβαιώνουν για τη σημασία της άμεσης επαφής με την εσωτερική Πραγματικότητα. Ο Βιβεκανάντα, ένας πολύ μεγάλος Ινδός μύστης που έγινε πολύ γνωστός στη Δύση, όταν γνώρισε τον Παραμχάνσα Ραμακρίσνα, που αργότερα έγινε δάσκαλός του, τον ρώτησε κάποια φορά: «Πατέρα, έχεις δει ποτέ το Θεό;» Και ο Ραμακρίσνα τού απάντησε: «Ναι, παιδί μου, Τον έχω δει. Τον έχω δει τόσο καθαρά όσο βλέπω τώρα εσένα, ή μάλλον ακόμα πιο καθαρά».

Ο Σάμας Ταμπρίζ, ένας Πέρσης μύστης, είπε:

Πόσο θαυμάσιο θα ήταν αν μπορούσες να βγάλεις την ψυχή σου

έξω από τη φυλακή του σώματός σου
και να υψωθείς στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα.
Αν η ψυχή σου μπορούσε να το κάνει αυτό,
δε θα γνώριζες ποτέ το φόβο του θανάτου.
Θα έμπαινες σε ένα κήπο που δε γνωρίζει φθινόπωρο.
Ο Μαουλάνα Ρούμι, ο πιο γνωστός μαθητής του Σάμας Ταμπρίζ, έλεγε επίσης:
Ω ψυχή, ξύπνησε. Υψώσου στο Υπερπέραν, πριν σε αιφνιδιάσει ο θάνατος
και δες το βασίλειο της αιώνιας ειρήνης και της ευδαιμονίας.
Ο πρώτος Διδάσκαλος των Σιχ, ο Γκουρού Νάνακ, έλεγε:
Μέσα μας βρίσκεται το Ουράνιο Φως
και από μέσα μας ξεπηδάει ο Θείος Ήχος.
Αυτοί που θα εναρμονίσουν την ψυχή τους με το Θείο Ήχο,
θα γνωρίσουν τον αληθινό Κύριο.

Ο Παλτού Σαχίμπ, ένας Ινδός Άγιος του 15ου αιώνα, που είναι γνωστός για τα τολμηρά του λόγια και για την παράδοξη περιγραφή του μυστικού Μονοπατιού, έλεγε:

Υπάρχει μέσα μας ένα αναποδογυρισμένο πηγάδι,
όπου λάμπει ένα Φως χωρίς λάδι και φυτίλι.
Απ' αυτό το λαμπερό φως αναβλύζουν θεϊκές συμφωνίες.

Είναι φανερό, λοιπόν, πως μόνο όταν «εισέλθουμε εντός» και γνωρίσουμε το Θείο Ήχο και το Θείο Φως, τις δύο αυτές αρχές στις οποίες και μόνο εκδηλώνεται ο άμορφος Θεός, μπορούμε να αποκτήσουμε πραγματική πίστη. Γι' αυτό και ο Ραμακρίσνα, έχοντας προσωπική εμπειρία από το Θείο Φως και τον Ήχο, απάντησε στον Βιβεκανάντα με απόλυτη βεβαιότητα όταν ο τελευταίος τον ρώτησε αν έχει δει το Θεό. Κανένας ιερέας ή ιεροκήρυκας που βασίζεται σε ό,τι έχει διαβάσει στις γραφές δεν μπορεί να απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση με τόση δύναμη και καθαρότητα. Αντίθετα, αυτός που γνωρίζει κάτι από τις Αρχές του Θείου Φωτός και του Ήχου μιλάει με απόλυτη βεβαιότητα. Η βεβαιότητα ξεπηδάει από την προσωπική εμπειρία, ξεκινάει από την πεποίθηση.

Η Πνευματικότητα λοιπόν δεν είναι παρά προσωπική εμπειρία της Θεότητας. Κανένας δεν την απέκτησε μόνο με τη μελέτη βιβλίων ή με την παρουσία του σε εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις. Η Πνευματικότητα αρχίζει εκεί που τελειώνει η πίστη και αρχίζει η πεποίθηση. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ πίστης και πνευματικής εμπειρίας. Η πίστη είναι το πρώτο βήμα και η πεποίθηση ο απώτερος σκοπός:

Ο Άγιος Αυγουστίνος, ένας μεγάλος χριστιανός μύστης του 5ου αιώνα, εξέφραζε την εσωτερική του ανησυχία με τα εξής αξέχαστα λόγια:

Ω Θεέ μου, έπλασες την ψυχή μου κατ' εικόνα Σου
και τώρα αυτή καίγεται από αγωνία μέχρι να αναπαυθεί κοντά σε Σένα.

Στην αρχή του Μονοπατιού, όταν ψάχνουμε για την Αλήθεια, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την πίστη. Αλλά αυτή η πίστη θα μετατραπεί σε πεποίθηση μόνο όταν

θα έχουμε μια προσωπική εμπειρία από το εσωτερικό Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών που θα μας οδηγήσουν τελικά πίσω στην Πηγή όλου του Φωτός, της Ζωής και της Αγάπης. Τότε, με τη Χάρη του Διδασκάλου γινόμαστε ένα με αυτή την Πηγή και όπως έψαλε ο Γκουρού Νάνακ στο Τζαπ Τζι:

Αυτοί που επικοινωνούν με τον Λόγο
θα ξεκουραστούν από τα βάσανά τους
και τα πρόσωπά τους θα λάμψουν από δόξα.
Αλλά δε θα λυτρωθούν μόνο αυτοί, ω Νάνακ,
αλλά και πολλοί άλλοι θα λυτρωθούν μαζί τους.

Ο Γάμος

Ένας μαθητής ρώτησε: Αν ο μαθητής έχει τον Διδάσκαλό του μέσα στην καρδιά του, πώς μπορεί να υπάρχει χώρος και για κάποιον άλλο, όπως π.χ. για ένα ή μία σύζυγο;

Ο Διδάσκαλος γέλασε και είπε: Η αντίληψη που έχεις για την καρδιά είναι πολύ περιορισμένη. Φαντάζεσαι προφανώς ότι η καρδιά είναι ένα βιολογικό όργανο, μέσα στο σώμα, που έχει το μέγεθος μιας γροθιάς. Και σωστά, αυτό είναι το μέγεθος της καρδιάς όπως το ξέρουν οι γιατροί. Αλλά η καρδιά που έχει μέσα της τον Διδάσκαλο, που είναι γεμάτη με αγάπη γι' αυτόν, μπορείς να φανταστείς πόσο μεγάλη είναι αν σκεφτείς ότι χωράει τον Διδάσκαλο, του οποίου η καρδιά είναι γεμάτη με ολόκληρο το σύμπαν! Αυτή η αγάπη του Διδασκάλου που μέσα από κάθε πόρο του σώματός μας διαποτίζει ολόκληρη την ύπαρξή μας, απλώνει τόσο την καρδιά μας ώστε να έχει χώρο για τον καθένα και πολύ περισσότερο για ένα σύντροφό μας στη ζωή.

Κάποτε, ο Γκουρού Νάνακ επισκέφθηκε το Μουλτάν, μια πόλη γνωστή τα χρόνια εκείνα για τους αγίους και τους μύστες της. Μερικοί απ' αυτούς, που βέβαια δεν είχαν φτάσει και πολύ ψηλά στο Πνευματικό Μονοπάτι, όταν είδαν τον Διδάσκαλο να ζυγώνει, του έστειλαν μια γαβάθα γεμάτη με γάλα ως απάνω, εννοώντας με αυτή τους τη χειρονομία ότι η πόλη ήταν ήδη γεμάτη με αγίους και ότι δεν υπήρχε χώρος για κανέναν άλλο. Ο Γκουρού Νάνακ έβαλε ένα λουλούδι γιασεμί πάνω στο γάλα και έστειλε τη γαβάθα πίσω με το λουλούδι να επιπλέει πάνω στο γάλα.

Όταν ο Διδάσκαλος βρίσκεται μέσα στην καρδιά μας, είναι σε μια μορφή τόσο ελαφριά, τόσο απλή, τόσο ευωδιαστή, που δεν παίρνει καθόλου χώρο, όπως το λουλούδι του Γκουρού Νάνακ. Διαποτίζει κάθε πόρο, κάθε τρίχα του σώματός μας, σαν την ευωδιά του γιασεμιού, με τρόπο ανεπαίσθητο και όχι φορτικό. Η αγάπη του δεν πιάνει καθόλου χώρο γι' αυτό και δεν μπορεί να περιοριστεί με κανένα τρόπο. Μπορούμε να αισθανθούμε την αγάπη για τον Διδάσκαλο, αλλά δεν μπορούμε να τη μετρήσουμε.

Οι δύο σύζυγοι έχουν ένα διαφορετικό ρόλο στη ζωή. Ο ρόλος τους είναι να επιδιώξουν να γίνουν ένα, μέσα σ' ένα πνεύμα αγάπης και αφοσίωσης στον Διδάσκαλο και να ακολουθήσουν τις εντολές του με ζήλο. Το Γκουρμπάνι μας λέει ότι οι δύο σύντροφοι είναι σαν το λάτρη και τον αιώνιο Σύζυγο, δύο σώματα με μία ψυχή, ενώ ο Άγιος Παύλος, διαβάζουμε στην Αγία Γραφή, ότι έδωσε την εξής εντολή στους Εφεσίους:

> *«Οι άντρες αγαπάτε τας γυναίκας σας, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν, και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, δια να αγιάση αυτήν, καθαρίσας με το λουτρόν του ύδατος δια του λόγου».*

Οι δύο σύντροφοι στη ζωή είναι σαν δύο αρμονικοί ήχοι που βγαίνουν από μία φλογέρα. Η φλογέρα αυτή έχει σαν σκοπό την επικοινωνία της ψυχής με τον Δημιουργό. Οι σχέσεις μεταξύ των συζύγων πρέπει να κατατείνουν σε ένα διπλό σκοπό. Πρώτα, να εκπληρώσουν τα γήινα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις τους και δεύτερο,

να εκπληρώσουν τα καθήκοντά τους όσον αφορά το Πνευματικό Μονοπάτι. Αυτές οι δύο πλευρές του γάμου, η φυσική και η πνευματική, θα πρέπει να ακολουθηθούν από τους δύο συντρόφους με μεγάλη αφοσίωση στον Διδάσκαλο και με πόθο για την ευσπλαχνία και την αγάπη του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτός τελικά θα τελέσει κάποτε τον τελικό τους γάμο με τον Παντοδύναμο. Οι δύο σύντροφοι στο γάμο θα πρέπει να ενώσουν τις προσπάθειές τους και να βοηθήσουν ο ένας τον άλλο στα καθημερινά τους προβλήματα. Και όσον αφορά μεν στον πνευματικό τομέα, θα πρέπει να στοχεύουν μαζί, με όλη τη θέρμη και όλο το ζήλο τους στην επίτευξη του τελικού σκοπού, δηλαδή στον πνευματικό γάμο της ψυχής τους με την Υπερψυχή. Όσον αφορά δε το φυσικό τομέα, οι δύο σύντροφοι θα πρέπει να βοηθούν ο ένας τον άλλο και να συμμετέχουν στις χαρές και στις λύπες της ζωής. Ακόμα, καθώς θα προοδεύουν στο Πνευματικό Μονοπάτι και θα στηρίζουν ο ένας τον άλλο στις κακουχίες και τις αρρώστιες, θα πρέπει να μάθουν να δέχονται καθετί που θα τους συμβαίνει σαν ένα δώρο και σαν τη γλυκιά θέληση του Θεού. Όταν δεχόμαστε ό,τι μας δίνει ο Θεός σαν δώρο, δε νιώθουμε ποτέ άγχος και απελπισία.

Το καθήκον κάθε συντρόφου είναι, να είναι εναρμονισμένος με τις ανάγκες τού άλλου και να προσφέρει τη βοήθεια και τη συμπαράστασή του χωρίς λόγια και χωρίς επίδειξη, σε μία ατμόσφαιρα αγάπης και αφοσίωσης. Αυτός είναι ένας καλός τρόπος για να μπορέσουμε να προοδεύσουμε σ' αυτό το Αιώνιο Μονοπάτι που οδηγεί πίσω στο Αληθινό μας Σπίτι.

Κάθε σύντροφος, χωρίς να κατακρίνει καθόλου τον άλλο, θα πρέπει να αποτελεί παράδειγμα ηθικής ζωής και απόλυτης υπακοής στις εντολές του Διδασκάλου. Θα πρέπει και οι δύο να κάνουν αυτοέλεγχο πριν πέσουν να κοιμηθούν το βράδυ και να αφιερώνουν χρόνο για τις πνευματικές τους ασκήσεις, όπως μας έχει συστήσει ο Διδάσκαλος. Ο σύντροφός μας είναι ο καθρέφτης μας και πολλές φορές βλέπουμε πολύ καθαρά μέσα σ' αυτό τον καθρέφτη τα δικά μας λάθη να καθρεφτίζονται μπροστά στα μάτια μας. Η έγγαμη ζωή είναι ομαλή και ευτυχισμένη όταν ο κάθε σύντροφος δείχνει υπομονή και ελέγχει τις πράξεις του, όταν υπάρχει αμοιβαία στοργή και σεβασμός. Θα πρέπει να ξεπεράσουμε τις μικροδιαφορές τού χαρακτήρα μας και να ακολουθήσουμε μια σεμνή και ενάρετη ζωή, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να διαποτίσουμε τον εαυτό μας με την αγάπη του Διδασκάλου.

Οι δύο σύζυγοι πρέπει να λειτουργούν στη ζωή σαν τους δύο τροχούς της άμαξας, για να υπάρχει αρμονία. Θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε το καθετί με τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου και να προχωρούμε μαζί, ενωμένοι, προσευχόμενοι σε κάθε μας βήμα για την ευσπλαχνία και την ευλογία του.

Επειδή το Πνευματικό Μονοπάτι είναι μονοπάτι αρμονίας, το να έχουμε ένα σύζυγο στο ταξίδι μας μέσα στη ζωή που να προοδεύει αρμονικά και συγχρόνως να βοηθάει και τις δικές μας προσπάθειες, χωρίς να παρεμβάλλεται όμως στις προσωπικές μας δραστηριότητες στο Μονοπάτι, είναι μια μεγάλη ευλογία.

Αυτές είναι λοιπόν οι δύο πλευρές της έγγαμης ζωής, που παίζουν ένα πολύ σπουδαίο ρόλο στην πνευματική μας πρόοδο. Επειδή το αόρατο χέρι του Θεού φέρνει σε ένωση τους δύο συντρόφους στη ζωή, αυτοί θα πρέπει να εναρμονιστούν ο ένας με τον άλλο εγκαταλείποντας το μικρό εαυτό τους και υιοθετώντας τις αρετές του πνεύματος. Με τη χάρη του Διδασκάλου, εάν τα δύο σώματα γίνουν μία ψυχή όπως συμβολικά περιγράφεται στο Γκουρμπάνι, οι δύο σύντροφοι θα περάσουν ανέπαφοι από τα βάσανα και τις δυσκολίες της ζωής και θα ταξιδέψουν σ' αυτό το ευλογημένο Μονοπάτι γεμάτοι ευτυχία και θεία ευδαιμονία. Ο γάμος, όπως και το πνευματικό ταξίδι,

είναι μια ευλογία της φύσης, ένα δώρο του Ανώτατου Πατέρα και αυτοί που λαβαίνουν αυτό το διπλό δώρο έχουν να επωφεληθούν απ' αυτό, όχι μόνο σ' αυτόν αλλά και στον άλλο κόσμο.

Μιλούσαμε αρχικά για την καρδιά. Αν εξετάσουμε το θέμα παραπέρα, θα δούμε ότι η καρδιά στο μυστικισμό συμβολίζει την αγάπη, κι αυτή την ίδια την ψυχή. Η καρδιά για την οποία μιλούν οι Άγιοι δεν είναι ένας μυς μέσα στο στήθος μας, αλλά το ίδιο το κέντρο της ύπαρξής μας, που βρίσκεται ανάμεσα στα δύο φρύδια και λίγο πίσω από τα μάτια. Εκεί βρίσκεται η πραγματική καρδιά των Αγίων, γιατί εκεί βρίσκεται η έδρα της ψυχής. Αυτή η καρδιά είναι η εστία της αγάπης κι αυτή η αγάπη είναι η ουσία της ψυχής και συγχρόνως ο σύνδεσμος μεταξύ της ψυχής και του Θεού. Όταν η αγάπη δουλεύει αρμονικά μέσα σ' ένα γάμο, τότε εξοφλείται το καρμικό χρέος των συζύγων. Τότε είναι έτοιμη αυτή η μία ψυχή μέσα στα δύο σώματα να συνεχίσει το υπόλοιπό της ταξίδι, μέσα στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, μέχρι που η ένωση με την Υπερψυχή θα σημειώσει το τέλος του πνευματικού ταξιδιού και την αρχή του πνευματικού γάμου.

Ένας μαθητής ρώτησε: Αν ο γάμος γίνεται στον ουρανό, όπως συμβολικά λέει ο Διδάσκαλος, και ο άντρας ή η γυναίκα πεθάνει σε νεαρή ηλικία, ο δε σύντροφος που ζει αποφασίσει να ξαναπαντρευτεί, θα είναι και ο δεύτερος γάμος έγκυρος στον ουρανό;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Μπορώ να σου πω μόνο αυτό που ανέφεραν σε σχετική ερώτηση πολλές φορές και οι δυο Μεγάλοι Διδάσκαλοι. «Ο γάμος γίνεται στον ουρανό και οι σύζυγοι ενώνονται την προκαθορισμένη στιγμή. Από κει και πέρα, η ζωή τους είναι ενωμένη με κάποιον ειδικό τρόπο και αυτός είναι ο αυθεντικός γάμος». Είχα ακούσει στο παρελθόν πολλούς να ρωτάνε τους δύο Διδασκάλους για να ξαναπαντρευτούν, σε περιπτώσεις που είχε πεθάνει ο σύντροφός τους και οι δυο Διδάσκαλοι δεν το ενέκριναν. Έλεγαν πάντοτε όχι. Γενικά, δεν ενέκριναν το δεύτερο γάμο.

Ιστορικά αναφέρονται περιπτώσεις που μερικοί άγιοι και Διδάσκαλοι ακόμα παντρεύτηκαν πάνω από μία φορά και όταν κάποιοι ανέφεραν αυτό το γεγονός στον Διδάσκαλο Κιρπάλ, εκείνος έλεγε: «Ναι, το έχω υπόψη μου» και συνέχιζε: «Τα μάτια του κόσμου βλέπουν τα φαινόμενα του φυσικού κόσμου μόνο και δεν μπορούν να δουν αν υπάρχει αυτή η ειδική σχέση του πρώτου γάμου μεταξύ των συζύγων και σε ένα δεύτερο γάμο και, αν συμβαίνέι αυτό, δε γνωρίζουν κάτω από ποιες εξαιρετικές συνθήκες». Κανονικά λοιπόν οι Διδάσκαλοι ευνοούν μόνο ένα γάμο και αυτοί προφανώς γνωρίζουν καλύτερα. Όμως υπάρχουν και εξαιρέσεις, αλλά εγώ εδώ μιλάω για το γενικό κανόνα.

Ο μαθητής ξαναρώτησε: Μήπως μία εξαίρεση θα ήταν η περίπτωση που ο σύζυγος σκοτωθεί στον πόλεμο και η γυναίκα είναι ακόμα πολύ νέα;

Ο Διδάσκαλος απάντησε ως εξής: Στην περίπτωση που ανέφερες, ο δεύτερος γάμος δεν είναι παρά μια κοινωνικοπολιτική αναγκαιότητα και τίποτα άλλο. Κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου, όταν υπήρξε έλλειψη ανδρών, μερικές χώρες διαστρέβλωσαν ηθελημένα το νόημα των γραφών προκειμένου να ενθαρρύνουν τους πολλαπλούς γάμους και να αυξήσουν το έμψυχο δυναμικό τους. Αυτό όμως είναι πολιτικό και όχι πνευματικό πρόβλημα.

Θα πρέπει να καταλάβετε ένα πολύ απλό θέμα. Στην περίπτωση που οι σύζυγοι είναι και οι δύο μαθητές ενός Τέλειου Διδασκάλου, οι σεξουαλικές σχέσεις έχουν θέση μέχρι να ολοκληρωθεί η οικογένεια. Στη συνέχεια, ο γάμος θα μετατραπεί σε μία αγνή σχέση, σε μία φιλική σχέση. Με αυτή τη λογική, πώς μπορούμε να μιλήσουμε

για περισσότερους γάμους; Είναι ένα απλό θέμα, πολύ λεπτό, αλλά ελπίζω να το καταλάβετε.

Οι εξαιρέσεις στις οποίες αναφέρονται οι Διδάσκαλοι έχουν σχέση με την κατάσταση κάθε καρδιάς και με έντονες επιθυμίες που δημιουργούν αντίστοιχο κάρμα. Στις περιπτώσεις αυτές, η φυσική αγάπη μετατρέπεται σε κάτι ουράνιο και θεϊκό που αντανακλά τη Θεότητα στην πιο αγνή της μορφή.

Προϋπόθεση για να μπορέσουν δύο σύζυγοι να προχωρήσουν ομαλά, ενωμένοι βήμα-βήμα στο Μονοπάτι των Διδασκάλων, είναι να μετατρέψουν το γάμο τους σε μια τελείως αγνή σχέση και να βοηθήσει ο ένας τον άλλο να πραγματοποιήσει τον αληθινό πνευματικό γάμο με το Θεό. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε να λέει ότι: «Η αγάπη που ξεκινά απ' τη σάρκα και τελειώνει στο πνεύμα είναι η πραγματική αγάπη». Κατά κανόνα, λοιπόν, και οι δύο Διδάσκαλοι ποτέ δεν ενεθάρρυναν ένα δεύτερο γάμο.

Κάποιος άλλος ρώτησε: Αν ο ένας από τους συζύγους δεν είναι μυημένος και θεωρεί ότι έχει δικαίωμα να έχει σεξουαλικές σχέσεις με τον άλλο σύντροφο που είναι μυημένος, πώς θα πρέπει να συμπεριφέρεται ο τελευταίος;

Στην περίπτωση αυτή, απάντησε ο Διδάσκαλος, δε θα πρέπει ο μυημένος αδελφός να επιβάλλει τις απόψεις του, διότι έχει μεγάλη σημασία η οικογενειακή ευτυχία. Η έννοια της οικογενειακής ευτυχίας είναι ταυτόσημη με την προσαρμογή και την ανεκτικότητα. Όταν δύο άνθρωποι είναι συνδεδεμένοι με τους ιερούς δεσμούς του γάμου, θα πρέπει να υπάρχει αμοιβαία κατανόηση, σεβασμός και αγάπη μεταξύ τους. Αν συμπεριφερόμαστε με αγάπη και στοργή στο σύντροφο της ζωής μας, τότε με τον καιρό θα αλλάξει η καρδιά του. Αν κάνουμε το διαλογισμό μας τακτικά και αν ακτινοβολούμε την αγάπη του Διδασκάλου, χωρίς να την επιβάλλουμε στο σύντροφό μας, τότε είναι φυσικό ότι αυτό γρήγορα θα τον επηρεάσει. Αν ακολουθούμε τις εντολές του Διδασκάλου σχολαστικά, κάτω από όλες τις συνθήκες και σε όλες τις περιπτώσεις, τότε ο καθένας δίπλα μας θα εκτιμήσει τον τρόπο που σκεφτόμαστε. Πρέπει να έχουμε υπομονή και αγάπη και να μην προσπαθούμε να επιβάλλουμε τις απόψεις μας στο σύντροφό μας.

Κάποιος άλλος μαθητής ρώτησε τον Διδάσκαλο: Αν και οι δύο σύντροφοι είναι μυημένοι, αλλά μόνο ο ένας ακολουθεί το Μονοπάτι, πώς θα πρέπει να συμπεριφέρεται αυτός που ακολουθεί το Μονοπάτι προς αυτόν που δεν το ακολουθεί;

Ο Διδάσκαλος τότε είπε τα εξής: Αυτός που ακολουθεί το Μονοπάτι με αφοσίωση, θα λύσει το πρόβλημα της ζωής και του θανάτου όταν ανυψωθεί τελικά πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα, όταν διασχίσει τις ανώτερες πνευματικές περιοχές και γίνει ένα με τον Διδάσκαλο. Τότε γίνεται ο ίδιος η προσωποποίηση της αγάπης, η προσωποποίηση της ανιδιοτελούς προσφοράς και της ταπεινοφροσύνης. Αν εκείνος ακτινοβολεί αυτές τις θεϊκές αρετές, τότε αυτό θα επηρεάσει το σύντροφό του που θα γυρίσει αυτόματα στο Μονοπάτι. Σας επαναλαμβάνω ότι η ευτυχία είναι συνώνυμη και ταυτόσημη με την προσαρμογή και την ανεκτικότητα και ότι με την υπομονή μπορούμε να κατορθώσουμε τα πάντα. Ο σύντροφός μας μπορεί να μην ανταποκριθεί αρχικά, αλλά με την ιδιαίτερη φροντίδα και ανοχή, με την αγάπη και την ταπεινοφροσύνη που θα δείξουμε, θα τον βοηθήσουμε να επιστρέψει στο Μονοπάτι του ΣαντΜατ. Οι θεϊκές αρετές εξαγνίζουν τον άνθρωπο και, διαμέσου της ακτινοβολίας και της φόρτισής του, εξαγνίζεται και ο σύντροφός του. Η αγάπη σου και ο σεβασμός σου, η φροντίδα σου και η ανεκτικότητά σου, η υπομονή σου και η κατανόησή σου θα αμειφθούν και με τον καιρό θα βρεις το σύντροφό σου να ακολουθεί το Μονοπάτι. Το

Μονοπάτι των Διδασκάλων μάς διδάσκει τη σταθερότητα στη ζωή μας, που χωρίς αυτή δεν υπάρχει πιθανότητα να προχωρήσουμε. Διδάσκει ακόμα να αποφεύγουμε τους πρόσκαιρους έρωτες, να αναπτύξουμε μια σταθερή αγάπη για το σύντροφό μας και να ζούμε μια ηθική ζωή με ταπεινοφροσύνη. Ακολουθώντας αυτές τις αρχές είναι βέβαιο ότι κι εμείς οι ίδιοι θα αλλάξουμε, αλλά μετά από λίγο θα δούμε τις ίδιες μεταβολές και στο σύντροφό μας. Υπάρχουν δυσκολίες σε όλους τους γάμους και στην αρχή θα πρέπει να προσαρμοστούμε χωρίς πίκρα, αλλά με τρυφερότητα και κατανόηση. Στο τέλος, όλα θα πάνε καλά.

Όσοι ακολουθούν αυτό το Μονοπάτι και είναι παντρεμένοι, έχουν τη δυνατότητα να μετατρέψουν το σπίτι τους σε παράδεισο που να υπάρχει πάντα μια θεϊκή ατμόσφαιρα. Μόνο ο Θεός μπορεί να ενώσει δύο ψυχές και μόνο ο Θεός μπορεί να τις χωρίσει. Γι’ αυτόν το λόγο, οι Διδάσκαλοι δεν εγκρίνουν τα διαζύγια. Πιστεύουν στην ένωση και όχι στο χωρισμό. Αυτοί που ακολουθούν το Πνευματικό Μονοπάτι θα πρέπει να προσπαθήσουν να ξεπεράσουν κάθε δυσκολία, με στοργή, υπομονή και ανεκτικότητα, ζητώντας την καθοδήγηση και τη χάρη του Διδασκάλου. Στο τέλος, το χάος θα μετατραπεί σε αρμονία, η κόλαση σε παράδεισο και η προηγούμενη οικογενειακή ευτυχία θα ξαναρθεί σαν παντοτινή ευδαιμονία. Οι πιο πάνω αρετές μπορούν να μετατρέψουν ακόμα και τους πιο ακλόνητους άπιστους σε πιστούς και τους πιο αμαρτωλούς σε ενάρετους. Τότε θα ανθίσει η οικογενειακή ζωή και θα ευωδιάζει ευδαιμονία. Όταν υπάρχει χαρά στο σπίτι, όλα εξελίσσονται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Οι δυσκολίες της καθημερινής ζωής ξεπερνιούνται και τα εμπόδια στο Πνευματικό Μονοπάτι υπερνικούνται, έτσι ώστε να φτάσουμε στο Σκοπό μας σε πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα.

Τώρα θα σας περιγράψω πώς κανόνισε τα του γάμου μου ο πατέρας μου, Διδάσκαλος Κιρπάλ. Στην Ινδία, είναι έθιμο να αποφασίζουν οι γονείς το γάμο των παιδιών τους. Όταν λοιπόν άρχισα να εργάζομαι για πρώτη φορά σε κάποια κυβερνητική υπηρεσία, αφού τελείωσα το κολέγιο στις αρχές του 1940, ήμουν τότε 22 ετών περίπου και έμενα στο Δελχί. Μια μέρα, έλαβα ένα γράμμα από το σεβαστό μου πατέρα που εκείνο τον καιρό ζούσε στη Λαχώρη. Στο γράμμα μου έγραφε: «Την επόμενη φορά που θα έρθεις εδώ, σε παρακαλώ, φέρε την καλύτερή σου φορεσιά και θα προσπαθήσουμε να σου βρούμε και μία άλλη φορεσιά». Ακριβώς τι εννοούσε στο γράμμα δεν το κατάλαβα, ήξερα ότι στη Λαχώρη είχα αφήσει μερικές φορεσιές που μου είχε αγοράσει ο ίδιος ο Διδάσκαλος όταν ήμουν ακόμα φοιτητής και σχημάτισα την εντύπωση ότι ή θα μου έδινε μια απ’ αυτές ή θα μου αγόραζε μια καινούρια φορεσιά. Επειδή από μικρό παιδί είχα μάθει να ακολουθώ πιστά ό,τι έλεγε ο πατέρας μου και να κάνω χωρίς συζήτηση ό,τι μου ζητούσε, το επόμενο Σαββατοκύριακο φόρεσα τα πιο καλά μου ρούχα και πήρα το τρένο για τη Λαχώρη. Στο σταθμό της Λαχώρης είχα την ευχάριστη έκπληξη να δω τον πατέρα μου να με περιμένει, πράγμα που μου φάνηκε κάπως παράξενο. Στο δρόμο για το σπίτι με ρώτησε τι γνώμη έχω για το γάμο. Εγώ απάντησα ότι ήμουν πολύ νέος, ότι ο μισθός μου ήταν πολύ μικρός ακόμα για να συντηρήσω οικογένεια και ότι, εν πάση περιπτώσει, θα προτιμούσα να περιμένω λίγο καιρό πριν λάβω κάποια απόφαση για γάμο.

Εκείνος τότε μου είπε: «Όπως σου έγραψα στο γράμμα μου, πάνω σ’ αυτό το θέμα, ένα καινούριο μέλος στην οικογένειά μας, θα φέρει τη δική της καλή τύχη στη ζωή και την εργασία σου».

Εγώ απόρησα. «Πατέρα, του λέω, δε μου ανέφερες τίποτα σχετικό στο γράμμα που μου έστειλες».

«Το διάβασες με προσοχή το γράμμα μου;» ρώτησε.

«Ναι, του λέω, και ευτυχώς, το έχω μαζί μου».

«Τότε ξαναδιάβασέ το, σε παρακαλώ, και θα δεις πως σου έγραφα να φέρεις την καλύτερή σου φορεσιά, γιατί θα σου προμηθεύσουμε και μια άλλη» (του γαμπρού).

Ήξερα ότι ο Αγαπημένος μου πατέρας είχε ένα πολύ λεπτό χιούμορ και συχνά έκανε λογοπαίγνια κι αυτό ήταν ένα λογοπαίγνιο, που χάνει κάπως τη φρεσκάδα του όταν μεταφέρει κανείς το διάλογο από τα ινδικά στα αγγλικά.

Με αυτό λοιπόν τον τρόπο, ο πατέρας μου κανόνισε να πάρω τη σύντροφο τής ζωής μου και τα προφητικά του λόγια βγήκαν σωστά, όταν δύο βδομάδες μετά τον αρραβώνα μου έλαβα μία αναπάντεχη και πρωτοφανή αύξηση, που σχεδόν τριπλασίασε το μισθό μου.

Επειδή, μέχρι σήμερα, νομίζω ότι πέρασα μία ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή, θα ήθελα να σας αναφέρω τις συμβουλές που μας έδωσε ο Αγαπημένος Διδάσκαλος, και που ακολουθήσαμε εγώ και η σύζυγός μου, αμέσως μετά το γάμο μας.

Το πρώτο πράγμα που μας συνέστησε ήταν να προσπαθήσουμε να προσαρμοστούμε μεταξύ μας και να επιδιώκουμε να καλύπτουμε ο ένας τις αδυναμίες του άλλου. Μας είπε ακόμα, όταν έχουμε διαφορά απόψεων, με κανένα τρόπο να μην προσπαθούμε να επιβάλλουμε τις απόψεις μας, αλλά να επιδιώκουμε σε κάθε περίσταση να βλέπουμε την άποψη του άλλου και να προσπαθούμε να προσαρμοστούμε σε αυτή. Ο καθένας, έλεγε, έχει τις αδυναμίες του, που, αντί να του τις υπενθυμίζουμε υποτιμητικά, θα είναι καλύτερα να διαλέγουμε την κατάλληλη στιγμή και να του τις αναφέρουμε, προσπαθώντας να μην τον πληγώσουμε. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία.

Μας εξήγησε επίσης, ότι άμα έχουμε μικροδιαφορές θα πρέπει να καθόμαστε μαζί, με αγάπη και να προσπαθούμε να συμβιβαστούμε, χωρίς να μεταφέρουμε τις διαφορές μας σε τρίτους και να περιμένουμε απ' αυτούς να μας δικαιώσουν. Στην περίπτωση τη δική μας, ο Διδάσκαλος είχε την καλοσύνη να κάνει μια εξαίρεση. Μας είπε ότι αν δεν είμαστε κάποτε ικανοί να συμφιλιωθούμε, θα μπορούσαμε να απευθυνθούμε σ' αυτόν κι εκείνος θα μας έδινε τη λύση. Αυτό ήταν φυσικά μια ειδική χάρη, μια χάρη του Διδασκάλου προς τους μαθητές του.

Γενικά, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ήταν πολύ αυστηρός στα θέματα του γάμου. Συνιστούσε τα ζευγάρια να κάθονται μόνα τους και με αγάπη να λύνουν κάθε πρόβλημα που ανακύπτει στο σπίτι τους, με ανεκτικότητα και κατανόηση. Ακόμα, έλεγε, να προσπαθούμε να περνάμε τις νύχτες στο σπίτι μας, κάνοντας μεταξύ μας συντροφιά, γιατί μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσαμε να αποφύγουμε τυχόν περιπλοκές στις σχέσεις μας. Τέλος, σ' εκείνο που έδινε ιδιαίτερη σημασία ήταν η τήρηση της αγνότητας. Οι απόψεις του ήταν σύμφωνες και ταυτόσημες με τις διδασκαλίες των γραφών και τις υποδείξεις των Διδασκάλων. Η αγνότητα στο γάμο είναι μία πολύ σπουδαία, αναγκαία και απαραίτητη προϋπόθεση για την πρόοδο στο Πνευματικό Μονοπάτι. Η αμοιβαία αφοσίωση των συζύγων δε θα πρέπει να βασίζεται στην ικανοποίηση φυσικής έλξης ή πόθου. Τα ζευγάρια, αφού αποκτήσουν ένα ή δύο παιδιά, θα πρέπει να έχουν απόλυτη αποχή. Αν θέλουν να έχουν ένα παιδί, θα πρέπει να έχουν συζυγικές σχέσεις ορισμένες μέρες το μήνα, ώσπου να συλληφθεί το παιδί. Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και ως το τέλος της γαλουχίας δε θα πρέπει να έχουν γενετικές σχέσεις. Αν ένα ζευγάρι έχει ένα ή δύο παιδιά κατ' αυτόν τον τρόπο, η πνευματική τους πρόοδος δε θα επιβραδυνθεί καθόλου.

Ο Σουάμι Ραμ Τίρθα έφτασε στο σημείο να πει ότι «όσο οι σύζυγοι δε μαθαίνουν να ζουν μια σεμνή και ενάρετη ζωή σαν αδέλφια, δεν πρέπει να ελπίζουν ότι θα προοδεύσουν στο Μονοπάτι του Θεού».

Η εγκράτεια δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τον έλεγχο του σώματος. Πρώτα έρχεται ο έλεγχος του νου. Πρέπει να υπάρχει εγκράτεια στη σκέψη πριν να υπάρξει εγκράτεια στο σώμα. Ο άνθρωπος που έχει διαρκώς τις αισθησιακές απολαύσεις στο νου του δεν είναι αγνός άνθρωπος. Εγκράτεια δεν είναι μόνο η αποφυγή ερωτικών πράξεων, αλλά και αποφυγή ερωτικών σκέψεων και λόγων. Αυτός είναι και ο λόγος που στο καθημερινό ημερολόγιο αυτοελέγχου υπάρχουν κάτω από τη λέξη αγνότητα τρεις υποδιαιρέσεις. Αυτός που βασανίζεται από λάγνες σκέψεις, θα πρέπει να επαναλαμβάνει τα πέντε φορτισμένα Ονόματα και να φέρνει στο νου του τη γλυκιά μορφή του Διδασκάλου. Αυτό θα τον βοηθήσει σε μεγάλο βαθμό. Το αποτελεσματικότερο όμως είναι να έρθουμε σε μία απευθείας επαφή με τη Μουσική των Σφαιρών και με το εξαγνιστικό εσωτερικό Φως. Η δύναμη που αποκτάει κανείς μ' αυτή την επαφή είναι τεράστια και ικανή να σβήσει και την πιο τρομακτική φωτιά.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο γάμος δεν είναι μια λύση για την ικανοποίηση των κατωτέρων επιθυμιών μας. Είναι μια συντροφιά, μια φιλία που κάνει ικανούς δυο ανθρώπους να ξεπεράσουν τα εμπόδια στο ταξίδι της ζωής και να τους φέρει γρήγορα πίσω την αγκαλιά του Πατέρα. Ασυμβίβαστες ιδιοσυγκρασίες θα πρέπει να κατατείνουν σε αμοιβαία προσαρμογή. Ο γάμος δεν είναι σαν να ψωνίζουμε σ' ένα μαγαζί κάποιο σαπούνι, το οποίο μπορούμε, αν δε μας αρέσει η μυρωδιά του, να το πετάξουμε. Στο Μονοπάτι του Σαντ Ματ υπάρχει μόνο ένας γάμος και όταν παντρευτείς, μένεις για πάντα παντρεμένος. Όταν οι σύζυγοι αποφασίσουν να συναντηθούν για να κάνουν παιδιά, θα πρέπει να είναι γεμάτοι με αγάπη για τον Διδάσκαλό τους και θα πρέπει να επαναλαμβάνουν τα Ιερά Ονόματα που τους έχουν δοθεί την ώρα της μύησης.

Ένα παιδί που έχει συλληφθεί κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας γλυκιάς ενθύμησης του Διδασκάλου, θα είναι ένα θεϊκό παιδί. Θα είναι ένα λαμπρό φως αθωότητας και θα έχει κληρονομήσει θεϊκές αρετές. Ένα παιδί που έχει γεννηθεί από πάθος θα κληρονομήσει το πάθος. Έτσι, οι αδελφοί που επιδιώκουν απρόσκοπτη και γρήγορη πρόοδο σ' αυτό το Μονοπάτι, θα πρέπει να έχουν όλα αυτά υπόψη τους.

Τα Ναρκωτικά

Υπάρχει ένας συγκεκριμένος λόγος που οι Διδάσκαλοι μάς συνιστούν να μη χρησιμοποιούμε παραισθησιογόνες ουσίες και ναρκωτικά. Ο λόγος είναι ότι οι ουσίες αυτές αμβλύνουν τη συνειδητότητά μας, την οποία όχι μόνο πρέπει να διατηρήσουμε αλλά και να την αναπτύξουμε όσο το δυνατόν περισσότερο, με το να την αποσπάσουμε από το νου και την ύλη. Τα ναρκωτικά, όπως και το οινόπνευμα, μας εμποδίζουν να φτάσουμε στον απώτερο σκοπό μας στο Πνευματικό Μονοπάτι, αλλά επιπροσθέτως έχουν και δυσμενή επίδραση και στη σωματική υγεία.

Μερικοί που παίρνουν παραισθησιογόνα φάρμακα λένε ότι βλέπουν φως και ότι αισθάνονται να πετάνε στον αέρα. Αλλά... πόσο διαρκεί αυτό και πόσο ωφελούνται απ’ αυτό;

Κάποτε, είδα κάτι νεαρούς που είχαν πάει σε μια δεξίωση γάμου και που, για αστείο, τους είχαν βάλει χασίς μέσα στο ποτό τους. Όταν γύρισαν σπίτι τους, άρχισαν να τρώνε με φοβερή λαιμαργία. Ο καθένας τους έφαγε όσο θα έτρωγαν κανονικά πέντε άνθρωποι. Βλέπετε, κάτω από την επήρεια αυτών των φαρμάκων διαστρεβλώνεται η συνειδητότητα των ανθρώπων και έτσι άλλοι τρώνε ασύστολα, άλλοι, όταν κάποιος γελάει, αρχίζουν κι αυτοί να γελάνε ή όταν αρχίσει να κλαίει, κλαίνε. Έχω δει ο ίδιος ανθρώπους σ’ αυτή την κατάσταση να γελάνε ή να κλαίνε με τις ώρες. Ακόμα, κάτω από την επίδραση των ναρκωτικών, πολλοί γίνονται ευερέθιστοι και μερικοί ακόμα αρχίζουν να τσακώνονται. Αλλά και όσοι στα αρχικά στάδια, με τη χρήση των ουσιών αυτών, έρχονται σε μια ευχάριστη κατάσταση, όταν ξαναποκτήσουν την κανονική τους συνειδητότητα, υφίστανται τις παρενέργειες των φάρμακων, που είναι πόνοι στο σώμα, απομόνωση και κατάθλιψη. Ακόμα, τη στιγμή που περνάει η λεγόμενη μέθη που προκαλούν οι παραισθησιογόνες ουσίες, έχουν ανάγκη ή μάλλον έχουν την καταναγκαστική παρόρμηση να προμηθευτούν και να ξαναπάρουν αυτές τις ουσίες έναντι πάσης θυσίας. Τα ίδια φαινόμενα παρατηρούνται και σε ασθενείς που παίρνουν ορισμένα φάρμακα. Τη στιγμή που σταματάει η επενέργεια του φάρμακου, γίνονται νευρικοί, φιλόνικοι και απλησίαστοι. Γενικά, τα ναρκωτικά είναι βλαβερά για το σώμα, για το νου και ακόμα για την ψυχή, γιατί καταπνίγουν την ψυχή και καταστρέφουν τις ζωτικές λειτουργίες ολόκληρου του οργανισμού.

Πολλά έχουν γραφτεί για το L.S.D. Μερικοί άνθρωποι που είχαν κάνει μεγάλη χρήση αυτού του ναρκωτικού έρχονταν στον Αγαπημένο Διδάσκαλο. Είχα δει αρκετούς απ' αυτούς που είχαν χάσει τη διανοητική τους ισορροπία. Μερικοί απ’ αυτούς έλεγαν ότι τα ναρκωτικά αναπτύσσουν τη διάνοια, αλλά και αν ακόμα ήταν έτσι, το θέμα είναι ότι δεν αναπτύσσεται η συνειδητότητά τους, δεν απελευθερώνονται από τα προβλήματά τους και δεν οδηγούνται σε διαρκή ευτυχία.

Όταν πρόκειται να κάνουμε κάποια εγχείρηση, ο γιατρός μας χορηγεί κάποιο αναισθητικό φάρμακο για να χάσουμε τις αισθήσεις μας. Αντίθετα όμως, στο Πνευματικό Μονοπάτι θα πρέπει όχι μόνο να μην αμβλύνουμε τη συνειδητότητά μας, αλλά αντίθετα να την αναπτύξουμε στο έπακρο. Τα ναρκωτικά βλάπτουν, εξασθενούν και καταστρέφουν τη συνειδητότητα και ο Αγαπημένος Διδάσκαλος τα ονόμαζε «θάνατο της ψυχής».

Κάθε ουσία που αμβλύνει τη συνειδητότητα, εκτός από την τοξική επίδραση που έχει στο υλικό σώμα, δημιουργεί μια εξάρτηση και μια υποδούλωση της διάνοιας και καθιστά το χρήστη σταδιακά ανίκανο για εργασία.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η χρήση των ναρκωτικών, των παραισθησιογόνων και του οινοπνεύματος έχει βλαπτική επίδραση και στα τρία στοιχεία που αποτελούν τον άνθρωπο, δηλαδή το σώμα, το νου και το πνεύμα.

Στην Ινδία σήμερα, η νεολαία άρχισε να κάνει χρήση ναρκωτικών και η κατάσταση στα πανεπιστήμια είναι πολύ άσχημη. Είναι ένα μεγάλο σύγχρονο πρόβλημα για τους γονείς και τους γιατρούς. Πολλοί νέοι που έπαιρναν L.S.D. και άλλα ναρκωτικά έρχονταν στον Διδάσκαλο Κιρπάλ για να τους βοηθήσει να απαλλαγούν απ’ αυτή τη δουλεία και πολλοί ήταν πράγματι αυτοί που τελικά το κατόρθωσαν. Ο Διδάσκαλος στερεότυπα τούς επαναλάμβανε ότι μία κακή συνήθεια που μειώνει τη συνειδητότητα αποτελεί εμπόδιο για τον απώτερο σκοπό της ανθρώπινης ζωής και ύπαρξης. Ο σκοπός αυτός είναι η απελευθέρωση της ψυχής, που είναι μία μονάδα συνειδητότητας, από τα δεσμά της διάνοιας και της ύλης. Μόνον όταν η ψυχή σπάσει αυτά τα δεσμά μπορεί να περάσει στα ανώτατα επίπεδα και να έχει επικοινωνία με το Θεό που είναι η Πανσυνειδητότητα.

Έχω συναντήσει τουλάχιστον εκατό ανθρώπους που παίρνουν ναρκωτικά και γνωρίζω ακόμα περισσότερους, κυρίως λογοτέχνες, που πίνουν. Πιστεύεται από ορισμένους ότι η ποίηση γράφεται κάτω από την επήρεια του οινοπνεύματος. Έχω ρωτήσει πολλούς απ' αυτούς αν πραγματικά έχουν γράψει ποιήματα μεθυσμένοι και όλοι μου απάντησαν με έμφαση «όχι». Μπορεί να γράψουν μερικούς στίχους, αλλά μόλις υποστούν τη ναρκωτική επίδραση του οινοπνεύματος ξεχνούν τα πάντα. Και βέβαια πώς γίνεται να γράψουν ποίηση, που είναι μια έκφραση της ψυχής, που είναι μια έκφραση της υπερσυνειδητότητας, κάτω απ’ αυτές τις δυσμενείς συνθήκες;

Ο κόσμος αρχίζει γενικά να πίνει, να παίρνει ναρκωτικά και ακόμα να καπνίζει για «την παρέα». Αργότερα, για να ξεχνάει τα βάσανά του και να βελτιώνει τη διάθεσή του. Τελικά όμως δε φαίνεται ότι κατορθώνει να δώσει κάποια λύση στα προβλήματά του ή ότι κατακτάει την ευτυχία.

Ο κουνιάδος μου είναι γιατρός στο Ινστιτούτο Τεχνολογίας και, καθώς συνήθιζα να τον επισκέπτομαι καμιά φορά, έτυχε να συναντήσω φοιτητές που έπαιρναν ναρκωτικά και οι οποίοι μου έλεγαν ότι έβλεπαν φως ή ακόμα και οράματα. Είναι γνωστό ότι μερικοί άνθρωποι βλέπουν φως, πριν ακόμα έρθουν στα πόδια του Διδασκάλου και αυτό είναι αποτέλεσμα του κάρμα τους, των πράξεών τους δηλαδή κατά το παρελθόν. Δεν είναι αποτέλεσμα των ναρκωτικών. Κανένα ναρκωτικό δε φέρνει σε επαφή με το Φως του Θεού που φανερώνεται στα ανώτερα επίπεδα.

Ένα μέρος της ζωής μου το αφιέρωσα στη λογοτεχνία και την ποίηση και πολλοί λογοτέχνες με ρωτούν συχνά πώς γράφω την ποίησή μου. Τους απαντώ ότι η αληθινή ποίηση δεν είναι αποτέλεσμα μέθης από κρασί ή από δρόγες. Είναι γέννημα της διαίσθησης. Είναι ένα δώρο του Θεού. Είναι μια έκφραση της ανώτερης συνειδητότητας. Καμία πραγματική αξία δεν μπορεί να είναι έκφραση μιας θολωμένης συνειδητότητας.

Η Φοιτητική Ζωή

Ένας Ινδός φοιτητής δεκαεννέα περίπου ετών, που σπούδαζε σε κάποιο πανεπιστήμιο στην Ινδία, μίλησε με δυσαρέσκεια για τον κόπο που έχουν οι σπουδές και για τη μονοτονία της φοιτητικής ζωής στην Ινδία και εξέφρασε την επιθυμία να ολοκληρώσει τις σπουδές του στη Δύση.

Φοιτητής: Νιώθω ότι τα μαθήματα που ακολουθώ δεν είναι καθόλου ενδιαφέροντα. Δε με ικανοποιούν και τα βρίσκω βαρετά. Θα ήθελα να πάω στη Νέα Υόρκη και να συνεχίσω εκεί τις σπουδές μου.

Διδάσκαλος: Η Νέα Υόρκη φαίνεται να είναι ένα πολύ ενδιαφέρον και πολύ ελκυστικό μέρος για τη νεολαία. Αν θέλεις να πας στη Ν. Υόρκη για τις ανέσεις της, αυτό είναι άλλο θέμα. Αλλά, αν πιστεύεις πραγματικά ότι οι φοιτητές εκεί, για μόνο το λόγο ότι σπουδάζουν στη Νέα Υόρκη, είναι ευτυχισμένοι και δεν είναι πιθανώς τόσο βαριεστημένοι και τόσο ανήσυχοι όσο εσύ και δε θα ήθελαν να ξεφύγουν στη μυστηριώδη και γοητευτική Ανατολή, είσαι γελασμένος. Εμείς θέλουμε να πάμε εκεί και αυτοί θέλουν να έρθουν εδώ. Το να λέμε ότι τα μαθήματά μας δεν είναι ενδιαφέροντα εδώ και ότι τα δικά τους εκεί είναι πιο ενδιαφέροντα, είναι θέμα του πώς βλέπουμε ορισμένα πράγματα και κάτω από ποιες συνθήκες. Όταν ο νους είναι ανήσυχος και το πνεύμα του ανθρώπου απογοητευμένο από τις προσδοκίες του, τότε δεν υπάρχει ευτυχία. Αντίθετα, όταν ο νους είναι ήρεμος και το πνεύμα γεμάτο γαλήνη, τότε υπάρχει ικανοποίηση και ευτυχία.

Μια από τις πιο ευτυχισμένες περιόδους της ζωής μου ήταν όταν ήμουν φοιτητής. Δεν είχα καθόλου έννοιες. Μπορούσα να μετέχω σε όλες τις μορφωτικές δραστηριότητες του κολεγίου μου, στο σύλλογο ελεύθερων συζητήσεων, στην Ιστορική Εταιρεία. Ήμουν μέλος της οργανωτικής επιτροπής θεατρικών παραστάσεων και ακόμα, λάμβανα μέρος σε πολλές αθλητικές δραστηριότητες. Κατά τη διάρκεια της φοιτητικής μου ζωής, αφιέρωνα πολύ χρόνο στο διάβασμα. Όταν δεν μπορούσα να βρω αρκετές πληροφορίες μέσα σε ένα βιβλίο, έψαχνα να βρω κάποιο άλλο. Υπήρχαν τόσα πολλά βιβλία να διαβάσουμε στις βιβλιοθήκες του Πανεπιστημίου, που δεν ξέραμε από ποιο να αρχίσουμε και με ποιο να τελειώσουμε.

Το να σπουδάζουμε σ' ένα πανεπιστήμιο σήμαινε ότι είχαμε την ευκαιρία να συμμετέχουμε σε πάρα πολλές δραστηριότητες, εκτός από το κύριο έργο μας που ήταν οι σπουδές, όπως στις καλές τέχνες, σε θρησκευτικές συζητήσεις, σε ποιητικά συμπόσια, σε ερασιτεχνικό θέατρο κλπ. Έπρεπε ακόμα να αναπτύξουμε το esprit de corps, το πνεύμα της αυτοθυσίας δηλαδή, και το πώς να δεχόμαστε τις δυσκολίες της ζωής με λεβεντιά. Η φοιτητική ζωή είναι μια χρυσή περίοδος.

Η πλήξη δε θα πρέπει ποτέ να καταλάβει το φοιτητή. Θα πρέπει να την αποβάλει τελείως. Δεν μπορεί να υπάρχει καιρός για πλήξη. Ο φοιτητής έχει πολλές δυνατότητες μπροστά του. Μπορεί να αναπτύξει πολλές δραστηριότητες και τελικά μπορεί να επιτύχει σε πολλά πεδία. Μπορεί να σπουδάζει και συγχρόνως να ολοκληρώνεται ως άνθρωπος. Γι' αυτό και δεν έχει καιρό να κοιτάζει δεξιά και αριστερά. Πρέπει να ολοκληρωθεί σε μικρό χρονικό διάστημα. Όταν ο φοιτητής αισθάνεται κουρασμένος ή βαριεστημένος, σημαίνει ότι έχει πολύ χρόνο ελεύθερο και πολύ χρόνο για χάσιμο,

ενώ δεν πρέπει να έχει χρόνο. Η πλήξη είναι μια ασθένεια από την οποία πάσχει όλο και περισσότερο ο σύγχρονος κόσμος. Η φοιτητική ζωή θα πρέπει να είναι ένας συνεχής αγώνας για να αποκτήσουμε όλο και περισσότερη, μεγαλύτερη και βαθύτερη γνώση στα θέματα που σπουδάζουμε, καθώς δεν είναι ποτέ δυνατό να φτάσουμε στο ζενίθ της μελέτης κανενός θέματος. Κανένας δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι έχει φτάσει στην απόλυτη γνώση ενός θέματος, όσο ευφυής και να είναι. Η φοιτητική ζωή είναι μια συνεχής διαδικασία έρευνας, δοκιμών και μελέτης, που συνεχίζεται αδιάκοπα.

Ο μεγάλος Ούρδος ποιητής Ικμπάλ έλεγε:

Υπάρχουν κόσμοι πέρα από τα αστέρια,
και υπάρχουν και οι δοκιμασίες της αγάπης
που είναι ακόμα μεγαλύτερες από τους κόσμους πέρα από τα αστέρια.

Υπάρχουν τόσες προκλήσεις μπροστά μας, ακόμα και όταν έχουμε φτάσει στα αστέρια. Υπάρχουν ακόμα τόσα πολλά πεδία να κατακτηθούν. Η γνώση όπως και η αγάπη είναι μια συνεχής διαδικασία, που δε γνωρίζει περιορισμούς, που δε γνωρίζει τέλος. Πρόσεξε να μη σαγηνευτείς από τις απολαύσεις αυτής της ζωής.

Θα προσπαθήσω να μεταφράσω μερικούς στίχους μου, κάπως ρομαντικούς, για να πάρεις μια ιδέα τι είναι πραγματικά η ζωή.

Θα ήθελα πάρα πολύ να μπορούσα να αναπαυθώ λιγάκι
Κάτω από την πυκνή σκιά που κάνουν τα μαλλιά της Αγάπης μου.
Αλλά πού να βρω καιρό από την πάλη και τον καθημερινό μόχθο;
Πού να βρω καιρό να γλιτώσω από τα βάσανα του κόσμου;
Είμαι τόσο βουτηγμένος μέσα στα βάσανα του κόσμου
που δεν έχω καθόλου ελεύθερο χρόνο.
Δεν έχω καιρό να αναπαυθώ ούτε ένα λεπτό
κάτω από τη γλυκιά και παρήγορη σκιά των μαλλιών
του Αγαπημένου μου Διδασκάλου.

Για σκέψου, λοιπόν, γιατί σε έλκουν και σε σαγηνεύουν οι απολαύσεις της Δύσης; Μπορεί να πηγαίνεις καλά στις σπουδές σου, το μυαλό σου να εργάζεται σωστά, αλλά το πνεύμα σου να ασφυκτιά και γ’ αυτό να μη νιώθεις ευτυχισμένος.

Αν δώσεις τροφή στο πνεύμα σου και το αναζωογονήσεις, τότε και η διάνοιά σου θα ανυψωθεί και σωματικά θα αισθάνεσαι δυνατός και ανέμελος. Θα πρέπει να λάβεις υπόψη σου τις ανάγκες του πνεύματος και να του δώσεις τροφή, γιατί το πνεύμα είναι αυτό που χαρίζει στον άνθρωπο την ευτυχία και τον ανυψώνει από το επίπεδο του ανθρώπου -ρομπότ, που δουλεύει, αγωνιά, κοπιάζει με τις γήινες υποχρεώσεις του, σε ένα άλλο επίπεδο, ένα ανώτερο επίπεδο, όπου υπάρχει μια πρωτόγνωρη γαλήνη και ευδαιμονία. Ένα επίπεδο στο οποίο λειτουργούμε με ηρεμία, με πεποίθηση, χωρίς ανησυχία, χωρίς παράπονα. Όταν είναι ευτυχισμένο το πνεύμα, είναι ευτυχισμένη ολόκληρη η ύπαρξή μας και ακόμα τα γήινα καθήκοντά μας τα επιτελούμε ευκολότερα.

Θα προσπαθήσω να μεταφράσω ένα άλλο στίχο μου:

…Έφυγα από το κατώφλι του Αγαπημένου μου,

γιατί η φωνή των καιρών με καλούσε πίσω...

Μπορεί, καμιά φορά, να έχουμε φτάσει ως την είσοδο του υπέροχου παλατιού του Αγαπημένου μας και να πρόκειται από λεπτό σε λεπτό να συναντήσουμε το θείο βλέμμα του. Αν, εκείνη τη στιγμή, ακουστεί η φωνή του καθήκοντος, θα πρέπει να δώσουμε προτεραιότητα στο καθήκον. Αυτή ήταν πάντα η φιλοσοφία της Ανατολής.

Αργότερα, σε πιο ώριμη ηλικία, έγραψα έναν άλλο στίχο:

...Όχι μόνον έπαιξα με τις μπούκλες του Διδασκάλου μου
αλλά όταν χρειάστηκε, έτρεξα και δούλεψα για τις ανάγκες της στιγμής...

Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι, αν υπάρξει ανάγκη, να φύγουμε από το κατώφλι του Αγαπημένου και να εκτελέσουμε πρώτα τα καθήκοντά μας. Ακόμα και όταν βρισκόμαστε πολύ κοντά στον Αγαπημένο, θα πρέπει πολλές φορές να φύγουμε για να αφοσιωθούμε στην υπηρεσία των συνανθρώπων μας και την εκπλήρωση των οικογενειακών και κοινωνικών μας υποχρεώσεων.

Νομίζεις ότι, αν αλλάξεις περιβάλλον και πας έστω στη Νέα Υόρκη, θα βρεις ειρήνη και ευτυχία; Η ειρήνη και η ευτυχία βρίσκονται μέσα σου. Αν θέλεις να ωφεληθείς από τα νιάτα σου, αν θέλεις να συντηρήσεις τα νιάτα σου, δε θα πρέπει να τα σπαταλήσεις στις ταβέρνες με γυναίκες και κρασί. Όπου και να πας, θυμήσου το αυτό.

Η ευτυχία και η επιτυχία στη φοιτητική ζωή, σε οποιοδήποτε πανεπιστήμιο και αν σπουδάζεις, εξαρτάται από σένα τον ίδιο. Μην έχεις ουτοπίες. Θα συναντήσεις δυσκολίες παντού, αλλά, αν είσαι συγκεντρωμένος στον εαυτό σου, θα τις ξεπεράσεις. Δεν υπάρχει αμφιβολία επ’ αυτού. Μην επιτρέψεις ποτέ στο πνεύμα σου να κατανικηθεί από την εξωτερική έλξη του νου και των αισθήσεων. Μη θυσιάσεις ποτέ την ψυχή σου, γιατί αυτό είναι θάνατος. Κανένας δεν έχει κατορθώσει κάτι μεγάλο σε βάρος της ψυχής του. Να σπουδάσεις και να εκτελέσεις τα καθήκοντά σου, αλλά να μην κάνεις τίποτα που να θέσει σε κίνδυνο το πνεύμα σου. Η εξωτερική έκφραση της ψυχής είναι η συνειδητότητα. Αν βλάψουμε αυτή τη συνειδητότητα, καταστρέφουμε τη ζωή μας. Αν τη χάσουμε, χάνουμε τα πάντα.

Η Ευσπλαχνία

Ο Διδάσκαλος είχε αναφέρει πρωτύτερα ότι οι δύο κυριότερες αρετές του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ ήταν η ταπεινότητα και η ευσπλαχνία. Κάποιος παρακάλεσε τον Διδάσκαλο να μιλήσει για την ευσπλαχνία.

Βλέπαμε συχνά τον Αγαπημένο Διδάσκαλο να επισκέπτεται αρρώστους και ανθρώπους που υπέφεραν. Σαν παιδί, είχα την καλή τύχη να τον συνοδεύσω πολλές φορές όταν πήγαινε σε νοσοκομεία και σε σπίτια ανθρώπων που υπέφεραν σιωπηλά και που, πολλές φορές, λόγω της ασθένειάς τους, είχαν χάσει τη δουλειά τους και τα μέσα συντήρησής τους. Για πολλά χρόνια, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε, αφού γύριζε από το γραφείο του, να παίρνει ένα σύντομο γεύμα και στη συνέχεια να επισκέπτεται αρρώστους, κατάκοιτους και άλλους δυστυχισμένους με διάφορα προβλήματα, σε νοσοκομεία και σπίτια. Όπου πήγαινε, βλέπαμε ότι ο άρρωστος αισθανόταν αμέσως καλύτερα, ενώ αυτοί που βρίσκονταν σε απελπιστική κατάσταση έπαιρναν κουράγιο, εμψυχώνονταν και αναθάρρευαν. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα της ευσπλαχνίας του Διδασκάλου, για την οποία καμιά φορά βλέπαμε ότι υπέφερε σωματικά ως ένα βαθμό και ο ίδιος.

Θα σας αναφέρω κάτι που συνέβη το 1938 και που το βλέπω μπροστά μου σαν να ήταν χτες. Ήμουν μαθητής 16 χρονών τότε και συνόδευα τον Διδάσκαλο. Ήταν η εποχή των βροχών κι εκείνη τη μέρα έβρεχε πολύ δυνατά. Καθώς περπατούσαμε στο δρόμο, ξαφνικά είδαμε ένα πολύ ηλικιωμένο και αδύνατο μουσουλμάνο, να είναι σωριασμένος στη μέση του δρόμου. Φαίνεται, είχε γλιστρήσει και καθώς ήταν πολύ αδύνατος, δεν μπορούσε να σηκωθεί. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έτρεξε αμέσως κοντά του, τον σήκωσε και τον βοήθησε να πάει σε κάποιο μαγαζί εκεί κοντά, όπου του έδωσε λίγο τσάι και στη συνέχεια τον μετέφερε στην αγκαλιά του σ' ένα γιατρό, ο οποίος τον εξέτασε και του έδωσε φάρμακο. Ο γέρος καθώς ήταν βρεγμένος ως το κόκαλο κρύωνε πολύ. Ο Διδάσκαλος έβγαλε το πουκάμισό του και τα εσώρουχά του και του τα έδωσε. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος γύρισε στο σπίτι φορώντας μόνο το παλτό του, που κι αυτό ήταν μούσκεμα. Ήταν πραγματικά ο «Κύριος της Ευσπλαχνίας». Όχι μόνο έβγαλε το γέρο από τη βροχή και του έδωσε τσάι, γιατρό και φάρμακο που πλήρωσε ο ίδιος από την τσέπη του, αλλά έδωσε και τα ίδια του τα ρούχα. Και τα εσώρουχά του. Αυτός ο γέρος ήταν μουσουλμάνος, αλλά η ευσπλαχνία του Αγαπημένου Διδασκάλου δε γνώριζε κοινωνικούς περιορισμούς. Η αγάπη του ήταν για όλο τον κόσμο και δεν περιοριζόταν σε μία ειδική θρησκεία, κοινωνική τάξη ή πίστη. Έβλεπε όλη την ανθρωπότητα ως μία οικογένεια, την οικογένειά του και βοηθούσε όλους γενικά. Αυτό το μικρό επεισόδιο, που συνέβη στη Λαχώρη εδώ και τόσα χρόνια, αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της ευσπλαχνίας του.

Ευσπλαχνία σημαίνει να ζούμε μια αληθινή ζωή, να ζούμε για τους άλλους. Το να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας είναι η θεμελιώδης αρχή της ζωής. Ευσπλαχνία θα πει να μοιραζόμαστε ό,τι έχουμε με τους συνανθρώπους μας και να συμπάσχουμε μαζί τους. Σημαίνει ακόμα να υπηρετούμε αυτούς που βρίσκονται σε ανάγκη και να τους υπηρετούμε ανιδιοτελώς, χωρίς σκέψη για τη δική μας βολή και άνεση.

Κατά τη διάρκεια της διχοτόμησης της Ινδίας το 1947, όταν χρειαζόταν μεγάλη ευσπλαχνία για να βοηθηθούν όλοι οι άμοιροι του πολέμου, ο Διδάσκαλος Μπάμπα Σαουάν είχε αναθέσει στον Αγαπημένο Διδάσκαλο Κιρπάλ να βοηθήσει όλους όσους είχαν καταφύγει στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ, στην πόλη Μπεάς. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έσωσε τότε πολλές ζωές με την καλοσύνη του.

Ονομάζουμε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο «Κύριο της Ευσπλαχνίας», γιατί σπάνια συναντούμε έναν άνθρωπο τόσο γεμάτο με συμπάθεια για τους άλλους και πρόθυμο να τους βοηθήσει σε τέτοιο βαθμό. Ήταν τόσο μεγαλόψυχος που δε σκεφτόταν καθόλου την άνεσή του ή το χρόνο του. Ήταν τόσο φιλεύσπλαχνος που μερικές φορές έπαιρνε πάνω του το κάρμα των άλλων. Όπως σας είπα, όταν επισκεπτόταν κάποιον άρρωστο, αυτός σύντομα αισθανόταν καλύτερα, γεγονός που είχε σαν αποτέλεσμα καμιά φορά να αδιαθετεί ο Διδάσκαλος.

Επισκεπτόταν ακόμα ανθρώπους που είχαν μεγάλες οικονομικές δυσκολίες. Οι Διδάσκαλοι, γνωρίζοντας τα πάντα, γνωρίζουν τις δυσκολίες των άλλων, όπως γνωρίζουν και τι βρίσκεται μέσα στην καρδιά του καθενός. Έτσι, ένα βράδυ που τα μέλη μιας ολόκληρης οικογένειας είχαν αποφασίσει να αυτοκτονήσουν, προκειμένου να φέρουν σε τέλος τα βάσανά τους, ο Διδάσκαλος τους χτύπησε την πόρτα, μπήκε μέσα στο δωμάτιο και τους βοήθησε. Τους έδωσε ό,τι χρειάζονταν.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος χρησιμοποιούσε πάντα ένα μεγάλο μέρος από το εισόδημά του για να βοηθήσει τους ενδεείς, τους απόρους, αυτούς που υπέφεραν σιωπηλά σε μικρά δωμάτια, μονάχοι και εγκαταλελειμμένοι.

Αυτά είναι μερικά παραδείγματα που μου έρχονται τώρα στο νου, και δίνουν την έννοια της ευσπλαχνίας.

Η ευσπλαχνία εκφράζεται με αγάπη. Αυτός που δεν έχει αγάπη, δεν έχει ευσπλαχνία και όπου υπάρχει αγάπη, υπάρχει και ευσπλαχνία. Ερχόμαστε στον Διδάσκαλο για να απορροφήσουμε ένα μέρος από την αγάπη του, καθώς ο ίδιος είναι όλος αγάπη. Είναι η ζωντανή και αστείρευτη πηγή της αγάπης. Αν χάσουμε τον εαυτό μας μέσα στον Διδάσκαλο, όχι μόνο θα λάβουμε ένα μέρος από την αγάπη του, αλλά θα κερδίσουμε και λίγη από την ευσπλαχνία του, που τη μοιράζει γενναιόδωρα στον καθένα. Η πηγή αυτή της αγάπης δεν μπορεί ποτέ να εξαντληθεί, δεν μπορεί ποτέ να στερέψει. Ο Διδάσκαλος είναι ένας τέλειος θησαυροφύλακας. Ο ίδιος ο Θεός μοιράζει τα πλούτη της αγάπης του μέσω του εκάστοτε ζωντανού Διδασκάλου. Τα πλούτη αυτά αναβλύζουν μέσα από τον Διδάσκαλο και ό,τι προέρχεται από τον Διδάσκαλο είναι τέλειο και χωρίς ελάττωμα. Ο καθένας μπορεί να λάβει αυτά τα πλούτη, που είναι δώρα του Διδασκάλου, σε άλλοτε άλλο βαθμό καθώς ο Διδάσκαλος, απαλλαγμένος από προσωπικές επιθυμίες, από τους περιορισμούς της διάνοιας και από τα δεσμά του «εγώ», ανταποκρίνεται στις ανάγκες της ψυχής του καθενός με την ακρίβεια του πιο τέλειου ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ο Θεός έχει «ψάξει» ολόκληρη τη δημιουργία Του, για να βρει αυτό το τέλειο όργανο, δια μέσου του οποίου στέλνει την αγάπη Του, την ευλογία Του και την ευσπλαχνία Του! Ο Διδάσκαλος εκπέμπει κι εμείς δεχόμαστε.

Δείτε ένα παράδειγμα για το πόσο γνωστός για τη φιλευσπλαχνία του ήταν ο Διδάσκαλος Χαζούρ. Μια φορά, ενώ ήμουν ακόμα φοιτητής στο πανεπιστήμιο, είχα την καλή τύχη να τον συνοδεύσω στο Κασμίρ και μετά στο Κάλα Μπαγκ. Το Κάλα Μπαγκ είναι μια περιοχή πέρα από το Ραβαλπίντι όπου ο Διδάσκαλος Χαζούρ πέρασε τα νεανικά του χρόνια κι ακόμα υπηρέτησε ως οικονομικός αξιωματικός του στρατού. Οι χωρικοί εκεί τον γνώριζαν καλά και όταν φτάσαμε, άρχισαν να του φέρνουν τα

παιδιά τους για να τα βαφτίσει. Ο Διδάσκαλος τους ρώτησε: «Αυτά τα παιδιά έχουν μεγαλώσει τόσο και ακόμα δεν τους δώσατε ένα όνομα;» Η απάντηση των απλοϊκών χωρικών ήταν η εξής: «Σεβαστέ και άγιε Διδάσκαλε, από τότε που γεννήθηκαν αυτά τα παιδιά, έχετε έρθει μόνο δυο φορές στην περιοχή μας και έτυχε αυτά και τις δύο φορές να λείπουν. Είμαστε τόσο φτωχοί που δεν είχαμε τα μέσα να τα φέρουμε στην Ντέρα στο Παντζάμπ. Περιμέναμε λοιπόν όλον αυτό τον καιρό για την ευλογημένη ημέρα που θα ξαναρχόσαστε. Γι’ αυτό και τώρα σας παρακαλούμε να βαφτίσετε αυτά τα παιδιά». Φυσικά, ο Χαζούρ δέχτηκε αμέσως.

Ακόμα, υπήρξα μάρτυρας στο ίδιο μέρος, στο Κάλα Μπαγκ, ενός άλλου μοναδικού περιστατικού που ο Διδάσκαλος Χαζούρ έδειξε ιδιαίτερη ευσπλαχνία και χάρη. Κάποια μέρα, ενώ είχε δώσει μύηση σε ενήλικες και μια πρώτη μύηση «στον ήχο» σε νεαρά αγόρια και κορίτσια, κάποιος τον ρώτησε: «Τα μωρά μας θα μείνουν χωρίς μύηση, Διδάσκαλε;» Εκείνος απάντησε: «Εντάξει, φέρτε όλα τα μωρά του χωριού». Ο κόσμος έτρεξε στα σπίτια του και γύρισαν με τα μωρά στην αγκαλιά τους. Το μικρότερο μωρό ήταν 5 ημερών και το μεγαλύτερο περίπου 3 χρόνων. Ο Διδάσκαλος Χαζούρ τα χάιδεψε ένα ένα και τα μύησε ρίχνοντας στο κάθε μωρό μια «ειδική ματιά» με τα ακτινοβόλα θεία μάτια του.

Απ’ ό,τι ξέρω, αυτή ήταν η μόνη φορά που η ευσπλαχνία του Διδασκάλου έφτασε στο σημείο να δώσει μύηση σε μωρά παιδιά

Τι είναι μύηση; Είναι μια εκδήλωση που πηγάζει από την ευσπλαχνία του Διδασκάλου και εκπέμπεται μέσα από τα μάτια του. Είναι η «προσοχή» του, η μετάδοση της σκέψης του. Η μύηση δε δίνεται με λόγια, παρόλο που τα λόγια είναι χρήσιμα για το τυπικό μέρος της μύησης, περισσότερο για να δοθούν εξηγήσεις, ερμηνείες και οδηγίες στον μέλλοντα να μυηθεί. Αυτός είναι και ο λόγος που το τυπικό της μύησης μπορεί να δοθεί και από έναν αντιπρόσωπο του Διδασκάλου, οπωσδήποτε όμως ειδικά επιφορτισμένο γι’ αυτή την εργασία. Ο Διδάσκαλος μπορεί να δώσει τη μύηση σε κάποιον σε κλάσμα του δευτερολέπτου, ρίχνοντας επάνω του το ακτινοβόλο θείο βλέμμα του, ή φέρνοντας τη σκέψη του σ’ αυτόν. Έτσι μπορεί να μυηθεί ακόμα και ένα μωρό, γεγονός που μπορεί ο μυημένος να μην το γνωρίσει ποτέ. Ο Διδάσκαλος δεν περιορίζεται από κανένα νόμο γήινο ή μεταφυσικό. Μπορεί να θεσπίσει ένα νόμο ή να ματαιώσει κάποιον άλλο, αν εκείνος το κρίνει σκόπιμο. Όλα είναι μια έκφραση της μεγαλόψυχης ευσπλαχνίας του, της αγάπης του.

Ο Ράβι Ντας ήταν ένας Τέλειος Διδάσκαλος που ζούσε στην πόλη Μπεναρές το 15ο αιώνα και ήταν πασίγνωστος για την ευσπλαχνία του. Κάποτε, ο βασιλιάς Ράτζα Πίπα αποφάσισε να πάρει μύηση από τον Διδάσκαλο, που το επάγγελμά του ήταν τσαγκάρης, αλλά, επειδή οι κοινωνικές και φυλετικές διαφορές είχαν πολύ μεγάλη σημασία στη ζωή των ανθρώπων αυτής της εποχής, ο βασιλιάς φοβόταν μην τον δει κανείς να μπαίνει στο παπουτσάδικο και να συνομιλεί με τον απλό παπουτσή. Μια μέρα όμως που όλος ο κόσμος είχε πάει σ' ένα μεγάλο πανηγύρι, πήρε κάποιον έμπιστό του και με μεγάλη προφύλαξη, από κάποιο κρυφό δρόμο, τρύπωσε μέσα στο σπίτι του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος εργαζόταν εκείνη τη στιγμή περιτριγυρισμένος από παπούτσια, δέρματα και βαφές και καλωσόρισε το βασιλιά ο οποίος, θέλοντας να κερδίσει χρόνο, του ζήτησε να τον μυήσει στα γρήγορα. Ο Διδάσκαλος, βλέποντας την ειλικρινή επιθυμία του βασιλιά και το θάρρος που έδειξε να φτάσει μέχρι εκεί, τον ευσπλαχνίστηκε και του λέει: «Πολύ καλά, έλα να σου δώσω το Ύδωρ της Ζωής» και

γυρίζοντας πήρε μια κούπα που τη χρησιμοποιούσε πολλές φορές για να διαλύει βερνίκια, τη γέμισε νερό και την έδωσε στο βασιλιά για να πιει.

Παίρνοντας την κούπα στα χέρια του, ο Ράτζα Πίπα σκέφτηκε ότι το νερό με τα υπολείμματα από τα βερνίκια θα μπορούσε να του δημιουργήσει μεγάλο κακό στην υγεία του, αλλά μη θέλοντας να προσβάλει τον άγιο προσποιήθηκε ότι ήπιε το νερό, ενώ το άφησε να τρέξει μέσα στα μανίκια του αποφεύγοντας να αγγίξει καν η γλώσσα του το νερό. Ύστερα, βιαστικά, υποκλίθηκε και έφυγε απογοητευμένος από το παπουτσάδικο. Γύρισε κατευθείαν στο παλάτι και φώναξε τον πλύστη να του καθαρίσει το λεκιασμένο του ρούχο, Ο πλύστης ήταν πολύ ηλικιωμένος κι αυτός με τη σειρά του έδωσε το ρούχο στην κόρη του και της σύστησε να βγάλει προσεκτικά τις ξεραμένες μπογιές από τα μανίκια. Η κόρη του, μη μπορώντας να βγάλει τις μπογιές, έφερε το ρούχο στο στόμα της και προσπάθησε με τα δόντια της να μαλακώσει ορισμένα σημεία που η μπογιά είχε ξεραθεί, όταν ξαφνικά έπεσε σε έκσταση, μεθυσμένη από την αγάπη του Θεού, έχοντας συνεχή εμπειρία του Εσωτερικού Φωτός και της Μουσικής των Σφαιρών. Την άλλη μέρα το πρωί το ρούχο ήταν καθαρό και το έδωσαν στο βασιλιά, ενώ το κορίτσι βρισκόταν ακόμα σε κατάσταση απόλυτης έκστασης και σε συνεχή επικοινωνία με τους εσωτερικούς κόσμους. Στην κατάσταση αυτή έμεινε αρκετές ημέρες μέχρι που το γεγονός μαθεύτηκε και πολύς κόσμος ερχόταν με σεβασμό να τη δει. Η κοπέλα βρισκόταν σε τόσο βαθιά έκσταση, που και μόνο μια ματιά της αρκούσε για να στείλει και άλλα άτομα σε έκσταση. Μόλις έμαθε τα καθέκαστα ο Ράτζα Πίπα, αποφάσισε κι αυτός να πάει να επισκεφθεί το κορίτσι που είχε φτάσει να επικοινωνεί με το Θεό. Μόλις έφτασε στο σπίτι του κοριτσιού, εκείνη σηκώθηκε και θέλησε να τον προσκυνήσει, αλλά ο βασιλιάς οπισθοχώρησε και της είπε: «Όχι, όχι, δεν ήρθα ως βασιλιάς, κάθισε, σε παρακαλώ, ήρθα για να πάρω την ευλογία σου». Το κορίτσι του αποκρίθηκε: «Δε σας προσκυνάω επειδή είστε ο βασιλιάς, αλλά διότι αυτό που έλαβα, οφείλεται σε σας. Μου δώσατε το δώρο της Θεογνωσίας».

Ο βασιλιάς απόρησε με την απάντηση της κοπέλας και έμεινε άναυδος όταν του διηγήθηκε την ιστορία με το μάσημα του ρούχου. Ο βασιλιάς κατάλαβε το τρομερό λάθος που είχε κάνει και την έλλειψη πίστης και κατανόησης που έδειξε κι άρχισε να καταριέται τον εαυτό του που έχασε αυτή τη χρυσή ευκαιρία,

Από το σπίτι του κοριτσιού έτρεξε ο Ράτζα Πίπα κατευθείαν στον Ράβι Ντας. Στο δρόμο περπατούσε φωνάζοντας. «Έχω κάνει ένα μεγάλο λάθος και τώρα μετανοώ γι' αυτό. Αυτή η φιλεύσπλαχνη ψυχή μού προσέφερε τη Θεογνωσία και εγώ, από αλαζονεία και δυσπιστία, έχασα αυτή την ευκαιρία». Όταν έφτασε στο σπίτι του Διδασκάλου, έβαλε στην άκρη την περηφάνια του και μπροστά στους υπηκόους του, έπεσε στα πόδια του Διδασκάλου.

Τα χρόνια εκείνα ήταν αδιανόητο για κάποιον της υψηλής κοινωνίας και ιδίως για το βασιλιά να φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε να προσκυνήσει έναν παπουτσή.

Ο Άγιος κοίταξε τον Ράτζα Πίπα με γλυκύτητα και του είπε: «Καλά λοιπόν, θα σου δοθεί μια ευκαιρία ακόμα, αλλά τώρα δε θα λάβεις το ύψιστο αγαθό τόσο εύκολα, θα πρέπει να δουλέψεις σκληρά γι' αυτό».

Πράγματι, χρειάστηκε να δουλέψει σκληρά ο Ράτζα Πίπα, αλλά τελικά γέμισε κι εκείνος με τη μέθη του Κυρίου. Έγινε κι αυτός Άγιος και σήμερα μπορούμε να διαβάσουμε τους ωραιότατους ψαλμούς που έγραψε μαζί με τους ψαλμούς του Διδασκάλου Ράβι Ντας στο ιερό βιβλίο των Σιχ, το Γκουρού Γκράνθ Σαχίμπ. Ένας στίχος του λέει:

..Ω Πίπα, αυτή η παγκόσμια δόνηση

είναι η γενεσιουργός αιτία των πάντων.
Η ίδια δεν έχει πηγή.
Μπορούμε όμως εμείς οι άνθρωποι να την καταλάβουμε,
μόνο με την ευσπλαχνία του Διδασκάλου...

Κατά τη διάρκεια των αιώνων, οι Διδάσκαλοι με πολλούς και διάφορους τρόπους εκφράζουν και εκδηλώνουν την ευσπλαχνία τους. Πολλές φορές όμως, ενώ μας δίνουν την αγάπη τους, εμείς σαν τον Ράτζα Πίπα δεν μπορούμε να συλλάβουμε την πραγματικότητα, γιατί δεν ξέρουμε με ποιο τρόπο ο Διδάσκαλος μάς προσφέρει τη Χάρη του. Ο Άγιος Ράβι Ντας ήθελε να δώσει στον Ράτζα Πίπα το Νερό της Ζωής, αλλά εκείνος νόμιζε ότι το νερό θα τον έβλαπτε και θα τον μόλυνε.

Ο Διδάσκαλος πάντοτε γνωρίζει τι κάνει, αλλά είναι η δεκτικότητά μας και ο βαθμός κατανόησης ο δικός μας που μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα να μην εκτιμήσουμε ανάλογα τις πράξεις του και να νομίσουμε ακόμα κι ότι μας βλάπτει, μας μολύνει κλπ. Δε γνωρίζουμε πότε ακριβώς, ποια στιγμή θα εκδηλωθεί σε μας η ευσπλαχνία του Διδασκάλου. Τέτοιες ευκαιρίες μπορεί να είναι σπάνιες και μπορεί να μην επαναληφθούν ξανά, γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να διστάζουμε να δεχτούμε ό,τι μας προσφέρει ο Διδάσκαλος. Αν διστάσουμε, μπορεί να μετανοήσουμε για όλη μας τη ζωή και όπως ο Ράτζα Πίπα, θα χρειαστεί να δουλέψουμε πολύ σκληρά και για πολύ καιρό, για κάτι που θα μπορούσαμε να έχουμε μέσα σε μια στιγμή.

Ο τρόπος του Διδασκάλου είναι θαυμάσιος και η ευσπλαχνία του είναι αμέτρητη. Είναι γεμάτος ευσπλαχνία. Η ευσπλαχνία είναι η μεγαλύτερη αρετή του.

Η Φυσική Επαφή

Κάποιο βράδυ, ενώ γινόταν μια συζήτηση σχετικά με τις προσωπικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, ένας νεαρός είπε στον Διδάσκαλο ότι καταλάβαινε γιατί με το να κοιτάζεις κάποιον στα μάτια προκαλείς σ' αυτόν μια επίδραση, αλλά δεν καταλάβαινε κάτι που είχε διαβάσει, ότι πρέπει να αποφεύγει κανείς να αγγίζει τους άλλους και κυρίως το αντίθετο φύλο.

Ο *Διδάσκαλος του είπε τα εξής:* Στην ηλικία σου, η φυσική επαφή μπορεί να έχει βλαπτική επίδραση στο Πνευματικό Μονοπάτι που ακολουθείς. Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος μπορεί να αγγίξει κάποιον από στοργή και συμπάθεια, χωρίς να υπάρξει κίνδυνος αντίδρασης. Στη νεαρή όμως ηλικία, η φυσική επαφή, όσο αθώα κι αν είναι, μπορεί να έχει βλαπτικές συνέπειες. Η φυσική επαφή έχει μια αναμφισβήτητη δύναμη να σε έλκει προς τα κάτω στο γήινο επίπεδο, αν δεν είναι απόλυτα αγνή. Το γεγονός αυτό, αν και δεν είναι δυνατό να το δούμε, πολλές φορές είναι δυνατό να το διαισθανθούμε.

Ο μαθητής ξαναρώτησε: Αυτό σημαίνει ότι δε θα πρέπει να έχουμε καμία φυσική επαφή ακόμα και με τα συγγενικά και φιλικά μας πρόσωπα;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Με τα συγγενικά μας πρόσωπα και με τα άτομα που μας συνδέει αδελφική φιλία οπωσδήποτε δεν υπάρχει πρόβλημα, αν και ακόμα και τότε, αν είναι δυνατό, πρέπει να αποφεύγει κανείς τη φυσική επαφή με άλλους ανθρώπους και κυρίως βέβαια με το αντίθετο φύλο. Η συνήθης επαφή με τη μητέρα μας, την αδελφή μας ή τον αδελφό μας δε δημιουργεί πρόβλημα.

Ένας άνθρωπος που έχει δυνατή ακτινοβολία, αλλά που είναι σκλάβος των αισθήσεών του, μπορεί να σε επηρεάσει και μπορεί ακόμα ασυνείδητα να σε φέρει κάτω από την επίδρασή του, αν κοιτάξεις επίμονα μέσα στα μάτια του. Αν κάποιος είναι κυριευμένος από πόθο, ακόμα κι αν τον αγγίξεις τυχαία αυτό θα έχει μια επίδραση επάνω σου, ιδίως αν ανήκει στο αντίθετο φύλο. Αν ακόμα είσαι ευάλωτος σ' αυτά τα πράγματα, μπορεί να αισθανθείς την επιρροή και χωρίς καμία φυσική επαφή. Τόσο δυνατή είναι η ακτινοβολία που εκπέμπουμε όλοι μας.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε ότι ο καθένας μας αποπνέει μια «μυρουδιά» από την οποία μπορεί ένας που έχει την ικανότητα, να αντιληφθεί αν είμαστε επιρρεπείς στο θυμό, τη λαγνεία, την απληστία, την αντεκδίκηση κλπ. Ακόμα όλοι μας εκπέμπουμε διάφορα χρώματα μέσα στην αύρα μας που κι αυτά επίσης υποδεικνύουν τις σκέψεις που περνούν μέσα από το μυαλό μας και την κατάσταση της πνευματικής και σωματικής μας υγείας. Αυτή την εκπομπή της ακτινοβολίας είναι που μεταφράζουν αυτοί που έχουν την ικανότητα να διαβάζουν τις σκέψεις των άλλων.

Είναι λοιπόν πιο ασφαλές και πιο συμφέρον να κρατάει κανείς μία απόσταση. Αν, με το να κοιτάζεις απλώς στα μάτια έναν άνθρωπο, μπορεί να επηρεαστείς, σκέψου πόσο πιο δυνατή και πόσο πιο δραστική μπορεί να είναι η επιρροή του με τη φυσική επαφή. Βέβαια, αν η ακτινοβολία σου είναι πιο ισχυρή από του άλλου ανθρώπου, τότε αυτός δεν μπορεί να σε επηρεάσει, θα τον επηρεάσεις εσύ, αλλά και αυτό δεν πρόκειται να σε ωφελήσει, γιατί τότε θα «χάσεις κάτι» από αυτή την επαφή. Αντίθετα,

αν το άλλο πρόσωπο είναι πιο ισχυρό, αν η ακτινοβολία του είναι πιο ανεπτυγμένη από τη δική σου, τότε θα σε επηρεάσει εκείνος θετικά ή αρνητικά.
Επίσης, θα πρέπει να αποφεύγουμε να πίνουμε νερό από το ίδιο ποτήρι με κάποιον άλλο. Θα πρέπει να το αποφεύγουμε όσο είναι δυνατό και να σας εξηγήσω γιατί. Όταν κάποιος πιει από ένα ποτήρι, εκτός από υγιεινή άποψη, όταν ακουμπάει τα χείλη του στο νερό, μεταβιβάζει σ' αυτό τις σκέψεις του. Έτσι, αν αυτός που πιει από το ποτήρι είναι ισχυρότερος, τότε είναι κακό γι' αυτόν που προσφέρει το ποτήρι. Αν είναι πιο αδύνατος, τότε είναι κακό γι' αυτόν που παίρνει το ποτήρι. Αυτός είναι ο λόγος που θα πρέπει να αποφεύγουμε τη χρήση του ίδιου ποτηριού.

Αν ο Διδάσκαλος, ή κάποια άλλη πολύ ανεπτυγμένη ψυχή, σου προσφέρει κάτι που δοκίμασε, πράγμα πάρα πολύ σπάνιο, αυτό θα έχει ιδιαίτερη αξία και γοητεία, γιατί μέσα απ' αυτό θα λάβεις θεϊκές δονήσεις. Καθετί που αγγίζει την πηγή της Πνευματικότητας εξαγνίζεται και καθαγιάζεται. Οτιδήποτε περνάει μέσα από τα χέρια του Διδασκάλου γίνεται ελιξίριο ζωής, και γι' αυτό κανονικά δε θα πρέπει να μοιραζόμαστε με άλλους τέτοια ανεκτίμητα πράγματα.

Έτσι λοιπόν, είναι πάντα πιο ασφαλές να αποφεύγεις την αδικαιολόγητη φυσική επαφή με ανθρώπους που μπορεί να σε επηρεάσουν δυσμενώς. Ούτε στα μάτια μην τους κοιτάζεις.

Ο μαθητής ρώτησε: Αν δεν πρέπει να κοιτάμε μέσα στα μάτια των άλλων, μήπως θα πρέπει να κοιτάζουμε σε κάποιο ορισμένο σημείο, σ' ένα ιδιαίτερο σημείο του προσώπου τους ή...

Ο Διδάσκαλος τον διέκοψε: Όταν λέμε να κοιτάζεις μέσα στα μάτια έναν άνθρωπο, εννοούμε να μην απορροφιέσαι μέσα στο βλέμμα του, να μη χάνεσαι μέσα στα μάτια του. Τα μάτια αντανακλούν την κατάσταση της ψυχής. Αν κοιτάμε μέσα στα μάτια έναν άνθρωπο και δεν αισθανόμαστε άνετα, αυτό είναι μια σίγουρη ένδειξη ότι μας επηρεάζει κάποια ακτινοβολία. Πρέπει να κοιτάμε στα μάτια τον κόσμο ιδίως όταν συνομιλούμε μαζί του, γιατί αυτό είναι κάτι φυσικό. Θα πρέπει, όμως, απλώς να τον κοιτάμε, χωρίς να μας απορροφήσει τελείως το βλέμμα του.

Ας υποθέσουμε ότι συζητάς με τον προϊστάμενό σου στο γραφείο. Τότε είσαι υποχρεωμένος να τον κοιτάζεις στα μάτια. Δεν μπορεί να κοιτάζεις το πάτωμα όλη την ώρα. Αλλά βέβαια δεν υπάρχει λόγος να τον κοιτάζεις βαθιά και παρατεταμένα μέσα στα μάτια. Αυτό είναι όλο. Η εξήγηση είναι πολύ απλή. Αν κοιτάζεις βαθιά μέσα στα μάτια έναν άνθρωπο, τότε θα λάβεις την ακτινοβολία που προέρχεται απ' αυτόν. Αν είσαι πιο δυνατός, θα παραμείνεις ανεπηρέαστος και τότε θα περάσεις τη δική σου ακτινοβολία σ' αυτόν. Αυτός τότε θα γίνει δέκτης της ακτινοβολίας σου και των ιδιοτήτων σου. Αντίθετα, αν ο συνομιλητής σου αναπτύξει μια πιο δυναμική ακτινοβολία από σένα, αν είναι πιο ισχυρός, τότε θα σου μεταβιβάσει τις ιδιότητές του.

Ο μαθητής: Αν συναντήσουμε κάποιον και σχηματίσουμε την εντύπωση ότι είναι αρνητικός ή πολύ χαμηλής συνειδητότητας και πρέπει να του μιλήσουμε;

Διδάσκαλος: Μπορείτε ελεύθερα να του μιλήσετε. Μόλις τώρα σου εξήγησα ότι μπορείς να μιλήσεις σε οποιονδήποτε και να τον κοιτάς στα μάτια, αλλά όχι με επιμονή. Δε χρειάζεται να κοιτάζεις βαθιά κάποιον στα μάτια όταν του μιλάς. Εδώ θα σε βοηθήσει και η λογική σου.

Μετά απ' αυτό έγινε συζήτηση πάνω σ' ένα βιβλίο που είχε γράψει ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, όπου έδινε τη συμβουλή, όταν μιλάμε με κάποιον να προσπαθούμε να συγκεντρώνουμε την προσοχή μας στο πρόσωπό του, ανάμεσα στα δυο φρύδια του συνομιλητή μας.

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν είπε τα εξής: Μάλιστα, αυτό είναι σωστό, αλλά ακόμα και αν συγκεντρώσεις την προσοχή σου εκεί, δε θα μπορέσεις να αποφύγεις να συναντήσεις τα μάτια του συνομιλητή σου. Είναι κάτι που δεν μπορείς να το αποφύγεις τελείως. Προσπάθησε να αποφύγεις, όσο σου είναι δυνατό, να κοιτάς βαθιά και παρατεταμένα μέσα στα μάτια του άλλου. Στη νεαρή ηλικία που βρίσκεσαι μπορεί ευκολότερα να επηρεαστείς απ' ό,τι στην ώριμη ηλικία αργότερα. Πρόσεχε και απόφευγέ το και συγχρόνως απόφευγε να αγγίζεις άλλους. Αυτές είναι δύο από τις βασικές αρχές για την προστασία μας όταν ακολουθούμε το Πνευματικό Μονοπάτι.

Όταν βρισκόμαστε στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου, θα πρέπει να επιδιώκουμε το αντίθετο. Όχι μόνο θα πρέπει να κοιτάμε έντονα μέσα στα μάτια του, αλλά να προσπαθούμε να χάνουμε τον εαυτό μας μέσα σ' αυτά, διότι λέγεται ότι το 87% από τις θεϊκές δονήσεις μεταδίδονται μέσα από τα μάτια του. Αυτός είναι και ο λόγος που όλη η μυστικιστική ποίηση τραγουδά τη δόξα και τη μαγευτική ομορφιά που έχουν τα μάτια του Διδασκάλου, τα μάτια αυτά που είναι διαποτισμένα με το Θεϊκό τρύγο. Εμείς οι φτωχοί λαχταρούμε μια γεμάτη αγάπη ματιά από το πολύτιμο κρασί του Αγαπημένου, μια σταγόνα γεμάτη ζωή από αυτό το Αμρίτ, την αμβροσία δηλαδή, που εκπέμπεται μέσα από τα μάτια του Φιλεύσπλαχνου Οινοχόου. Είναι μέσα από τα μάτια του Διδασκάλου που ρέει σ' εμάς η δυνατότητα να έχουμε αγάπη για τους άλλους. Αν είστε δεκτικοί και έχετε την τύχη να κοιτάξετε έντονα μέσα στα μάτια του Διδασκάλου, τότε θα μεθύσετε από την αγάπη του.

Κάποτε, σε κάποια περίπτωση, συνέβη και σε μένα να περάσω δίπλα από τον Αγαπημένο μου Διδάσκαλο – εκείνος πήγαινε προς μία κατεύθυνση και εγώ προς την αντίθετη – και οι ματιές μας συναντήθηκαν για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Θυμάμαι όμως ότι αυτή η ματιά του Διδασκάλου μου έδωσε τέτοια φόρτιση, που έμεινα σαν μεθυσμένος όχι μόνο για βδομάδες αλλά για ολόκληρους μήνες. Τόσο δυνατή ακτινοβολία εκπέμπουν τα μάτια ενός Διδασκάλου. Γι' αυτό λέγεται ότι, αν δεν μπορείς να κοιτάζεις μέσα στα μάτια του Αγαπημένου, μην κοιτάς μέσα στα μάτια κανενός. Αυτό είναι το καλύτερο. Προσπάθησε να έχεις συγκέντρωση και αυτοέλεγχο.

Στην ηλικία σου τι θα συμβεί αν κοιτάζεις μέσα στα μάτια ενός λάγνου κοριτσιού ή αν αγγίζεις ένα λάγνο κορίτσι; Δε θα είναι η ψυχή σου που θα ανταποκριθεί σ' αυτή την επίδραση, σ' αυτή την πρόκληση, αλλά το σώμα σου. Γι' αυτό το λόγο, ο Διδάσκαλος μάς προειδοποιεί να προσέχουμε ποιον κοιτάμε και ποιον αγγίζουμε.

Αν κοιτάζεις επίμονα και με δεκτικότητα μέσα στα μάτια Κάποιου που είναι ανώτερος από σένα, Κάποιου του οποίου η καρδιά και η ψυχή έχουν περάσει μέσα από τη φωτιά της εξάγνισης, Κάποιου που είναι βυθισμένος μέσα στην αγάπη του Θεού και ακόμα είναι αφιερωμένος στην υπηρεσία της ανθρωπότητας, αυτός είναι ένας τρόπος με τον οποίο μπορείς να κάψεις τελείως τα ελαττώματα που σκεπάζουν την ψυχή σου. Αυτό είναι το μεγάλο κέρδος, του να βρίσκεται κανείς στην παρουσία του Διδασκάλου. Αν κοιτάζεις μέσα στα μάτια του, αν καταφέρεις να ακουμπήσεις το κεφάλι σου στα θεία πόδια του Διδασκάλου, τότε θα κερδίσεις κάτι. Και αν ο Διδάσκαλος σ' αγγίξει ο ίδιος, αν ακουμπήσει τα χέρια του πάνω στο κεφάλι σου, τότε το κέρδος σου θα είναι ανεκτίμητο.

(Σ' αυτό το σημείο έγινε κάποια σύγχυση καθώς νόμισε ο μαθητής ότι ο Διδάσκαλος του είπε να αγγίξει τα πόδια του.)

Ο Διδάσκαλος είπε με έμφαση: Όχι, όχι! Δεν είπα αυτό. Στην Ινδία μπορεί αυτό να έχει γίνει από παράδοση συνήθεια που είναι δύσκολο να εξαλειφθεί, αλλά ποτέ δε θέλω κανείς να αγγίζει τα πόδια μου. Απλώς, σου έδωσα ένα παράδειγμα, καθώς η αγάπη δε

γνωρίζει νόμους, Οι λάτρεις έχουν κάνει ακόμα πιο παράξενα πράγματα μέσα στην τρέλα της αγάπης τους, πράγματα που πολλές φορές δυσαρεστούν τον Διδάσκαλο. Έχω πολλές φορές επαναλάβει ότι ένας υπηρέτης του σανγκάτ δεν το αντέχει αυτό. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, όταν αντιλαμβανόταν κάποιον να έχει την πρόθεση να σκύψει και να ακουμπήσει τα πέλματά Του με τα χέρια του, οπισθοχωρούσε και του έλεγε αστειευόμενος: «Τι ελπίζεις να βρεις εκεί κάτω;»

Κάποτε ήρθε ένας ηλικιωμένος μαθητής να δει τον Διδάσκαλο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν. Είχε μυηθεί από τον προηγούμενο Διδάσκαλο, από τον Διδάσκαλο τού Μπάμπα Σαουάν, τον Μπάμπα Τζαϊμάλ. Όταν ο Διδάσκαλος Τζαϊμάλ έφυγε από το γήινο επίπεδο, αυτός ο ηλικιωμένος μαθητής σταμάτησε να έρχεται στο σάτσανγκ. Όταν όμως κάποτε αντελήφθη ότι η πνευματική δύναμη του Μπάμπα Τζαϊμάλ λειτουργούσε και πάλι μέσω του Διδασκάλου Χαζούρ, ήρθε και τον επισκέφτηκε γεμάτος αγάπη και σεβασμό και του είπε: «Διδάσκαλε, θέλω να ακουμπήσω το κεφάλι μου στα πόδια σου». Όχι, όχι, αναφώνησε ο Χαζούρ, «είμαστε αδελφοί και είχαμε κοινό Διδάσκαλο, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό». Τότε, ο ηλικιωμένος άνθρωπος ξαναείπε: «Είναι αυτά τα πόδια δικά σου ή του Μπάμπα Τζαϊμάλ; Αν είναι δικά σου δε θα τα αγγίξω, αλλά αν είναι του Διδασκάλου μας, τότε έχω το δικαίωμα να ακουμπήσω το κεφάλι μου επάνω τους». Ο Διδάσκαλος Σαουάν δεν μπόρεσε να πει τίποτα, γιατί ό,τι ανήκει σ' έναν αληθινό μαθητή, ακόμα και το σώμα του, ανήκει στο Θείο Διδάσκαλό του. Λέγεται ότι ο ηλικιωμένος αυτός μαθητής ακούμπησε το κεφάλι του στα πόδια του Σαουάν και τέτοια ήταν η μέθη που αισθάνθηκε, ώστε χρειάστηκε πολύ χρόνο για να συνέλθει και να σταθεί στα πόδια του. Όπως βλέπεις, με τη φυσική επαφή μεταδίδεται ένα μεγάλο ποσόν ενέργειας.

Μια μαθήτρια ρώτησε στη συνέχεια, τι επίδραση έχει το μασάζ σ' ένα μωρό και αν ωφελείται το μωρό από αυτή την επαφή.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Η πιο αγνή αγάπη στον κόσμο είναι αυτή μεταξύ του Διδασκάλου και του μαθητή του και μετά από αυτήν είναι η αγάπη μεταξύ της μητέρας και του παιδιού της. Ο κάθε ένας, εδώ στο φυσικό κόσμο, ανταποκρίνεται στην αγάπη. Ακόμα και επικίνδυνα πλάσματα, όπως τα φίδια και τα λιοντάρια ανταποκρίνονται στην αγάπη. Αν αγγίξεις ένα παιδί με αγάπη, θα ανταποκριθεί πιο γρήγορα παρά αν του πεις κάτι με λόγια, κι αυτό γιατί η επαφή είναι αγνή και αποτελεί έκφραση αγνής αγάπης.

Μπορώ να σας πω ότι και τα δυο παιδιά μου δεν μπορούσαν να κοιμηθούν το βράδυ, παρά μόνο όταν η μητέρα τους τούς χάιδευε ελαφρά την πλάτη. Δεν τους πείραζε αν έλειπε η μητέρα τους τη μέρα, αλλά τη νύχτα όταν έπρεπε να πέσουν για ύπνο ήθελαν την ηρεμιστική επαφή της μητέρας τους. Τότε κοιμόνταν πολύ ευτυχισμένα. Τα παιδιά χρειάζονται την καθησυχαστική φυσική επαφή των γονιών τους και ιδίως της μητέρας.

Κάποιος διέκοψε τον Διδάσκαλο και ρώτησε αν είναι καλύτερα να δίνει κανείς αγάπη σ' ένα παιδί μέσα από τα μάτια ή να το αγγίζει.

Ο Διδάσκαλος είπε: Πρέπει να δίνουμε αγάπη στα παιδιά και με τους δύο τρόπους. Τα παιδιά πρέπει να έχουν αυτή τη ζεστασιά της φυσικής επαφής. Όπως σας είπα, το 87% της ακτινοβολίας του Διδασκάλου μεταδίδεται μέσα από τα μάτια του. Μια ακτινοβολία όμως τόσο δυνατή και τόσο καταπραϋντική δεν μπορεί να εκπέμπεται μέσα από τα μάτια ενός γονέα και γενικά ενός συνηθισμένου ανθρώπου.

Στη συνέχεια μια μαθήτρια ρώτησε αν μπορεί να κάνει κανείς μασάζ σε άλλους.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Όταν χρειαστεί, κάνε το σαν μια αγαθοεργό πράξη. Υπόθεσε ότι το μασάζ είναι η δουλειά σου και αν πράγματι είναι η δουλειά σου κάνε το ανιδιοτελώς. Έτσι δεν υπάρχει περίπτωση πόθου. Πάντως, το μασάζ θα πρέπει να γίνεται με κάποιο καθορισμένο τρόπο. Ο φυσιοθεραπευτής πρέπει να μάθει μια επιστημονική τεχνική. Κάνει μασάζ στους αρρώστους για να τους ανακουφίζει από τους πόνους. Πρέπει να τους αγγίζει, αλλά ξέρει ότι θα πρέπει να το κάνει με έναν ειδικό τρόπο. Αυτή είναι η δουλειά του, η οποία όταν γίνεται με ανεπηρέαστο τρόπο δεν υπάρχει κακό. Όταν γίνεται από αγάπη, αγνή αγάπη, όπως η αγάπη που αισθάνεται η μητέρα για το παιδί της, είναι τελείως αβλαβές ή μάλλον είναι πολύ ωφέλιμο. Και αυτός είναι, φυσικά, ο μόνος τρόπος που το μασάζ μπορεί να ωφελήσει τον ασθενή. Αλλιώς... δε χρειάζεται να πω τίποτα άλλο.

Όταν μια μητέρα χαϊδεύει το γιο ή την κόρη της, δεν είναι μόνο η επαφή, αλλά και η αγάπη, που περνάει μέσα από τα μάτια και μέσα από τα χέρια της, που καταπραΰνει και καθησυχάζει το παιδί της. Η ιατρική επιστήμη έχει αποδείξει ότι η ακτινοβολία αγάπης που εκπέμπει η μητέρα, βοηθάει στη θεραπεία του άρρωστου παιδιού της. Αν λοιπόν το μασάζ είναι το επάγγελμά σου, τότε εξάσκησέ το με αφοσίωση και με ένα ανεπηρέαστο τρόπο. Γενικά όμως αυτά τα πράγματα πρέπει να αποφεύγονται από το μαθητή για να μην υπάρχουν κακές συνέπειες.

Στην Ινδία δεν ενθαρρύνουμε την εφαρμογή του μασάζ. Είμαστε πολύ αυστηροί στη συναναστροφή των δύο φύλων. Οι άντρες και οι γυναίκες δε συναναστρέφονται ελεύθερα. Τα αγόρια δε συναναστρέφονται ελεύθερα με τα κορίτσια. Δεν επιτρέπεται ποτέ στα αγόρια να κάνουν μασάζ στα κορίτσια και αντίθετα. Αν χρειάζεται μασάζ για τον ένα ή τον άλλο λόγο, τότε πρέπει να το κάνει κάποιος από το ίδιο φύλο. Πάντως, εδώ στο Άσραμ, δεν υπάρχει ανάγκη να κάνει κανείς μασάζ και γενικά, όσο βρίσκεστε εδώ, τα κορίτσια και τα αγόρια θα πρέπει να ακολουθείτε τα ινδικά έθιμα και να μη συναναστρέφεστε ελεύθερα. Προσπαθούμε να διατηρήσουμε μια απόλυτη αγαθότητα για να υπάρχει μια ηρεμία στην ατμόσφαιρα. Ο σκοπός που ήρθατε στο Άσραμ είναι να βελτιώσετε το διαλογισμό σας. Έτσι, ορισμένα πράγματα που, κι αν ακόμα δεν είναι κακά, παρεμποδίζουν το σκοπό για τον οποίο ήρθατε, θα πρέπει να αποφεύγονται. Έτσι, π.χ. μη φοράτε εξεζητημένα και φανταχτερά ρούχα και μην επιδίδεστε σε άσκοπες φλυαρίες. Φυσικά, όταν χρειάζεται, πρέπει να μιλάμε, δεν απαγορεύεται να μιλάμε, αλλά ο Αγαπημένος Διδάσκαλος τόνιζε ότι οι αδελφοί και οι αδελφές που έρχονται από τη Δύση στο Άσραμ δε θα πρέπει, στον περιορισμένο χρόνο της διαμονής τους, να ασχολούνται με κοινωνικές σχέσεις και με το να αναπτύσσουν γνωριμίες και φιλίες. Στο Άσραμ θα πρέπει να είμαστε πειθαρχικοί και εγωκεντρικοί. Τα αναφέρω αυτά, ώστε να μην υπάρξει κανένα πρόβλημα από αυτό το θέμα που συζητάμε. Η κακή επίδραση της φυσικής επαφής δε θα πρέπει να αποτελέσει πρόβλημα εδώ στο Άσραμ.

Η Επιθυμία για Ντάρσαν

Μ*ια νεαρή κοπέλα ρώτησε το Διδάσκαλο:* Είναι εγωιστικό εκ μέρους μας να θέλουμε να είμαστε διαρκώς κοντά στον Διδάσκαλο, να επιθυμούμε έντονα τη ντάρσαν[1] του, να λαχταρούμε το γεμάτο αγάπη ακτινοβόλο βλέμμα του;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Το να λαχταράς να είσαι κοντά στον Αγαπημένο σου, είναι κάτι που δεν μπορεί να θεωρηθεί εγωισμός. Είναι αντίθετα ένα συναίσθημα που σε εξιλεώνει και σε ανυψώνει πνευματικά. Η επιθυμία να αντικρίσει κανείς έστω και για μια στιγμή το πανέμορφο πρόσωπο του Αγαπημένου, να αντικρίσει τα μάτια του που είναι πλημμυρισμένα με Θείο Φως, τα μαλλιά του μέσα στα οποία έχουν μπλεχτεί εκατομμύρια καρδιές, δεν είναι εγωισμός,

Ο εγωισμός είναι συνυφασμένος με το υλικό κέρδος. Αν αποκτήσουμε ένα αντικείμενο και το τοποθετήσουμε πάνω από κάθε αξία και δεν επιτρέπουμε σε κανέναν να το χρησιμοποιεί και να το απολαμβάνει, τότε αυτό είναι εγωισμός. Στον κόσμο του πνεύματος, όμως, δεν υπάρχει εγωισμός. Δεν υπάρχουν αντικείμενα που να τα κατέχουμε και να τα κρατάμε με ζήλο μακριά από τα περίεργα μάτια του κόσμου.

Ο εγωισμός είναι η βασική αρχή των οικονομικών επιστημών. Όταν σπουδάζουμε οικονομικές επιστήμες, το πρώτο πράγμα που μας διδάσκουν είναι ότι ο καθένας σ’ αυτό τον κόσμο πρέπει να είναι εγωιστής και να έχει πρωταρχικό σκοπό του το ατομικό κέρδος. Αυτά όμως που ενδιαφέρουν τους ανθρώπους που ασχολούνται με τα υλικά πράγματα και τη γήινη ιδιοκτησία, δηλαδή τους ανθρώπους που ενδιαφέρονται για τα εγκόσμια, δεν έχουν θέση στον πνευματικό τομέα και δεν ενδιαφέρουν τους ανθρώπους που ασχολούνται με τα θέματα του πνεύματος. Ο εγωισμός είναι χαρακτηριστικό του υλικού πεδίου. Όταν ξεπεράσουμε τα όρια της ύλης και εισέλθουμε στο πεδίο του πνεύματος, στο πεδίο της αγνής Πνευματικότητας, τότε ό,τι λαχταρούμε, ό,τι θεωρούμε πολύτιμο και θέλουμε να το κρατήσουμε για τον εαυτό μας, μας εξαγνίζει, μας εμπνέει και μπορεί να μας ανυψώσει στους ουρανούς. Ο εγωισμός δεν έχει καμιά θέση σ’ αυτό το επίπεδο.

Ο κόσμος της ύλης και ο κόσμος του πνεύματος είναι τελείως διαφορετικοί. Ο εγωισμός είναι ένας θεμελιώδης νόμος στον τομέα της ύλης, που μας σπρώχνει να επιθυμούμε και να επιδιώκουμε συνεχώς Το ένα ή το άλλο πράγμα και που, προκειμένου να το αποκτήσουμε, είμαστε έτοιμοι να καταπατήσουμε και να τσαλακώσουμε καθέναν που μπορεί να βρεθεί εμπόδιο μπροστά μας. Στον κόσμο του πνεύματος όμως συμβαίνει εντελώς το αντίθετο. Επιθυμούμε να μοιραστούμε με άλλους όλες τις ευλογίες που έχουμε λάβει, όσο ασήμαντες κι αν είναι. Βοηθάμε άλλους να αποκτήσουνε κάθε καλό που εμείς έχουμε λάβει και ακόμα θυσιάζουμε και τον εαυτό μας, έτσι ώστε να ωφεληθούν άλλοι απ’ αυτόν. Το να λαχταρούμε λοιπόν κάτι που ανυψώνει το πνεύμα, είναι αντίθετο του εγωισμού. Όταν λαχταράμε να δεχτούμε το ακτινοβόλο βλέμμα του Διδασκάλου, όταν χάνουμε τον εαυτό μας τελείως μέσα στα θεία μάτια του, όταν ξεχνάμε τον εαυτό μας και είμαστε ξεκομμένοι από τους περιορισμούς του

---

[1] Darshan: Λέξη σανσκριτική που σημαίνει το να βρίσκεται κανείς κοντά στο Διδάσκαλο και να έχει τη δυνατότητα να τον αντικρίζει στη φυσική του μορφή.

χώρου και του διαστήματος, τότε εξυψώνεται το πνεύμα μας και απομακρυνόμαστε από καθετί το γήινο. Ξεφεύγουμε από τον καθημερινό κόσμο των υλικών πραγμάτων και απολαμβάνουμε στιγμές αιωνιότητας.

Η συνεχής νοσταλγία για τον Αγαπημένο, η σφοδρή επιθυμία για τη ντάρσαν του και η ανησυχία που μας προκαλεί η απομάκρυνσή μας από εκείνον, δεν έχει να κάνει τίποτα με τον εγωισμό. Ο εγωισμός και η επιθυμία να είμαστε κοντά στον Διδάσκαλο είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Ανήκουν σε δύο διαφορετικά επίπεδα. Το ένα δεν έχει καμία σχέση με το άλλο.

Ο Σεΐχης Σααντί, ο Πέρσης μυστικιστής, έλεγε:

...Μου είπανε, ω Σααντί, να ζητήσω μια χάρη από το Φίλο μου.
Αλλά, εκτός από το Φίλο μου τον Ίδιο δε ζητώ τίποτα άλλο...

Ο Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ, ο ένατος Γκουρού των Σιχ, έλεγε:

Να ξέρεις ότι όταν ο άνθρωπος μέσα από την καρδιά
σκέφτεται συνεχώς το Θεό,
έχει αποκτήσει σωτηρία.
Μεταξύ αυτού του ανθρώπου και του Θεού
δεν υπάρχει πια καμία απόσταση.

Σ' αυτό το σημείο, κάποιος μαθητής είπε: Έχω παρατηρήσει εδώ στο Άσραμ ότι οι μαθητές, προκειμένου να βρίσκονται κοντά στον Διδάσκαλο, ενεργούν με δύο τρόπους, μολονότι η αγάπη τους γι' αυτόν μπορεί να είναι ίδια. Έτσι, άλλοι δεν αντέχουν να είναι μακριά από τον Διδάσκαλο και μόλις τον δουν τρέχουν από πίσω του. Σπρώχνουν τους πάντες και τα πάντα και προσπαθούν να βρεθούν όσο πιο κοντά του μπορούν, ενώ άλλοι πάλι έρχονται στο σάτσανγκ, κάθονται προσηλωμένοι κοιτώντας συνέχεια τον Διδάσκαλο, περιμένοντας με λαχτάρα σιωπηλά να συναντήσουν με τα μάτια τους το φορτισμένο Θείο βλέμμα του. Στη συνέχεια, μόλις τελειώσει το σάτσανγκ, γυρνάνε σπίτι τους και κάθονται σε διαλογισμό. Η ερώτησή μου είναι: Ο μαθητής που από αγάπη ίσως ξεπερνάει τα όρια του σεβασμού, είναι ανώτερος ή εκείνος που είναι πιο συγκρατημένος;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τη γεμάτη σεβασμό αγάπη, γιατί αυτό το είδος αγάπης, προκαλεί ανταπόκριση αγάπης.

Έχετε δει σε φωτογραφίες τον Διδάσκαλο Κιρπάλ να βρίσκεται δίπλα στον Διδάσκαλό του, το Σαουάν; Σ' όλες τις φωτογραφίες τον κοιτάζει με εμφανή την έντονη αγάπη και το βαθύ σεβασμό του. Αυτή την αγάπη εκτιμούσε ο Σαουάν και όλοι οι Διδάσκαλοι ανταποκρίνονται έντονα σ' αυτή την αγάπη. Η φλόγα της αγάπης που βρίσκεται μέσα μας, μέσα στην καρδιά μας, δε θα πρέπει να ενοχλεί κανένα. Αν αυτή η αγάπη, καθώς ξεχειλίζει, προκαλεί στενοχώρια σε άλλους και αμηχανία στον Διδάσκαλο, δεν είναι γνήσια αγάπη. Η γνήσια αγάπη είναι αθόρυβη και δεν επιβάλλεται ποτέ στον Διδάσκαλο. Το να ζητάμε την προσοχή του Διδασκάλου με οποιονδήποτε τρόπο είναι μια ένδειξη ότι η αγάπη μας υστερεί.

Ο Διδάσκαλος δεν μπορεί και δε μένει απαθής για μια καρδιά που καίει γι' αυτόν. Το πάθος αυτής της καρδιάς το αντιλαμβάνεται, ακόμα κι αν αυτή η καρδιά ανήκει σε κάποιον που κάθεται στα τελευταία καθίσματα μιας συγκέντρωσης. Η σφοδρή επιθυμία έχει μια ιδιαίτερη δύναμη και ακτινοβολία.

Από την άλλη όμως μεριά, η τρέλα της αγάπης, που εκφράζεται με πολλούς τρόπους, είναι η αντίδραση της αγάπης που έχει φυτέψει στα βάθη της καρδιάς μας ο ίδιος ο Διδάσκαλος. Γι' αυτό και είναι ο ίδιος υπαίτιος γι' αυτή την τρέλα. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε κανέναν αν υποφέρει από ανησυχία και επιθυμεί ζωηρά να βρίσκεται κοντά στον Αγαπημένο του καθώς ο ίδιος ο Αγαπημένος έχει ανάψει αυτή τη φλόγα.

Η μυστικιστική φιλολογία παρομοιάζει τον Διδάσκαλο με μια ζωηρόχρωμη κούπα γεμάτη αφρώδες κρασί, μαγευτικό, δελεαστικό και μεθυστικό, έτοιμο να παγιδέψει και να φέρει σε μέθη και έκσταση το μαθητή που τελικά θα γίνει σκλάβος του και σκλάβος της αγάπης του.

Έτσι έχουμε συμπόνια γι' αυτούς που υποφέρουν για τον Διδάσκαλο, που τρέχουν πίσω του, που είναι τρελοί από αγάπη γι' αυτόν, που οι καρδιές τους είναι αιχμαλωτισμένες απ' αυτόν και που τους τραβάει ανήμπορους σαν δεμένους σκλάβους. Ο Διδάσκαλος έχει μαγέψει τις καρδιές τους με τη θεϊκή ομορφιά του και έχει κλέψει τις καρδιές τους, με αποτέλεσμα αυτοί οι αδελφοί να έχουν χάσει τον αυτοέλεγχό τους, να είναι κάπως σαν μαγεμένοι και να έχουν χάσει την αυτοκυριαρχία τους. Τρέχουν λοιπόν από πίσω του γιατί δεν μπορούν να μείνουν μακριά του και καμιά φορά η συμπεριφορά τους δε χαρακτηρίζεται από την απαιτούμενη ευπρέπεια. Αλλά άραγε ποιος φταίει; Αυτοί οι μαθητές ή ο Αγαπημένος;

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι κατά βάθος δεν υπάρχουν δύο είδη μαθητών, αλλά απλώς ο Διδάσκαλος έχει δώσει λίγο περισσότερο αυτοέλεγχο στον ένα και λίγο λιγότερο στον άλλο μαθητή.

Κάποιος στίχος μάς λέει ότι:

…Η σοφία έχει πάρει τη μορφή τρέλας
και η τρέλα έχει μεταμορφωθεί σε σοφία…

Και πράγματι, αυτός ο στίχος εξηγεί σωστά την κατάσταση αυτών που έχουν επηρεαστεί από τη θαυμαστή ομορφιά του Αγαπημένου, που μπορεί να μεταβάλει τον άνθρωπο από τη μία στιγμή στην άλλη. Αν έχουμε γίνει τρελοί από αγάπη γι' αυτόν, μπορεί να μας αλλάξει με μια του ματιά και να μας μετατρέψει σε σοφότερους των σοφών. Αν πάλι είμαστε σοφοί και διστακτικοί και γεμάτοι σεβασμό, στεκόμαστε υπομονετικά σε απόσταση από τον Αγαπημένο, μπορεί στρέφοντας την προσοχή του επάνω μας, να μας κάνει να μοιάζουμε με τρελούς.

Το καθετί λοιπόν εξαρτάται από τη Χάρη του Διδασκάλου.

Ο Σαχ Ιναγιάτ Καν, ο σύγχρονος Σούφι μυστικιστής που έφερε πρώτος τις διδασκαλίες των Σούφι στη Δύση στις αρχές του αιώνα, έλεγε στον Διδάσκαλό του:

…Δώσε μας ό,τι έχεις και θα σου δώσουμε ό,τι κατέχουμε...

Επίσης, ο Χαφίζ περιέγραψε την κατάσταση του λάτρη πολύ χαρακτηριστικά.

...Για κανένα δεν έχω χώρο μέσα στην καρδιά μου, εκτός απ' Εκείνον.
Ω Θεέ μου, χάρισε αυτόν και τον άλλο κόσμο στους αντιπάλους μου.
Εμένα μου φτάνει ο Διδάσκαλός μου…

Η συναισθηματική κατάσταση του λάτρη είναι δύσκολο να κατανοηθεί, αν τον κρίνουμε «εξωτερικά», γιατί ποιος μπορεί έστω και κατά προσέγγιση να καταλάβει το «παιχνίδι που παίζει» ο Αγαπημένος;

Σε κάτι στίχους διαβάζουμε:

...Ο Κύριος μάς λέει να μην απομακρυνθούμε
από το Μονοπάτι της αγνότητας,
ακόμα και για όλα τα κέρδη αυτού ή του άλλου κόσμου.
Από την άλλη μας παίζει ένα διπλό παιχνίδι,
γιατί έχει στολίσει το Μονοπάτι με αμέτρητους πειρασμούς...

Με αυτούς τους στίχους ο λάτρης παραπονιέται, ότι ο Αγαπημένος του είπε να είναι αγνός, να είναι αφοσιωμένος, να μην πέσει θύμα των πέντε ληστών[2], αλλά συγχρόνως έχει περιβάλει το Μονοπάτι που πρέπει αυτός να ακολουθήσει με όλων των ειδών τους πειρασμούς. Αν ξεφύγει, ξέρει ότι θα πέσει αμέσως θύμα τους, γιατί είναι πολύ σαγηνευτικοί. Είναι μόνο με την ακράδαντη πίστη στη Δύναμη και τη Χάρη του Διδασκάλου που μπορούμε να περάσουμε σώοι μέσα από το δαίδαλο αυτών των εμποδίων, που παραμονεύουν τον ανύποπτο λάτρη.

Ο Αγαπημένος έλκει τους μαθητές του και αυτοί δεν μπορεί παρά να τον ακολουθήσουν. Έτσι ήταν πάντα και έτσι θα εξακολουθήσει να είναι.

Ο μεγάλος Μαουλάνα Ρούμι ήταν τόσο συνεπαρμένος από τον Διδάσκαλό του Σάμας Ταμπρίζ ώστε έλεγε διαρκώς γι’ αυτόν ότι: «ήταν ο απαραίτητος οδηγός, που αυτός μόνο μπορούσε να τον φέρει πίσω στο Θεό». Έλεγε ακόμα ότι:

Το Πνευματικό Μονοπάτι μπορεί να ακολουθηθεί μόνο με τη μεσολάβηση ενός Θεϊκού Οδηγού, διότι αυτός είναι ένας Οδηγός νεκρός για το μικρό του εαυτό και αφιερωμένος στον Ανώτερο Εαυτό. Είναι πάνω από τους περιορισμούς και τις απαγορεύσεις που έχουν καθιερώσει οι διάφορες θρησκευτικές ομάδες και είναι ικανός να ανοίξει την Πύλη που οδηγεί κατευθείαν στη Θέωση. Αναζήτησε έναν Τέλειο Οδηγό για να μπορέσεις να φτάσεις στην ένωση με τον Ίδιο το Θεό.

Δεν είναι να απορεί κανείς που, όταν έχουμε ευλογηθεί με τη Χάρη του Παντοδύναμου να προσελκυσθούμε από τη θεϊκή Του ενανθρώπιση, από τον Αγαπημένο του Κυρίου, τον εκπρόσωπό Του επάνω στη γη, τον περίλαμπρο Διδάσκαλο, θέλουμε να τον κάνουμε αποκλειστικά δικό μας και να υπάρχει και να λειτουργεί μόνο για μας. Και... αυτό κατά κάποιο τρόπο είναι εγωισμός αν το κρίνεις από την άποψη ενός μηερωτευμένου και ακόμα αν το κρίνεις από την άποψη κάποιου που δεν είναι μεθυσμένος από την τρέλα της αγάπης. Αλλά, καθώς ο Διδάσκαλος δεν είναι δέκα μέτρα μετάξι ή είκοσι κιλά χρυσός, δεν περιορίζεται στα όρια καθορισμένων ποσοτήτων. Είναι φύσει απεριόριστος και τα δώρα του επαρκούν για όλο τον κόσμο. Η ευσπλαχνία του δε γνωρίζει όρια και η αγάπη του ρέει ακατάπαυστα. Ξέρει μόνο να δίνει αλλά και με ποιο τρόπο, σε ποια χρονική στιγμή και ακόμα ξέρει πόσο θα δώσει. Μπορεί όλοι μας να λαχταρούμε τις μεθυστικές και γεμάτες αγάπη και έκσταση ματιές του, για να μπορέσουμε να πετάξουμε ελεύθερα στα ανώτερα επίπεδα, αλλά καμιά ικεσία, καμιά λαχτάρα ή πίεση δε θα τον κάνει να μας δώσει κάτι, πριν να έρθει η κατάλληλη χρονική στιγμή.

Και τα δύο είδη των μαθητών, αν εξακολουθείς να τους διακρίνεις, θα περάσουν τα ίδια μαρτύρια για να κερδίσουν τη Χάρη και την ευσπλαχνία του Αγαπημένου. Είμαστε αδύναμα πλάσματα και δεν αξίζουμε να μας προσέξει και ακόμα περισσότερο

[2] *Πέντε ληστές είναι: ο θυμός, η απληστία, ο εγωισμός, η λαγνεία και η προσκόλληση σε γήινα πράγματα.*

να μας δώσει σωτηρία. Παρακαλούμε τον Κύριό μας, από τα βάθη της καρδιάς μας, για βοήθεια. Περνούμε άυπνες νύχτες και προσευχόμαστε με δάκρυα. Γινόμαστε αδύνατοι και χλομοί. Ξέρουμε ότι έτσι εξαγνιζόμαστε, αλλά βασανιζόμαστε από τέτοιον πόνο και τέτοια θλίψη που τίποτα δεν μπορεί να μας παρηγορήσει, τίποτα δεν μπορεί να ανακουφίσει τον πόνο που αισθανόμαστε μέσα από τα βάθη της ψυχής μας για ένωση με τον Αγαπημένο.

Ο Σάμας Ταμπρίζ προειδοποιούσε τον Μαουλάνα Ρούμι για την αγωνία που πρέπει να αντιμετωπίσει ο λάτρης και του είπε:

Γιε μου, υπάρχουν εννέα σημάδια που χαρακτηρίζουν έναν αληθινό λάτρη του Θεού:

1) *Αναστενάζει αδιάκοπα.*
2) *Το πρόσωπό του είναι χλομό.*
3) *Τα μάτια του είναι συνεχώς υγρά.*
4) *Τρώει λίγο.*
5) *Κοιμάται λίγο.*
6) *Είναι ανήσυχος.*
7) *Δεν μπορεί να μιλήσει.*
8) *8) Η καρδιά του κλαίει.*
9) *9) Η ψυχή του θρηνεί*

Ο Αμίρ Χούσρο, ο αγαπημένος μαθητής του Νιζαμουντίν Αουλία, έλεγε:

Ω αδαή γιατρέ, φύγε σε παρακαλώ από το προσκέφαλό μου.
Το μόνο γιατρικό για την αρρώστια του χωρισμού από τον Αγαπημένο
είναι να λάβω τη ντάρσαν του Αγαπημένου, τη ματιά της Χάρης του.

Ο μεγάλος Καμπίρ περιγράφει επίσης την αγωνία που υφίσταται ο λάτρης που είναι χωρισμένος από τον Κύριο:

Κανένας δεν έχει κερδίσει την ένωση με τον Αγαπημένο του μέσα από τη χαρά.
Όποιος έχει φτάσει σε επικοινωνία με Αυτόν,
το έχει κατορθώσει αφού έχυσε πολλά δάκρυα.
Αν ήταν δυνατό να συναντήσουμε τον Αγαπημένο μέσα σε κατάσταση ευτυχίας,
τότε δε θα έπρεπε να υποφέρουμε από τον πόνο του αποχωρισμού.
Οι εγκόσμιοι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι γιατί τρώνε, πίνουν και κοιμούνται
και μόνο ο Καμπίρ είναι βυθισμένος στη δυστυχία και αγρυπνά και κλαίει.
Ω Καμπίρ, απόφυγε τη ζωή των απολαύσεων
και προσκολλήσου στη ζωή του θρήνου.
Χωρίς αυτή, πώς μπορείς να βρεις τον Αγαπημένο;

Η έντονη επιθυμία για τον Διδάσκαλο είναι μια ενεργητική κατάσταση αγάπης και ο κάθε λάτρης θα πρέπει να νιώσει τη γλυκιά αγωνία αυτής της αγάπης. Ο πόνος που αισθάνονται και τα δύο είδη των μαθητών που έχουν πιαστεί στα δίκτυα της τρελής

του αγάπης, τους εγγυάται τουλάχιστον, ότι αυτή η αγωνία θα τους φέρει τη συνεχή επαφή με τον Αγαπημένο. Η αγωνία της καρδιάς είναι ο πρόδρομος της ευτυχίας και προαναγγέλλει την επικοινωνία με τον Αγαπημένο, έτσι όπως τα λουλούδια πάνω στο κλωνάρι προαναγγέλλουν ότι σε λίγο θα υπάρξει καρπός.

Οι ζωές των αγίων και των μυστικιστών μάς δείχνουν ότι όλοι τους έχουν περάσει μέσα από τον στενόχωρο δρόμο της σφοδρής επιθυμίας για τον Κύριο. Η τρέλα της αγάπης είναι αποτέλεσμα αυτής της σφοδρής επιθυμίας για τον Αγαπημένο, γιατί αυτός ο γοητευτικός Μάγος, όταν αγγίξει την ψυχή, μπορεί να την ελευθερώσει από την έλξη της διάνοιας και των αισθήσεων που τη βαραίνουν, αφού κόψει βαθιά τις ρίζες τους.

Όταν υπάρχει λαχτάρα μέσα στην καρδιά του μαθητή για τον Αγαπημένο του, όταν έχει απογοητευτεί από τον κόσμο και όλα τα εγκόσμια, όταν κλαίει για τον Αγαπημένο, όταν πεθαίνει για τον Αγαπημένο, τότε είναι έτοιμο να πέσει το λουλούδι και να εμφανιστεί ο καρπός. Ο πόνος της γέννας για τον Αγαπημένο φτάνει προς το τέλος.

Όταν θα ενωθεί ο μαθητής με τον Κύριο, σε όποιο τύπο μαθητή απ’ αυτούς που ανέφερες και αν ανήκει, γεμίζει με ειρήνη. Η τρέλα της αγάπης έχει μεταμορφωθεί σε έκσταση αγάπης. Υπάρχουν κάτι στίχοι του *Γκουρού Γκράνθ Σαχίμπ* που περιγράφουν αυτή την κατάσταση.

> ...*Συνάντησα τη φίλη μου και της ζήτησα να μου περιγράψει*
> *τη δόξα του Κυρίου της.*
> *Αλλά ήταν τόσο γεμάτη με τη μέθη και την ευδαιμονία της αγάπης της,*
> *που δεν μπορούσε να μιλήσει*...

Το Ξεκαθάρισμα

Ένα βράδυ ο Διδάσκαλος αποφάσισε να ταξινομήσει και να ξεκαθαρίσει κάθε είδους προσωπικά χαρτιά και έντυπα που είχε. Το δωμάτιό του γέμισε με σωρούς από βιβλία και έγγραφα, τα περισσότερα από τα οποία επρόκειτο να πεταχτούν. Αργότερα, κάλεσε μερικούς μαθητές από τη Δύση που εκείνες τις μέρες είχαν πάει στην Ινδία να τον επισκεφτούν και έδωσε την παρακάτω ομιλία.

Με βλέπατε πριν από λίγο να ξεκαθαρίζω τα παλιά μου χαρτιά και βιβλία. Ήταν χαρτιά σχετικά με τη δουλειά του γραφείου μου και βιβλία που έχουν σχέση με λογοτεχνία, ποίηση, φιλοσοφία, καλές τέχνες και μεταφυσική. Τελικά ξεχώρισα για να κρατήσω μόνο τα βιβλία που έχουν σχέση με την Πνευματικότητα, ενώ τα άλλα ή θα καταστραφούν ή θα σταλούν σε διάφορα ιδρύματα και νοσοκομεία, για να μπορέσουν ορισμένοι που θα ήθελαν να περάσουν λίγο τον καιρό τους να τα διαβάσουν. Αυτά είναι κυρίως βιβλία ποίησης, λογοτεχνίας και διάφορα ιστοριογραφήματα.

Παρόμοιο ξεκαθάρισμα έκανα παλαιότερα μια φορά το χρόνο, γιατί συνήθιζα να αγοράζω πολλά βιβλία πάνω σε διάφορα θέματα και στο τέλος του χρόνου έστελνα μερικά απ' αυτά σε νοσοκομεία και τα υπόλοιπα τα κατέστρεφα. Τύχαινε όμως σε πολλές περιπτώσεις να κρατάω ορισμένα βιβλία κάθε φορά, με τη σκέψη ότι ίσως θα μου χρειάζονταν αργότερα, με αποτέλεσμα με την πάροδο των χρόνων να έχω μαζέψει όλα αυτά τα βιβλία που είδατε σήμερα να ξεκαθαρίζω και που τα περισσότερα είναι για πέταγμα. Αυτό που έκανα σήμερα είναι το ίδιο ξεκαθάρισμα ακριβώς που θα πρέπει να κάνουμε με τις καθημερινές μας συνήθειες και τον τρόπο συμπεριφοράς μας.

Δουλεύουμε σκληρά για να αποκτήσουμε υλικά αντικείμενα που στην έξαψη της στιγμής θεωρούμε ότι μας είναι πολύ χρήσιμα. Αργότερα, όταν το καλοσκεφτούμε και αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας ως προς την πραγματική αξία και χρησιμότητα των διάφορων αντικειμένων, αντιλαμβανόμαστε ότι η αρχική μας εκτίμηση ήταν λανθασμένη. Τα πράγματα για τα οποία έχουμε δουλέψει τόσο σκληρά, τα πράγματα για τα οποία έχουμε ξοδέψει τόσο πολύ από τον πολύτιμο χρόνο μας κι από τα χρήματά μας, τα πράγματα για τα οποία καμαρώναμε τόσο πολύ και η κατοχή τους μας γέμιζε ικανοποίηση και υπερηφάνεια, βλέπουμε ότι δεν έχουν καμία πραγματική αξία και καμία χρησιμότητα. Κάθε μέρα, μαζεύουμε όλων των ειδών τα περιττά πράγματα, καταναλώνουμε ένα μεγάλο μέρος από το χρόνο μας για να κερδίζουμε χρήματα με τα οποία θα μπορέσουμε να αγοράσουμε καλό φαγητό, κομψά ρούχα, σύγχρονες συσκευές, μοντέρνα βιβλία και δίσκους και προσπαθούμε να εξασφαλίσουμε όλων των ειδών τις σύγχρονες ανέσεις. Δουλεύουμε σκληρά γι' αυτά τα πράγματα, που, όταν τα αποκτήσουμε, τα μαζεύουμε γύρω μας, στην αρχή με υπερηφάνεια και αργότερα με δέος, καθώς βλέπουμε ότι αρχίζουν και δεσπόζουν επάνω μας και στο τέλος, αυτά τα ίδια φτάνουν στο σημείο να μας καταπιέζουν. Χτίζουμε με αυτά τοίχους ψηλούς τριγύρω μας, χωρίς παράθυρα και εξαεριστήρες και δεν μπορούμε να δούμε παραπέρα. Μαζεύουμε όλα αυτά τα πράγματα με τη λανθασμένη εντύπωση ότι θα διαρκέσουν αιώνια και ότι θα μας δίνουν πάντα απεριόριστη ευχαρίστηση. Μας γίνεται μανία να μαζεύουμε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα.

Όταν όμως κάποτε αντιληφθούμε ότι όλοι αυτοί οι θησαυροί που μαζέψαμε αρχίζουν να μας πνίγουν, όταν συντριβούμε και κυριευτούμε από τις κατακτήσεις μας και γίνουμε σκλάβοι τους, τότε αρχίζουμε να έχουμε δυσκολία ακόμα και στην αναπνοή μας και τότε αντιλαμβανόμαστε ότι στην πραγματικότητα έχουμε παγιδευτεί σε εφήμερες αξίες. Σ' αυτή τη χρονική στιγμή αρχίζουμε απελπισμένοι και ψάχνουμε για βοήθεια, μέχρι που η απεγνωσμένη κραυγή της καρδιάς μας γίνεται ακουστή από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, από το Θεάνθρωπο της εποχής μας, που αυτός μόνο μπορεί να μας βρει, μέσα στον τεράστιο σωρό των υλικών αποκτημάτων μας, τα οποία έχουν δημιουργήσει μια φυλακή γύρω μας, και να έρθει να μας απελευθερώσει. Ο Διδάσκαλος είναι αυτός που μας απλώνει το χέρι του, είναι εκείνος που πρώτος κάνει μια μικρή τρύπα στον τοίχο ή το ταβάνι της φυλακής μας για να μπορέσουμε να αρχίσουμε να αναπνέουμε ελεύθερα. Σιγά σιγά με τη διδασκαλία και με τη Χάρη του μας βοηθάει να αποκτήσουμε σωστή κατανόηση και να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε ότι όλα τα υπάρχοντά μας είναι πρόσκαιρης χρήσης, έχουν εφήμερο ενδιαφέρον και δεν έχουν καμιά πραγματική αξία. Αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι έχουμε περάσει ένα μεγάλο μέρος από την πολύτιμη ζωή μας, μαζεύοντας άχρηστα αντικείμενα και ότι έχουμε χτίσει ένα σπίτι πάνω στην άμμο που θα το σαρώσει σε λίγο ο Άγγελος του Θανάτου με ένα του μόνο χτύπημα. Έτσι τελικά θα συνειδητοποιήσουμε ότι, σε λίγο, όχι μόνο θα χάσουμε όλα τα υπάρχοντά μας, αλλά και ότι ήδη έχουμε σπαταλήσει άδικα ένα μεγάλο μέρος από την πολύτιμη ζωή μας.

Ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος με τη σωστή κατανόηση που μας βοηθάει να αποκτήσουμε, μας οδηγεί στο να προσανατολιστούμε και να διοχετεύσουμε την προσοχή μας και την ενεργητικότητά μας μόνο σε ενέργειες και δραστηριότητες που έχουν πραγματική και διαρκή ωφέλεια για μας. Ο Ιησούς έλεγε:

> *Μη θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης, όπου σκώληξ και σκωρία αφανίζει, και όπου κλέπται διατρήσουσι και κλέπτουσιν, αλλά θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς εν ουρανώ, όπου ούτε σκώληξ, ούτε σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται δεν διατρυπούσιν ουδέ κλέπτουσι. Επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και η καρδία σας.*
>
> *(Κατά Ματθαίον ΣΤ΄.19)*

Αν κάτω από την καθοδήγηση και την προστασία του Διδασκάλου μπορέσουμε να αποκτήσουμε σωστή αντίληψη των πραγμάτων, θα δούμε ότι καθετί που έχει σχέση με τον υλικό κόσμο, συμπεριλαμβανομένου και του σώματός μας που είναι φτιαγμένο από λάσπη και που θα ξαναγυρίσει σ' αυτή, θα πρέπει να έχει τη σωστή θέση στις αξίες της ζωής. Θα πρέπει να δώσουμε απόλυτη προτεραιότητα στο σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης πάνω σ' αυτή τη γη, που είναι η *Αυτογνωσία* και η *Θέωση*.

Όταν αρχίζουμε να μαζεύουμε υλικά αγαθά, έχουμε τη σφαλερή εντύπωση ότι αυτά θα μας δίνουν πάντοτε ευχαρίστηση και ότι δε θα τα βαρεθούμε ποτέ. Αλλά καθώς ανοίγει η εσωτερική μας όραση και αποκτούμε σωστή κατανόηση, αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι καθετί σ' αυτό τον κόσμο είναι υποκείμενο στη φθορά, την αποσύνθεση και τη διάλυση, ότι έχει εφήμερο ενδιαφέρον και ότι δε θα πρέπει να του δίνουμε ιδιαίτερη σημασία και προσοχή. Φυσικά μπορούμε να κάνουμε λογική χρήση των υλικών αγαθών, χωρίς όμως ποτέ να προσκολληθούμε σε αυτά ή να τους επιτρέψουμε να μας σκλαβώσουν. Αν κοιτάξουμε τον εαυτό μας αμερόληπτα, θα δούμε ότι περνάμε ολόκληρη τη ζωή μας μαζεύοντας τριγύρω μας υλικά πράγματα. Προσκολλούμαστε στον πλούτο, στους συγγενείς και τους φίλους μας. Δουλεύουμε σκληρά για

μια θέση στη ζωή και η συμπεριφορά μας είναι υποκριτική, προκειμένου να εντυπωσιάσουμε όλο τον κόσμο γύρω μας με την υποτιθέμενη ευσέβεια, την ευγένεια και την ευσπλαχνία μας. Κάθε μέρα κατασκευάζουμε ένα ψεύτικο εαυτό για να καταπλήξουμε τους συνανθρώπους μας. Προσπαθούμε να κάνουμε το πρόσωπο και το σώμα μας πιο ελκυστικά με διάφορα ψεύτικα μέσα και όλα αυτά τα κάνουμε για να ικανοποιήσουμε τον εγωισμό μας, αυτό τον εγωισμό που είναι το ανάθεμα της πνευματικής ζωής, αυτό τον εγωισμό που βάζει παρωπίδες στα μάτια μας και δε μας αφήνει να δούμε πόσο βαριά είναι τα λάθη μας και που τελικά μας κάνει σκλάβους στις πέντε αισθήσεις και στην πλάνη μας.

Μόνο όταν έχουμε σωστή κατανόηση, που σημαίνει σωστές σκέψεις, σωστά λόγια και σωστές πράξεις ή θείες σκέψεις, λόγια και πράξεις, αντιλαμβανόμαστε την αληθινή σημασία και την αληθινή αξία των διάφορων εννοιών. Είναι σε αυτό το στάδιο, που με την αυτοεξέταση αρχίζουμε τη διαδικασία του ξεκαθαρίσματος.

Όταν αρχίσει αυτή η διαδικασία, στην αρχή ξεκαθαρίζουμε τα στοιχεία εκείνα που καταλαβαίνουμε ότι είναι καταφανώς απαράδεκτα. Αργότερα, και καθώς ο πνευματικός μας Οδηγός – ο Λόγος που έγινε σάρκα – μας εξευγενίζει όλο και περισσότερο και μας δίνει όλο και πιο λεπτή και καθαρή διόραση, αρχίζουμε το ξεκαθάρισμα και των στοιχείων εκείνων που στην αρχή μας διέφευγαν αλλά που στην πραγματικότητα αποτελούν και αυτά εφήμερες υλικές αξίες.

Όταν τέλος η Διδάσκαλος Δύναμη μάς ανυψώσει πάνω από τη σωματική μας συνειδητότητα και μας φέρει δίπλα στην περίλαμπρη φωτεινή μορφή Του, τότε θα μπορέσουμε ολοκληρωτικά να ξεριζώσουμε όλες τις γήινες επιθυμίες μας και θα μας απομένουν μόνο η ουσία και τα αδρανή χαρακτηριστικά της διάνοιας που τελικά και αυτά, όταν περάσουμε το τρίτο πνευματικό ή εσωτερικό επίπεδο, με τη Χάρη πάντα και την καθοδήγηση του Διδασκάλου, θα διαλυθούν και θα εξαγνιστούμε τελείως.

Έτσι, τελικά, θα εξαφανιστεί ό,τι είναι εφήμερο και χωρίς αξία, γιατί χρησιμοποιώντας την ορθή αντίληψη που θα έχουμε αποκτήσει, θα επιθυμούμε να κατέχουμε μόνο αυτά τα στοιχεία που είναι αθάνατα και πραγματικά αιώνια. Δηλαδή, τον Αγαπημένο μας Διδάσκαλο και τη Μουσική των Σφαιρών. Με αυτούς τους πολύτιμους συντρόφους, με αυτά τα αμύθητης αξίας δώρα, θα φτάσουμε τελικά στο Σπίτι μας, στον Οίκο του Πατρός ή στη Βασιλεία των Ουρανών, όπως το ονομάζει η Χριστιανική Βίβλος, ή στο Σατς Καντ, όπως το ονομάζουν στην Ινδία.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η διαδικασία του ξεκαθαρίσματος είναι εντελώς αναγκαία στη ζωή μας. Η σημασία της δε γίνεται εύκολα αντιληπτή, παρά μόνο μετά από αυτοεξέταση, όταν θα αρχίσουμε να υπολογίζουμε την αξία αυτών που υποτίθεται ότι μας ανήκουν. Γιατί σ’ αυτό τον υλικό κόσμο δεν υπάρχει τίποτα που πραγματικά να μας ανήκει. Ακόμα και το γήινό μας σώμα θα έρθει η στιγμή που θα πρέπει να το επιστρέψουμε. Τα πάντα είναι εφήμερα και η αξία είναι πάντα μικρή για καθετί το εφήμερο. Καθώς περνάει ο καιρός, θα πρέπει να κρατάμε μόνο αυτά τα δώρα του Θεού που είναι αιώνια και αναλλοίωτα, γιατί μόνο αυτά μπορούν να κάνουν και εμάς αθάνατους, με το να μας φέρουν σε επαφή και επικοινωνία με τον Πανάγαθο Δημιουργό.

Η Μετριοφροσύνη

Η μετριοφροσύνη είναι τρόπος ζωής. Αν είστε ταπεινοί στο πνεύμα, ευσπλαχνικοί στις πράξεις σας και αφοσιωμένοι στο σκοπό σας, τότε η μετριοφροσύνη θα ακολουθήσει από μόνη της. Η μετριοφροσύνη αποτελεί μέρος της ταπεινοφροσύνης. Για να γίνουμε ταπεινοί θα πρέπει να υπερνικήσουμε τον εγωισμό μας και για να υπερνικήσουμε τον εγωισμό μας, ο μοναδικός τρόπος είναι να καταφύγουμε στα πόδια ενός Διδασκάλου, να παραδοθούμε σ' αυτόν και να προσπαθήσουμε να διαμορφώσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις εντολές του.

Τα πιο βασικά στοιχεία στις διδασκαλίες όλων των Αγίων, όλων των τόπων και όλων των εποχών είναι πρώτον ταπεινότητα, δεύτερον ταπεινότητα και τρίτον ταπεινότητα. Η αγάπη και η ταπεινότητα είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Όπου υπάρχει αγάπη υπάρχει ταπεινότητα. Όπου υπάρχει ευσπλαχνία υπάρχει ταπεινότητα. Όπου υπάρχει πίστη και αφοσίωση υπάρχει ταπεινότητα. Το αντίθετο της ταπεινότητας είναι ο εγωισμός, αυτή η παγκόσμια βαριά ασθένεια από την οποία πάσχουμε όλοι οι άνθρωποι και που θα πρέπει να φροντίσουμε να τη γιατρέψουμε. Η θεραπεία της βρίσκεται μόνο στη Χάρη ενός Τέλειου Διδασκάλου.

Ο Μπάι Ναντ Λαλ Γκόγια έλεγε:

Ένας Τέλειος Διδάσκαλος θεραπεύει την καρδιά μας
και αυτή η θεραπεία της καρδιάς έρχεται
από καρδιά σε καρδιά,
από μάτια σε μάτια,
από ψυχή σε ψυχή.
Έρχεται από την προσωπική Χάρη του Διδασκάλου.

Ακριβώς όπως ο Αγαπημένος μας Διδάσκαλος μάς δίνει το Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών, έτσι και με την προσωπική του Χάρη και ευσπλαχνία μας μεταδίδει ταπεινότητα.

Η μετριοφροσύνη αποτελεί μέρος της ταπεινότητας, γιατί, όπως σας είπα, η μετριοφροσύνη είναι ένας τρόπος ζωής.

Ο τρόπος της ζωής μας εξαρτάται από ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά μας, και αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά συμπεριλαμβάνουν τις ιδιότητες που παίρνουμε με τη γέννησή μας, και από αυτά που μας χαρίζει ένας Τέλειος Διδάσκαλος. Αν λοιπόν είμαστε ταπεινοί, τότε θα είμαστε και μετριόφρονες στη συμπεριφορά μας.

Μετριοφροσύνη θα πει ό,τι κάνουμε να γίνεται σωστά, με σωστή κατανόηση, με σωστή προοπτική και χωρίς επίδειξη. Τώρα, η μεγαλύτερη αδυναμία που έχουμε στη ζωή είναι ότι θέλουμε να κρατήσουμε τη «βιτρίνα» μας καθαρή και δε μας νοιάζει τι βρίσκεται μέσα στο «μαγαζί». Θέλουμε να είμαστε καμουφλαρισμένοι. Φοράμε μια μάσκα στο πρόσωπό μας κάθε φορά που θα βγούμε από το σπίτι μας για να συναντήσουμε κάποιο συνάνθρωπό μας. Δε συναντάμε τους φίλους μας, τους συγγενείς μας, τους συμμαθητές μας με το φυσικό μας πρόσωπο. Υποκρινόμαστε. Αν αρχίσουμε να

συναναστρεφόμαστε τους ανθρώπους με το φυσικό μας πρόσωπο, χωρίς προσποιήσεις, τότε η μετριοφροσύνη θα ακολουθήσει μόνη της.

Μετριοφροσύνη λοιπόν θα πει να κάνουμε το καθήκον μας σωστά, με αφοσίωση και χωρίς επίδειξη. Όταν θα αναπτύξουμε ταπεινότητα και ευσπλαχνία, η μετριοφροσύνη θα ακολουθήσει από μόνη της και θα έχουμε μετριοφροσύνη σε όλους τους τομείς της ζωής: Μετριοφροσύνη όταν μιλάμε σε άλλους, μετριοφροσύνη στο ντύσιμό μας και γενικά μετριοφροσύνη σε όλες τις πράξεις μας. Όταν λείπει η μετριοφροσύνη, θα δείτε ότι υπάρχουν στη θέση της εγωιστικές σκέψεις, εγωιστικά λόγια και εγωιστικές πράξεις. Όπου δεν υπάρχει εγωισμός, υπάρχει ταπεινότητα.

Η μετριοφροσύνη λοιπόν είναι μέρος της ταπεινοφροσύνης. Η ταπεινότητα είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό και η μετριοφροσύνη είναι ένας τρόπος ζωής.

Αυτή η μετριοφροσύνη είναι και το κύριο χαρακτηριστικό της ζωής των Αγίων. Όταν βρεθούμε κοντά τους, θα παρατηρήσουμε ότι, εάν κάποιος τους εγκωμιάζει και τους επαινεί για ορισμένα θαύματα, για ορισμένες ευεργεσίες τους, για ορισμένες θείες ιδιότητες και για τη Χάρη τους, δε θα δεχτούν ποτέ αυτούς τους επαίνους αλλά θα αποδώσουν τις ενέργειές τους στη Δύναμη, τη Χάρη και τη φιλευσπλαχνία του δικού τους Διδασκάλου.

Τη μετριοφροσύνη των Διδασκάλων τη βλέπουμε επίσης στο ντύσιμό τους, στην απλότητά τους, ακόμα και όταν τύχει να ζητούν τη δική μας συμβουλή για διάφορα πράγματα. Ποιοι; Αυτοί δια μέσου των οποίων εργάζεται ο Θεός και η ακτινοβολία Του αντανακλάται και επηρεάζει τις μαραμένες καρδιές μας και μεταμορφώνει το σκοτάδι και το θάνατο σε Φως και Ζωή.

Η μετριοφροσύνη, ως ένας τρόπος ζωής, είναι η βασική έκφραση της ηθικής ζωής. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς έλεγε ότι η ηθική ζωή είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της πνευματικότητας. Αν λοιπόν η ηθική ζωή είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της πνευματικότητας, τότε η ταπεινοφροσύνη είναι το κύριο συστατικό της ηθικής ζωής. Ένας άνθρωπος που έχει καλλιεργήσει την ταπεινότητα στη ζωή του θα είναι πάντοτε μετριόφρων. Η μετριοφροσύνη είναι ο τρόπος με τον οποίο ζούμε μια ταπεινή ζωή και θα πρέπει να είμαστε ταπεινοί στο πνεύμα, ταπεινοί στη συμπεριφορά μας και κάτω από όλες τις συνθήκες, διότι η μετριοφροσύνη, σε όλους τους τομείς, είναι εντελώς αναγκαία, αν θέλουμε να προοδεύσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Η Γλυκιά Ενθύμηση του Διδασκάλου

Αν η επανάληψη των Πέντε Φορτισμένων Ονομάτων δε συνδυάζεται με γλυκιά νοσταλγία για τον Διδάσκαλο, δεν είναι τόσο αποτελεσματική. Ο διαλογισμός μας γίνεται αποτελεσματικός, μόνο όταν είμαστε απόλυτα συγκεντρωμένοι, πράγμα που για να συμβεί θα πρέπει να φέρνουμε στο μυαλό μας τη γλυκιά μορφή του Διδασκάλου. Η γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου, μας βοηθάει να αυτοσυγκεντρωθούμε και να απολαύσουμε το διαλογισμό μας, που δεν πρέπει να γίνεται μηχανικά σαν καθήκον, αλλά με την επίγνωση ότι αυτός μόνο θα μας φέρει κοντά στο σκοπό μας.

Κάποιος με ρώτησε πριν από λίγο, αν το σιμράν μας θα πρέπει να απευθύνεται προς τον Διδάσκαλο ή προς το Θεό. Μα πώς μπορεί να είναι αποτελεσματικό το σιμράν όταν απευθύνεται στο Θεό, που κανείς δεν τον έχει δει στην απόλυτη μορφή του; Ούτε εγώ ούτε εσείς ούτε κανείς; Πώς μπορεί να έχουμε αγάπη για κάποιον που δεν έχουμε ποτέ γνωρίσει;

Μπορούμε να είμαστε προσκολλημένοι, μπορούμε να αγαπάμε, μπορούμε να αισθανόμαστε αφοσίωση μόνο για ένα ζωντανό Διδάσκαλο, έναν άνθρωπο που να έχει ο ίδιος πραγματοποιήσει το Θεό. Όταν βλέπουμε με τα γήινα μάτια μας το Διδάσκαλο, αποκτούμε αγάπη γι' αυτόν, αποκτούμε σεβασμό γι' αυτόν και προσπαθούμε να αλλάξουμε τις κακές μας συνήθειες, να απαλλαγούμε από τις αδυναμίες μας και να ακολουθήσουμε τις διδασκαλίες του. Όταν βρισκόμαστε στην παρουσία του, προσπαθούμε να κοιτάμε το πρόσωπό του και ειδικά μέσα στα μάτια του για να απορροφήσουμε την αγάπη και τις άλλες θείες αρετές που ξεχειλίζουν μέσα απ' αυτά. Έτσι, προοδευτικά αναπτύσσεται η αληθινή αγάπη γι' αυτόν και για όλη τη Δημιουργία. Τέτοια αγάπη που στο τέλος δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτόν και που θυμίζει το πουλί παπίγια που δεν πίνει παρά μόνο νερό της βροχής και προτιμάει να πεθάνει παρά να πιει άλλο νερό. Έτσι και μια αναπνοή χωρίς τον Διδάσκαλο, μια σκέψη χωρίς την ενθύμηση του Διδασκάλου είναι θάνατος για τον αληθινό μαθητή.

Ακόμα, ο Αγαπημένος Διδάσκαλος μας έφερνε σαν παράδειγμα και ένα άλλο πουλί, το τσακόρ. Το τσακόρ είναι ένα πουλί στην Ινδία, που λέγεται ότι είναι ερωτευμένο με το φεγγάρι. Όταν βγαίνει το φεγγάρι, το πουλί καρφώνει τη ματιά του επάνω του και καθώς το φεγγάρι ανεβαίνει στον ουρανό, το πουλί κάμπτει προς τα πίσω το κεφάλι του για να παρακολουθήσει την πορεία του με τη ματιά του. Το πρωί, όταν πια έχει δύσει το φεγγάρι, το κεφάλι του πουλιού βρίσκεται ακουμπισμένο στη ράχη του. Το τσακόρ δε χάνει από τα μάτια του, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, το αγαπημένο του φεγγάρι, παρόλο που μπορεί να κουράζεται ο λαιμός του.

Έτσι κι εμείς, σιγά σιγά θα πρέπει να αναπτύξουμε την ίδια συγκεκριμένη αγάπη για τον Διδάσκαλο και να ζούμε συνεχώς με τη γλυκιά του ενθύμηση.

Είναι αλήθεια ότι εσωτερικά, με τα μάτια της ψυχής, η μορφή του Διδασκάλου είναι πολύ εκθαμβωτική, αλλά και η φυσική του μορφή, την οποία αντικρίζουμε με τα φυσικά μας μάτια, έχει κι αυτή τη δική της ιδιαίτερη γοητεία.

Ο Ικμπάλ, ο μεγάλος Ούρδος ποιητής, έλεγε:

Ω Απόλυτε Θεέ, σε περιμένω με αγωνία.
Σε παρακαλώ, αξίωσέ με να Σε δω στην ανθρώπινη μορφή Σου.
Γιατί, χίλιες φορές θέλει να Σε προσκυνήσει το μέτωπό μου,
που σκύβει γεμάτο σεβασμό.

Μπορούμε να αποκτήσουμε αληθινή αγάπη για το Θεό, μόνο εάν μας φανερωθεί και τον γνωρίσουμε πρώτα σε ανθρώπινη μορφή. Δεν μπορούμε να αγαπήσουμε το Θεό στην απόλυτή Του υπόσταση, γιατί δεν ξέρουμε πώς είναι, δεν Τον έχουμε δει ποτέ. Όταν βλέπουμε όμως το Θεάνθρωπο, τον Τέλειο Διδάσκαλο, αρχίζουμε να τον αγαπάμε στη φυσική του μορφή και μετά στη θεϊκή του υπόσταση. Μέσα στο ακτινοβόλο πρόσωπό του, χάνουμε τον εαυτό μας για ώρες ολόκληρες. Όταν τον κοιτάμε μέσα στα μάτια, στο βάθος των ματιών του, δε θέλουμε να ξεκολλήσουμε το βλέμμα μας απ' αυτόν και νιώθουμε να είμαστε τελείως χαμένοι. Γι' αυτό λέγεται στο μυστικισμό, ότι η αληθινή αγάπη αρχίζει από τη σάρκα και τελειώνει στο πνεύμα. Στην αρχή αισθανόμαστε μία έλξη για τη φυσική μορφή του Διδασκάλου, ενώ η αφοσίωση και η αγάπη που αναπτύσσεται με τον καιρό γίνεται τόσο δυνατή, ώστε να έχουμε συνέχεια μπροστά μας τη μορφή του και να την ατενίζουμε αδιάκοπα.

Μέχρι να φτάσει όμως σ' αυτό το σημείο η αγάπη μας περνάμε από τρία στάδια. Πρώτα τον θυμόμαστε με μια γλυκιά νοσταλγία. Μετά χύνουμε δάκρυα από λαχτάρα και τελικά έρχεται το τρίτο στάδιο, όπου απορροφόμαστε μέσα σε εκείνον και λέμε: «Η μορφή του Διδασκάλου μου βρίσκεται τυπωμένη στον καθρέφτη της καρδιάς μου. Όποτε θελήσω να τον δω, σκύβω απλώς το κεφάλι μου και κοιτάζω μέσα στην καρδιά μου, που είναι η κατοικία του Αγαπημένου μου».

Όταν φτάσουμε στο σημείο να έχουμε τόσο σφοδρή αγάπη και τόση έλξη για τον Διδάσκαλο, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτόν. Όσον καιρό βρισκόμαστε μακριά του, αισθανόμαστε την αγωνία του χωρισμού και αυτή η νοσταλγία, μας πλημμυρίζει τα μάτια με δάκρυα. Η καρδιά μας λιώνει και οι χυμοί της αναβλύζουν μέσα από τα μάτια μας σαν δάκρυα. Όταν έρχονται αυτά τα δάκρυα, ακολουθεί ο Θεός.

Σε όλη τη μυστικιστική λογοτεχνία δίνεται μεγάλη έμφαση στη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου και στα δάκρυα που τη συνοδεύουν.

Ο Καμπίρ λέει:

Όταν η αγάπη διαποτίσει την καρδιά ενός ανθρώπου
δεν μπορεί να μείνει κρυφή.
Εκείνος δε μιλάει γι' αυτή,
αλλά τα μάτια του φανερώνουν τα πάντα.
Ο Μπάμπα Φαρίντ λέει:
Ακόμα κι αν το σώμα καίει σαν φούρνος
και τα κόκαλα έχουν πάρει φωτιά σαν καυσόξυλα
και τα πόδια έχουν γεμίσει φουσκάλες από το περπάτημα,
ο αληθινός μαθητής θα συνεχίσει το ταξίδι του προς τον Αγαπημένο του,
καθώς η γλυκιά ενθύμηση μέσα στην καρδιά του
θα τον σπρώχνει να περπατήσει έστω και με το κεφάλι.

Μαθητής: Είναι δυνατό να σκεφτεί κανείς, μεταφορικά, τη σχέση του με τον Διδάσκαλο, σαν αυτή του παιδιού με τον πατέρα;

Διδάσκαλος: Ω ναι!

Μαθητής: ...και αυτή η σχέση του παιδιού με τον πατέρα μπορεί να μας οδηγήσει στο Απόλυτο;

Διδάσκαλος: Στην Αγία Γραφή που διδάχτηκες υπάρχουν περικοπές, στο 11ο κεφάλαιο του Ματθαίου και στο 10ο του Λουκά, που λένε ότι:

> *«Κανείς δε γνωρίζει τον Υιό παρά μόνον ο Πατέρας και κανείς δεν μπορεί* να *γνωρίζει τον Πατέρα παρά μόνον ο Υιός και αυτός στον οποίον ο Υιός μπορεί* να *του αποκαλύψει τον Πατέρα».*

Στο Γκουρμπάνι επίσης διαβάζουμε:

> *«Ο Πατέρας και ο Υιός είναι βαμμένοι στο ίδιο χρώμα[3]».*

Ακόμα, το Μονοπάτι των Διδασκάλων έχει ονομαστεί και Μονοπάτι της Πατρότητας του Θεού και της Αδελφότητας του ανθρώπου. Όλα αυτά λοιπόν είναι διαφορετικές εκφράσεις που εξηγούν τα ίδια πράγματα.

Μαθητής: Εξαρτάται λοιπόν η πνευματική πρόοδος από τα αισθήματα που τρέφει κάθε ψυχή για τον Διδάσκαλο.

Διδάσκαλος: Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Χαζούρ συνήθιζε να λέει: «Στην αρχή μπορείς να με θεωρήσεις σαν φίλο σου ή σαν δάσκαλό σου ή σαν το μεγαλύτερο αδελφό σου ή σαν οδηγό σου. Όταν, αργότερα, προοδεύσεις στο Μονοπάτι, τότε θα με γνωρίσεις και τότε μπορείς να με ονομάσεις όπως θέλεις».

Γνωρίζουμε από την ιστορία ότι πολλοί από τους Αγίους άρχισαν τη ζωή τους απορροφημένοι στη συναισθηματική ή φυσική αγάπη. Στη φυσική αγάπη, σε όλη της την ένταση. Τη στιγμή όμως που το πάθος τους αυτό το μετέτρεψαν σε πνευματική ή μυστικιστική αγάπη, ξεπέρασαν τους άλλους, ακόμα και αυτούς που ήταν ήδη στο Μονοπάτι. Για δείτε για παράδειγμα τη ζωή του Τούλσι Ντας, του Σουρντάς, του Βαλμίκι και του Μαουλάνα Ρούμι. Όλοι αυτοί είχαν ένα έντονο πάθος για κάτι ειδικό και τη στιγμή που μετέτρεψαν αυτό το πάθος σε πνευματική αγάπη, ξεπέρασαν κατά πολύ όλους τους άλλους.

Το βασικό λοιπόν είναι ότι πρέπει να έχουμε αγάπη και βαθιά αφοσίωση στον Διδάσκαλο και, όπως πολύ χαρακτηριστικά έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, θα πρέπει να έχουμε πραγματικό πάθος για το Μονοπάτι. Κυρίαρχο πάθος, όπως το χαρακτήριζε, για τον Αγαπημένο Διδάσκαλο και για το Μονοπάτι του.

Η αγάπη εξαγνίζει τον άνθρωπο. Όλοι μας επιθυμούμε να είμαστε κοντά στον Διδάσκαλο και ξέρετε γιατί; Επειδή ο Διδάσκαλος είναι όλο αγάπη. Είναι η προσωποποίηση της αγάπης και η προσωποποίηση της αγνότητας.

Λέγεται στις Γραφές, ότι, αν κάποιος κατορθώσει να ακουμπήσει το χιτώνα ενός Διδασκάλου, η ακτινοβολία της αγνότητάς του τον διαπερνάει και τότε αρχίζει κι εκείνος να ακτινοβολεί αγνότητα και αγάπη. Να ακτινοβολεί Πνευματικότητα. Τα χέρια του Διδασκάλου είναι τα χέρια του Θεού. Τα μάτια του είναι τα μάτια του Θεού. Και όταν κοιτάς μέσα στα μάτια του, είναι σαν να κοιτάς μέσα στα μάτια του Θεού. Αν σε ακουμπήσει το χέρι του, σε ακουμπάει το χέρι του Θεού. Αν τον αγαπάς, αγαπάς το Θεό.

---

[3] *Έκφραση της εποχής που σήμαινε ταυτότητα.*

Λέω συχνά ότι υπάρχουν δύο στάδια για να φτάσεις το Θεό: το πρώτο είναι όταν γίνεις ένα με τον Διδάσκαλο, όταν δεν έχεις καμία επιφύλαξη και πάψουν να υπάρχουν τοίχοι αναμεταξύ σας. Εξαφανίζονται όλοι οι περιορισμοί και είσαι ένα μαζί του.

Το δεύτερο στάδιο έρχεται, όταν ο Διδάσκαλος με τη Χάρη του σε παίρνει στα ανώτερα επίπεδα και τελικά σε φέρνει σε επικοινωνία με το Θεό. Με τα παραπάνω είναι εύκολο να καταλάβει κανείς την ανάγκη να έχει μεγάλη αγάπη για τον Διδάσκαλό του και να τον έχει διαρκώς στη γλυκιά του ενθύμηση.

Αν θέλετε να συνοψίσετε την Πνευματικότητα σε τρεις φράσεις, αυτές είναι: Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος, το Φως του Θεού και η Μουσική των Σφαιρών. Αυτές οι έννοιες είναι στενά συνδεδεμένες.

Μαθητής: Όταν η ψυχή ανεβαίνει στο πρώτο, δεύτερο ή τρίτο επίπεδο, οι μαθητές βλέπουν τα όντα που λειτουργούν σ' αυτά τα επίπεδα;

Διδάσκαλος: Ναι, έρχεσαι σε επαφή με τις ψυχές που βρίσκονται εκεί.

Μαθητής: Έχω ακούσει ότι ο Διδάσκαλος σε παίρνει γρήγορα, ιδίως από το αστρικό επίπεδο και δε σου επιτρέπει παρά μόνο μια ματιά, για να μην παρασυρθείς και χάσεις τον πολύτιμο χρόνο της γήινης ζωής σου, καθυστερώντας σ' αυτά.

Διδάσκαλος: Όσο γρήγορα και να σε παίρνει από αυτά τα επίπεδα, μπορείς να δεις τι υπάρχει σε κάθε επίπεδο. Μην ξεχνάς ότι χρειάζεται ένα χρονικό διάστημα για να περάσεις από κάθε επίπεδο. Έτσι βλέπεις τι υπάρχει εκεί. Βλέπεις τις ψυχές που υπάρχουν εκεί, όπως επίσης και τους διάφορους Διδασκάλους του παρελθόντος, στους οποίους ακόμα μπορείς και να μιλήσεις.

Όταν ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έμενε για ένα διάστημα στο Ρίσικες, έβλεπε τους διάφορους Διδασκάλους εσωτερικά και κατέγραφε τις εμπειρίες του σ' ένα ημερολόγιο. Το ημερολόγιο αυτό το έχω ακόμα. Είχε συναντήσει τον Καμπίρ, τον Γκουρού Νάνακ, τον Ιησού, τον Σάμας Ταμπρίζ, τον Μαουλάνα Ρούμι και πολλούς άλλους. Αυτά συνέβησαν στο Ρίσικες το 1948, όπου όλη η οικογένεια είχαμε την τύχη να περάσουμε 28 ημέρες κοντά στα πόδια του Διδασκάλου. Ήταν η περίοδος που απομονώθηκε, λίγο πριν έρθει στο Δελχί για να αρχίσει το έργο που του εμπιστεύτηκε ο Διδάσκαλός του.

Μαθητής: Όταν βρισκόμαστε στη δουλειά μας, τι είναι καλύτερο, να είμαστε τελείως απορροφημένοι σ' αυτή ή να έχουμε τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου;

Διδάσκαλος: Εξαρτάται τι είδους εργασία κάνουμε τη δεδομένη στιγμή. Αν είναι χειρωνακτική εργασία, τότε θα πρέπει να έχεις την ενθύμηση του Διδασκάλου. Αλλά, αν υποθέσουμε ότι είσαι γιατρός και πρόκειται να εγχειρήσεις έναν ασθενή, τότε θα πρέπει να βάλεις όλη σου την προσοχή στη δουλειά σου, αφού προσευχηθείς πρώτα στον Παντοδύναμο να σου δώσει τη δύναμη να επιτύχεις το καλύτερο δυνατό.

Πάντως και όταν ακόμα κάνεις μια δουλειά που απαιτεί μεγάλη προσοχή, μπορείς πάντα να βρεις μερικές στιγμές να θυμηθείς τον Διδάσκαλο. Όλοι μας κάνουμε μικρά διαλείμματα κατά τη διάρκεια της δουλειάς μας, ακόμα και όταν χειρουργούμε έναν ασθενή. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτές τις στιγμές για να έχουμε τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου.

Όταν συνειδητοποιήσεις ότι η Διδάσκαλος Δύναμη είναι πάντα μαζί σου και ότι σε προσέχει, δε θα τολμήσεις να κάνεις κάτι που να μην είναι σύμφωνο με τις εντολές του Διδασκάλου. Ο Χαζούρ μας έλεγε ότι αν μπροστά σε ένα παιδί πέντε ετών δεν τολμάει κανείς να κάνει μια κακή πράξη, π.χ. να κλέψει ή να μοιχεύσει, πώς θα ήταν δυνατό να τολμήσει μια απρέπεια όταν θα γνωρίζει ότι ο ίδιος ο Θεός παρακολουθεί κάθε μας κίνηση και ότι η Παντοδύναμη Διδάσκαλος Δύναμη βλέπει τα πάντα.

Μαθητής: Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού θα πρέπει να έχουμε τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου μας. Αλλά, μερικοί από εμάς, δεν είχαμε την τύχη να βρεθούμε στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου για πολύ χρόνο. Για μένα, η ενθύμηση του Διδασκάλου είναι μόνο τα συναισθήματα που είχα από την παρουσία του όταν με μύησε. Δεν είχα σχεδόν καθόλου την ευκαιρία να βρεθώ για πολύ χρόνο μαζί του.

Διδάσκαλος: Όταν κάθεσαι με τη γλυκιά του ενθύμηση, αυτό το συναίσθημα θα μετατραπεί σε πραγματικότητα. Γι' αυτό να κάθεσαι σε διαλογισμό γεμάτος αγάπη και προσήλωση στη γλυκιά του ενθύμηση. Θα δεις ότι με τον καιρό αυτό το συναίσθημα θα ανθίσει σε πραγματικότητα. Είναι απλώς ζήτημα χρόνου. Αυτό το Μονοπάτι που ακολουθείς είναι ένα μονοπάτι πραγματοποίησης, δεν είναι ένα Μονοπάτι συναισθημάτων. Τα αισθήματα και τα συναισθήματα, έλεγε ο Κιρπάλ, υπόκεινται σε λάθη. Το να «δεις» είναι πάνω απ' όλα.

Ο Θυμός

Ένας μαθητής ρώτησε: Όταν με κυριεύει θυμός και αρχίζω να θυμώνω όλο και περισσότερο, τι θα πρέπει να κάνω;

Διδάσκαλος: Τη στιγμή που αρχίζεις να ενοχλείσαι και να αισθάνεσαι ότι θα ξεσπάσεις από θυμό, θα πρέπει να αρχίσεις αμέσως να επαναλαμβάνεις τα πέντε φορτισμένα Ονόματα. Κανονικά, θα εξαφανιστεί όλος ο θυμός. Αλλά, αν νομίζεις ότι δεν μπορείς να τον καταβάλεις, τότε υπάρχουν δύο λύσεις: ή να κλειδωθείς μέσα σ' ένα δωμάτιο και να παραμείνεις για ένα διάστημα ολομόναχος ή να πας αμέσως σ' ένα ήσυχο μέρος έτσι ώστε να μην έρθεις σε επαφή με κανέναν. Αυτό θα σε βοηθήσει να αποφύγεις τη σύγκρουση με το πρόσωπο που σε ενοχλεί. Θα σε βοηθήσει ακόμα να μην υψώσεις τη φωνή σου και να μη σηκώσεις το χέρι σου. Θα σε προστατέψει από το να χάσεις την ηρεμία σου και θα αποτρέψει επίσης και τον άλλον από το να χάσει τη δική του ισορροπία.

Τη στιγμή, λοιπόν, που αισθάνεσαι ότι θα κυριευθείς από θυμό, θα πρέπει αμέσως να αρχίσεις να επαναλαμβάνεις τα πέντε Ονόματα, έχοντας τη γλυκιά ενθύμηση του Διδασκάλου. Αλλά, αν παρ' ελπίδα βλέπεις ότι φουντώνει ο θυμός σου, τότε κλειδώσου μέσα σ' ένα δωμάτιο ολομόναχος ή πήγαινε σ' ένα ήσυχο μέρος μακριά από άλλους ανθρώπους και εξωτερικές επιδράσεις και γύρισε πίσω μόνο όταν έχεις αποκτήσει ξανά την ισορροπία του νου σου. Με αυτό τον τρόπο δε θα μεταδώσεις την επίδραση του θυμού σου και σε άλλους. Αν αρχίσεις να φωνάζεις σε κάποιον, θα νομίζει κι αυτός ότι έχει το δικαίωμα να σου απαντήσει με τον ίδιο τρόπο. Ο σκοπός μας θα πρέπει να είναι να είμαστε συγκρατημένοι και να ελέγχουμε τον εαυτό μας κάτω από όλες τις συνθήκες, ακόμα και όταν μας προκαλεί κάποιος. Το καλύτερο πάντως που έχεις να κάνεις, αν καταλαβαίνεις ότι η επανάληψη των πέντε αγίων Ονομάτων δεν καταπραΰνει το αίσθημα δυσαρέσκειάς σου και ότι μπορεί να ξεσπάσεις σε θυμό, είναι να απομακρυνθείς από εκεί που είσαι.

Όταν κάποιος πάσχει από πονοκεφάλους, μόλις αισθανθεί τα πρώτα συμπτώματα του πονοκεφάλου, προσπαθεί να τα σταματήσει παίρνοντας κάποιο παυσίπονο φάρμακο. Έχεις κι εσύ ένα ειδικό φάρμακο πάντοτε μαζί σου που δε κοστίζει τίποτα και συγχρόνως είναι το καλύτερο φάρμακο στο είδος του - τα πέντε Ονόματα. Θυμήσου λοιπόν τον Διδάσκαλο και προσευχήσου σ' αυτόν μόλις εμφανιστούν τα πρώτα συμπτώματα του θυμού.

Μαθητής: Πολλές φορές, όταν συμβεί να θυμώσω με κάποιον, επαναλαμβάνω τα φορτισμένα ονόματα. Όταν όμως ξαναδώ το πρόσωπο αυτό, ξαναθυμώνω και προσπαθώ να τον κρατώ σε απόσταση. Με άλλα λόγια, συμβαίνει να μην ξεχνώ το θυμό μου και να μη συγχωρώ αυτόν που με έκανε να θυμώσω.

Διδάσκαλος: Ο θυμός θα περάσει αν κλειδωθείς σ' ένα δωμάτιο ή αν πας σε ένα ήσυχο μέρος. Τότε, μετά από δέκα ή δεκαπέντε λεπτά, κάθισε σε διαλογισμό για μισή ώρα ή περισσότερο και σταμάτησε μόνο όταν θα έχει εξαφανιστεί ο θυμός σου. Να μη βιάζεσαι και να μη νομίζεις ότι, επειδή απομονώθηκες μέσα σε ένα δωμάτιο για πέντε λεπτά, θα μπορέσεις να ξεπεράσεις το θυμό σου. Περίμενε. Προσπάθησε να καθίσεις

σε διαλογισμό. Ο θυμός σου θα διαρκέσει πέντε λεπτά, δέκα λεπτά, δεκαπέντε λεπτά. Μόνο όταν εξαφανιστεί ο θυμός σου, θα μπορέσει να ησυχάσει το μυαλό σου. Προσευχήσου στον Διδάσκαλο και συνέχισε να διαλογίζεσαι. Όταν καθίσεις σε διαλογισμό, μετά από λίγο θα φύγει ο θυμός και θα γυρίσεις ακτινοβολώντας αγάπη αντί για θυμό. Δεν πρέπει όμως να βιάζεσαι. Όταν λέω ότι θα πρέπει να κλειδωθείς στο δωμάτιό σου ή να πας σ' ένα ήσυχο μέρος, είναι γιατί αυτό θα σου επιτρέψει να ηρεμήσεις για να μπορέσεις να συγκεντρωθείς στον Διδάσκαλο. Μη γυρίσεις παρά μόνο όταν γεμίσει η καρδιά σου από αγάπη και συγγνώμη και όταν έχεις επανακτήσει την ισορροπία σου. Όταν γυρίσεις από το διαλογισμό, αντί να ακτινοβολείς αισθήματα θυμού και δυσαρέσκειας, θα ακτινοβολείς αγάπη και συγχώρεση. Πολλοί είχαν αυτή την εμπειρία, γιατί αυτή ήταν η συμβουλή που μας έδωσε ο Αγαπημένος Διδάσκαλος.

Η Ανατροφή των Παιδιών

Ένας μαθητής ρώτησε: Δάσκαλε, θα μπορούσατε να μας δώσετε μερικές οδηγίες όσον αφορά στην ανατροφή των παιδιών μας και ιδιαίτερα πώς να τους μάθουμε την πειθαρχία;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αδελφέ μου, αν θέλεις να πειθαρχήσεις τα παιδιά σου, θα πρέπει πρώτα να ζεις εσύ ο ίδιος μια πειθαρχημένη ζωή. Θα σας περιγράψω πώς ήταν η ατμόσφαιρα στο πατρικό μου σπίτι όταν ήμουν παιδί.

Επειδή είχα πάρα πολύ μεγάλη αγάπη για το διάβασμα και διάβαζα πολύ, όταν πήγαινα το βράδυ για ύπνο η ώρα ήταν πάντοτε προχωρημένη. Εντούτοις, ο πατέρας μου εξακολουθούσε να εργάζεται στο γραφείο του. Εκείνη την εποχή, έγραφε το *Γκουρμάτ Σιντάντ (Gurmat Sidhant)*. Όταν σηκωνόμουν το πρωί, τον έβρισκα να κάθεται σε διαλογισμό. Ο σεβαστός μου πατέρας μ' αυτό τον τρόπο μου έδινε το παράδειγμα για να κάθομαι κι εγώ σε διαλογισμό τουλάχιστον μία ώρα κάθε πρωί. Θεωρούσα καθήκον μου να αφιερώνω ένα μέρος της ημέρας σε πνευματικές ασκήσεις και αν δεν είχα καθίσει για διαλογισμό το πρωί, όπως και ο πατέρας μου, δεν έπαιρνα ποτέ πρωινό.

Κατά τη διάρκεια όλης της ημέρας, η ζωή στο σπίτι μας ήταν πολύ πειθαρχημένη και έτσι άρχισα κι εγώ αυτόματα να συνηθίζω σ' αυτή την πειθαρχία. Σε πολλές περιπτώσεις, όταν μερικοί αδελφοί και αδελφές μας παραπονιόνταν στον Αγαπημένο μας Διδάσκαλο ότι τα παιδιά τους δεν πειθαρχούσαν, τους έλεγε χωρίς περιστροφές ότι εκείνοι είχαν την ευθύνη γιατί δεν ακολουθούσαν οι ίδιοι μια πειθαρχημένη ζωή, γιατί δε ζούσαν μια ζωή γεμάτη αλήθεια και δεν έκαναν αυτά που οι ίδιοι συνιστούσαν στους άλλους. «Γι' αυτό δεν είναι πειθαρχημένα τα παιδιά σας, έλεγε. Αν είσαι πειθαρχημένος, αν ζεις μια τίμια ζωή, αν κερδίζεις τα μέσα της συντήρησής σου με τον ιδρώτα του προσώπου σου, αν σέβεσαι τους ηλικιωμένους, αν ζεις μια αγνή ζωή, τότε και τα παιδιά σου θα ακολουθήσουν το παράδειγμά σου». Αλλά, αν λέει κάποιος ότι είναι άγιος άνθρωπος, τίμιος και ειλικρινής και τα παιδιά του βλέπουν ότι στην καθημερινή του ζωή είναι υποκριτής και δεν είναι ούτε τίμιος ούτε ειλικρινής, τότε θα θεωρούν ότι όλα όσα προσπαθεί να τους διδάξει δεν έχουν καμία αξία και το αποτέλεσμα θα είναι ούτε εκείνον να παραδέχονται σαν άνθρωπο, ούτε στις ανθρώπινες και ηθικές αξίες που τους διδάσκει να πιστεύουν. Αν θέλουμε λοιπόν να είναι πειθαρχημένα τα παιδιά μας, θα πρέπει να ζούμε μια πειθαρχημένη ζωή εμείς οι ίδιοι. Το παράδειγμα είναι ο καλύτερος και ο πιο σίγουρος τρόπος για να διδάξουμε πειθαρχία στα παιδιά μας. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε να λέει ότι το παράδειγμα είναι καλύτερο από την εντολή.

Είναι πολύ ευτυχείς οι γονείς που έχουν πειθαρχημένα και υπάκουα παιδιά και πολύ δυστυχείς αυτοί που έχουν ατίθασα παιδιά. Όλος ο κόσμος αγαπάει τα υπάκουα παιδιά, αν και συγχωρεί πολλές φορές και τα ατίθασα και ασυγκράτητα, επειδή έχουν

το προνόμιο της νεαρής ηλικίας. Το προνόμιο αυτό τα γλιτώνει πολλές φορές από δυσάρεστες καταστάσεις και από προκαθορισμένες τιμωρίες.

Θα σας πω ένα περιστατικό που μου συνέβη όταν ήμουν παιδί, δώδεκα περίπου χρονών, και ταξίδευα από τη Λαχώρη στην Μπέας, όπου κατοικούσε τότε ο Μεγάλος Διδάσκαλος Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν.

Τη στιγμή που το τρένο άρχισε να πλησιάζει το σταθμό της Μπεάς, ήμουν τόσο ανυπόμονος που πριν αυτό ακόμα σταματήσει, πετάχτηκα έξω και αντί για την πλατφόρμα βρέθηκα πεσμένος πάνω στις γραμμές του τρένου. Μόνο ο Διδάσκαλος ξέρει πώς δεν τραυματίστηκα. Ο κόσμος που κοίταζε μέσα από τα παράθυρα του τρένου, όταν με είδε να πέφτω πάνω στις γραμμές, ήταν σίγουρος πως θα γινόμουν κομμάτια και έκλεισε τα μάτια του. Ευτυχώς, δεν έπαθα τίποτα. Σε λίγο όταν σταμάτησε το τρένο, μαζεύτηκε πολύς κόσμος γύρω μου και άρχισαν να με μαλώνουν και να με συμβουλεύουν ο ένας μετά τον άλλον. Εγώ έκλεισα τότε τα μάτια μου και σκέφτηκα τον Διδάσκαλό μου, καθώς μου φαινόταν ότι η περίπτωσή μου έμοιαζε με αυτό που περιγράφεται σε κάτι στίχους ενός Ούρδου ποιητή που λένε:

...Χιλιάδες άνθρωποι μου έδιναν τη συμβουλή να παρατήσω το κρασί
και έκαναν το παν για να με πείσουν, δίχως να το πετύχουν.
Εξήγησα στον καθένα την ακλόνητη απόφασή μου να πίνω
και τότε… ξαναήπια …

Έτσι κι εγώ άκουγα με προσοχή τον καθένα, άκουγα με υπομονή – γιατί δε φαινόταν να υπάρχει άλλη λύση – και όταν κουράστηκαν να με μαλώνουν και να με συμβουλεύουν, τράβηξα για την Ντέρα, με τη σκέψη ότι την ανυπομονησία και τον αυθορμητισμό μου δε θα μου ήταν εύκολο να τον τιθασεύω και στο μέλλον όταν επρόκειτο να συναντήσω τον Διδάσκαλο.

Έφτασα στην Ντέρα και όπως όλοι, έτρεξα να υποβάλω τα σέβη μου στον Σαουάν. Ακούμπησα το μέτωπό μου στα πολυαγαπημένα του πόδια. Εκείνος με χάιδεψε. Και τότε κάποιος του... μαρτύρησε αυτό που έκανα, ότι δηλαδή πήδηξα από το κινούμενο τρένο και παραλίγο να γίνω κομμάτια. Ο Χαζούρ με κοίταξε, πρώτα με πόνο και μετά με σκυθρωπό ύφος και μου είπε: «Για κοίτα, μην το επαναλάβεις αυτό, μην το επαναλάβεις ποτέ».

Είχε το δικό του θαυμάσιο τρόπο να μαλώνει. Είχε πάντα ένα μπαστούνι στο χέρι, και όταν κάποιος τον πίεζε ή προσπαθούσε από σεβασμό να του ακουμπήσει τα πόδια, χρησιμοποιούσε πολλές φορές το μπαστούνι. Ευτυχώς για μένα ήταν πολύ επιεικής και δε χρησιμοποίησε το μπαστούνι του επάνω μου, αλλά το σήκωσε στον αέρα και είπε: «Μην το ξανακάνεις». Φυσικά ζήτησα συγγνώμη και είπα: «Με συγχωρείτε, Κύριε».

Το να είναι ασυγκράτητος κανείς είναι ένα χαρακτηριστικό της παιδικής ηλικίας και αυτό ήταν εκείνη τη στιγμή το προνόμιό μου, καθώς ήμουν ένα δωδεκάχρονο παιδί.

Τώρα, από τη μια πλευρά μπορώ να δώσω μια πατρική συμβουλή όσον αφορά στην πειθαρχία των παιδιών, αλλά από την άλλη δεν μπορώ να αφαιρέσω και τα προνόμια της παιδικής ηλικίας. Θυμάμαι τα προνόμια που είχα κι εγώ σαν παιδί. Μεγάλωσα με μεγάλη πειθαρχία, αλλά παρόλα αυτά, ένα παιδί θα κάνει και τις αταξίες του καμιά φορά. Θυμάμαι σαν τώρα πώς σήκωσε το μπαστούνι του στον αέρα ο Χαζούρ. Ήταν μια πολύ σεβάσμια και επιβλητική προσωπικότητα. Όταν λοιπόν σήκωσε το

μπαστούνι του, αν και ήξερα ότι δεν επρόκειτο ποτέ να με χτυπήσει, άρχισαν και έτρεμαν τα πόδια μου και είπα: «Με συγχωρείτε, Κύριε, δε θα το ξανακάνω».

Αυτό είναι ένα περιστατικό από τη δική μου ζωή που έλαβε χώρα εδώ και σαράντα πέντε περίπου χρόνια. Δε θα πρέπει λοιπόν να ξεχνάμε ποτέ ότι κι εμείς κάποτε υπήρξαμε παιδιά.

Μια άλλη μαθήτρια ρώτησε τότε: Τι συμβουλές θα μπορούσατε να δώσετε για τα παιδιά των σατσάνγκι[4];

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αγαπητή μου κόρη, όσον αφορά στα παιδιά των σατσάνγκι θα πρέπει να πιστεύουν ότι ο ένας Μοναδικός Θεός είναι αγάπη και γι' αυτό θα πρέπει να έχουν αγάπη αναμεταξύ τους. Θα πρέπει να έχουν αγάπη για όλους τους ανθρώπους και να αναπτύξουν αγάπη για όλη τη Δημιουργία του Θεού. Θα πρέπει να ζουν μια αγνή και πειθαρχημένη ζωή. Θα πρέπει να έχουν μεγάλο σεβασμό και να υπακούουν στους γονείς και στους Διδασκάλους τους και να είναι γεμάτα αγάπη για όλους τους ανθρώπους γύρω τους, ανεξάρτητα από τη φυλή τους, τη θρησκεία τους και το χρώμα τους. Θα πρέπει να

αφιερώνουν πολύ χρόνο και να δίνουν ιδιαίτερη σημασία στις σπουδές τους και θα πρέπει ακόμα να ακολουθούν το αξίωμα «ένα πράγμα κάθε φορά». Όταν παίζουν δηλαδή, θα πρέπει να παίζουν, αλλά και όταν μελετούν, θα πρέπει αποκλειστικά να μελετούν με σοβαρότητα. Ακόμα, θα πρέπει να μην επιτρέπουν ποτέ στο νου τους να παραμένει αδρανής και άδειος.

Λέγεται ότι «το παιδί είναι ο πατέρας του ανθρώπου». Αυτό, γιατί ο χαρακτήρας που έχει καλλιεργηθεί στα παιδικά μας χρόνια συνεχίζει και διαπλάθεται ανάλογα στη μετέπειτα ζωή μας. Θα πρέπει να δείξουμε στα παιδιά μας, λοιπόν, την απλότητα και την ομορφιά της ηθικής ζωής. Θα πρέπει να ακολουθούν μια απλή χορτοφαγική δίαιτα, να αποφεύγουν το κάπνισμα, το ποτό και τα ναρκωτικά, γιατί αυτά αφαιρούν την αγνότητα της ζωής και διαστρέφουν τη συνειδητότητά μας. Αν είναι μαζί με άλλα παιδιά και τους προσφέρουν κρέας ή άλλα μη επιτρεπόμενα φαγητά και ποτά, θα πρέπει να μην τα δέχονται με πολλή αγάπη και ευγένεια.

Θα πρέπει να δείξουμε στα παιδιά μας την ομορφιά της ήρεμης ζωής και να τους αναλύσουμε την αξία του διαλογισμού. Ακόμα πριν να πάνε στο κρεβάτι κάθε βράδυ, να διαβάζουν τα βιβλία του Αγαπημένου Διδασκάλου και να ακούν τα γλυκά του λόγια πηγαίνοντας τακτικά στο σάτσανγκ. Θα πρέπει ακόμα να μάθουν να αναθεωρούν τις πράξεις που έκαναν κατά τη διάρκεια της ημέρας και αν βρίσκουν, ότι μια μέρα έχουν κάνει κάτι που είναι αντίθετο στις βασικές αρχές της αλήθειας, της μη βίας και των άλλων ηθικών αρχών, θα πρέπει να αποφεύγουν να κάνουν τα ίδια λάθη την επόμενη ημέρα.

Αν ακολουθήσουν όλες αυτές τις οδηγίες, θα γίνουν τέλειοι άνθρωποι και όταν γίνουν τέλειοι άνθρωποι, δε θα τους είναι δύσκολο να γίνουν Θεάνθρωποι.

[4] *Σατσάνγκι: οι μαθητές ενός Διδασκάλου.*

Αυτοπαράδοση

Αυτοπαράδοση στο Διδάσκαλο σημαίνει να αφεθεί κανείς τελείως στη θέλησή του. Και αν ακόμα δε μας επαινέσει για κάτι που προσπαθήσαμε και με δυσκολία κατορθώσαμε και αν νομίσουμε ότι ο Διδάσκαλος μάς αγνοεί ή έχουμε πέσει στη δυσμένειά του, εφόσον θα έχουμε παραδοθεί στη θέλησή του, θα πρέπει να δεχτούμε το καθετί χωρίς συζήτηση.

Στο Πνευματικό Μονοπάτι, τρία πράγματα παρέχονται πολύ συχνά στο μαθητή για να τον εξαγνίσουν και να τον προωθήσουν στο Μονοπάτι. Πρώτον, του δίνεται κάποια αρρώστια. Θα πρέπει δηλαδή να βασανιστεί και να υποφέρει. Δεύτερον, δεν αναγνωρίζεται η αξία του, τα προσόντα του ή η προσωπικότητά του. Ο κόσμος συχνά δεν τον εκτιμάει, τον περιφρονεί ή και τον χλευάζει. Τέλος, το τρίτο είναι ότι συχνά είναι αναγκασμένος να γνωρίσει φτώχεια. Αυτές οι τρεις «ευλογίες», όπως χαρακτηρίζονται στο μυστικισμό, μία μία χωριστά ή και όλες μαζί, πολύ συχνά προορίζονται για το μαθητή και είναι στα χέρια του Διδασκάλου να αποφασίσει τι είναι καλύτερο για μας και αν θα πρέπει να μας δοθεί μια από αυτές τις καλυμμένες «ευλογίες» προκειμένου να επιταχυνθεί η Πνευματική μας πρόοδος.

Αν παραδοθούμε εντελώς στη γλυκιά του θέληση, τότε οτιδήποτε προέρχεται από αυτόν, το δεχόμαστε και δε δυσανασχετούμε ποτέ. Δε δίνουμε προσοχή αν κάποιος μας επαινεί για τη δουλειά μας ή όχι και αν αναγνωρίζεται η αξία μας στο βαθμό που μας πρέπει, γιατί εμείς μπορούμε να εκτιμήσουμε μόνο από το δικό μας επίπεδο νόησης πόσος έπαινος και τι αμοιβή μάς αξίζει και η άποψή μας αυτή μπορεί να μην είναι απόλυτα σωστή.

Μόνο ο Διδάσκαλος γνωρίζει τι είναι το καλύτερο για μας και αν παραδοθούμε τελείως σ' αυτόν, τότε θα βλέπουμε μόνο το καλό σε όλες τις καταστάσεις και δε θα αμφιταλαντευόμαστε ανάμεσα στο δίπολο της ευτυχίας και της δυστυχίας.

Θα σας αναφέρω ένα γεγονός από τη δική μου ζωή ή μάλλον όχι μόνο ένα γεγονός, αλλά μία σειρά από γεγονότα. Μερικές φορές έκανα πράγματα πάνω από το συνηθισμένο. Όταν ο Αγαπημένος Διδάσκαλος με ρωτούσε και του έλεγα τι είχα κάνει, κουνούσε απλά και συγκαταβατικά το κεφάλι του. Πολύ σπάνια με επαινούσε, ενώ, αν κάποιος άλλος είχε κάνει και μέρος ακόμα από την εργασία που είχα κάνει εγώ, πολλές φορές και μπροστά μου τον επιβράβευε. Οι Διδάσκαλοι, βλέπετε, ξέρουν και κρίνουν κάθε άνθρωπο με τα δικά τους αλάνθαστα κριτήρια και όταν θέλουν να μας τελειοποιήσουν σαν ανθρώπους, τότε είναι πιο αυστηροί.

Επίσης θυμάμαι όταν ήμουν μαθητής, αν έπαιρνα άριστα σε τέσσερα μαθήματα και τύχαινε στο πέμπτο ο βαθμός μου να είναι μέτριος, έβαζε τον έλεγχο μου στην άκρη, γιατί κάθε τρίμηνο ο κηδεμόνας μας έπρεπε να υπογράφει τον έλεγχο που μας έδιναν στο σχολείο και έλεγε: «Δεν μπορώ να υπογράψω έναν τέτοιο έλεγχο». Έπρεπε να τον ικετεύσω, έπρεπε να του υποσχεθώ ότι θα προσπαθούσα με κάθε τρόπο να βελτιώσω το βαθμό μου, έπρεπε να τον διαβεβαιώσω ότι θα καταβάλω μεγαλύτερη προσπάθεια. Ήταν ο πιο στοργικός πατέρας που μπορούσε κανείς να φανταστεί, αλλά συγχρόνως ήταν και ένας πολύ αυστηρός δάσκαλος.

Γενικά, επειδή τα πράγματα τα κρίνουμε με τα δικά μας κριτήρια, ας μην κρίνουμε τον εαυτό μας και ας αφήσουμε τον Διδάσκαλο να μας κρίνει. Ας αφήσουμε στον Διδάσκαλο αυτή τη δουλειά, γιατί εκείνος μας κρίνει με τα σωστά κριτήρια και με το δικό του τρόπο. Ας παραδώσουμε τον εαυτό μας τελείως σε εκείνον και ό,τι μας δίνει ας το δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη και χαρά, γιατί με την τέλεια αυτοπαράδοση στα χέρια του θα μπορέσουμε να προοδεύσουμε με σιγουριά. Ας μη χρησιμοποιούμε τα δικά μας κριτήρια που επηρεάζονται από τον εγωισμό και πολύ περισσότερο διότι δε γνωρίζουμε ούτε ποιοι είμαστε, ούτε ποια είναι τα καρμικά μας χρέη.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έλεγε ότι τη στιγμή που ένας άνθρωπος μυείται στα Μυστήρια του Υπερπέραν, έχει εξασφαλισμένη την πρόοδό του στο Πνευματικό Μονοπάτι, μόνο που αυτό προϋποθέτει ότι από τη στιγμή της μύησης και στο εξής, ο μαθητής θα πρέπει να παραδώσει τελείως τον εαυτό του στον Διδάσκαλο. Τότε αυτόματα αρχίζει η πρόοδος του μαθητή και συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Στις περιπτώσεις που η δεκτικότητα του μυημένου δεν είναι πολύ ανεπτυγμένη, έρχονται περίοδοι που είναι άλλοτε περισσότερο παραγωγικές και άλλοτε, συγκριτικά, λιγότερο παραγωγικές. Ακόμα, ορισμένες φορές που φαίνεται ότι ίσως έχουμε λοξοδρομήσει, δεν υπάρχει φόβος να χαθούμε γιατί ο Διδάσκαλος κρατάει γερά τα «λουριά». Αν καμιά φορά τα λασκάρει και εμείς παραπατήσουμε, είναι έτοιμος να τα τραβήξει για να μας φέρει πάλι πίσω.

Αυτό ακριβώς εξηγούσα και πριν από λίγες ημέρες, όταν κάποιος με ρώτησε για τις τρεις κατηγορίες των ψυχών πάνω στο γήινο επίπεδο. Στην πρώτη κατηγορία έλεγα, υπάγονται αυτοί που δεν έχουν λάβει μύηση από έναν Τέλειο Διδάσκαλο. Στη δεύτερη, ανήκουν εκείνοι που έχουν μυηθεί, αλλά που δεν ακολουθούν το Μονοπάτι του Διδασκάλου και φαίνεται σαν να έχουν λοξοδρομήσει. Τέλος, στην τρίτη κατηγορία είναι οι ολίγοι και τυχεροί που προοδεύουν από την πρώτη στιγμή που θα πάρουν τη μύηση. Σ' αυτούς που ανήκουν στη δεύτερη και τρίτη κατηγορία, την ώρα του θανάτου τους, ο Διδάσκαλος με την απεριόριστη Χάρη του θα έρθει και θα παραλάβει την ψυχή τους και συγχρόνως θα ρυθμίσει, αυτός ο ίδιος και όχι ο Άγγελος του Θανάτου, τις καρμικές τους υποχρεώσεις.

Οι Διδάσκαλοι του Σαντ Ματ αναφέρουν ότι τη στιγμή που κάποιος λαμβάνει το δώρο της μύησης από έναν Τέλειο Διδάσκαλο σκίζεται σε κομμάτια ο λογαριασμός του με τον Άγγελο του Θανάτου και από εκεί και πέρα αναλαμβάνει ο Διδάσκαλος τον καρμικό του λογαριασμό. Ο Διδάσκαλος και όταν ακόμα κρατάει τα λουριά χαλαρά, οπότε φαινομενικά λοξοδρομούμε, δεν παύει να μας κρατάει μέσα στα χέρια του. Ο Ιησούς είπε: «Αληθώς, αληθώς σας λέω ότι αν κάποιος ακολουθήσει τις εντολές μου, δε θα γνωρίσει ποτέ το θάνατο». Ο Χαζούρ πάλι μας έλεγε με το δικό του θαυμάσιο τρόπο ότι: «Όταν ο σπόρος της μύησης στο Νάαμ σπαρθεί, είναι σπαρμένος για πάντα. Δεν μπορεί να πάει χαμένος, οπωσδήποτε θα καρποφορήσει. Αλλά για να έχουμε τον καλύτερο καρπό, τον πιο γλυκό καρπό, τον πιο πρώιμο καρπό, θα πρέπει να τον ποτίσουμε με το νερό της αυτοπαράδοσης και της δεκτικότητας».

Όταν έρθουμε στα πόδια μιας Διδασκάλου ψυχής και λάβουμε το πολύτιμο δώρο της μύησης στα μυστήρια του Υπερπέραν, τότε πια είναι εξασφαλισμένο το μέλλον μας. Είναι πολύ σπάνιο για ένα μυημένο να λάβει μια καινούρια γέννηση πάνω στη γη, αλλά και στην περίπτωση ακόμα που ο Διδάσκαλος αποφασίσει να του δώσει μια νέα γέννηση, δε θα ξαναγυρίσει ποτέ σε κάποια μορφή κατώτερη από την ανθρώπινη

και αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που μπορούμε να λάβουμε εδώ στη γη από τον Τέλειο Διδάσκαλο κάθε εποχής.

Η Μετεμψύχωση

Μ*ια μαθήτρια είπε:* Υπάρχει ένας στίχος του Μαουλάνα Ρούμι που λέει:

Πέθανα σαν ορυκτό και έγινα φυτό,
Πέθανα σαν φυτό και υψώθηκα σε ζώο,
Πέθανα από ζώο και έγινα άνθρωπος,
Γιατί να φοβάμαι;
Μήπως ποτέ μειώθηκα με το θάνατο;

Η μαθήτρια ρώτησε: Ξέρουμε από τις διδασκαλίες του Διδασκάλου ότι ένας μυημένος από τον Τέλειο Διδάσκαλο της εποχής του δεν μπορεί να ξαναγεννηθεί σε μορφή κατώτερη από την ανθρώπινη. Αυτό σημαίνει ότι όσοι δεν έχουν μυηθεί είναι δυνατό να ξαναγεννηθούν σε μορφή κατώτερη από την ανθρώπινη;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Και βέβαια μια ψυχή μπορεί να λάβει κατώτερη, από την ανθρώπινη, μορφή. Αυτό όμως που εννοεί ο Μαουλάνα Ρούμι είναι ότι και τα ορυκτά έχουν ζωή, ότι πάνω από αυτά στην εξέλιξη της Δημιουργίας έρχονται τα φυτά, πάνω από τα φυτά είναι τα πουλιά και τα ζώα και ακόμα πιο πάνω βρίσκεται ο άνθρωπος. Υπάρχει μια βαθμιαία εξέλιξη και το αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης είναι ότι τελικά, με τη Χάρη του Θεού, ερχόμαστε στο ανθρώπινο σώμα, την κορωνίδα της Δημιουργίας.

Αν δεν μπορέσουμε μέσα στο ανθρώπινο σώμα να επιτύχουμε το σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης, που είναι να λύσουμε το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, επιτυγχάνοντας Αυτογνωσία (το γνώθι σαυτόν) και Θεογνωσία, τότε ξαναγυρίζουμε στη γη για μια καινούρια γέννηση.

Σύμφωνα με την παράδοση και με τα διδάγματα των Αγίων, όταν κάποτε η ψυχή μας λάβει το ανθρώπινο ένδυμα και μέχρι να φτάσει στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, κάθε φορά που πεθαίνει και σύμφωνα με τις πράξεις μας, πηγαίνει είτε στο *Τζανάτ (Jannat)* ή παράδεισο, είτε στο *Ντοζάθ (Dozath)* ή κόλαση, είτε στο *Αχράτ (Ahrat)*, ένα ενδιάμεσο πνευματικό επίπεδο όπου δεν υπάρχει ούτε πόνος ούτε χαρά. Όταν περάσει η προγραμματισμένη περίοδος της παραμονής μας σ' αυτά τα επίπεδα, ξαναγυρίζουμε για μια καινούρια γέννηση πάνω στη γη, μέσα σε ένα ορισμένο σώμα που δεν είναι πάντοτε το ανθρώπινο, αλλά μπορεί να είναι κάποιου ζώου. Από τη στιγμή όμως που έρθουμε κάτω από τις προστατευτικές φτερούγες ενός Τέλειου Διδασκάλου και αν ακόμα χρειαστεί να ξαναγυρίσουμε στο γήινο επίπεδο, ο Διδάσκαλος θα μας επιτρέψει, τουλάχιστον, να κρατήσουμε την ανθρώπινη μορφή.

Ο Ρούμι περιέγραψε σ' αυτές τις 4-5 σειρές αλληγορικά τη διαδικασία της εξέλιξης. Πώς δηλαδή αφού ένα ορυκτό έγινε φυτό, μετά ανυψώθηκε στην ανώτερη μορφή ενός ζώου και τελικά έφτασε στο ανθρώπινο σώμα, την κορωνίδα της Δημιουργίας του Θεού.

Όταν κάποτε φτάσουμε στο ανθρώπινο επίπεδο, τότε υπάρχουν μόνο δύο δυνατότητες για παραπέρα εξέλιξη. Η μία είναι να επιτύχουμε το σκοπό της ζωής στην ανθρώπινη μορφή, δηλαδή να γυρίσουμε στο Αιώνιό μας Σπίτι, το Σατς Καντ και να αφομοιω-

θούμε ξανά μέσα στο Θεό, και η άλλη δυνατότητα είναι αυτή που εκφράζεται πολύ καθαρά μέσα στο Γκουρμπάνι: «Αν χάσουμε την ευκαιρία να λάβουμε λύτρωση, όταν έχουμε φτάσει στο ανώτατο σκαλοπάτι, το ανθρώπινο σώμα, έχουμε χάσει μια χρυσή ευκαιρία, γιατί τότε πέφτουμε πίσω στον κύκλο της μετεμψύχωσης».

Μπορούμε να πούμε λοιπόν ότι μας δόθηκε η ανθρώπινη μορφή για να μπορέσουμε να λυτρωθούμε από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων. Αυτό, βέβαια, θα το επιτύχουμε μόνο αν έχουμε την τύχη η Θεία Χάρη να μας οδηγήσει στα πόδια του Τέλειου Διδασκάλου της εποχής, ο οποίος θα μας βοηθήσει να λύσουμε το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, όπως το έχει λύσει και ο ίδιος και όπως έχει εντολή από τον Υπέρτατο Κύριο να βοηθήσει και άλλους με τον ίδιο τρόπο να το επιτύχουν.

Ο Διδάσκαλος ρώτησε τότε τη μαθήτρια: Έχεις κάτι σχετικό να ρωτήσεις;

Εκείνη απάντησε: Διάβασα σε μερικά βιβλία σχετικά με την μετεμψύχωση ότι ορισμένοι άνθρωποι υποστηρίζουν πως έχουν ξαναζήσει και αναφέρουν λεπτομέρειες από τις περασμένες τους ζωές. Λένε π.χ. ότι ήταν Αιγύπτιοι σε μια τους ζωή, Γάλλοι σε κάποια άλλη και ούτω καθεξής και αναφέρονται σε γεγονότα για να το αποδείξουν. Υποστηρίζουν ακόμα ότι η ψυχή μετενσαρκώνεται σε διάφορα ανθρώπινα σώματα και, σύμφωνα με το ιδιαίτερο κάρμα κάθε ψυχής, στη μία ζωή μπορεί κάποιος να είναι πλούσιος και στην επόμενη φτωχός.

Ο Διδάσκαλος είπε: Όχι, δεν είναι ακριβώς έτσι. Αν μπορέσει η ψυχή να κρατήσει ανθρώπινη μορφή στη νέα της ενσάρκωση, τότε είναι δυνατόν να πιθανολογήσει κανείς ορισμένα στοιχεία από τη ζωή αυτού του ανθρώπου που θα γεννηθεί. Μπορεί δηλαδή να έρθει πίσω σαν βασιλιάς, σαν στρατιώτης ή σαν ένας πολύ φτωχός άνθρωπος. Αλλά, το βασικό ερώτημα είναι: Μπορεί να κρατήσει η ψυχή την ανθρώπινη μορφή; Κατά γενικό κανόνα *μόνο όταν έρθει κανείς κάτω από την προστασία ενός τέλειου Αγίου μπορεί να λάβει την ανθρώπινη μορφή στην επόμενή του ενσάρκωση*. Σ' αυτή την περίπτωση, αν χρειαστεί να έρθει ξανά πίσω, δε θα ενσαρκωθεί σε κατώτερη μορφή ζωής από την ανθρώπινη. Αν είσαι μυημένος από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, μετά το τέλος της ζωής σου πάνω στη γη ή θα σε βάλει εκείνος να διαλογίζεσαι σ' ένα από τα ανώτερα επίπεδα και από εκεί θα σε γυρίσει βαθμιαία στο Αιώνιό σου Σπίτι ή θα σου ξαναδώσει μια γέννηση στο ανθρώπινο σώμα ώστε να προωθηθεί η πνευματική σου πρόοδος, στα πόδια του ζωντανού Διδασκάλου της εποχής.

Μαθήτρια: Μόνο ένας Άγιος μπορεί να μας δώσει μια καινούρια γέννηση;

Διδάσκαλος: Στην ανθρώπινη μορφή ναι.

Μαθητής: Αλλιώς οι ψυχές παίρνουν μια κατώτερη μορφή;

Διδάσκαλος: Μάλιστα. Όταν το *σαντσίτ* ή αποθηκευμένο κάρμα μιας ψυχής δεν το διαλύσει ένας Διδάσκαλος, ενόσω αυτή βρίσκεται μέσα στο ανθρώπινο σώμα, η ψυχή όταν αφήσει το σώμα θα πάει σε κάποιο πνευματικό επίπεδο, γνωστό από τις θρησκευτικές παραδόσεις ως παράδεισος, κόλαση ή κάποιο άλλο, ενδιάμεσο μεταξύ των δύο, επίπεδο. Εκεί θα παραμείνει για ένα προκαθορισμένο χρονικό διάστημα και στη συνέχεια θα ξαναγυρίσει στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων.

Μαθήτρια: Όταν επιστρέψει μια ψυχή από αυτά τα επίπεδα, θα πρέπει να ξαναγυρίσει στην κατάσταση του ορυκτού και να ξαναπεράσει από ολόκληρη τη διαδικασία;

Διδάσκαλος: Όχι από όλη τη διαδικασία της εξέλιξης. Οπωσδήποτε όμως οι ψυχές δεν μπορούν να ξαναπάρουν την ανθρώπινη μορφή και πηγαίνουν χαμηλότερα. Το πού θα πάνε εξαρτάται από το σαντσίτ κάρμα τους. Όσοι δεν έχουν την τύχη να έρθουν στα

πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, γλιστράνε προς τα κάτω. Όσοι έχουν έρθει στα πόδια του, κρατάνε τουλάχιστον τη θέση τους. Αυτός είναι και ο λόγος που έχει τόσο μεγάλη σημασία το να μυηθεί μια ψυχή από έναν Τέλειο Διδάσκαλο.

Ο Μαουλάνα Ρούμι υπήρξε ένας από τους λίγους μουσουλμάνους μυστικιστές που έχουν περιγράψει τη μετεμψύχωση τόσο χαρακτηριστικά. Άλλοι μουσουλμάνοι, αν και πίστευαν στη μετεμψύχωση, αναφέρονται σ' αυτή μόνο περιστασιακά.

Ο Σάμας Ταμπρίζ, ο Διδάσκαλος του Ρούμι, έλεγε επίσης:

Υπήρξε εποχή που είχαμε τη μορφή χορταριού.
Φτάσαμε στη μορφή των φυτών,
μετά των πουλιών και μετά των ζώων.
Τελικά λάβαμε την ένδοξη μορφή του ανθρώπου.
Φτάσαμε στο αποκορύφωμα της Δημιουργίας.
Ω ψυχή, ας αξιοποιήσουμε λοιπόν με τον καλύτερο τρόπο αυτήν την ευκαιρία!

Η μαθήτρια ρώτησε πάλι: Είναι λοιπόν σίγουρο ότι πριν φτάσουμε στην ανθρώπινη μορφή, είχαμε κάποια κατώτερη μορφή;

Διδάσκαλος: Ναι, εκτός αν στην προηγούμενή σου ζωή είχες μαθητεύσει στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου. Σ' αυτή την περίπτωση, σου επέτρεψε να κρατήσεις την ανθρώπινη μορφή.

Μαθήτρια: Αν ήμαστε στην προηγούμενη ζωή μας σε κάποια κατώτερη μορφή ζωής, είναι η Χάρη του Διδασκάλου που μας έφερε στα πόδια του τώρα;

Διδάσκαλος: Ναι, φυσικά. Και αν στην περασμένη μας γέννηση ήμαστε σε μια κατώτερη μορφή – σε ένα κατώτερο είδος ζωής – η Χάρη που πήραμε είναι μεγάλη. Είμαστε διπλά ευλογημένοι. Η πρώτη ευλογία είναι ότι ο Ίδιος ο Θεός μας έδωσε το ανθρώπινο σώμα και η δεύτερη ότι ο Διδάσκαλος ανέλαβε και μας έφερε στο ποίμνιό του. Αν πάλι βρισκόμαστε στα πόδια του Διδασκάλου στην αμέσως προηγούμενή μας ζωή, τότε είμαστε ευλογημένοι, γιατί μας ξανάφερε ο Διδάσκαλος στην ανθρώπινη ζωή, έτσι ώστε να συνεχίσουμε το πνευματικό μας ταξίδι και να προοδεύσουμε πιο γρήγορα κάτω από την ευλογημένη φροντίδα και προστασία του. Ο Μαουλάνα Ρούμι λοιπόν περιέγραψε το νόμο της μετεμψύχωσης απλά, σωστά και πολύ παραστατικά.

Μετά από μερικές ημέρες, η ίδια μαθήτρια έθιξε ξανά το θέμα της μετεμψύχωσης: Έχω καταλάβει σωστά ότι όταν ένας άνθρωπος πεθάνει, η ψυχή του μετά από ένα διάστημα θα πρέπει να ξαναγυρίσει στον κύκλο της ζωής και των θανάτων, σε διάφορες μορφές ζωής;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Ναι, κόρη μου, εκτός εάν, όπως σου εξήγησα, έχεις έρθει στα πόδια του Τέλειου Διδασκάλου της εποχής. Θυμάμαι, όταν ήμουν παιδί, κάποιος ρώτησε τον Σαουάν το ίδιο πράγμα και εκείνος απάντησε χαρακτηριστικά: «Πρέπει να πας σ' ένα Διδάσκαλο για να λυτρωθείς!» Αλλιώς πώς γίνεται να ξαναγυρίσουμε στην ανθρώπινη μορφή; Ας προσπαθήσουμε να σκεφτούμε λογικά: Αν δεν έχεις έρθει σ' ένα Διδάσκαλο και δε γνωρίζεις τίποτα όσον αφορά στο Μονοπάτι, θα βρίσκεσαι στο έλεος των πέντε ληστών. Των πέντε αισθήσεων, δηλαδή. Θα είσαι προσκολλημένη και δεμένη με όλα τα γήινα υπάρχοντά σου. Και καθώς θα έχεις τόσο μεγάλη προσκόλληση σ' αυτά, πού νομίζεις ότι θα πας όταν ξανάρθεις; Λέγεται ότι αυτοί που είναι προσκολλημένοι στο χρυσάφι και έχουν το πάθος να το μαζεύουν, γυρί-

ζουν πίσω σε μορφή φιδιού για να μπορούν να κάθονται επάνω του και να το φυλάνε. Παρόμοια παραδείγματα αναφέρονται πολλά στις διάφορες γραφές.

Ακόμα, αν δεν φτάσουμε στα πόδια ενός Διδασκάλου, ποιος θα έρθει να μας πάρει την ώρα του θανάτου;

Όταν μια ψυχή δεν έχει λάβει μύηση από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, καθώς εγκαταλείπει το σώμα την ώρα του θανάτου, επειδή αποσπάται βίαια από το σώμα, αισθάνεται εκείνες τις στιγμές έναν αφόρητο πόνο. Σαν να σπάνε όλα τα κόκαλα τού σώματος μαζί. Τη δυσάρεστη αυτή εμπειρία ο καθένας τη βιώνει μόνος του, αβοήθητος, μέσα σε μεγάλο άγχος.

Αυτοί που κατά τη διάρκεια της ζωής τους έχουν ακολουθήσει διάφορα πνευματικά μονοπάτια, που έχουν ασχοληθεί με κατώτερες μορφές γιόγκα ή πρακτικές διαλογισμού, θα βοηθηθούν εν μέρει, ως το επίπεδο εκείνο που κατόρθωσαν να φτάσουν κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στη γη. Έτσι, αν κάποιος έχει εξασκηθεί στο *νάμπι τσάκρα* (το κέντρο του ομφαλού) θα βοηθηθεί το πολύ μέχρι αυτό το σημείο. Εάν κάποιος άλλος άνθρωπος έχει διαλογιστεί στο τσάκρα της καρδιάς, θα βοηθηθεί κάπως, έως αυτό το κέντρο. Αυτοί που συνηθίζουν να επαναλαμβάνουν *μάντρα* συγκεντρωμένοι στο κέντρο του λαιμού, η αγωνία και ο πόνος τους θα μετριαστεί κάπως έως αυτό το σημείο. Δυστυχής είναι εκείνος που δεν έκανε καμία προσπάθεια στη ζωή του.

Για τις ψυχές που δε βρίσκονται κάτω από τη φιλόστοργη προστασία ενός Διδασκάλου, οι διάφορες γραφές αναφέρουν αλληγορικά με παρεμφερείς περιγραφές τη διαδικασία που ακολουθείται: Ο άγγελος του θανάτου, που οι χριστιανικές γραφές τον ονομάζουν Μιχαήλ, έρχεται την ώρα του θανάτου και τις παίρνει, προκειμένου να τις οδηγήσει στον Ντάραμ Ράι, τον Κύριο της Κρίσης, για να τις κρίνει.

Οι ισλαμικές γραφές λένε ότι τη στιγμή που γεννιέται ο άνθρωπος, ένας άγγελος κάθεται στο δεξιό του ώμο και ένας άλλος στον αριστερό. Ο ένας καταγράφει όλες τις καλές και ο άλλος όλες τις κακές του πράξεις και λέγεται ότι, την ώρα του φυσικού του θανάτου παρουσιάζουν και οι δύο τη σχετική αναφορά τους στο Θείο Κριτή. Παρεμφερείς διηγήσεις προφανώς θα έχετε κι εσείς ακούσει.

Εκείνο πάντως που είναι γεγονός, είναι ότι, όταν πεθάνει ένας άνθρωπος, δεν παραμένει στον τάφο του μέχρι την Ημέρα της Κρίσης, η οποία τοποθετείται σε κάποιο απομακρυσμένο μέλλον, αλλά μεταβαίνει σε κάποιο πνευματικό επίπεδο, που, όπως σας είπα, οι παραδόσεις το ονομάζουν κόλαση ή παράδεισο και μετά από ένα καθορισμένο χρονικό διάστημα επιστρέφει στη γη, μέσα σε κάποια μορφή ζωής.

Για να εξασφαλίσουμε τη λύτρωση από τον τροχό της ζωής, από αυτή την ατελείωτη σειρά της ζωής και των θανάτων, μόνο ένας τρόπος υπάρχει και αυτός είναι να έρθουμε στα πόδια του Διδασκάλου της εποχής και να ακολουθήσουμε τις οδηγίες του, έτσι ώστε να αρχίσουμε το ταξίδι πίσω στο Αληθινό μας Σπίτι, στον Οίκο του Πανάγαθου Πατέρα, στο Σατς Καντ. Αυτός είναι ο γενικός κανόνας.

Ένας άλλος μαθητής είπε: Νομίζω ότι ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έχει πει ότι, αν κάποιος ζήσει μια ενάρετη ζωή και έχει προσπαθήσει να φτάσει στο Θεό, καθώς θα βρίσκεται σε ανοδική πορεία, θα του δοθεί βοήθεια από τον ίδιο το Θεό.

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αν ζούμε μια αγνή και ενάρετη ζωή και προσπαθούμε να φτάσουμε στο Θεό, τίθεται σε ισχύ ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης. Όπου υπάρχει ζήτηση υπάρχει και προσφορά. Αν έχουμε μια έντονη επιθυμία να συναντήσουμε το Θεό, τότε θα Τον συναντήσουμε.

Μαθητής: Δηλαδή στην επόμενη ζωή;

Διδάσκαλος: Όχι, μπορούμε να Τον γνωρίσουμε ακόμα και σ' αυτή τη ζωή.

Μαθητής: Αλλά αν δε συναντήσουμε τον Τέλειο Διδάσκαλο σ' αυτή τη ζωή, παρ' όλη την αναζήτησή μας, είναι δυνατό να γυρίσουμε πίσω με ανθρώπινη μορφή;

Διδάσκαλος: Εάν έχεις έντονη επιθυμία, θα συναντήσεις οπωσδήποτε «κάποιον» διδάσκαλο σ' αυτή τη ζωή, που θα σε βοηθήσει στα πρώτα σου βήματα.

Μαθητής: Θα συναντήσουμε κάποιον που θα μας βοηθήσει στο Μονοπάτι και γι' αυτό θα ξαναγεννηθούμε αυτόματα στην ανθρώπινη μορφή;

Διδάσκαλος: Ναι. Όταν ζούσα στη Λαχώρη – ήμουν φοιτητής εκείνο τον καιρό – ένας γέροντας ήρθε να δει το σεβαστό μου πατέρα και του είπε: «Ήρθα μόνο για να σε παρακαλέσω για κάτι. Θέλω να λάβω μύηση στο Νάαμ. Θα ήθελα να λάβω και τα πέντε ιερά Ονόματα. Σε παρακαλώ, βοήθησέ με να λάβω αυτή την ευλογία». Και συνέχισε: «Άρχισα να προχωρώ στο Μονοπάτι εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Ο πρώτος μου διδάσκαλος με μύησε μόνο στο πρώτο Όνομα. Επρόκειτο να μου δώσει και το δεύτερο Όνομα όταν θα έφτανα στο πρώτο πνευματικό επίπεδο, αλλά όταν επιτέλους έφτασα σ' αυτό, ο διδάσκαλός μου πέθανε. Τότε πέρασα από μια άλλη γέννηση και ήρθα στα πόδια ενός άλλου διδασκάλου, που μου έδωσε το επόμενο Όνομα. Δυστυχώς, πέθανε και εκείνος πριν προφτάσω να φτάσω στο δεύτερο επίπεδο. Αυτή η ιστορία επαναλήφθηκε ξανά και μόνο τώρα μπόρεσα να έρθω σε σένα και να ζητήσω το δώρο της μύησης και στα πέντε Ονόματα». Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ τον έφερε τότε στον Μπάμπα Σαουάν, ο οποίος τελικά τον ευλόγησε με ολόκληρη τη μύηση.

Τον παλιό καιρό, οι περισσότεροι από τους Διδασκάλους ήταν πολύ αυστηροί. Έλεγαν στους μαθητές τους: «Σας δίνω κάτι για να ξεκινήσετε. Το πρώτο Όνομα. Θα πρέπει να δουλέψετε ώσπου να φτάσετε σε ένα σημείο για να σας δώσω το δεύτερο Όνομα, μετά το τρίτο κοκ.». Στην εποχή μας όμως, όπου έχει αρχίσει να ανατέλλει η Χρυσή Εποχή της Πνευματικότητας, η Χάρη του Θεού που προσφέρεται στην ανθρωπότητα είναι μεγαλύτερη, οι Τέλειοι Διδάσκαλοι είναι πιο ευσπλαχνικοί και μας ευλογούν με τα πέντε Ονόματα από την αρχή, έτσι η πνευματική μας πρόοδος είναι ταχύτερη από ό,τι στις παλαιότερες εποχές.

Λοιπόν, αν η επιθυμία σου για το Θεό είναι πολύ έντονη, όπως στην περίπτωση αυτού του γέροντα από τη Λαχώρη, ακόμα και αν δε λάβεις τη Χάρη να βρεθείς στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, που θα σου δώσει και τα πέντε Ονόματα μαζί, θα φτάσεις στο σκοπό σου βαθμιαία, με το να λάβεις πάλι μια ανθρώπινη γέννηση. Αν επιθυμείς το Θεό, θα Τον λάβεις. Αν η επιθυμία σου είναι πολύ έντονη, τότε Εκείνος το κανονίζει έτσι, ώστε να σε βοηθήσει κάποιος στο Μονοπάτι.

Η μαθήτρια που είχε αναφερθεί στο θέμα της μετεμψύχωσης ξαναέθιξε το ίδιο θέμα μετά από μερικές ημέρες και είπε: Έχω ακόμα μερικές ερωτήσεις που θα ήθελα να υποβάλω όσον αφορά στο κάρμα και στη μετεμψύχωση, όπως π.χ. οι συγγενείς ενός μαθητή που οι ίδιοι δεν είναι μυημένοι όταν ξαναγεννηθούν θα έρθουν σε μορφή κάτω από την ανθρώπινη;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μάς έλεγε πάντα ότι οι Διδάσκαλοι φροντίζουν για τους γονείς, τα παιδιά και τους αγαπημένους συγγενείς και φίλους ενός αφοσιωμένου σατσάνγκι, εννοώντας με αυτό ότι φροντίζουν προκειμένου αυτοί να ξαναγυρίσουν στην ανθρώπινη μορφή, εφόσον βέβαια είναι δεκτικοί στην άγια επιρροή του Διδασκάλου ή εφόσον λάβουν τη μεταβίβαση της σκέψης του. Λέγεται ακόμα ότι εκατόν μία γενεές της οικογένειας ενός Αγίου λαβαίνουν σωτηρία. Βρίσκονται όλοι τους κάτω από την προστασία της Διδασκάλου Δύναμης. Είμαι σαφής ή

χρειάζεται να διευκρινίσω κάτι περισσότερο; Μπορείς να μου θέσεις ερωτήσεις ώσπου να είσαι τελείως ικανοποιημένη.

Κάποιος άλλος ρώτησε: Έχετε πει ότι ξαναγεννιόμαστε στην ανθρώπινη μορφή, μόνο όταν έρθουμε στα πόδια ενός Διδασκάλου.

Διδάσκαλος: Αυτός είναι ο γενικός κανόνας, αλλά κάθε κανόνας έχει εξαιρέσεις. Αυτές που ανέφερα είναι εξαιρέσεις.

Μαθητής: Οι στενοί συγγενείς βρίσκονται στην κατηγορία των εξαιρέσεων;

Διδάσκαλος: Η προστασία των συγγενών δεν έρχεται κάτω από το γενικό κανόνα. Μια μέρα, η κυρία Μπλαβάτσκυ, η ιδρύτρια της Θεοσοφικής Εταιρείας, έδινε μια διάλεξη. Ένας από τους παρευρισκομένους σηκώθηκε ξαφνικά και αφού τη διέκοψε, φώναξε: «Κυρία μου, όλα αυτά που λέτε είναι σαχλαμάρες. Είναι σαν να λέτε ότι πέφτουν λουλούδια από το ταβάνι». Εκείνη τη στιγμή άρχισαν πραγματικά να πέφτουν λουλούδια από το ταβάνι και η κυρία Μπλαβάτσκυ, ατάραχη, είπε: «Αυτό που έγινε είναι σύμφωνο με τους νόμους της φύσης, μόνο που αυτοί οι νόμοι είναι κρυμμένοι ακόμα από τα μάτια μας».

Αυτό που σας έλεγα λοιπόν είναι επίσης σύμφωνο με τους νόμους της φύσης, αλλά έρχεται κάτω από την κατηγορία των εξαιρέσεων. Προ ημερών μιλούσα για το γενικό κανόνα. Σήμερα, σας αναφέρω τις εξαιρέσεις. Και προχωρώ ακόμα περισσότερο. Όταν ένα πουλί βλέπει τον Διδάσκαλο να περνάει, θα ξαναγυρίσει και αυτό στην ανθρώπινη μορφή. Αν πιει ο Διδάσκαλος το γάλα από μια αγελάδα κι αυτή θα ξαναγυρίσει στην ανθρώπινη μορφή. Αν τυχόν ιππεύσει ο Διδάσκαλος, όχι μόνο το άλογο θα λάβει την ανθρώπινη γέννηση, αλλά ακόμα και τα ζώα από των οποίων το δέρμα έγινε η σέλα και τα σακίδια της σέλας. Αυτές είναι εξαιρέσεις, αλλά υπάρχουν.

Όπως ξέρετε, με ενδιέφερε πάντα η λογοτεχνία. Κάποτε ρώτησα λοιπόν τον Αγαπημένο Διδάσκαλο: «Κύριε, πολύ συχνά αναφέρετε αποσπάσματα από τα έργα διάφορων ποιητών. Δεν αναφέρομαι στους Σούφι ποιητές, γιατί αυτοί είχαν προοδεύσει κάπως πνευματικά, αλλά σε άλλους όπως τον Σαίξπηρ, τον Μίλτονα, τον Κιτς και τόσους άλλους. Με την αναφορά που κάνετε στο ποιητικό τους έργο, η ψυχή τους έχει καμιά ωφέλεια;» Εκείνος απάντησε: «Ακόμα και όταν σκέφτεται κάποιον ο Διδάσκαλος, αυτός ωφελείται όπου και να βρίσκεται».

Βλέπετε, λοιπόν, πόσο μεγάλη είναι η πνευματική επιρροή ενός Αγίου. Σε κάτι στίχους μου, στην Ουρδική γλώσσα, λέω:

...Το να θεωρήσουμε τα φτερά του Αγαπημένου περιορισμένα είναι άγνοια.
Τα φτερά του Κυρίου μου είναι πραγματικά απεριόριστα...

Με τον όρο «φτερά του Αγαπημένου», όταν χρησιμοποιείται στη μυστικιστική ποίηση και φιλολογία, υποδηλώνεται συμβολικά η πνευματική δύναμη και επιρροή του Διδασκάλου. Η πνευματική επιρροή, λοιπόν, ενός Διδασκάλου είναι χωρίς όρια. Γι' αυτό και οι γονείς, τα παιδιά και οι άλλοι συγγενείς και φίλοι ενός μυημένου ωφελούνται.

Υπάρχουν ακόμα και άλλες εξαιρέσεις στον κανόνα που ανέφερα πριν μερικές ημέρες. Κοιτάξτε τους εκατοντάδες ανθρώπους που έρχονται στον Διδάσκαλο. Άλλοι έρχονται πραγματικά μόνο για τον Διδάσκαλο, ενώ άλλοι για να δώσουν λύσεις στα γήινά τους προβλήματα, για να καλυτερέψουν την υγεία τους ή για να ικανοποιήσουν την επιθυμία των φίλων τους να γνωρίσουν τον Διδάσκαλο. Παρόλα αυτά όμως, ο Διδάσκαλος είναι τόσο φιλεύσπλαχνος ώστε όλοι δέχονται τις ευλογίες του. Αν κάποιος έχει περάσει όλη του τη ζωή με μοναδικό σκοπό να φτάσει στο Θεό, ακόμα και αν δεν

είχε την ευκαιρία να συναντήσει το ζωντανό Διδάσκαλο της εποχής του, η αναζήτησή του θεωρείται *Μπάκτι*, πραγματική αφοσίωση δηλαδή, και γι' αυτό θα του δοθεί μια άλλη γέννηση στην ανθρώπινη μορφή. Έτσι είναι κι αυτή μια εξαίρεση του κανόνα.

Σ' όλο τον κόσμο θα δείτε ανθρώπους από κάθε θρήσκευμα να πηγαίνουν τακτικά σε τόπους λατρείας, σε εκκλησίες, ναούς, τζαμιά και γκουρουντβάρες. Άλλοι αφοσιώνονται σε διάφορους υποτιθέμενους Διδασκάλους και σε διάφορα θρησκευτικά κινήματα και οργανώσεις. Απ' όλους αυτούς μόνο όσοι έχουν ως *πρωταρχικό* σκοπό της ζωής τους το Θεό, θα γυρίσουν πίσω με ανθρώπινη μορφή. Ως αποτέλεσμα της αφοσίωσής τους θα λάβουν ακόμα μια ανθρώπινη γέννηση. Υπάρχουν ακόμα τόσες πολλές εξαιρέσεις!

Σας αναφέρω δύο περιστατικά από τη ζωή του Διδασκάλου Χαζούρ μέσα από τα οποία διακρίνεται η απέραντη Χάρη των Διδασκάλων. Κάποτε ταξίδευε με το *Frontier Mail* (τον αντίστοιχο ΟΣΕ της Ινδίας). Το τρένο σταμάτησε στο σταθμό της Λαχώρης. Ένας μουσουλμάνος γέροντας τον κοίταξε από την αποβάθρα και είπε: «Ω Θεϊκό Φως!» Ο Χαζούρ ήταν πράγματι υπόδειγμα ανθρώπινης ομορφιάς κι αυτός που τον έβλεπε έστω και για μια στιγμή εντυπωσιαζόταν από τη μαγευτική μορφή του. Ο μουσουλμάνος γέροντας πρόσφερε στον Χαζούρ τα σταφύλια που κρατούσε στα χέρια του και έσκυψε το κεφάλι του με σεβασμό. Ο Διδάσκαλος πήρε στα χέρια του τα σταφύλια λέγοντάς του: «Ευχαριστώ, τα δέχομαι και με τη σειρά μου σου τα προσφέρω πίσω». Όταν αυτός ο γέροντας βρισκόταν στα τελευταία του είπε: «Ο Διδάσκαλος του Μπαλβάντ Σινγκ ήρθε να με πάρει». Ο Μπαλβάντ Σινγκ ήταν ένας στενός του φίλος που ήταν συγχρόνως και μαθητής του Χαζούρ. Αυτό είναι ακόμα μια άλλη εξαίρεση.

Αυτό το ίδιο *Frontier Mail* έτρεχε με ταχύτητα 60 μίλια την ώρα. Εκείνο τον καιρό ήταν το ταχύτερο τρένο. Μια άλλη φορά λοιπόν που ταξίδευε ο Χαζούρ με αυτό, το τρένο διασταυρώθηκε με έναν άνθρωπο που ήταν επάνω σε μια καμήλα. Τα μάτια αυτού του ανθρώπου συνάντησαν τα μάτια του Χαζούρ για μισό δευτερόλεπτο που ήταν αρκετό, ώστε την ώρα που επρόκειτο να ξεψυχήσει, μετά από λίγα χρόνια, ζήτησε να έρθει ένας μυημένος μαθητής από το χωριό του και του είπε: «Ο Διδάσκαλος σου ήρθε να με πάρει».

Λοιπόν, αυτά που σας έλεγα προ ημερών, για τους νόμους της μετεμψύχωσης, ήταν οι γενικοί νόμοι. Σήμερα αναφέραμε διάφορες εξαιρέσεις που, στο σύνολό τους, είναι τόσο πολλές ώστε δεν μπορεί κανείς να τις μετρήσει. Σας έλεγα ότι ακόμα και οι ποιητές που έχουν πεθάνει εδώ και πολύ καιρό ωφελούνται με τη μετάδοση της σκέψης τού Διδασκάλου, όπου και να βρίσκονται, σε οποιαδήποτε ζωή και να βρίσκονται. Μπορούμε να μιλήσουμε για τους κανόνες, αλλά πάντα στους κανόνες υπάρχουν εξαιρέσεις. Οι Διδάσκαλοι έχουν την απόλυτη εξουσιοδότηση να κάνουν ό,τι νομίζουν σωστό, προκειμένου να προχωρήσει το Θείο Σχέδιο. Ολόκληρη η Δημιουργία βρίσκεται στον απόλυτό τους έλεγχο. Τόση είναι η συμπόνια και η ευσπλαχνία τους ώστε αμέτρητες χιλιάδες ανθρώπων, που έχουν λάβει μόνο μια ματιά τους, ωφελούνται αφάνταστα.

Ο Νόμος του Κάρμα ή Νόμος της Αιτίας και του Αποτελέσματος

Το 75% από αυτά που μας συμβαίνουν στη ζωή είναι αποτέλεσμα του περασμένου μας κάρμα. Ο Βούδας έλεγε: «Καθετί στην οικουμένη είναι το αποτέλεσμα ενός δίκαιου νόμου», του νόμου της αιτιότητας ή νόμου της αιτίας και του αποτελέσματος. Είναι ο νόμος του κάρμα. Η Αγία Γραφή των Χριστιανών μας πληροφορεί: «Μην πλανάσθε. Ο Θεός δεν εμπαίζεται, επειδή ό,τι σπείρει ο άνθρωπος, τούτο θέλει θερίσει».

Υπάρχουν τριών ειδών κάρμα. Το πρώτο είναι το *σαντσίτ κάρμα (sinchit karma)* και αποτελεί το κάρμα εκείνο που έχει συσσωρευτεί κατά τη διάρκεια των διάφορων ζωών που έχουμε ζήσει στο παρελθόν. Είναι το αποθηκευμένο κάρμα που οι αντιδράσεις του θα πρέπει να εκδηλωθούν αργά ή γρήγορα, στη μία ζωή ή την άλλη, και από το οποίο δεν μπορούμε ποτέ να απαλλαγούμε τελείως, καθώς συσσωρεύουμε συνέχεια καινούριο κάρμα σε κάθε νέα μας ζωή. Όταν όμως κάποτε λάβουμε μύηση από ένα Θεάνθρωπο που ο ίδιος έχει λύσει τα Μυστήρια του Υπερπέραν, τότε το κάρμα αυτό θα το αναλάβει Αυτός και θα το εκμηδενίσει.

Το δεύτερο είδος κάρμα ονομάζεται *πραλάμπντα κάρμα (pralabdha karma).* Αυτό είναι το κάρμα που μας φέρνει πίσω σ’ αυτόν το φυσικό κόσμο και που πρέπει να το υποστούμε και να προσπαθήσουμε να το εξαλείψουμε.

Αυτά τα δύο είδη κάρμα, το σαντσίτ και το πραλάμπντα, αποτελούν το 75% του συνόλου κάρμα. Όταν έρθουμε στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, το πραλάμπντα κάρμα αποδυναμώνεται σε μεγάλο βαθμό και η εξάλειψή του γίνεται ευκολότερη καθώς, ερχόμενοι σε άμεση επαφή με τις Αρχές του Φωτός και του Ήχου, γινόμαστε ικανοί να περάσουμε όλα τα βάσανα και τις δοκιμασίες χωρίς να υποκύψουμε σ’ αυτές.

Το τρίτο είδος κάρμα λέγεται *κριγιάμαν κάρμα (κριγιάμαν karma)* και είναι αυτό το κάρμα που επισωρεύουμε σ’ αυτή μας τη ζωή. Το κάρμα αυτό αποτελεί το υπόλοιπο 25% του συνόλου και αντιστοιχεί στις δραστηριότητες που γίνονται με την ελεύθερη θέλησή μας. Συμβαίνει, πολλές φορές, ο Διδάσκαλος να είναι εξαιρετικά ευσπλαχνικός απέναντι σε κάποιον μαθητή του και να τον ελαφρώσει και από ένα μέρος αυτού του κριγιάμαν κάρμα, καθώς οι Διδάσκαλοι έχουν πλήρη εξουσιοδότηση από το Θεό, ώστε, όπως λέγεται, να έχουν τη δυνατότητα να σταματήσουν και να γυρίσουν πίσω ένα βέλος που έχει τοξεύσει ο Ίδιος ο Θεός.

Το κριγιάμαν κάρμα θα προστεθεί τελικά στο σαντσίτ κάρμα και θα καθορίσει τη μελλοντική μας εξέλιξη και ζωή, εκτός αν, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, έχουμε την τύχη να έρθουμε στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, οπότε όλα θα λάβουν μια διαφορετική εξέλιξη. Τότε, το άγχος και ο πόνος ενός απαγχονισμού, τον οποίο κάποιος οφείλει να περάσει, μπορεί με τη Χάρη του Διδασκάλου να μετατραπεί σ’ ένα τρύπημα από *βελόνα.*

Όσον αφορά στο κριγιάμαν κάρμα που δημιουργείται από δραστηριότητες της ελεύθερής μας θέλησης, αν μας έχει ευλογήσει ο Διδάσκαλος με ισχυρή δύναμη θέλη-

σης, θα ξεπεράσουμε το εγώ μας και δε θα συσσωρεύσουμε καινούριο κάρμα. Αυτοί που σπέρνουν νέους σπόρους, θα πρέπει να θερίσουν τον καρπό τους σε κάποια μελλοντική ζωή. Μόνον όταν μας οδηγεί η Διδάσκαλος Δύναμη και μας προικίζει με μεγάλη δύναμη θέλησης, μπορούμε να περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας χωρίς να δημιουργήσουμε άλλο κάρμα.

Ο Γκουρού Νάνακ, όπως διαβάζουμε στο Τζαπ Τζι, έλεγε:

Οι πράξεις μας καλές ή κακές
θα εναποτεθούν μπροστά στην Αυλή Του.
Τα ίδια τα έργα μας θα μας ανεβάσουν ψηλά ή θα μας ρίξουν στα βάθη.
Αλλά γι' αυτούς που έχουν επικοινωνήσει με το Λόγο
είναι σίγουρο πως θα τελειώσουν τα βάσανά τους.

Αυτή την ελεύθερη βούληση που, όπως ελέχθη, καθορίζει το 25% των δραστηριοτήτων μας στη ζωή -διότι το 75% είναι προκαθορισμένο από το πραλάμπντα κάρμα- εάν την κατευθύνουμε σε ενέργειες σύμφωνες με τις διδασκαλίες του Διδασκάλου, θα εξαγνίσουμε τη ζωή μας. Έτσι, θα πρέπει να αποφεύγουμε τη βία προς όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας, να ζούμε μια απλή και αγνή ζωή, να είμαστε ειλικρινείς σε όλες μας τις ενέργειες και να υπερνικήσουμε τον εγωισμό μας. Η σημερινή μας κατάσταση μπορεί να είναι προκαθορισμένη κατά 75% από το παρελθόν, αλλά το μέλλον είναι στο χέρι μας σήμερα να το διαμορφώσουμε με το 25% της ελεύθερης βούλησης που διαθέτουμε. Βάση για το καθετί είναι η αγάπη μας για τον Διδάσκαλο, διότι αυτή θα μας βοηθήσει να ακολουθήσουμε τις εντολές του και να απελευθερωθούμε από τα δεσμά του κάρμα. Όλες μας οι πράξεις πάνω στη γη πρέπει να μη χαρακτηρίζονται από την επιθυμία να απολαύσουμε τους καρπούς τους, να ανταμειφθούμε ή να αναγνωριστούμε γι' αυτές. Πρέπει να γίνονται χωρίς προσκόλληση στο αποτέλεσμά τους. Αν αφήσουμε τελείως τον εαυτό μας στον Διδάσκαλο και αν συγχωνευθούμε με αυτόν, αυτόματα αποφεύγουμε το δεσμευτικό αποτέλεσμα των πράξεών μας. Όταν είναι κανείς απορροφημένος στην αγάπη του για τον Διδάσκαλο, αφενός μεν βρίσκεται σε κατάσταση ευδαιμονίας, αφετέρου καμιά πράξη του δεν έχει συνέπεια. Οι Σούφι μιλάνε γι' αυτή την κατάσταση της αυτοπαράδοσης στον Διδάσκαλο, σαν ένα μέσο για να ξεπεράσει κανείς τα βάσανα και τις στενοχώριες της ζωής του. Εάν κάποιος κατορθώσει να ξεχάσει τον εαυτό του χαμένος μέσα στα θεϊκά μάτια τού Αγαπημένου του, βιώνει μια κατάσταση υπερσυνειδητότητας, έξω από το χρόνο και τη δράση, όπου το σαντσίτ κάρμα καψαλίζεται από τη φωτιά του Λόγου και εξουδετερώνεται, το πραλάμπντα κάρμα ρυθμίζεται με τη Χάρη του Διδασκάλου και το25% της ελεύθερης ικανότητάς του για δράση παύει να επιφέρει αντίδραση.

Κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο: Αυτό το 25% της ελευθερίας δράσης που έχουμε μπορεί να βρίσκεται υπό έλεγχο, μόνο, όταν γίνουμε συνειδητοί συνεργάτες με τη θεϊκή θέληση;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Το να φτάσει ένας μαθητής στο σημείο να γίνει συνειδητός συνεργάτης με το Θείο Σχέδιο, είναι το ανώτατο επίτευγμα αυτής της ζωής. Όταν φτάσουμε σ' αυτό το σημείο, δεν υπάρχει θέμα να αναπτύξουμε καινούριο κάρμα. Είμαστε αδιάφοροι για τις υποθέσεις αυτού του κόσμου. Καθετί που κάνουμε γίνεται σε μια υπερσυνειδητή κατάσταση και σ' αυτή την κατάσταση δεν υπολογίζουμε τις χαρές και τις λύπες του φυσικού κόσμου. Σ' αυτή την κατάσταση δεν μπορούμε να συνάψουμε μελλοντικό κριγιάμαν κάρμα και ό,τι απομένει από το πραλά-

μπντα κάρμα, το περνάμε χωρίς να υποφέρουμε γιατί είμαστε απορροφημένοι στην έκσταση του Αγαπημένου μας.

Ο λόγος που βρισκόμαστε πάνω στη γη είναι να τακτοποιήσουμε τις καρμικές μας δοσοληψίες και όποιος γνωρίσει το νόμο του κάρμα ή νόμο της δράσης και αντίδρασης, εύκολα μπορεί να καταλάβει και να εξηγήσει τις επιτυχίες και τις αποτυχίες, τις χαρές και τις λύπες, την ευτυχία και τη δυστυχία που μας επιφυλάσσει η ζωή.

Γι' αυτό, στην Μπαγκαβάτ Γκιτά, ο Κρίσνα λέει στον Αρτζούνα:

> *«Κανένας δεν παύει να δημιουργεί νέο κάρμα απλώς με το να απαρνείται κάθε πράξη, γιατί κανείς δεν μπορεί να ζήσει ούτε για ένα δευτερόλεπτο χωρίς να κάνει κάποια πράξη. Τα ίδια τα νοητικά ρεύματα δημιουργούν πράξεις. Αυτός που καταπιέζει με βία το σώμα του από το να κάνει πράξεις, εξαπατάει τον εαυτό του, γιατί ο νους του δεν μπορεί να καταπιεστεί για πολύ καιρό. Μόνο αυτός που κατορθώνει να αποσύρει το νου του από όλες τις γήινες επιθυμίες και προσκολλήσεις δεν υπόκειται στην αντίδραση και τη δημιουργία νέου κάρμα. Επιτελεί τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντά του σύμφωνα με τους ηθικούς και θρησκευτικούς κανόνες και μοναδικό σκοπό του έχει να υπηρετεί τον Κύριο. Δεν περιμένει κανενός είδους ανταμοιβή, επιβράβευση ή αναγνώριση. Αυτός είναι και ο λόγος που δίδεται στο Πνευματικό Μονοπάτι τόσο μεγάλη έμφαση στην ανιδιοτελή προσφορά προς τον συνάνθρωπο.*
>
> *»Ακόμα, για να μην έχουμε επιθυμίες και προσκολλήσεις, θα πρέπει να είμαστε αδιάφοροι για τα εγκόσμια. Εφόσον όμως, δεν έχουμε φτάσει σε μια τέτοια κατάσταση αδιαφορίας, θα πρέπει να αφήνουμε τα αποτελέ- σματα - τους καρπούς- των πράξεών μας στα χέρια του Διδασκάλου μας. Μ' αυτό τον τρόπο δε θα είμαστε υπεύθυνοι για τα αποτελέσματα αυτών των πράξεών μας. Επιπλέον, δε θα πρέπει να περάσει ούτε μια μέρα χωρίς να εκτελέσουμε τις πνευματικές μας ασκήσεις, σύμφωνα με τις οδηγίες που μας έχει δώσει ο Διδάσκαλος, διότι μόνο με το διαλογισμό, και καθώς προοδεύουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι εξαφανίζεται όλο το πραλάμπντα και το κριγιάμαν κάρμα».*

Σε άλλο σημείο, ο Κρίσνα λέει και πάλι:

> *«Ω Αρτζούνα! ό,τι κάνεις, ό,τι τρως, ό,τι δίνεις, ό,τι λατρεύεις, παράδωσέ τα όλα σε μένα, γιατί έτσι θα ελευθερωθείς από τις συνέπειες. Θα δρας χωρίς δράση και διανύοντας το μονοπάτι της αυταπάρνησης, θα επιτύχεις τη λύτρωση και θα ενωθείς μαζί μου».*

Κάποιος άλλος μαθητής ρώτησε τότε τον Διδάσκαλο: Στην καθημερινή ζωή μας, όταν έχουμε την επιθυμία να κάνουμε κάτι, πώς γίνεται να ξέρουμε αν πρόκειται για μια αντίδραση από το πραλάμπντα κάρμα ή αν σπέρνουμε έναν καινούριο σπόρο εκείνη τη στιγμή;

Ο Διδάσκαλος είπε: Το σπουδαιότερο είναι να αποφύγουμε να σπείρουμε καινούριους σπόρους. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν παραδοθούμε τελείως στον Διδάσκαλο και αν ζήσουμε με τις οδηγίες του. Τότε δε θα ανακύψει θέμα να σπείρουμε καινούριους σπόρους. Ρώτησες επίσης πώς γίνεται να ξέρουμε αν οι πράξεις μας είναι αποτέλεσμα μιας καρμικής αντίδρασης του παρελθόντος, ή αν φυτεύουμε ένα καινούριο σπόρο. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ μας έλεγε ότι η ψυχή μπορεί να κατα-

λάβει αυτά τα πράγματα μόνο όταν έχει φτάσει στο τρίτο πνευματικό επίπεδο, το *Τρικούτι*. Τότε μπορεί κανείς να βλέπει καθαρά το παρελθόν και το παρόν. Αλλά σαν γενικό κανόνα μπορούμε να πούμε ότι καθετί που κάνουμε εύκολα, σαν ρουτίνα και χωρίς κανένα ιδιαίτερο κόπο, είναι το αποτέλεσμα μιας αντίδρασης του παρελθόντος.

Οι δραστηριότητες του ανθρώπου μπορεί να θεωρηθούν ότι αποσκοπούν στο να επιτύχει τέσσερις στόχους. Αυτοί είναι: α) *Ντάρμα (Dharma),* ο ενάρετος και ηθικός τρόπο διαβίωσης, β) *Άρθα (Artha),* η εκπλήρωση των υλικών αναγκών της ζωής, γ) *Κάμα (Kama),* η εκπλήρωση των φυσικών επιθυμιών του σώματος και δ) *Μόκσα (Moksa),* η απελευθέρωση της ψυχής από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων.

Όσον αφορά στην επίτευξη του πρώτου και του τελευταίου στόχου, δηλαδή το «Ντάρμα», την πνευματική ζωή, και το «Μόκσα», τη λύτρωση, δεν αποτελούν προσωπική επιτυχία του ανθρώπου, αλλά δώρο ενός Τέλειου Διδασκάλου, ενός Διδασκάλου δηλαδή που έχει ο ίδιος πραγματοποιήσει το Θεό. Οι υπόλοιπες δύο κατηγορίες πράξεων που αποσκοπούν στο «Άρθα», την απόκτηση υλικού πλούτου, και το «Κάμα», την εκπλήρωση των αισθητηριακών επιθυμιών, αυτές μπορούν να θεωρηθούν σαν το αποτέλεσμα μιας καρμικής αντίδρασης από το παρελθόν. Γενικά, όπου πρέπει να κάνουμε μια ιδιαίτερη προσπάθεια και αποτυχαίνουμε, αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν σπορά νέων σπόρων. Οι ιδιαίτερες προσπάθειες που κάνουμε για να επιτύχουμε την πνευματική μας πρόοδο, ακόμα και αν μας φαίνεται ότι προοδεύουμε πολύ σιγά, επειδή γίνονται για τη λύτρωση της ψυχής, δεν πρέπει να θεωρηθούν σαν πράξεις με τις οποίες σπέρνουμε καινούριους σπόρους. Το κίνητρό τους είναι ανώτερο. Πάντως, η διάκριση όλων των πράξεών μας καθώς και οι αντιδράσεις τους δεν μπορεί να γίνουν γνωστές παρά μόνο όταν φτάσουμε στο *Τρικούτι*, το τρίτο πνευματικό επίπεδο, δηλαδή.

Κάποιος με ρώτησε προ ημερών, αν η πρόοδός μας ή η καθυστέρησή μας στο Πνευματικό Μονοπάτι είναι το αποτέλεσμα του περασμένου μας κάρμα. Απάντησα ότι εμείς πρέπει να εκτελούμε το καθήκον μας. Ο Διδάσκαλος μας ζήτησε να κάνουμε διαλογισμό τακτικά, κάθε μέρα. Θα πρέπει αυτό να το θεωρήσουμε καθήκον και υποχρέωσή μας και να το κάνουμε με αγάπη και αφοσίωση. Τα υπόλοιπα θα πρέπει να τα αφήνουμε σ’ αυτόν. Δε χρειάζεται να προσπαθούμε να υπολογίσουμε την πνευματική μας πρόοδο. Πρέπει μόνο να είμαστε πιστοί σ’ αυτόν και να εκτελούμε με πάθος τις πνευματικές μας ασκήσεις. Ο διαλογισμός αποτελεί μέρος από το μελλοντικό μας κάρμα. Μερικοί προοδεύουν γρήγορα μόλις μπουν στο Μονοπάτι και αυτό οφείλεται στις καλές καρμικές αντιδράσεις του παρελθόντος, ενώ άλλοι πάλι παλεύουν να ξεκινήσουν, αλλά όταν κάποτε μάθουν να εγκαταλείπονται στη γλυκιά θέληση του Διδασκάλου, η Χάρη του εξασφαλίζει και σ’ αυτούς την ταχεία τους πρόοδο.

Έτσι λοιπόν, η πρόοδός μας στο Πνευματικό Μονοπάτι εξαρτάται τελικά από δύο παράγοντες: Από το βαθμό της εγκατάλειψής μας στον Διδάσκαλο και από τις προσωπικές μας προσπάθειες. Επειδή δε, η Χάρη του Διδασκάλου είναι δεδομένη και χωρίς όρια, γι’ αυτό κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν προοδεύει γιατί έχει βαρύ καρμικό φορτίο. Οι προσπάθειές μας σ’ αυτό τον τομέα ανήκουν στο 25% της ελεύθερης βούλησης που μας έχει δοθεί για να καθορίσουμε το κριγιάμαν κάρμα μας.

Το πραλάμπντα κάρμα εξάλλου είναι εκείνο που καθορίζει σ’ έναν άνθρωπο: α) τη μορφή του φυσικού του σώματος, β) τη διάρκεια της ζωής του, γ) την κοινωνική του θέση και την οικονομική του κατάσταση και δ) την κλίση του προς την Πνευματικότητα. Όμως, για εκείνους που έχουν την τύχη να λάβουν το θείο δώρο της μύησης

από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, ακόμα και αυτά τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά της γήινης ζωής τους τίθενται κάτω από τον έλεγχο του Διδασκάλου. Η μοίρα μας είναι μέσα στα χέρια του Διδασκάλου, γι' αυτό και δεν ωφελεί να «δείξετε την παλάμη σας σε κάποιο χειρομάντη». Η μοίρα μας δεν κυβερνάται από τα αστέρια, κυβερνάται από τον Διδάσκαλο. Αυτός μπορεί να αλλάξει τη μοίρα μας όποτε θέλει. Αυτός είναι η ανώτατη δύναμη, είναι ο Θεός προσωποποιημένος. Τι μπορεί λοιπόν να σου πει ένας αστρολόγος όταν ο Θεάνθρωπος σε έχει σηκώσει πάνω από τον κανονικό δρόμο της ζωής;

Πώς μπορεί να σου διαβάσει την παλάμη κάποιος που δουλεύει μέσα σε περιορισμένους ορίζοντες τη στιγμή που ο Διδάσκαλος μπορεί να αλλάξει όλο το πεπρωμένο σου μέσα σ' ένα λεπτό, καθώς μπορεί να εξαφανίσει ολόκληρα κομμάτια από το κάρμα σου; Στη μυστικιστική φιλολογία συχνά αναφέρεται ότι ο Διδάσκαλος μπορεί με μια του ματιά να εκμηδενίσει το κάρμα και να το κάνει να στροβιλίζεται σαν φθινοπωρινό φύλλο μέσα στον αέρα.

Ένας άλλος μαθητής ρώτησε: Όταν ο Διδάσκαλος αναλαμβάνει ένα μέρος από το κάρμα των μαθητών του, θα πρέπει εκείνος να υποστεί τις συνέπειες;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Κάθε σκέψη, λέξη ή πράξη καταγράφεται και αντισταθμίζεται στη φύση. Σε κάθε δράση αντιστοιχεί και κάποια ανάλογη αντίδραση. Ο νόμος του κάρμα προβλέπει να πληρωνόμαστε «οφθαλμό αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος» και για τις καλές και για τις κακές σκέψεις, λέξεις και πράξεις. Έτσι, κάθε φορά βρισκόμαστε στο έλεος των πράξεων που έχουμε κάνει στο παρελθόν και κανείς άλλος εκτός από τον Διδάσκαλο δεν μπορεί να πάρει επάνω του τα καρμικά μας χρέη, που οφείλουμε να τα ξεπληρώσουμε μέχρι κεραίας. Μόνο η φιλεύσπλαχνη Διδάσκαλος Δύναμη, που δουλεύει μέσω του Ζωντανού Διδασκάλου κάθε εποχής, μπορεί να εξουδετερώσει τον καρμικό λογαριασμό ενός ανθρώπου. Ο Διδάσκαλος υποφέρει ο ίδιος από το κάρμα που αφαιρεί από τους μαθητές του. Πολλοί από εμάς που είχαμε την τύχη και την ευκαιρία να βρισκόμαστε κοντά στον Αγαπημένο Διδάσκαλο, τον είδαμε πολλές φορές να υποφέρει, ιδίως τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Οι Διδάσκαλοι δεν έχουν δικό τους κάρμα και δεν υπάγονται στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων. Ο πόνος που υποφέρουν οφείλεται πάντοτε στο ότι έχουν επωμισθεί τα χρέη των μαθητών τους. Έτσι και στην περίπτωση του Διδασκάλου Κιρπάλ που ήταν η προσωποποίηση της ευσπλαχνίας, αυτός ο νόμος της συμπάθειας δούλευε πολύ και μάλιστα ίσως περισσότερο σ' αυτόν παρά σε πολλούς άλλους Διδασκάλους του παρελθόντος. Πολύς κόσμος έτυχε να διαπιστώσει ότι όταν επισκεπτόταν κάποιον άρρωστο ή κάποιον που δεινοπαθούσε, ο άρρωστος ανακουφιζόταν με την παρουσία του και μόνο. Έπαιρνε ένα μέρος από το κάρμα τους χωρίς αυτοί να γνωρίζουν τίποτα. Ο φαινομενικός πόνος που πέρασε, ιδίως στο τέλος της γήινης ζωής του, οφειλόταν στο ότι είχε να πληρώσει για λογαριασμό μας πολλά από αυτά που χρωστούσαμε εμείς στη φύση. Πολλές φορές τον βλέπαμε ξαπλωμένο στο δωμάτιό του να υποφέρει τόσο πολύ, που εμείς δεν μπορούσαμε να το αντέξουμε. Παρόλα αυτά, αν είχε να δώσει ένα Σάτσανγκ, αν και φαινόταν ότι δε θα μπορούσε να σηκωθεί και ακόμα λιγότερο να περπατήσει, μέσα σε λίγα λεπτά τον βρίσκαμε ακμαίο, έτοιμο να δώσει μια ομιλία που μπορούσε να κρατήσει μια δυο ώρες. Κανένας δεν υποπτευόταν ότι ήταν άρρωστος γιατί ξαφνικά φαινόταν εντελώς καλά. Οι Διδάσκαλοι μπορούν και αποσύρουν την προσοχή από το σώμα τους όποτε το θελήσουν και με αυτό τον τρόπο, την ώρα εκείνη, παύουν να υποφέρουν.

Το 1971 ο Αγαπημένος Διδάσκαλος υποβλήθηκε σε μια σοβαρή εγχείρηση. Στο νοσοκομείο είχα πάει κι εγώ μαζί του, καθώς και ο κουνιάδος μου που είναι γιατρός. Την ημέρα της εγχείρησης, ο αναισθησιολόγος διαπίστωσε ότι, αν και είχε χορηγήσει το μέγιστο της επιτρεπόμενης δόσης του αναισθητικού φαρμάκου, ο Διδάσκαλος είχε πλήρη συνειδητότητα. Κοίταξε τότε αμήχανα τον Δρ. Μαχάτζαν, που ήταν ο χειρουργός, μην μπορώντας να εξηγήσει το φαινόμενο. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε βλέποντας ότι όλοι ανησυχούσαν επειδή δεν μπορούσαν να τον κάνουν να χάσει τη συνειδητότητά του και είπε: «Τι θέλετε να κάνω; Θέλετε να υψωθώ πάνω από τη σωματική μου συνειδητότητα;» Όταν ο Δρ. Μαχάτζαν του απάντησε ότι αυτό ακριβώς περίμεναν, μέσα σε ένα δευτερόλεπτο ο Διδάσκαλος απεσύρθη από το σώμα του και ξαναγύρισε μόνο όταν τελείωσε η εγχείρηση.

Κάποιος με ρώτησε κάποτε αν υποφέρει αδιάκοπα ο Διδάσκαλος. Δεν μπορεί να πει κανείς ότι ο πόνος είναι αδιάκοπος, γιατί, όπως εξήγησα, ο Διδάσκαλος μπορεί να υψωθεί πάνω από τον πόνο, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο και τότε δε γίνεται αισθητός ο πόνος, τουλάχιστον για εκείνο το χρονικό διάστημα. Οι Διδάσκαλοι όμως υποφέρουν για χάρη μας, γιατί αυτός είναι ο νόμος της φύσης και ο νόμος αυτός δεν μπορεί τελείως να αγνοηθεί. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έλεγε ότι η φύση, σαν ένας επιχειρηματίας, ζητάει πάντα πληρωμή για κάθε παραβίαση των νόμων της. Ο σιδερένιος νόμος του κάρμα είναι ένας δίκαιος νόμος μέσα στη Θεία Πρόνοια. Ό,τι θερίζουμε σ' αυτή τη ζωή, καλό ή κακό, είναι το αποτέλεσμα αυτού που έχουμε σπείρει στο παρελθόν.

Ένας άλλος μαθητής ρώτησε: Υποφέρει ακόμα ο Σαντ Κιρπάλ για τους μαθητές του, τώρα που έχει αφήσει το σώμα;

Διδάσκαλος: Όχι δεν υποφέρει, αλλά φροντίζει ακόμα για τους μαθητές του. Συνεχίζει ακόμα να μας βοηθάει και δε θα μας εγκαταλείψει ποτέ, ώσπου να μας φέρει πίσω στον Οίκο του Πατρός. Πολλοί μαθητές του σε όλο τον κόσμο τον βλέπουν εσωτερικά καθημερινώς. Οδηγεί τα βήματά τους και τους φροντίζει, είτε αυτοί το γνωρίζουν είτε όχι, μέχρι να φτάσουν στο Σατς Καντ. Τώρα που έχει αφήσει το φυσικό του σώμα προσφέρει τη Χάρη του με ακόμα πιο μεγάλη απλοχεριά, έτσι ώστε να φέρει σε πέρας τις δοσοληψίες μας, να εξοφλήσει τον υπόλοιπο καρμικό λογαριασμό μας και να επισπεύσει την ένωσή μας με τον Παντοδύναμο.

Όπως σας εξήγησα ήδη, οι επιθυμίες μας είναι η βασική αιτία για τις συνεχείς μας μετενσαρκώσεις. Αν ελέγξουμε τώρα όλες τις υλικές μας επιθυμίες και ξεπληρώσουμε ό,τι χρωστάμε στον Κύριο του κάρμα, ο Διδάσκαλος θα μας βγάλει από τον τροχό της ζωής και του θανάτου και θα μας πάρει έξω από την επίδραση του νόμου της δράσης και της αντίδρασης. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έλεγε σχετικά: «Όπως η πνευματική γνώση δεν μπορεί να επιτευχθεί στο επίπεδο των αισθήσεων, έτσι και ο νόμος του κάρμα δεν μπορεί να κατανοηθεί τελείως, όσο ζούμε τη ζωή των αισθήσεων, εκτός αν κατορθώσουμε να φτάσουμε στο Αιτιατό πνευματικό επίπεδο. Ο Θείος νόμος που θέτει σε κίνηση και ελέγχει όλους τους ορατούς και αόρατους κόσμους βρίσκεται πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη. Η βασική αρχή είναι ότι κάθε δράση έχει και μια αντίδραση και η αρχή αυτή ισχύει παντού. Η απόλαυση των αισθήσεων είναι το μεγαλύτερο κακό, διότι έχει σαν αντίδραση τον πόνο και τη θλίψη. Ο κυκλικός νόμος της Δημιουργίας λειτουργεί και εξελίσσεται αυτόματα. Τα κατώτερα είδη ζωής δε δημιουργούν καινούριο κάρμα, αλλά θερίζουν τον καρπό του παρελθόντος. Τα σκυλιά και τα άλογα φαίνεται να έχουν ανεπτυγμένη νοημοσύνη, αλλά είναι υπο-

χρεωμένα από το νόμο του κάρμα να υποστούν τις συνέπειες του παρελθόντος. Έτσι, πολύ σωστά θεωρείται ότι οι πιο τυχεροί είναι εκείνοι που το κάρμα τους τούς οδηγεί στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου, ο οποίος, αφού αναλάβει το σαντσίτ κάρμα τους, θα τους οδηγήσει στο να αποδεσμευτούν από τον τροχό της ζωής, το νόμο της δράσης και αντίδρασης δηλαδή. Η συμπάθεια που αισθάνεται ο Διδάσκαλος για τη βασανισμένη ανθρωπότητα και η επιθυμία του να προσφέρει τη λύτρωση στις ψυχές, είναι ο μαγνήτης με τον οποίο ο Θεός τραβάει τις ψυχές στον Οίκο Του.

Χωρίς να μυηθούν στα Μυστήρια του Υπερπέραν από τον Ζωντανό Διδάσκαλο της εκάστοτε εποχής, ακόμα και εκείνοι που έχουν ζήσει μια αγνή ζωή, δεν μπορούν να αποφύγουν να ξαναγεννηθούν μέσα σ' αυτόν το φυσικό κόσμο, γιατί μόλις εξαντλήσουν την παραμονή τους στα ανώτερα επίπεδα που είναι γνωστά ως παράδεισοι, οφείλουν να ξαναγεννηθούν σ' αυτό το γήινο επίπεδο.

Ο Κρίσνα εξήγησε κάποτε στο μαθητή του Ούντα πώς λειτουργεί ο νόμος του κάρμα, δείχνοντάς του ένα ζωύφιο που σερνόταν στο έδαφος: «Αυτό το ζωύφιο ήταν πολλές φορές ο Ίντρα, ο θεός της βροχής και της βροντής και άλλες τόσες φορές ήταν ένα ζωύφιο που σερνόταν στο έδαφος ακριβώς όπως το βλέπεις τώρα. Αυτή είναι η τύχη που διέπει όλα τα ζωντανά όντα».

Σ' αυτό το σημείο, κάποιος ρώτησε: Δεν υπάρχει όμως και ελεύθερη βούληση;

Ο Διδάσκαλος απάντησε: Ναι, όπως σας είπα, πρέπει να περάσουμε την τωρινή ζωή μας σύμφωνα με το πραλάμπντα κάρμα, που είναι η αιτία που γυρίσαμε σ' αυτήν τη ζωή. Σύμφωνα με αυτό, είμαστε πλούσιοι ή φτωχοί, υγιείς ή φιλάσθενοι, επώνυμοι ή ανώνυμοι κλπ. Ο Διδάσκαλος βέβαια μπορεί να κάνει κάποια διευθέτηση και να μειώσει την ένταση της δυστυχίας μας, αλλά είμαστε οπωσδήποτε σε μεγάλο βαθμό δεσμευμένοι από το πραλάμπντα κάρμα. Εκείνο όμως που μπορεί να πετύχουμε με την καθοδήγησή του είναι να κατορθώσουμε να απελευθερωθούμε από το κριγιάμαν κάρμα. Ο Διδάσκαλος διαλύει το σαντσίτ κάρμα και εμείς πρέπει να προσέξουμε να μη σπείρουμε καινούριους καρμικούς σπόρους. Είναι εδώ που γίνεται χρήση της ελεύθερής μας θέλησης. Ό,τι έγινε έγινε και, όπως σας είπα, είμαστε αυτό που είμαστε ως αποτέλεσμα αυτών που έχουμε σπείρει στο παρελθόν. Βρισκόμαστε εδώ για να εξοφλήσουμε τους λογαριασμούς μας, αποφεύγοντας να δημιουργήσουμε καινούριους και αυτό με το 25% της ελεύθερης βούλησης που διαθέτουμε.

Είναι προφανές ότι αυτοί που δε θέλουν να ξαναγυρίσουν στο φυσικό επίπεδο, πρέπει να περάσουν την υπόλοιπη γήινη ζωή τους ακολουθώντας τις κατευθύνσεις του Διδασκάλου. Αν ζουν μια αγνή ζωή γεμάτη ταπεινοφροσύνη, με αγάπη στην καρδιά για ολόκληρη τη Δημιουργία του Θεού και αν όλες τους οι πράξεις είναι ανιδιοτελείς και μέσα σε πνεύμα απόλυτης αυτοεγκατάλειψης και αφοσίωσης στον Κύριο, τότε είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να συνάψουν μελλοντικό κάρμα.

Το Καθαρό Κάλυμμα της Κεφαλής

Η ομιλία που ακολουθεί δόθηκε κατά τη διάρκεια ενός σάτσανγκ στο Τιλάκ Ναγκάρ στο Δελχί και βασίζεται σε έναν ύμνο του Διδασκάλου Σοάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ που περιγράφει τη μεταμόρφωση που υφίσταται ο γεμάτος ρύπους και αδυναμίες άνθρωπος όταν συναντήσει τον Διδάσκαλό του. Το ακροατήριο αποτελείτο από Ινδές και η ομιλία δόθηκε στην ινδική γλώσσα. αλλά ο Διδάσκαλος συγχρόνως μετέφραζε ό,τι έλεγε στα αγγλικά, για χάρη μερικών Δυτικών μαθητών του που παρευρίσκονταν εκεί.

Το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε και οι καθημερινές εργασίες μας δε βοηθούν ώστε να διατηρούμε το κάλυμμα του κεφαλιού μας καθαρό[5]. Έτσι, με ένα κάλυμμα λερωμένο με καπνιά, με λάδια και χώματα, πώς θα μετακομίσουμε στο σπίτι του Αγαπημένου μας[6]; Πώς θα γνωρίσουμε το σύζυγό μας και πώς θα πάμε σπίτι του να κατοικήσουμε με ένα λερωμένο κάλυμμα; Θα πρέπει ή να μείνουμε στο σπίτι των γονέων μας ή να καθαρίσουμε το κάλυμμα του κεφαλιού μας από κάθε λεκέ και από κάθε ακαθαρσία.

«Το σπίτι των γονέων μου είναι αυτός ο υλικός κόσμος, στον οποίο με κρατάνε αιχμάλωτη οι πέντε ληστές: ο πόθος, ο θυμός, η απληστία, η προσκόλληση και ο εγωισμός. Θέλω να πάω στο σπίτι του Αιώνιου Συζύγου αλλά πρέπει να είμαι καθαρή. Προσπαθώ να καθαριστώ, αλλά βουλιάζω όλο και πιο πολύ στη λάσπη. Πνίγομαι στις χίμαιρες και τις αυταπάτες. Ακολούθησα όλες τις οδηγίες για να κρατήσω το κάλυμμα του κεφαλιού μου καθαρό, δε λογάριασα κανένα έξοδο, πήγα ακόμα και σε πολλούς πλύστες και ζήτησα τη βοήθειά τους. Έχω απαγγείλει τις Γραφές, έχω πάει για προσκύνημα στη Μέκκα που βρίσκεται στη μέση μιας ερήμου και στο Αμαρνάθ, που βρίσκεται ψηλά μέσα στα χιόνια των Ιμαλαΐων. Έχω ταξιδέψει και σε άλλα μέρη και έζησα μακριά από τον τρελό αυτό κόσμο. Έχω βαπτιστεί στα ιερά νερά του Γάγγη. Έχω απαγγείλει πολλά μάντρα. Έχω νηστέψει και έχω κάνει μετάνοιες. Ακόμα έχω ανάψει φωτιές στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και έχω καθίσει μεσημέρι ανάμεσά τους, έτσι ώστε η φωτιά του ήλιου να ενώνεται μαζί τους και να τιμωρώ το σώμα μου. Έκανα και άλλα πολλά, αλλά χωρίς κανένα όφελος. Το κάλυμμα του κεφαλιού μου γίνεται ολοένα πιο βρόμικο. Λερώνεται μέρα με την ημέρα περισσότερο. Έτσι, πώς μπορώ να παρουσιαστώ στον Αγαπημένο μου;»

Στην Ινδία τα νεαρά ζευγάρια συνηθίζουν να πηγαίνουν στους δημόσιους κήπους, να περπατούν, να συζητούν και να διασκεδάζουν σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους αναψυχής. «Πηγαίνω εκεί και βλέπω ότι οι φίλοι μου είναι όλοι χαρούμενοι. Βλέπω ακόμα τα δέντρα, τα φυτά και τα λουλούδια μετά τη βροχή να μην είναι πια βρόμικα και σκονισμένα. Όλοι τους είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Αγαπημένο τους εκτός από μένα. Με πιάνει θλίψη, γιατί είμαι άτυχη καθώς βρίσκομαι τόσο μακριά από τον Αγαπημένο μου. Παραμένω στο σπίτι των γονέων μου φυλακισμένη

[5]Το κάλυμμα της κεφαλής αποτελεί μέρος της γυναικείας ενδυμασίας στην Ινδία. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι Ινδές αναγκάζονται πολύ συχνά να το τακτοποιούν στο κεφάλι τους, γιατί με τις διάφορες καθημερινές οικιακές ή άλλες ασχολίες γλιστράει προς τους ώμους. Έτσι, όταν το περιβάλλον δεν είναι καθαρό και τα χέρια από τις διάφορες εργασίες με τις οποίες ασχολούνται είναι λερωμένα, το κάλυμμα της κεφαλής γρήγορα βρομίζει και μία από τις φροντίδες τους είναι να το διατηρούν καθαρό.

[6] Στην Ινδία υπάρχει η παράδοση όταν μια γυναίκα παντρεύεται να μετακομίζει από το σπίτι των γονιών της στο σπίτι των γονιών του άντρα της.

μέσα σε μεγάλη αμηχανία. Αφού δοκίμασα το καθετί χωρίς να κατορθώσω να καθαρίσω το κάλυμμα του κεφαλιού μου, είμαι απελπισμένη και αξιοθρήνητη. Η ψυχή μου κλαίει γιατί βλέπει ότι τίποτα δεν μπορεί να τη βοηθήσει. Ούτε τα νιάτα, ούτε η ομορφιά, ούτε ο πλούτος. Η αγωνία αυξάνεται καθώς η ζωή κυλάει και η ψυχή θα περάσει στον επόμενο κύκλο γέννησης και ποιος ξέρει πότε θα μπορέσει να έχει τη χρυσή ευκαιρία να λάβει πάλι ένα ανθρώπινο σώμα».

Όταν κάποτε η ψυχή αισθανθεί τόσο μεγάλη αγωνία και απελπισία και καταλάβει πόσο ανήμπορη είναι η ίδια, τότε στρέφει την προσοχή της στο Θεό και του ζητάει τη βοήθειά Του. Ο Αιώνιός Σύζυγος συγκινείται και πάντοτε, χωρίς καμία εξαίρεση, ανταποκρίνεται, στέλνοντας μερικές καλότυχες ψυχές που ήδη βρίσκονται στο Μονοπάτι για να βοηθήσουν. Έτσι αρχίζει και μεταβιβάζεται η κρυφή γνώση για κάποιον που μπορεί να πλύνει και να καθαρίσει κάθε κάλυμμα κεφαλιού, από κάθε είδους ρύπο και λεκέ. Έχει την ικανότητα να καίει κάθε κηλίδα και κάθε ελάττωμα, μόνο που η ανταμοιβή του είναι πολύ ακριβή. Ο ίδιος κάνει το καθετί με άπειρη αγάπη, αλλά ζητάει για τίμημα τη ζωή και την ψυχή του ανθρώπου.

Καθώς αυτή η απογοητευμένη ψυχή είναι έτοιμη να δώσει τα πάντα, μόνο και μόνο για να καθαρίσει το κάλυμμα του κεφαλιού της, συμφωνεί. Και τότε, αυτοί οι φίλοι που είναι ήδη στο Μονοπάτι εξηγούν ότι ο Θεός έχει λάβει, πάνω στη γη, τη μορφή κάποιου που είναι εντεταλμένος να καθαρίζει κάθε γήινο ρύπο με σκοπό να μας εξαγνίσει. «Πήγαινε, της λένε, πήγαινε σε παρακαλούμε σ' Αυτόν. Θα σου καθαρίσει το κάλυμμά σου. Θα το κάνει τελείως καθαρό. Θα το ξαναφέρει πίσω στην πρωταρχική του κατάσταση και όταν πια θα έχεις αυτή την αγνότητα, τότε θα μπορέσεις να φύγεις από το σπίτι των γονέων σου, που βρίσκεται πάνω στη γη, και να ξαναγυρίσεις στο ουράνιο επίπεδο. Θα μπορέσεις να υψωθείς πάνω από τη σωματική σου συνειδητότητα. Θα μπορέσεις να γίνεις ένας συνειδητός συνεργάτης στο Θεϊκό Σχέδιο. Θα περάσεις από όλα τα ανώτερα επίπεδα και θα φτάσεις στο Αιώνιό σου Σπίτι. Εκεί θα μπορέσεις να καθίσεις στα πόδια του Αιώνιου Συζύγου σου, θα μπορέσεις να περπατήσεις και να μιλήσεις μαζί Του και τελικά να ενωθείς και να γίνεις ένα με Αυτόν».

Ο πραγματικός πλύστης που αναζητάμε όλοι μας είναι ο Διδάσκαλος που κρατάει το μυστικό των μυστικών, το κλειδί του εξαγνιστικού Λόγου. Είναι ο Θεάνθρωπος που περιμένει υπομονετικά να μας υπηρετήσει. Μόνο αυτός μπορεί να μας βοηθήσει, γιατί μόνο όταν το κάλυμμα του κεφαλιού μας είναι πεντακάθαρο, μπορούμε να μετακομίσουμε στο Σπίτι του Αγαπημένου μας, αφήνοντας πίσω το σπίτι των γονέων μας που συμβολίζει το γήινο επίπεδο, το γεμάτο πόνο και αυταπάτη, που καταδυναστεύεται από τους πέντε ληστές, τα πέντε πάθη.

Τότε, όταν οδηγηθούμε στο Αιώνιό μας Σπίτι, στο Σπίτι του Αιώνιου Συζύγου μας, θα μπορέσουμε να απολαύσουμε μαζί Του ειρήνη και ευδαιμονία και θα ξανασυγχωνευτούμε μέσα στον Ωκεανό της Παντοτινής Συνειδητότητας.

Η Ζήλεια

Αν ο Διδάσκαλος αγαπάει ένα μαθητή του και τον φέρνει κοντά του και του δίνει ιδιαίτερη προσοχή, εμείς, σαν συμμαθητές του, θα πρέπει να αντιγράψουμε τα προτερήματά του και με κανένα τρόπο να μην τον ζηλεύουμε. Η ζήλια δεν έχει καμία θέση στην Πνευματικότητα. Πρέπει να δούμε τι ευχαριστεί τον Διδάσκαλο και ποια προτερήματα των μαθητών του τραβάνε την προσοχή του. Γιατί, θα συμφωνείτε, ότι από κάθε άποψη, η προσοχή και η αφοσίωσή μας πηγαίνουν εκεί που υπάρχει κάποιο αντικείμενο ομορφιάς. Αν δεν υπάρχει κάτι όμορφο, τίποτα δεν επισύρει την προσοχή μας.

Σε κάτι στίχους μου λέω:

...Παραπονιέσαι, γιατί δεν είσαι το αντικείμενο της προσοχής μου.
Πες μου όμως πρώτα πού είναι η ομορφιά που θα τραβήξει την προσοχή μου.
Αν δεν υπάρχει ομορφιά, πώς μπορείς να περιμένεις μια ματιά
και ακόμα περισσότερο την προσοχή μου;
Πρώτα απ' όλα, ανάπτυξε τη Θεϊκή ομορφιά σου
και τότε αυτόματα θα με ελκύσεις...

Αν λοιπόν η καρδιά μας είναι γεμάτη ομορφιά, θα ελκύσουμε τη ματιά του Διδασκάλου, όπου και να βρισκόμαστε. Είναι σίγουρο ότι θα τραβήξουμε την προσοχή του. Δεν μπορούμε να εξαπατήσουμε τον Διδάσκαλο. Μερικοί από μας κάνουν τους έξυπνους ακόμα και στον Διδάσκαλο. Μερικοί από μας επιδεικνύονται μπροστά στον Διδάσκαλο. Αν ακολουθούμε όμως τέτοιες μεθόδους, τότε υπάρχει πολύ μικρή ελπίδα να κερδίσουμε κάτι απ' αυτόν, εκτός αν ο Διδάσκαλος είναι εξαιρετικά φιλεύσπλαχνος προς εμάς. Το μεγαλύτερο καλό που μπορούμε να κάνουμε στον εαυτό μας είναι να αναπτύξουμε ταπεινότητα και αφοσίωση. Αν υπάρξει αυτή η ομορφιά της ταπεινότητας στην καρδιά μας, αυτή θα ελκύσει αυτόματα τις ματιές του Διδασκάλου όπου και να βρισκόμαστε, είτε καθόμαστε μπροστά, είτε καθόμαστε στο πίσω μέρος της συγκέντρωσης.

Αν λοιπόν ο Διδάσκαλος αποδειχθεί πιο φιλεύσπλαχνος σε κάποιον, θα πρέπει κι εμείς να φροντίσουμε να αναπτύξουμε τα προσόντα που τράβηξαν την προσοχή του Διδασκάλου και να προσευχόμαστε λέγοντας: «Αγαπημένε Διδάσκαλε, είσαι τόσο φιλεύσπλαχνος προς όλους. Σε παρακαλώ, χάρισέ μου και μένα την ευσπλαχνία σου». Αυτό μπορούμε να το κάνουμε, αλλά δε θα πρέπει ποτέ να ζηλεύουμε. Τη στιγμή που αρχίσουμε να ζηλεύουμε κάποιον, αυτόματα αρχίζει να καθυστερεί η πνευματική μας πρόοδος. Ο Διδάσκαλος είναι γεμάτος αγάπη. Είναι η ίδια η πηγή της αγάπης. Ο Διδάσκαλος είναι ο πόλος απ' όπου ξεχειλίζει η αγάπη του Θεού και θα πρέπει να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε το δώρο της αγάπης απ' αυτόν. Η ζήλια και το μίσος δεν έχουν καμία θέση, απολύτως καμία, στη σφαίρα του πνεύματος.

Θα πρέπει να αγαπάμε και να σεβόμαστε αυτούς τους συμμαθητές μας που έχουν κατορθώσει να κερδίσουν την εύνοια του Διδασκάλου, όταν βλέπουμε ότι εκείνος είναι πιο στοργικός και πιο φιλεύσπλαχνος προς αυτούς. Δε θα πρέπει ποτέ να τρέφουμε δυσαρέσκεια ή ζήλια γιατί αυτά καθυστερούν την πρόοδό μας. Αυτό είναι κάτι που όλοι μας θα πρέπει να το γνωρίζουμε, διότι στο Πνευματικό Μονοπάτι υπάρχουν στημένες πολλές παγίδες. Η ζήλια είναι προϊόν του «εγώ». Η ιδέα και μόνον ότι μπορεί να υπάρχει ζήλια για κάποιον δείχνει ότι είμαστε γεμάτοι εγωισμό. Αν είμαστε ταπεινοί, δεν υπάρχει θέμα «εγώ» και μοιραίως δεν υπάρχει θέμα ζήλιας. Θα πρέπει να υπερνικήσουμε το «εγώ» για να εξαφανίσουμε τη ζήλια, καθώς αυτή είναι ξένη μέσα στο βασίλειο της Πνευματικότητας.

Προ ημερών εξήγησα τη σημασία της λέξης «ξένος» και έδωσα την πραγματική έννοια της λέξης. Μπορεί να μη γίνεται σωστή χρήση της λέξης σύμφωνα με το αγγλικό λεξικό, εξήγησα όμως ότι κανείς δεν είναι ξένος για μας. Βλέπω τον εαυτό μου σε κάθε ψυχή που έρχεται εδώ, όποια και να είναι η χώρα του, η κοινωνική του θέση, όποια και να είναι η γλώσσα του και τα έθιμά του. Η ζήλια όμως είναι οπωσδήποτε ξένη και δεν επιτρέπεται να μπει στο Άσραμ. Δεν πρέπει να της επιτρέψουμε την είσοδο. Πηγάζει από λανθασμένη κατανόηση, από περιφρόνηση και από κακία, γι' αυτό και δεν έχει θέση μέσα στο Άσραμ. Ερχόμαστε εδώ για να εξαγνίσουμε τον εαυτό μας, όχι για να κάνουμε κριτική ή να κατακρίνουμε τους συμμαθητές μας. Δεν μπορούμε να δούμε τι υπάρχει μέσα στην καρδιά κάθε αδελφού μας και ακόμα λιγότερο μέσα στην καρδιά του Διδασκάλου.

Επιτρέψτε μου να επαναλάβω και να τονίσω κάτι ιδιαίτερα. Αν νομίζουμε ότι ο Διδάσκαλος αγαπάει κάποιον πιο πολύ από εμάς, τότε θα πρέπει να καλλιεργήσουμε και εμείς όλα τα προσόντα που έχει ο αδελφός μας -αυτός που τον θεωρούμε πιο τυχερό- και να μην κρατάμε καμία πικρία στην καρδιά μας. Θα πρέπει να καταπολεμήσουμε τις αδυναμίες μας και να προσπαθήσουμε να καλυτερέψουμε τον εαυτό μας. Αυτό θα πρέπει να είναι το κύριο μέλημά μας. Αυτή θα πρέπει να είναι η αντίδρασή μας εάν κάποτε νομίσουμε ότι ο Διδάσκαλος δείχνει ιδιαίτερη εύνοια σε κάποιον.

Ένας άξιος μαθητής του Διδασκάλου ενδιαφέρεται μόνο να κάνει διαρκώς αυτοέλεγχο και να προσπαθεί να γίνεται πιο δεκτικός στη διδασκαλία. Αν αναπτύξει τη δεκτικότητά του, θα λάβει όλα τα Θεία δώρα από τον Διδάσκαλο, έστω και αν φαινομενικά ο Διδάσκαλος δε δείχνει να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα γι' αυτόν. Εξωτερικά, ο Διδάσκαλος μπορεί να δίνει ιδιαίτερη προσοχή σε κάποιον άλλο, αλλά η δεκτικότητα τού μαθητή είναι αυτή που του εξασφαλίζει τα πλούσια δώρα τού Διδασκάλου. Αυτός που έχει αναπτύξει τη δεκτικότητα είναι ο πιο τυχερός.

Εάν δεν έχουμε ούτε ίχνος ζήλιας, εάν είμαστε ευγνώμονες και για το μικρότερο δώρο του Διδασκάλου τότε προοδεύουμε και κερδίζουμε τη Χάρη του. Σε κάτι στίχους μου λέω:

...Όλα είναι δώρα του Θεού, φίλε μου.
Τίποτα δεν προέρχεται από δική μας προσπάθεια.
Συνέχιζε να εκφράζεις την ευγνωμοσύνη σου για το καθετί που έχεις λάβει.
Συνέχισε να απλώνεις τις χούφτες σου ανοιχτές σαν το ζητιάνο, με ταπεινότητα
και ο Διδάσκαλος θα σε ευλογεί και θα σου δίδει ακόμα περισσότερα...

Αντί να ζηλεύουμε κάποιον που νομίζουμε ότι έχει την ιδιαίτερη εύνοια του Διδασκάλου, πρέπει να προσευχόμαστε στον Διδάσκαλο να είναι πιο φιλεύσπλαχνος μαζί μας. Αυτό πρέπει να κάνουμε. Να προσευχόμαστε στον Αγαπημένο να μας δώσει μεγαλύτερη Χάρη και μεγαλύτερη αγάπη, παρόλο που είμαστε ανάξιοι. Σπάνια μια ψυχή είναι αντάξια της αγάπης του Διδασκάλου. Μπορεί να μην έχουμε καμιά ομορφιά που να ελκύει την προσοχή του, παρόλα αυτά εκείνος είναι ο Κύριος της Ευσπλαχνίας. Πρέπει να ζητάμε ακόμα περισσότερο την ευσπλαχνία του, αντί να καλλιεργούμε κακά αισθήματα έναντι των αδελφών μας. Αν μας δώσει την αγάπη του και τη χάρη του, αυτό γίνεται γιατί είναι σπάταλος όσον αφορά την ευσπλαχνία. Έτσι λοιπόν, αντί να ζηλεύουμε ένα συμμαθητή μας, πρέπει να παρακαλούμε για μεγαλύτερη Χάρη από τον Αγαπημένο για τον εαυτό μας.

Η Πνευματικότητα είναι ένα προσωπικό θέμα μεταξύ του μαθητή και του Διδασκάλου, ανεξάρτητα από τη σχέση που μπορεί να έχει ο Διδάσκαλος με έναν άλλο μαθητή. Ο Διδάσκαλος έχει την απεριόριστη ικανότητα να αγαπάει όλους και τον καθένα χωριστά. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε να αναφέρει το παράδειγμα του Κρίσνα που ήταν ικανός να βρίσκεται με καθεμιά από τις *γκόπι* (τις αφοσιωμένες του) συγχρόνως. Ακόμα διαβάζουμε στις αρχαίες παραδόσεις των Ινδών ότι ένας μύστης, τα παλιά χρόνια, δείπνησε την ίδια ώρα ταυτόχρονα με το βασιλιά στο παλάτι του και με τους υπουργούς του στα σπίτια τους.

Με αυτά, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ήθελε να καταδείξει ότι ένας Διδάσκαλος είναι απόλυτα ικανός να δώσει την αγάπη του σε όλους τους μαθητές του και να βρίσκεται διαρκώς μαζί τους. Αν ο Διδάσκαλος είναι πιο φιλεύσπλαχνος σ' εσένα, δε σημαίνει ότι δεν μπορεί να δώσει την ίδια αγάπη και σ' εμένα. Ο Διδάσκαλος είναι ένας ωκεανός αγάπης. Μπορεί να μοιράσει την αγάπη του στον καθένα και να του περισσεύει ακόμα πολλή αγάπη.

Η Θεϊκή αγάπη και η Χάρη ρέουν απ' αυτόν προς εμάς ελεύθερα, γιατί δεν υπάρχει μέσα του κανένα ίχνος ζήλιας ή μίσους. Η ζήλια η δική μας όμως σταματάει τη δεκτικότητά μας σ' αυτές τις ευλογίες, ακριβώς όπως οι ακαθαρσίες σταματάνε τη ροή του νερού μέσα σ' ένα σωλήνα. Πρέπει να επιζητούμε τις ευλογίες του Αγαπημένου. Πρέπει να επικαλούμαστε την ευσπλαχνία του, γιατί βασικά δεν είμαστε καθόλου άξιοι της αγάπης του. Μπορούμε να λάβουμε το φορτισμένο ακτινοβόλο θείο βλέμμα του, μόνο λόγω της Χάρης του. Πρέπει να προσευχόμαστε σ' αυτόν να είναι πιο φιλεύσπλαχνος μαζί μας. Κατά κανένα τρόπο, δεν πρέπει να ζηλεύουμε τους συνανθρώπους μας και ιδίως τους συμμαθητές μας, γιατί αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να γεμίσει φαρμάκι και να σκληρύνει η καρδιά μας. Πρέπει να προσευχόμαστε και να παρακαλούμε για ακόμα περισσότερη από τη γλυκιά και ευσπλαχνική αγάπη του αγαπημένου, γιατί είναι αυτός η πηγή της Χάρης και η πηγή της τελειότητας.

Αν ζηλεύουμε ένα συμμαθητή μας, αυτό αποτελεί προσβολή στην κρίση του Διδασκάλου και ιεροσυλία στην αγάπη. Όσο πολλή αγάπη και να δίνει, αυτός ο θησαυρός του δεν εξαντλείται ποτέ. Μπορεί να δίνει και να δίνει και όμως του περισσεύει ο ίδιος ανεξάντλητος ωκεανός αγάπης. Ας προσευχηθούμε λοιπόν στον Διδάσκαλο να είναι ακόμα πιο φιλεύσπλαχνος μαζί μας. Η ζήλια είναι ξένη στη χώρα της Πνευματικότητας.

Το Σάτσανγκ

Η ομιλία που δίνει ένας Διδάσκαλος στους μαθητές του και στους αναζητητές του Θεού λέγεται *Σάτσανγκ (Satsang)*. Η λέξη Σάτσανγκ είναι συνδυασμός δύο σανσκριτικών λέξεων: *Σατ (Sat)* που σημαίνει αληθινός και αιώνιος και *Σανγκ (Sang)* που σημαίνει συναναστροφή, συντροφιά και συγκέντρωση ανθρώπων. Έτσι, όταν λέμε ότι παρακολουθούμε το Σάτσανγκ του Διδασκάλου, εννοούμε ότι είμαστε συγκεντρωμένοι και έχοντας χάσει τελείως τον εαυτό μας μέσα στην έκσταση που προκαλούν τα γεμάτα αγάπη θεία λόγια του, ανυψώνεται η ψυχή μας και ζούμε στιγμές αλήθειας και αιωνιότητας με τη σωστή σημασία των λέξεων.

Αυτές τις στιγμές είμαστε στη συντροφιά με το Θείο Λόγο, τον Παράκλητο, με Αυτόν που προϋπήρχε της Δημιουργίας, που υπήρχε όταν δημιουργήθηκαν οι διάφορες Εποχές ή *Γιούγκα* και που θα υπάρχει παντοτινά. Είναι στιγμές που βρισκόμαστε πέρα από τους περιορισμούς του χρόνου και του χώρου, μακριά από το γήινο επίπεδο, τους πόνους, τις θλίψεις και τις εφήμερες χαρές. Είμαστε ένα με την Πηγή της Πνευματικότητας, καθώς έχουμε ξεχάσει τον εαυτό μας, το περιβάλλον μας, τα βάσανα και τις γήινες επιδιώξεις μας. Αυτό είναι το πραγματικό Σάτσανγκ ενός Τέλειου Διδασκάλου.

Το Γκουρμπάνι, οι ιερές γραφές των ινδουιστών, αναφέρουν τα εξής όσον αφορά στο Σάτσανγκ: «Η ομιλία ενός Διδασκάλου περιστρέφεται γύρω από ένα Όνομα, το Όνομα του Θεού, και έχει σαν βάση και πυρήνα το Λόγο, που εκφράζεται ως Φως του Θεού και ως Ήχος ή Αρμονία των Αρμονιών». Αυτός ο Λόγος είναι η μαγνητική δύναμη που μας ελκύει και μας ενώνει με τον Πανάγαθο Πατέρα, αφού μας σύρει και μας αποσυνδέσει από τις γήινες προσκολλήσεις και τα γήινά μας δεσμά και αφού μας καθαρίσει την ψυχή από το ρύπο και τις εντυπώσεις που έχουν συσσωρευτεί γύρω της και την έχουν περιχαρακώσει, την έχουν απομονώσει και της έχουν αναστείλει την επικοινωνία με τον Πατέρα. Η Χάρη του Λόγου που έγινε σάρκα και ήρθε πάνω στη γη ως Διδάσκαλος, η μαγνητική ακτινοβολία του, θα σχίσει αυτά τα καλύμματα και θα απελευθερώσει τη φυλακισμένη ψυχή, που ελεύθερη θα φτερουγίσει προς τον Οίκο του Παντοδύναμου Πατέρα.

Να λοιπόν τι συμβαίνει όταν έχουμε την τύχη να καθίσουμε στα ιερά πόδια αυτού του Λόγου που έγινε σάρκα και να ακούσουμε το Σάτσανγκ του: Ο Τέλειος Διδάσκαλος κάθε εποχής είναι η προσωποποίηση του Θεού και μας τραβάει κοντά του καθώς και εμείς, η ψυχή μας δηλαδή, είμαστε της ίδιας ουσίας με το Θεό. Παρότι είμαστε παραπλανημένοι και χαμένοι μέσα στις γήινες αυταπάτες και στις αισθησιακές απολαύσεις, παρότι μας βαραίνουν οι πόνοι και τα βάσανα της σάρκας και παρότι είμαστε καλυμμένοι με τους ρύπους και τις λάσπες που μας φορτώνει καθημερινά ο νους, *κάποτε, βαθμιαία,* ανακαλύπτουμε τη μορφή μας, την πρωτόγονη ατομικότητά μας που είναι η ψυχή, αυτή η ψυχή που είναι ταυτόσημη με την πνευματική ουσία του Θεού. Και καθώς ο Διδάσκαλος είναι ο Λόγος που έγινε σάρκα και ζει, περπατάει και μιλάει μαζί μας, μας μεταδίδει μέσω του ακτινοβόλου του βλέμματος πνευματικές δο-

νήσεις ικανές να μας μεταμορφώσουν, έτσι ώστε να μπορέσουμε -η ψυχή μας- να ανυψωθούμε στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα και να βρούμε το δρόμο που οδηγεί στον Οίκο του Πανάγαθου Πατέρα.

Το ιερό Γκουρμπάνι λέει: «Ολόκληρος ο κόσμος είναι παγιδευμένος μέσα στον πόνο και τα βάσανα που προέρχονται από την πλάνη του νου. Καλότυχος αυτός που έρχεται στα πόδια του Διδασκάλου της εποχής του, διότι Αυτός μπορεί να τον φέρει σε επαφή με τον ιερό Λόγο, και είναι ο μόνος που μπορεί να διώξει από πάνω του κάθε πόνο και βάσανο, κάθε αγωνία και βασανιστήριο».

Οι αρχαίοι Σούφι πάλι δίδασκαν τα εξής: «Ο μόνος τρόπος για να ξεπεράσουμε τα γήινά μας προβλήματα και τις θλίψεις είναι να τα ξεχνάμε». Και υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος να τα ξεχνάμε. Αυτός είναι να αφοσιωθούμε και να ταυτιστούμε με τον Αγαπημένο. Όταν πηγαίνουμε στο Σάτσανγκ και ακούμε την ομιλία του Διδασκάλου, τότε ξεχνάμε τα πάντα. Όλο μας το είναι γίνεται ένα μεγάλο μάτι που καρφώνεται στη λαμπρή και υπέροχη μορφή του και ένα μεγάλο αυτί που καθηλώνεται για να ακούσει τα μαγευτικά του λόγια. Αυτός, καθώς είναι η προσωποποίηση του Θεού, το σύμβολο του Θείου Φωτός και της Αιώνιας Αρμονίας, την ώρα του Σάτσανγκ πετάει και γίνεται ένα με την Πρωταρχική Πηγή, τον Πατέρα. Αν εμείς, εκείνες τις στιγμές, κατορθώσουμε να χάσουμε τελείως τον εαυτό μας μέσα στα μάτια του Διδασκάλου, να απορροφηθούμε και να ταυτιστούμε με αυτόν, τότε είναι δυνατό να μας πάρει κάτω από τις προστατευτικές πτέρυγές του και να οδηγήσει και μας στην Πηγή, στον Παντοδύναμο Πατέρα. Έτσι, σύμφωνα με τους Σούφι μπορούμε να απαλλαγούμε από τα καθημερινά μας βάσανα και να αποκτήσουμε αιώνια ειρήνη, έκσταση, γαλήνη και σωτηρία.

Οι πιο πολλοί από μας μεγαλοποιούμε πολύ τα προβλήματά μας και δε ζούμε παρά για να προσπαθούμε να τα επιλύσουμε. Εμείς δημιουργούμε τα περισσότερα από αυτά, γιατί δε ζούμε στην πραγματικότητα. Δε γνωρίζουμε τι έχει πραγματική αξία σ' αυτήν τη ζωή. Ζούμε σε ένα βαθύ ύπνο και εμείς και οι συγγενείς και οι φίλοι μας και για να πάω πιο πέρα και οι αυτοαποκαλούμενοι θρησκευτικοί ηγέτες. Όλοι κοιμόμαστε και είναι μόνο ένας Ζωντανός Διδάσκαλος που με τις ευλογίες και το Σάτσανγκ του μπορεί να μας ξυπνήσει από το βαθύ μας ύπνο και να μας προσφέρει το αιώνιο δώρο του *Αμρίτ*, την αμβροσία της ζωής, την πηγή της αιώνιας ευδαιμονίας της ψυχής, την οποία συνθλίβουν η λαγνεία, ο θυμός, η απληστία, η προσκόλληση και ο εγωισμός. Ο Διδάσκαλος είναι ο ίδιος ο Παντοδύναμος Θεός, ο Αιώνιος Δημιουργός που μας λυπάται και παίρνει την ανθρώπινη μορφή προκειμένου να έρθει να μας ξυπνήσει, να μας επαναφέρει στις αισθήσεις μας, όχι τις φυσικές, αλλά τις αιώνιες. Είμαστε όλοι τυφλοί, γιατί, όπως λένε οι γραφές, στην πραγματικότητα τυφλοί δεν είναι όσοι έχουν χάσει τη φυσική τους όραση, αλλά είναι εκείνοι που δεν μπορούν να δουν την αγνή δόξα του Θεού και την εικόνα Του μέσα σε κάθε άνθρωπο. Ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος, ο Κύριος της καρδιάς μας, έρχεται και μας δίνει σωτηρία. Με τα λόγια του, που είναι φορτισμένα, και με το ακτινοβόλο βλέμμα του μας σηκώνει από τον ύπνο της *μάγια*, της απάτης, μας αφυπνίζει και μας ανοίγει το εσωτερικό μάτι. Μας εμποτίζει ακόμα με τη ζωογόνο ενέργειά του, όταν μας χαρίσει το δώρο της μύησης και μας δίνει μια άμεση επαφή με το ζωογόνο Λόγο, με το Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών. Μας κρατάει διαρκώς κάτω από την προστασία του και εμποτίζει την ψυχή μας με τις θεϊκές αρετές του, έτσι ώστε και εμείς να σπάσουμε τα δεσμά της απάτης, του εγωισμού, του θυμού, της προσκόλλησης, της απληστίας και της λαγνείας.

Το Σάτσανγκ του Διδασκάλου είναι η μεγαλύτερη ευλογία απ' όλες τις ευλογίες του, διότι είναι μια ευκαιρία να είμαστε κοντά του για ώρες. Σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, όπως σε διάφορες επετείους, ο Διδάσκαλος μπορεί να μείνει μαζί μας πολλές φορές για δέκα έως δώδεκα συνεχόμενες ώρες. Έτσι έχουμε την ευκαιρία να απολαύσουμε το ακτινοβόλο βλέμμα του, να χαθούμε μέσα σ' αυτό και να βιώσουμε στιγμές ανείπωτης ευδαιμονίας και έκστασης. Η έκσταση αυτή μπορεί πολλές φορές να διαρκέσει εβδομάδες, μήνες, και μερικές φορές και χρόνια ολόκληρα. Αυτό εξαρτάται από τη δεκτικότητα που έχουμε προς τον Διδάσκαλο ή μάλλον από τη δεκτικότητα και τη Χάρη με τις οποίες μας έχει ευλογήσει ο Διδάσκαλος. Χωρίς το Σάτσανγκ πώς θα μπορούσαμε να ελπίζουμε ότι θα βρισκόμαστε με τον Διδάσκαλο για τόσο χρόνο; Μπορούμε βέβαια οποτεδήποτε να έχουμε μια προσωπική συνομιλία μαζί του, αλλά αυτό θα κρατήσει για λίγη σχετικά ώρα. Κοντά στα πόδια του Διδασκάλου δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ ανώτερου και κατώτερου, ινδουιστή, μουσουλμάνου, χριστιανού, μωαμεθανού ή εβραίου, μεταξύ πιστού και άπιστου. Όλοι κάθονται στις ίδιες σειρές. Όλοι έχουν ίσες ευκαιρίες να γίνουν ένα με τον Αγαπημένο, να μεταφερθούν στον ουρανό και να έρθουν σε επικοινωνία με το Θεό.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, μερικοί είναι με τον Διδάσκαλο για δύο ώρες και μερικοί για δύο λεπτά. Αυτό δε θα πει ότι ο Διδάσκαλος κάνει διακρίσεις, αλλά αυτές είναι οι απαιτήσεις της δουλειάς την οποία ήρθε να κάνει. Αν κάποιος μεταφράζει ή τον βοηθάει στην αλληλογραφία, μπορεί να καθίσει μαζί του δύο ή δυόμισι ώρες. Ένας άλλος που πρέπει να τον ενημερώσει για διαχειριστικά θέματα, για την οργάνωση κάποιας ομιλίας, για την τακτοποίηση αναζητητών που ήρθαν από τη Δύση κλπ. μπορεί να μείνει μαζί του μισή ώρα. Μερικοί ακόμα μπορούν να δουν τον Διδάσκαλο για λίγο από μακριά και αυτό τους φτάνει. Είναι αλήθεια ότι και σ' αυτή την περίπτωση ο Διδάσκαλος είναι πολλές φορές τόσο φιλεύσπλαχνος, που μπορεί να τους προσφέρει μεγάλη έκσταση και μέθη. Μια καρδιά με μετριοφροσύνη και αγάπη μπορεί να τη μεταφέρει στους ουρανούς μέσα σε δευτερόλεπτα, αλλά αυτό είναι μια ειδική Χάρη του Διδασκάλου.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ο Διδάσκαλος μπορεί να λειτουργήσει σ' ένα τελείως γήινο επίπεδο. Μπορεί να ζητήσει να μάθει κάτι, μπορεί να παίξει μ' ένα παιδί, μπορεί να αστειευτεί. Αλλά κατά τη διάρκεια του Σάτσανγκ είναι ο ενσαρκωμένος Θεός που μας απευθύνεται γεμάτος Θεϊκή Χάρη, που ακτινοβολεί αγάπη, ευσπλαχνία, Φως και Ουράνια Μουσική.

Ο Διδάσκαλος Σαουάν έλεγε ότι και εκατό δουλειές να έχουμε, πρέπει να τις παρατήσουμε και να τρέξουμε στο Σάτσανγκ του Διδασκάλου, διότι την ευλογία, την έκσταση, τη θεϊκή μέθη, την ευδαιμονία, τη χαρά και τη γαλήνη τις οποίες απολαμβάνουμε στο Σάτσανγκ, δεν μπορούμε να τις αισθανθούμε κατά κανέναν άλλο τρόπο, εκτός και μόνον όταν κάνουμε διαλογισμό. Λέγοντας όμως διαλογισμό, δεν εννοούμε να καθόμαστε για διαλογισμό και ο νους να περιπλανάται, διότι αυτό δεν είναι διαλογισμός. Διαλογισμός είναι το να συγκεντρωθούμε ανάμεσα στα δυο μάτια, δηλαδή στο σημείο του τρίτου οφθαλμού, που βρίσκεται η έδρα της ψυχής, να ακινητοποιήσουμε εκεί το νου μας ώστε να πάψει να περιπλανιέται εδώ κι εκεί και να επιτρέψουμε στα αισθητικά ρεύματα της ψυχής να βγουν από το σώμα και να ενωθούν με τον Διδάσκαλο. Αυτός είναι ο πραγματικός διαλογισμός τον οποίο όλοι θα πρέπει να επιδιώξουμε, διότι μόνο αυτές οι ώρες του διαλογισμού είναι ανώτερες από την έκσταση του Σάτσανγκ. Αυτή είναι η μόνη εξαίρεση.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ ήταν πολύ φιλεύσπλαχνος και συνήθιζε να δίνει πολύ συχνά Σάτσανγκ, ώστε να χαιρόμαστε τη συντροφιά της αλήθειας; τη συντροφιά της αιωνιότητας, τη συντροφιά του Θεού. Οι γεμάτες αγάπη ματιές του διαπότιζαν κάθε πόρο του σώματός μας. Πράγματι, είναι μια μεγάλη ευλογία να βρίσκεσαι κοντά στον Τέλειο Διδάσκαλο της εποχής και να έχεις τη δυνατότητα να απολαμβάνεις εκτός από την παρουσία του (Ντάρσαν) και τις πνευματικές ομιλίες (Σάτσανγκ) που δίνει!

Καμιά φορά, είναι δυνατό να παρατηρήσει κανείς, ανάμεσα στο ακροατήριο τού Διδασκάλου, άτομα να κοιτάνε το ρολόι τους ή να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Αυτοί σίγουρα δε συμμετέχουν στο Σάτσανγκ. Είναι ανώφελο να κάθονται με τους μαθητές του Διδασκάλου. Σάτσανγκ θα πει να ζούμε στην αιωνιότητα, να είμαστε χαμένοι μέσα στα λόγια του Διδασκάλου, μέσα στα μάτια του και μέσα στην ψυχή του, γιατί μόνο τότε μπορούμε να έρθουμε πάνω από τη σωματική μας συνειδητότητα (το υλικό μας σώμα), να τον συναντήσουμε εσωτερικά στη φωτεινή(αστρική) του μορφή και να πετάξουμε προς τα πάνω μαζί του με τις φτερούγες της ψυχής του. Πολλοί από σας έχουν δει, κατά τη διάρκεια ενός Σάτσανγκ, αδελφούς να αφήνουν το σώμα τους και να ενώνονται με τον Αγαπημένο τους. Έχετε ποτέ σκεφτεί ποια είναι η διαφορά ανάμεσα σ' αυτούς τους αδελφούς και σ' εμάς;

Η αγάπη προκαλεί αγάπη και η απλότητα είναι ομορφιά. Γι' αυτό όταν καθόμαστε στην παρουσία του Διδασκάλου, θα πρέπει να κοιτάζουμε μόνο μέσα στα μάτια του. Δε θα πρέπει να βλέπουμε παρά μόνο τον Διδάσκαλο, γιατί αυτό θα βοηθήσει να αναπτύξουμε αγάπη γι' αυτόν και αν αυτό το επιτύχουμε, θα δούμε ότι είναι τόσο απλός, τόσο ακτινοβόλος, τόσο περίλαμπρος, τόσο ένδοξος, τόσο υπέροχος που δεν αξίζει να βλέπουμε τίποτα άλλο παρά μόνο τον Διδάσκαλο με το λαμπερό φωτοστέφανό του. Όταν ακούμε τα λόγια του έχουμε την εμπειρία τού να ακούμε τη φωνή του Θεού. Ο Διδάσκαλος έχει έναν υπέροχο τρόπο να μας δίνει το Σάτσανγκ και σε ειδικές περιστάσεις η Χάρη του είναι και αυτή «ειδική».

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να αξιοποιήσουμε το εξαιρετικό όφελος που μπορούμε να λάβουμε από το Σάτσανγκ του Διδασκάλου, από αυτά τα λόγια του Θεού που ανυψώνουν την ψυχή. Με αυτά τα απλά λόγια ο Διδάσκαλος εξηγεί πολύ προσεκτικά όλες τις πλευρές της πνευματικότητας και διασαφηνίζει όλες τις δυσκολίες που μπορεί να συναντήσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι. Αν ακούμε με μεγάλη προσοχή, με μετριοφροσύνη και με γλυκιά αφοσίωση τα φορτισμένα λόγια του, αυτά θα απορροφηθούν από την ψυχή μας και αν έχουμε ανοιχτή καρδιά και δεκτικότητα, με αυτά θα μεταμορφωθεί η ζωή μας.

Οι αδελφοί και οι αδελφές μας που ζουν μακριά από την Ινδία θα πρέπει να παρακολουθούν τα Σάτσανγκ που δίνονται, ορισμένες ημέρες το μήνα, από εντεταλμένους μαθητές του Διδασκάλου. Τα Σάτσανγκ αυτά δίνονται στο όνομα του Διδασκάλου και κατά τη διάρκειά τους η Χάρη του Διδασκάλου απλώνεται στους μαθητές του. Αυτό αποτελεί μεγάλη βοήθεια τόσο για την καθημερινή τους ζωή όσο και για την πνευματική τους πρόοδο. Συνήθως, στα Σάτσανγκ που δίδονται στο όνομα του Διδασκάλου διαβάζονται διάφορες ομιλίες των Διδασκάλων, μέσα από τις οποίες μπορεί να πάρει κανείς απαντήσεις σε όλα του τα ερωτήματα. Δίνονται απόλυτες και με σαφήνεια εξηγήσεις για καθετί που μπορεί να ενδιαφέρει κάποιον που διψάει για Πνευματικότητα, όπως για τη θεωρία του Σαντ Ματ, τον ασκητισμό, το μυστικισμό και το υπερπέραν.

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ συνήθιζε να λέει ότι, όταν ο Διδάσκαλός του Σαουάν έδινε Σάτσανγκ, πήγαινε και καθόταν σε μία γωνιά σε απόσταση περίπου εκατό μέτρων απ' αυτόν και συγκεντρωνόταν μόνο στη μορφή του Αγαπημένου του Διδασκάλου. Δεν είχε μάτια για κανέναν άλλο, δεν έβλεπε κανέναν άλλο από τις εκατοντάδες ή και χιλιάδες άτομα που ήταν καθισμένα δίπλα του και δεν άκουγε παρά μόνο μία Μουσική, αυτή την αιώνια Μουσική που ξεπηδούσε από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν. Δεν έδινε προσοχή σε κανενός τα μουρμουρίσματα, δεν άκουγε καμιά άλλη φωνή και αυτό είναι που τον έκανε Διδάσκαλο.

Οι Διδάσκαλοι είναι το σύμβολο της ταπεινότητας. Είναι πιο σεμνοί απ' ό,τι θα μπορούσαμε να φανταστούμε. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ καθόταν στο βάθος της αίθουσας, σε μια γωνιά, για να ακούει το Σάτσανγκ του Διδασκάλου του. Εμείς όμως προσπαθούμε να καθόμαστε μπροστά, όσο μπορούμε πιο κοντά στον Διδάσκαλο. Δε διστάζουμε καμιά φορά να σπρώξουμε και μερικούς ανθρώπους προκειμένου να καθίσουμε στην πρώτη σειρά του Σάτσανγκ, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουμε το εγώ μας. Δεν έχουμε καταλάβει ότι το μάτι τραβιέται μόνο από την ομορφιά, ίσως γιατί δεν έχουμε ποτέ αισθανθεί την πραγματική ομορφιά. Ο Διδάσκαλος που είναι η προσωποποίηση του Θεού, ο Θεός των θεών, ο Κύριος της Δημιουργίας και η πηγή όλης της ομορφιάς, έλκεται από την ομορφιά. Το ακτινοβόλο βλέμμα του και οι λυρικές ματιές του φτάνουν στιγμιαία στο μέρος όπου υπάρχει ομορφιά και είναι η εσωτερική ομορφιά που τον ελκύει. Η ομορφιά της ψυχής. Έτσι, δεν έχει σημασία πού θα καθίσουμε, στο πρώτο ή στο τελευταίο κάθισμα, κοντά ή μακριά του. Η ομορφιά τού μαθητή θα τραβήξει το βλέμμα του γιατί είναι η πηγή της ομορφιάς. Η σεμνότητα έλκει τη σεμνότητα, η αγνότητα έλκει την αγνότητα, η απλότητα την απλότητα και η ομορφιά την ομορφιά. Δεν μπορούμε να κρύψουμε τίποτα από τον Διδάσκαλο. Γι' αυτό, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να καθόμαστε σε διαλογισμό, για να εξαγνίσουμε την ψυχή μας. Μ' αυτό τον τρόπο θα αυξήσουμε την ομορφιά μας, την αληθινή ομορφιά, την άγια ομορφιά, τη θεϊκή ομορφιά. Θα γίνουμε μικροθεοί και όταν ερχόμαστε στο Σάτσανγκ, όπου και να καθόμαστε, θα τραβάμε επάνω μας τις ματιές τού Διδασκάλου. Τα μάτια του θα αιχμαλωτίσουν τα μάτια μας, η ψυχή του θα αιχμαλωτίσει την ψυχή μας και η καρδιά του θα τραβήξει την καρδιά μας. Θα μας απορροφήσει και θα μας κάνει να ξεχάσουμε τα πάντα τριγύρω μας, μεταφέροντας μας στα εσωτερικά επίπεδα. Αυτός είναι ο κανονικός τρόπος με τον οποίο θα πρέπει να παρακολουθούμε το Σάτσανγκ του Διδασκάλου και αυτό είναι το Μεγαλείο της ομιλίας του. Αυτή είναι και η ταπεινή μου συμβουλή προς όλους σας, γιατί λυπάμαι πολύ όταν στο Σάτσανγκ βλέπω μερικούς να ψιθυρίζουν, να μην προσέχουν ή να συναγωνίζονται τους άλλους για το ποιος θα καθίσει στην πρώτη θέση. Θα πρέπει να αναπτύξουμε ομορφιά μέσα στην ψυχή μας, διότι αν δεν έχουμε την ομορφιά που τραβάει το βλέμμα του, τότε συμφωνώ με τον Ικμπάλ που έλεγε:

Είμαι τελείως πεπεισμένος ότι δεν αξίζω να ρίξεις επάνω μου το βλέμμα σου.
Αλλά, σε παρακαλώ, έχε λίγη συμπόνια, έχε λίγη ευσπλαχνία.
Εκτίμησε λιγάκι τη μεγάλη επιθυμία μου,
Θυμήσου πόσο καιρό περίμενα τις αγαπημένες ματιές σου.

Αν μαζί με την ομορφιά αναπτύξουμε και την ταπεινότητα, τότε κερδίζουμε και κάτι άλλο. Κερδίζουμε την ευσπλαχνία του Διδασκάλου και αυτή είναι που τελικά θα μας μεταφέρει από το υλικό στο ουράνιο επίπεδο.

Η Αγάπη είναι ένα Μυστικό

Ο Διδάσκαλος έδωσε αυτή την ομιλία στο Κιρπάλ Μπαβάν για μερικούς επισκέπτες από τη Δύση. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα μιας γαλήνιας, ζεστής νύχτας και δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος, εκτός από τη μακρινή σφυρίχτρα του νυχτοφύλακα που έκανε την περιπολία του. Ο Διδάσκαλος μιλούσε πολύ απαλά και σιγά. Τα φορτισμένα λόγια του έμοιαζε να έρχονται από πολύ μακριά. Ο γραπτός λόγος δεν μπορεί δυστυχώς να αποδώσει όλη τη μαγεία αυτών των στιγμών.

Αν και όταν μεθύσουμε από την αγάπη του Διδασκάλου, θα πρέπει να προσέξουμε να μην τρέξουμε να το πούμε εδώ κι εκεί, γιατί είναι δυνατό να αναπτυχθεί ο εγωισμός μας χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουμε. Το να δείξουμε στον κόσμο τη θεϊκή μέθη που αισθανόμαστε και την αγάπη μας για τον Διδάσκαλο είναι μια μορφή εγωισμού, που κρύβεται πίσω από τον ενθουσιασμό μας. Είναι απαραίτητο σε κάθε έκφραση της ευδαιμονίας μας, του ενθουσιασμού και της χαράς μας, να μην υπάρχει ίχνος από υπερηφάνεια, αλλιώς η χαρά μας θα μαραθεί πολύ γρήγορα.

Στη Δύση, σε πολλά μέρη, υπάρχει η συνήθεια ο λάτρης να τραγουδάει κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του. Ακόμα, στην αγγλική ποίηση, βλέπουμε το λάτρη να διαλαλεί σ' όλο τον κόσμο την αγάπη του για την αγαπημένη του. Στην Ανατολή, αντίθετα, η αγάπη παραμένει ένα μυστικό ανάμεσα στους ερωτευμένους, και στις πατροπαράδοτες ιστορίες αγάπης υπάρχουν πάντα εμπόδια για να σμίξουν οι ερωτευμένοι. Η αγάπη εδώ είναι ένας σιωπηλός πόθος, μια νοσταλγία, μια βουβή λαχτάρα. Ένα μυστικό που κανένας δεν πρέπει να το ξέρει.

Ένας πολύ γνωστός στίχος λέει χαρακτηριστικά:

...Η επιθυμία μου γι' αυτόν με έκανε να χύσω πολλές φορές το αίμα μου,
αλλά κανείς δεν έχει δει ποτέ ένα δάκρυ στα μάτια μου.
Έχω υποφέρει από τις κακίες των ανθρώπων,
έχω υποστεί όλες τις μειώσεις και τους εξευτελισμούς,
έχω δεχτεί των ανθρώπων τις ιδιοτροπίες
και έχω υποφέρει όλων των ειδών τα βασανιστήρια και τις ταλαιπωρίες
για χάρη του Αγαπημένου μου.
Αλλά όμως δεν έχω παραπονεθεί ποτέ και κανείς δεν ξέρει τίποτα...

Το να βαρυγκωμήσουμε για τον Αγαπημένο είναι ιεροσυλία της αγάπης. Ό,τι και να κάνει ο Αγαπημένος μας, θα πρέπει να το δεχτούμε. Αυτή είναι η φιλοσοφία ενός πραγματικού λάτρη.

Έχω γράψει και έναν άλλο στίχο, γιατί το ίδιο πράγμα έχει διάφορες πλευρές.

...Η σιωπή μου κρύβει το μυστικό της αγάπης μου
Αλλά τα μάτια μου με προδίδουν...

Μια νεαρή Αμερικανίδα, που είχε πρόσφατα μυηθεί, πριν από 3-4 εβδομάδες, ρώτησε: Διδάσκαλε... δεν πρέπει να το λέμε ποτέ σε κανέναν αν είμαστε μεθυσμένοι από

αγάπη για τον Διδάσκαλο; Δεν πρέπει να μοιραζόμαστε την αγάπη μας με κανέναν; Πρέπει να την κρατάμε κρυφή;

Διδάσκαλος: Ναι, αυτή η αγάπη είναι όπως στην Ανατολή. Πρέπει να μένει κρυφή. Είναι ένα θέμα που αφορά μόνο το λάτρη και τον Αγαπημένο. Ακόμα και τα αστέρια και τα λουλούδια δεν πρέπει να το ξέρουν. Η αγάπη είναι ένα μυστικό.

...Όταν η αγάπη αρχίζει και γίνεται γνωστή, χάνει το μεγαλείο της
γιατί η αγάπη είναι ένα μυστικό ένα κρυφό μυστικό...

Έτσι, δεν πρέπει να μιλάμε για την αγάπη μας για τον Διδάσκαλο. Μπορούμε να συζητάμε για τη Χάρη του ή ακόμα και για την ευσπλαχνία του, αλλά την αγάπη μας πρέπει να την κρατάμε κρυφή, σαν μυστικό, γιατί ακόμα και τα δάκρυα κηλιδώνουν την έννοια της αγάπης.

Ένας άλλος στίχος μου λέει:

...Όταν βρίσκομαι σ' αυτή την κατάσταση,
η καρδιά μου λιώνει από την αγάπη
και γίνεται δάκρυα που ανεβαίνουν στα βλέφαρά μου.
Τα δάκρυα όμως αυτά δεν τα αφήνω να τρέξουν
γιατί αν γίνει αντιληπτό, ότι τα δάκρυα αυτά είναι η λιωμένη μου καρδιά,
η αγάπη μου παύει να ναι το υπέροχο μυστικό.
Χάνει το μεγαλείο της...

Στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας, στην ανώτατη μορφή της μυστικιστικής αγάπης, τα δάκρυα δεν έχουν θέση. Λέγεται όμως συχνά:

...Η γλώσσα μου κρύβει το μυστικό της καρδιάς μου,
αλλά τα μάτια μου φανερώνουν τα πάντα...

Αυτή η προδοσία των ματιών δεν τιμά τον αληθινό λάτρη. Η αγάπη είναι ένα μυστικό και πρέπει να παραμείνει μυστικό.

Μπορούμε πάντα να μιλάμε για τη Χάρη του Διδασκάλου, όπως σας είπα, και για την ευσπλαχνία του, όχι όμως για την αγάπη που αισθανόμαστε γι' αυτόν. Καταλαβαίνεις αυτή την ανεπαίσθητη διαφορά; Αυτά είναι πράγματα που μαθαίνουμε καθώς προοδεύουμε όλο και περισσότερο στο Μονοπάτι.

Ένα άλλο ποίημα λέει:

...Δε θα υπάρξουν δάκρυα μέσα στα μάτια μου.
Δε θα υπάρξουν παράπονα πάνω στα χείλια μου.
Θα βρω έναν άλλο τρόπο να εκφράσω την αγάπη μου...

Όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις αδελφή, τόσο πιο διακριτική θα γίνεσαι. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος, σ' ένα ποίημά του που το έγραψε λίγο μετά το φυσικό θάνατο τού Χαζούρ, λέει:

...Είναι μόνο τώρα, που είμαστε χωρισμένοι σωματικά,
που ο κόσμος έχει μάθει για την αγάπη μου.
Αλλιώς, ως τώρα είχε μείνει ένα μυστικό

Ένα μυστικό ανάμεσα σ' εσένα και σ' εμένα...

Αυτή είναι η ανώτατη μορφή αγάπης.

Μαθήτρια: Έχετε όμως πει, Διδάσκαλε, τόσες φορές, ότι αυτό είναι ένα Μονοπάτι γεμάτο δάκρυα.

Διδάσκαλος: Ω ναι! είναι ένα Μονοπάτι γεμάτο δάκρυα. Λέμε ότι είναι ένα Μονοπάτι δακρύων. Αλλά τα δάκρυα είναι δύο ειδών. Υπάρχουν δάκρυα που κυλάνε από τα μάτια και άλλα που παραμένουν στις κόγχες των ματιών. Τα δάκρυα που δε φανερώνονται ποτέ, που δεν τα βλέπει ποτέ κανείς, είναι πολύ πιο ευγενικά. Αυτά είναι τα πραγματικά δάκρυα που μετατρέπονται σε μαργαριτάρια. Λέγεται ότι τα μαργαριτοφόρα όστρακα, όταν δεχτούν ένα υγρό μόριο που υπάρχει στη θάλασσα, κλείνουν και με την πάροδο του χρόνου γύρω από αυτό σχηματίζουν ένα μαργαριτάρι. Αν όμως το όστρακο ανοίξει και το υγρό στοιχείο κυλήσει προς τα έξω, τότε δε σχηματίζεται μαργαριτάρι. Έτσι και τα δάκρυα μπορούν να χυθούν από τα μάτια και να τα δει όλος ο κόσμος ή μπορούν να παραμείνουν μέσα μας και μόνο εμείς να ξέρουμε γι' αυτά. Είμαι σαφής;

Μαθήτρια: Όχι εντελώς. Θέλετε να πείτε ότι αν θέλουμε να κλάψουμε, δε θα πρέπει να το κάνουμε;

Διδάσκαλος: Όχι. Αναφέρομαι μόνο στα διάφορα στάδια από τα οποία περνάει ο μαθητής. Στα αρχικά στάδια, τα δάκρυα θα εμφανιστούν και θα χυθούν, αλλά καθώς προοδεύουμε, τα δάκρυά μας δε θα είναι ορατά σε κανέναν διότι αποκτούμε διαρκώς όλο και περισσότερη αυτοκυριαρχία. Θα είναι ορατά μόνο σ' εμάς, στον Αγαπημένο μας και στο Θεό εσωτερικά. Σε κάθε μονοπάτι υπάρχουν διάφορα στάδια. Στο αρχικό στάδιο όλα συγχωρούνται, αλλά στα ανώτερα στάδια, τα δάκρυα πρέπει να παραμένουν μέσα στα μάτια. Η αγάπη μας πρέπει να αποτελεί ένα υπέροχο μυστικό. Τα δάκρυά μας στην πραγματικότητα είναι ένα δώρο του Διδασκάλου. Είναι το αποτέλεσμα της λαχτάρας μας, της επιθυμίας μας, του πόθου μας, είναι το αποτέλεσμα από το συναίσθημα αποχωρισμού που έχουμε για τον Αγαπημένο μας. Και αυτή η λαχτάρα, αυτή η επιθυμία, αυτός ο πόθος προέρχεται από την αγάπη μας για τον Διδάσκαλο και είναι ο Αγαπημένος που στέλνει και ακτινοβολεί αυτή την αγάπη. Αυτός είναι που επηρεάζει την καρδιά του μαθητή και τότε μόνο μπορεί να ανταποκριθεί ο μαθητής. Αν λοιπόν μπορούμε να χύσουμε δάκρυα για τον Διδάσκαλο, αυτό οφείλεται στη Χάρη του.

Στην περσική μυστικιστική βιβλιογραφία υπάρχουν δύο λέξεις για τα δάκρυα, η μία είναι *Έεν-Σου (Een-Soo)* και η άλλη *Άαν-Σου (Aan-Soo).* Τα δάκρυα που προέρχονται από απογοήτευση, δυστυχία, απώλεια γήινων πραγμάτων και από υλικές ψευδαισθήσεις λέγονται *Έεν-Σου*, ενώ τα δάκρυα που προέρχονται από την αγάπη μας για τον Αγαπημένο λέγονται *Άαν-Σου*. Οι περισσότεροι από μας χύνουμε δάκρυα όταν χάσουμε κάποιο φίλο, όταν χάσουμε κάτι που κατέχουμε ή όταν αποτύχουμε στις γήινες υποθέσεις μας. Λίγοι είναι εκείνοι που χύνουν δάκρυα από πόθο, επιθυμία και λαχτάρα για το Διδάσκαλο και το Θεό.

Μαθήτρια: Σε κάποιο βιβλίο είναι γραμμένο ότι το μαξιλάρι του Διδασκάλου Κιρπάλ ήταν μουσκεμένο με δάκρυα κάθε πρωί.

Διδάσκαλος: Ναι, αλλά για ποιο στάδιο μιλάς; Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος έχυνε άφθονα δάκρυα από την επιθυμία του για το Θεό στα αρχικά στάδια, ώσπου έλαβε το δώρο της Θεογνωσίας στα πόδια του Διδασκάλου Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν. Τότε η μεγάλη του αγάπη για τον Χαζούρ έγινε ένα μυστικό. Αυτό το εκφράζει πολύ καθαρά

στους στίχους που έγραψε όταν ο Διδάσκαλός του έφυγε από το γήινο επίπεδο και τους οποίους στίχους προ ολίγου σας ανέφερα. Καθώς ανυψώνεσαι προς τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, γνωρίζεις όλο και πιο όμορφα φαινόμενα. Αλλά, αν ένα είναι υπέροχο, δε θα πει ότι και τα άλλα στερούνται αξίας. Έτσι υπάρχουν δύο ειδών δάκρυα, επειδή υπάρχουν και δύο ειδών αγάπες. Μιλώντας συγκριτικά, το ένα είναι πιο υπέροχο από το άλλο. Είναι μόνο θέμα σχετικότητας.

Μαθήτρια: Λένε ότι τα δάκρυα που δεν τα αφήνουμε να κυλήσουν είναι σαν τον πόνο της ζωής. Σαν την απόγνωση που, σύμφωνα με τη φιλοσοφία του υπαρξισμού, ο Κίκεργκαρντ λέει ότι η απόγνωση είναι η ρίζα...

Διδάσκαλος: Η αγάπη δεν έχει σχέση με την απόγνωση. Το Μονοπάτι της Θεϊκής αγάπης δεν είναι μονοπάτι απόγνωσης, απελπισίας, αποθάρρυνσης και απογοήτευσης. Αντίθετα, είναι μονοπάτι τέλειας και πραγματικής ελπίδας. Τα δάκρυα αυτής της αγάπης, αν τα κρατήσουμε μέσα μας, θα τα μετατρέψουμε σε μαργαριτάρια.

Μαθήτρια: Είναι οδυνηρό κάτι τέτοιο;

Διδάσκαλος: Η ίδια η διαδικασία της αγάπης είναι οδυνηρή. Έχει την ευδαιμονία σαν τελικό αποτέλεσμα, αλλά ολόκληρη η διαδικασία, η ανάπτυξη, η μάθηση και η κάθαρση είναι οδυνηρές. Πριν να φτάσουμε στον απώτατο σκοπό, που είναι η αιώνια ευδαιμονία, πρέπει να περάσουμε τους πόνους της εγκυμοσύνης. Ναι, αυτή η αγάπη για το Θεό, αυτή η σφοδρή επιθυμία για συνένωση με το Θεό, δεν πραγματοποιείται εύκολα. Πρέπει να διαβούμε ένα μονοπάτι δακρύων, ένα μονοπάτι αγωνίας και σφοδρής επιθυμίας. Ένα μονοπάτι αγρύπνιας, ένα μονοπάτι αμηχανίας και θλίψης. Ένα μονοπάτι που χάνουμε τον εαυτό μας. Πρέπει να περάσουμε δοκιμασίες και μαρτύρια σ' αυτό το μονοπάτι. Αυτό είναι αναγκαίο. Αλλά, τελικά, θα έχουμε ευδαιμονία, απόλυτη ευδαιμονία, αιώνια ευδαιμονία, αιώνια ειρήνη, επικοινωνία με τον Παντοδύναμο και συνένωση με Αυτόν. Αυτός είναι ο σκοπός της ζωής μας.

Ξέρετε, ένα κοινό μέταλλο για να μεταστοιχειωθεί σε χρυσό, πρέπει να περάσει από πολλές φωτιές. Κατά τον ίδιο τρόπο, ένας μαθητής πρέπει να περάσει από πολλές φωτιές για να Εξαγνιστεί και να μπορέσει να συναντήσει τον Αγαπημένο. Όπως το μη ευγενές μέταλλο μπορεί να μεταμορφωθεί σε χρυσό, έτσι και η αλχημεία της αγάπης μεταμορφώνει το μαθητή, που βρίσκει λύτρωση με το να φτάσει στον Αγαπημένο του. Αυτός είναι και ο λόγος που όταν πάρουμε το μονοπάτι της αγάπης, δεν μπορούμε πια να οπισθοχωρήσουμε. Αυτή η Θεϊκή αγάπη μάς οδηγεί και μας στηρίζει. Αυτή η Θεϊκή αγάπη μεταστρέφει την υπερηφάνεια μας, τη διάνοια και τις αισθήσεις μας, και ελευθερώνει την ψυχή μας. Η ψυχή ανασταίνεται καθώς όλα τα άλλα μαραίνονται. Η ψυχή αστράφτει σαν το φως από αμέτρητους ήλιους. Μετατρέπεται από τα δάκρυα της αγάπης, στην ίδια την αγάπη. Αυτό είναι το μυστικό των μυστικών.

Για τη Sawan Kirpal Ruhani Mission: Επιστήμη της Πνευματικότητας

Η Sawan Kirpal Ruhani Mission -Επιστήμη της Πνευματικότητας- είναι ένας αφιλοκερδής οργανισμός αφιερωμένος στο να μεταδίδει στους αναζητητές της αλήθειας τα διδάγματα του Sant Rajinder Singh Ji Maharaj, του Sant Darshan Singh Ji Maharaj, του Sant Kirpal Singh Ji Maharaj, του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj και των Διδασκάλων που προηγήθηκαν. Οι αναζητητές διδάσκονται την επιστήμη του διαλογισμού με την οποία έχουν την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός και Ήχου, υψώνονται πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, υπερβαίνουν τις ανώτερες πνευματικές περιοχές και, τελικά, αποκτούν την Αυτογνωσία και τη Θεογνωσία. Η Επιστήμη της Πνευματικότητας, που τα κεντρικά της γραφεία είναι στο Kirpal Ashram στο Δελχί της Ινδίας, έχει1600 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες. Οι αναζητητές και οι σπουδαστές μπορούν να επισκεφθούν τον Sant Rajinder Singh Ji Maharaj στο Kirpal Ashram για καθοδήγηση στο διαλογισμό, για μύηση και για να ακούσουν τις ομιλίες του, ή μπορούν να τον συναντήσουν στις συχνές περιοδείες του σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν, επίσης, βιβλία, περιοδικά και άλλα έγγραφα μεταφρασμένα σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες, καθώς και κασέτες και βιντεοκασέτες πάνω στην πνευματικότητα.

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.
Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

http://www.sos.org/el